

Dưỡng Công Ký

Contents

Dưỡng Công Ký	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	13
4. Chương 4	18
5. Chương 5	23
6. Chương 6	28
7. Chương 7	33
8. Chương 8	37
9. Chương 9	42
10. Chương 10	48
11. Chương 11	53
12. Chương 12	58
13. Chương 13	63
14. Chương 14	68
15. Chương 15	74
16. Chương 16	79
17. Chương 17	85
18. Chương 18	90
19. Chương 19	94
20. Chương 20	99
21. Chương 21	104
22. Chương 22	109
23. Chương 23	114
24. Chương 24	118
25. Chương 25	123
26. Chương 26	128
27. Chương 27	133
28. Chương 28	137
29. Chương 29	142
30. Chương 30	147
31. Chương 31	151
32. Chương 32	156
33. Chương 33	162
34. Chương 34	168
35. Chương 35	174
36. Chương 36	179
37. Chương 37: Phiên Ngoại Gặp Lại Ở Thế Giới Hiện Đại	185
38. Chương 38: Phiên Ngoại Gặp Lại Ở Thế Giới Hiện Đại 2	191
39. Chương 39	197
40. Chương 40	203
41. Chương 41	209

42. Chương 42	214
43. Chương 43	220
44. Chương 44	226
45. Chương 45	232
46. Chương 46	239
47. Chương 47	242
48. Chương 48	249
49. Chương 49	255
50. Chương 50	261
51. Chương 51	268
52. Chương 52	273
53. Chương 53	279
54. Chương 54	286
55. Chương 55	291
56. Chương 56	297
57. Chương 57	302
58. Chương 58	305
59. Chương 59	311
60. Chương 60	316
61. Chương 61: [phiên Ngoại: Bạch Tử Chi Bằng]	327

Dưỡng Công Ký

Giới thiệu

Số chương: 62Edit: ShinThế loại: nguyên sang, đam mỹ, 1 x 1, thanh thủy, xuyên việt, dị thể, niên hạ, chủ thụ, dưỡng t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-cong-ky>

1. Chương 1

Thường Cảnh cảm thấy mình nhìn thấy thiên thần, cái loại khi lớn lên sẽ thật xinh đẹp mỹ lệ sau lưng có đôi cánh trên đầu còn có đôi lỗ tai thật dài.

Tuy rằng thiên thần chỉ là một đứa trẻ mới chừa mười một mười hai tuổi, thế nhưng vẻ đẹp của thiên thần không ảnh hưởng một chút nào, bởi vì cũng có bé trai thiên thần mà, đó chính là Cupid đấy.....

Thường Cảnh nhìn nó ngây dại rồi, đồng thời y còn cảm thấy, chính mình đang có một giấc mơ rất đẹp.

Phải biết rằng mỗi khi ông thầy giáo già cảm phần sục sôi giảng bài về lịch sử cận đại Trung Hoa thế mà cậu vẫn ngủ gục nằm mơ thấy thiên thần, quả nhiên đó là kỳ tích.

Chính vì lẽ đó, lúc y mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhìn thấy có người đứng trước mặt giống y như thiên thần xuất hiện trong giấc mộng, kinh ngạc không cách nào nói nên lời.

Nhưng mà..... Chờ chút chờ chút đã, Thường Cảnh rất là nghi hoặc nhìn thiên thần đứng trước mặt này, hửm, thiên thần có lỗ tai nhọn sao?

Không phải chứ, vậy thì đứng trước mặt y đây, là sinh vật gì!!

Hơn nữa, quan trọng nhất chính là, đây là chỗ nào!!!

“Em tỉnh rồi!” Nhìn thấy Thường Cảnh tỉnh lại, ‘Thiên Thần’ nở nụ cười, mặt mày cong lên trong nháy mắt khiến Thường Cảnh như nhìn thấy tiên nữ bay lượn trên mây —— chỉ thuộc về bầu trời.

Liều mạng lắc lắc đầu, kỳ thật Thường Cảnh còn chưa kịp phản ứng.

Tuy rằng không phản ứng, thế nhưng Thường Cảnh đã rõ, chính mình đã xuyên qua rồi.

Dùng thuật ngữ chuyên nghiệp thuyết minh chính là y không cẩn thận ngủ sau đó thời không xuất hiện hỗn loạn cậu cứ như vậy không cẩn thận bị cuốn vào thời không thác loạn dẫn đến chuyện xuyên qua.

..... Trở lại thực tại.

Bị chính mình nào bổ, Thường Cảnh cũng cảm thấy trong não mình chấn động quá lớn rồi.

Lập tức, y nhìn về phía sinh vật đứng trước mặt mình ngay lúc này.

“Cậu là ai?” Thường Cảnh cau mày, liếc mắt nhìn đứa nhỏ trước mặt, thân thể còn quá bé, đáng người cũng hết sức nhỏ gầy, y phục trên người chỉnh tề, thế nhưng có thể thấy, đã có chút cũ sần.

Tình huống như vậy khiến Thường Cảnh phải quay đầu nhìn một vòng hoàn cảnh chung quanh, y phát hiện, chính mình đã không còn trong phòng học nữa, thay vào đó là đến được một gian phòng trang trí hết sức đơn giản, y lại cúi đầu, Thường Cảnh thấy chính mình đang ngồi trên một chiếc giường đệm.

Ngủ một giấc còn có thể xuyên qua, đạu má những tên kia chỉ cần xuyên qua một phát đều không phải trở thành công thành danh toại hay sao!

Tui không muốn mình xuyên qua thành như thế này đâu QAQ

‘Thiên Thần’ nghiêng đầu hai mắt to thật to nhìn chăm chăm Thường Cảnh, sau đó nở nụ cười, tiến lên một bước, ôm lấy cánh tay Thường Cảnh.

“Em phải nhớ kỹ, em là vợ ta do chính ta mua về.”

‘Thiên Thần’ không nói thì thôi một khi nói làm cho người khác kinh ngạc đến chết không thôi, Thường Cảnh cảm thấy mình thiếu chút nữa bị dọa đến té đài rồi.

Mặt y không hề cảm xúc liếc mắt nhìn ‘Thiên Thần’ thỏa mãn ôm chặt lấy cánh tay mình, dùng ngữ khí cực kỳ bình thản nói rằng: “..... Cảm ơn, làm phiền cậu nhìn cho thật kỹ vào, tôi là nam.”

“Ồ, nam là cái gì?” ‘Thiên Thần’ nháy đôi mắt, vẻ mặt nghi hoặc, nhìn như thiên chân vô tà.

“.....” Thường Cảnh tiếp tục mặt đơ, “Tôi là nam nhân.”

“Không đúng không đúng, em là giống cái, là vợ ta.” ‘Thiên Thần’ ngẩng cao đầu, vẻ mặt đắc ý, “Em được ta mua về, ta phải bỏ ra khoảng mười khối hoàng bảo thạch đấy.”

Thường Cảnh có chút bất đắc dĩ, lại hỏi: “Cậu không nhận làm người chứ?”

Lắc đầu, ‘Thiên Thần’ thả cánh tay Thường Cảnh ra, đứng lên, sau đó tiến sát vào người Thường Cảnh, đưa tay đặt lên lông mày y, vuốt ve một chút, lập tức liền nở nụ cười, “Không sai, em chính là vợ ta, em là Nhân tộc, đồng thời lông mày của em có dấu ấn hoa đào, đó là tiêu chí của giống cái.”

Thường Cảnh nghe xong, càng thêm nghi hoặc. Y nhớ rõ chính mình làm gì có dấu ấn hoa đào nào, vì lẽ đó y chớp chớp mắt, “Có tấm gương không?”

‘Thiên Thần’ nghe Thường Cảnh nói xong, lập tức xoay người chạy tung tăng đi lấy tấm gương.

Cậu biết giống cái rất đẹp, thế cho nên sau khi mua được Thường Cảnh xong lại đi mua thêm một tấm gương, tuy rằng khi mua những thứ này sẽ tiêu hết bảo thạch tích trữ trên người mình, thế nhưng chả sao cả.

Cậu là chủ nhân trong gia đình, bảo thạch gì chứ, kiếm lại sẽ có, quan trọng nhất chính là, vợ mình hài lòng là tốt rồi!

Vật quý hiếm như thế phải dùng pha lê chế tác tạo thành, bình thường chỉ có nhà quyền quý có tiền mới dám dùng đến cậu liền đưa tấm gương cho Thường Cảnh, một đôi mắt lộ ra tin tức lấy lòng.

Thường Cảnh cũng không biết, tấm gương này quý trọng ra sao, thế nhưng y có thể thấy đáy mắt ‘Thiên Thần’ sáng tỏ như lấy lòng, liền nhếch miệng, lộ ra nụ cười thật tươi.

Thường Cảnh lớn lên nhìn không đẹp mắt cho lắm, nhưng cũng không tính là quá bình thường, làn da trắng nõn ngũ quan thanh tú, trên người còn tỏa ra khí chất, nói tóm lại, chính là người thanh tú đi.

Nhìn ‘Thiên Thần’ bởi vì nụ cười của mình mà trở nên thỏa mãn, Thường Cảnh lúc này mới cúi đầu, nhìn hình chiếu trong gương.

Y phát hiện, tấm gương nơi này lại được chế tác từ pha lê! Vì lẽ đó nhìn ra rất rõ ràng, y nhẹ nhàng nhìn thấy chính mình trong gương, tuy rằng tướng mạo vẫn là mình, thế nhưng cũng có một số chỗ không đúng lắm.

Đầu tiên, làn da mịn màng, sau đó là tóc biến dài ra, trực tiếp từ tóc ngắn đã biến thành tóc dài đến eo.

Thời điểm trước kia, y thích nhất là đuổi theo các cô gái nữ sinh đùa giỡn nói: Đợi khi em tóc dài đến eo, anh sẽ dùng kéo cắt roẹt một phát cho ngắn bớt, giờ thì vui rồi hiện tại lại biến thành y có một đầu tóc dài đến tận eo.

Bĩu môi, Thường Cảnh im lặng suy nghĩ, chính mình gần đây lẽ nào đã làm chuyện gì đó không hay hay sao?

Bốn mươi lăm độ nhìn lên phía chân trời, Thường Cảnh yên lặng biểu thị, Thượng Đế lão nhân gia ngài lẽ nào không nhìn thấy con sao!!!

Nhìn thấy vợ mình ngửa đầu nhìn trời, Thiên Dịch tò mò hỏi: “Em đang nhìn cái gì thế?”

Thường Cảnh trả lời: “Thiên Thần.”

Thiên Dịch nghe xong, nhíu nhíu mày, nhón mũi chân đem khuôn mặt Thường Cảnh hướng về phía chính mình, “Ta là Tinh Linh, không phải Thiên Thần, Thiên Thần sống tại Thiên Quốc, còn nơi này là Địa Quốc.”

“Thật sự có Thiên Thần sao.” Có điều đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là, bé trai đứng trước mặt này, là Tinh Linh!

Cái loại cùng thiên địa đồng thọ chỉ cần vạn vật còn Tinh Linh sẽ không phải chết sao!!

Nghĩ tới đây, Thường Cảnh kinh ngạc thốt lên: “Cậu là Tinh Linh?”

“Đúng vậy, Thiên Dịch chính là Tinh Linh.” Nhắc tới tên của mình, Thiên Dịch chớp chớp đôi mắt, đột nhiên có chút thẹn thùng, “Về sau em phải kêu ta là Thiên Dịch nha.”

“Ừm, anh tên là Thường Cảnh.” Đứa nhỏ đã tự giới thiệu mình rồi, Thường Cảnh đương nhiên phải trả lễ lại giới thiệu chính mình.

Hơn nữa trong lòng Thường Cảnh kỳ thật vẫn không để bụng chuyện Thiên Dịch gọi mình là vợ.

Cho dù chỉ mới ngủ xuyên qua một phát từ giống đực chuyển mình thành giống cái, thế nhưng Thường Cảnh vẫn tin tưởng, đứa trẻ chỉ mới mười một mười hai tuổi này, căn bản không thể làm gì được mình.

Cùng lắm, chỉ gọi hai chữ ‘Người vợ’ không hơn không kém.

Tuân theo ý nghĩ đã mặc định, dù sao cũng không thể quay trở về nhà, Thường Cảnh nhìn trước mặt Tinh Linh bé, đơn giản cứ ở lại thôi.

Vì thế, y đưa tay ra hướng về phía Thiên Dịch, cười ha ha nói, “Thiên Dịch, anh sẽ ở lại đây.”

Thiên Dịch lộ ra hàm răng trắng nõn, “Ha ha, người vợ đương nhiên phải ở lại đây rồi.”

Thường Cảnh: “.....”

Không muốn tiếp tục vấn đề sửa lại vụ “Người vợ” của Thiên Dịch, ngược lại Thường Cảnh bắt đầu hỏi thăm Thiên Dịch những điều liên quan đến thế giới này.

“Thiên Dịch, nơi này là nơi nào? Tại sao..... Lại có Tinh Linh cùng Thiên Thần?” Thường Cảnh hỏi kỳ thật có chút chần chờ, thế nhưng vừa nghĩ tới chính mình có thể lấy lý do mất trí nhớ làm cái cớ, liền quang minh chính đại hỏi liền.

Nghe Thường Cảnh hỏi vấn đề thường thức này, Thiên Dịch chớp chớp mắt, đầu tiên là nghi hoặc nhìn Thường Cảnh một chút, sau đó liền đưa ra đáp án.

—— Nhất định là Thường Cảnh bị bọn buôn người bắt vào thời điểm đó đã làm tổn thương đến đầu óc hắn, cho nên mới quên đi những chuyện này.

Vừa nghĩ như thế, Thiên Dịch liền đảm đương trách nhiệm chủ nhân một gia đình.

Cho nên, nó ngồi xuống bên cạnh Thường Cảnh, một tay cầm lấy tay Thường Cảnh, đặt vào trong tay, sau đó bắt đầu chậm rãi nói vấn đề Thường Cảnh vừa hỏi.

“Chúng ta hiện tại đang ở Địa Quốc, Địa Quốc cư trú phân biệt bao gồm Tinh Linh tộc Nhân tộc Ma tộc cùng với Thú tộc. Trong đó, chỉ có giống cái Nhân tộc mới có thể thai nghén đời sau.”

“Hả?” Thường Cảnh chỉ cho rằng Thiên Dịch thích kẻ cận y, cho nên cũng không có rút tay mình về, chỉ là nghe Thiên Dịch nói rằng ‘Chỉ có Nhân tộc’ mới có thể sinh sôi nảy nở, y hoàn toàn nghi hoặc.

“Tại sao chỉ có Nhân tộc mới có thể thai nghén đời sau?”

Thiên Dịch quay đầu liếc mắt nhìn Thường Cảnh, chỉ cảm thấy vợ mình thật sự quá đáng thương, cái gì cũng đều quên hết trơn, có điều may là gặp phải mình, nó nhất định sẽ cố gắng bảo vệ vợ mình.

“Bởi vì thế giới này chỉ có Nhân tộc mới có giống cái nha, còn các tộc khác, đều chỉ có giống đực. Nhưng nếu như đồng loại Nhân tộc ở bên nhau thì việc sinh sản sẽ dần dần đi xuống, bởi vì giống cái Nhân tộc khi sinh ra em bé, nếu là giống đực, sẽ giống như những giống đực trong các tộc khác, còn nếu là giống cái, thì chính là Nhân tộc.”

Thường Cảnh không biết mình nên nói cái gì, cho nên hiện tại y không chỉ là giống cái còn * có thể thai nghén giống cái đời kế tiếp!!!

Đậu má, Thượng Đế lão gia ngài quá hổ cha rồi đó!

Xuyên qua thì cứ xuyên qua đi, xuyên qua thành giống cái còn chưa tính, * bị một đứa trẻ Tinh Linh chỉ mới mười hai mười ba tuổi mua về làm vợ cũng thôi đi, thế nhưng giờ ạ cái gì là có thể mang thai!!!!

Cái này không khoa học chút nào!

Khóe miệng giật giật, Thường Cảnh không biết phải làm sao liền hỏi ra một vấn đề có sức hủy diệt tam quan rất lớn.

Y hỏi Thiên Dịch, “À, em bé ấy, làm sao có thể sinh ra?”

Thiên Dịch bị vấn đề Thường Cảnh hỏi làm cả khuôn mặt đỏ chót, một đôi mắt càng thêm xinh đẹp..... Tình cảnh này bị Thường Cảnh nhìn thấy, trong lòng lại là từng trận cười ha ha ha.

—— Rõ ràng bộ dáng diện mạo Thiên Dịch càng giống như giống cái rất dễ đẩy ngã, dựa vào cái gì nó lại là giống đực!!!

“Tại sao em lại hỏi vấn đề như vậy, thật không biết xấu hổ.” Cả khuôn mặt đều đỏ ngầu, Thiên Dịch trưng ra bộ mặt nghiêm túc đối với Thường Cảnh nói rằng: “Em là giống cái, là vợ ta, phải rụt rè một chút, mấy cái vấn đề này, sao có thể tùy tiện hỏi ra cho được.”

Thường Cảnh nhất thời phát hiện mình tựa hồ đã làm hư người bạn nhỏ này rồi. Tinh Linh bé đang ngồi bên cạnh mình, xem ra chỉ như một đứa trẻ mười hai mười ba tuổi, thế cho nên, vẫn chưa tính là thành niên đi!

Được rồi, y phải sâu sắc chấn chỉnh lại.

Nhìn Thường Cảnh bởi vì chính mình mà yên lặng, Thiên Dịch cho rằng Thường Cảnh đã thấu hiểu và lắng nghe, liền bắt đầu tiếp tục dặn: “Phải nhớ sau này khi ra ngoài phải cách ly giống đực xa một chút.”

“Vì sao?” Hiên nhiên, Thường Cảnh vẫn không đem mình đặt tại vị trí giống cái.

“Bởi vì em là vợ ta, là giống cái!” Đôi mắt trừng to, quai hàm phồng lên, Thiên Dịch nói rất trịnh trọng.

2. Chương 2

Địa Quốc là quốc gia rộng lớn, hầu như mỗi một tộc đều có mảnh đất sinh hoạt phân chia khu vực quần cư, đặc biệt là Ma tộc cùng Thú tộc, nước giếng không phạm vào nước sông.

Hiếm thấy chính là, ở bên trong mỗi một tộc, đều có thể thấy thân ảnh Nhân tộc, Nhân tộc bởi vì không có chủng tộc trên người chỉ có năng lực bình thường, đồng thời tuổi thọ cũng ngắn chỉ vven vẹn trăm năm, đối với những chủng tộc khác mà nói căn bản không tạo thành sức uy hiếp.

Thế cho nên, Nhân tộc vẫn luôn an phận sinh hoạt trong các bộ tộc khác.

Đương nhiên, Nhân tộc không có năng lực cùng tuổi thọ không dài nên bọn họ chỉ có thể an ổn sinh tồn trong các bộ tộc khác cũng là một trong những nguyên nhân, còn có thêm một nguyên nhân trọng yếu khác, chỉ có Nhân tộc mới có giống cái, mới có thể khiến cho chủng tộc trong lúc đó huyết mạch sinh sôi sinh sản sẽ không ngừng đi xuống.

Cần nhắc đến đời sau, các chủng tộc trong lúc đó không thể không tiếp thu Nhân tộc cùng cư trú với bọn họ, ở lại, sinh trưởng, rồi sinh sản.

Nhân tộc bởi vì nguyên nhân tự thân, vì lẽ đó bình thường bọn họ đều rất ôn hòa, tuy rằng không thiếu có một ít người tương đối khác loại, thế nhưng phần lớn mà nói, bản tính của Nhân tộc so sánh với những chủng tộc khác, đều tốt đẹp hơn rất nhiều.

Mỗi một nơi các chủng tộc sinh hoạt lẫn nhau đều có một vương giả thống trị, vương giả trong lúc đó không can dự vào sinh hoạt của bộ tộc, nhưng ngự trị trên những phạm dân bách tính, thống trị Tinh Linh chính là Tinh Linh Hoàng.

Cứ mỗi một trăm năm Tinh Linh Hoàng sẽ tranh cử một lần, nội dung tỷ thí chính là dựa vào bản lãnh của chính mình đi đến Thú tộc đi vào bên trong tìm tới Thần Thú Dục Hỏa Phượng Hoàng từ trong tay hấn ngắt một chiếc lông chim Kim Vũ, đồng thời đánh bại Tinh Linh Hoàng ban đầu.

Tinh Linh trăm tuổi thành niên, từ sau đó sẽ không bao giờ chết, dung mạo sẽ không có bất kỳ lão hóa theo thời gian.

Nhân tộc nếu muốn được vĩnh sinh, phải đến được Tinh Linh tộc, Ma tộc hoặc là Thú tộc giống được tự nguyện kết hợp hơn nữa phải hạ khế ước sinh tử, khi khế ước thành lập, Nhân tộc liền có thể cùng người đó ký kết khế ước đồng sinh cộng tử.

Nếu Nhân tộc kết hợp cũng định ra khế ước cùng giống được là Tinh Linh, như vậy giống cái Nhân tộc đó sẽ giống Tinh Linh, vĩnh sinh.

—— chỉ cần vạn vật bất diệt, Tinh Linh bất tử, giống cái cùng Tinh Linh ký kết khế ước, liền có thể vĩnh sinh.

Thế nhưng, giống cái ký kết khế ước nếu phát sinh quan hệ với giống được khác, khế ước hết hiệu lực, giống cái Nhân tộc sẽ rơi vào địa ngục Vô Gian, vĩnh sinh vĩnh thế nhận hết mọi đau đớn.

Và như thế, giống được đã cùng giống cái ký kết khế ước, cũng chết theo.

—— Tương tự, nếu giống được đã ký kết khế ước với giống cái mà lại phát sinh quan hệ ngoài luồng, như vậy, giống được đã cưỡng bách giống cái kia, sẽ phải chịu trừng phạt, mà giống cái cùng nguyên chủ ký kết khế ước sẽ mất đi hiệu lực, trừ khi nguyên chủ nguyện ý một lần nữa cùng hắn ký kết.

Thế cho nên, loại khế ước này có rất ít giống được nguyện ý cùng giống cái ký kết, dưới cái nhìn của bọn họ, Nhân tộc quá nhỏ bé, yếu đuối, nhu nhược, cùng giống cái Nhân tộc kết hợp sau đó sinh sản đời sau nhất định là phải làm, thế nhưng bọn họ rất ít kết hợp làm chuyện hôn nhân trọng đại như thế này.

Chờ khi giống cái Nhân tộc từ từ già yếu đi, nhóm giống được sẽ vứt bỏ bọn họ ngay lập tức, đi tìm tân hoan mới.

.....

Từ trong miệng Thiên Dịch nghe được thể giới quan trong thể giới kỳ dị này, Thường Cảnh lại yên lặng không nói gì.

Thế giới thần kỳ như vậy, rốt cuộc vì cái gì mà tồn tại được vậy!

“Em đừng lo lắng, chờ ta thành niên, ta sẽ cùng em ký kết khế ước sinh tử, chúng ta đồng sinh cộng tử, như vậy Tiểu Cảnh vẫn có thể luôn bên cạnh ta nha.”

Thiên Dịch nhìn thấy Thường Cảnh bỗng nhiên trầm mặc, nghĩ đến là bởi vì chính mình đã nói giống được sẽ vứt bỏ giống cái khi tuổi về già nên cảm thấy chưa xót, cho nên mới buột miệng thốt ra.

Có điều nó thật sự rất thích người vợ mà nó đã mua được, vì lẽ đó ký kết khế ước sinh tử gì chứ, cũng không phải thuận miệng mà nói ra đâu.

Thiên Dịch nhớ rõ cha của chính mình nói cho nó biết, nếu tương lai con gặp được người mình thích, tuyệt đối không nên do dự, nhân lúc còn sớm phải đoạt lấy trong tay, sau khi trưởng thành phải cùng với người ấy ký kết khế ước sinh tử, nếu không, đợi đến khi người đó đã đến ngưỡng cửa tử vong, hối hận cũng đã quá muộn.

Bởi vì, ông nội Thiên Dịch chính là thí dụ điển hình, khi bà nội sáu mươi mấy tuổi qua đời, chỉ trong một đêm, tóc liền trở thành bạc trắng.

Sau vụ đó, ông liền nói cho cha Thiên Dịch biết, phải quý trọng người bạn đời trước mắt, lưu lại câu nói này, liền rời khỏi, đi ra bên ngoài khám phá các chủng tộc khác.

“Cái gì!” Thường Cảnh nghe xong lời Thiên Dịch không phải không khiếp sợ, sau khi nghe xong sự tình trong thế giới ly kỳ này, y đã rõ ràng, thân phận mình trong lúc này có bao nhiêu là thấp hèn.

“Tiểu Cảnh, ta sẽ không lừa gạt em, bởi vì khi ánh mắt ta lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Cảnh, ta đã rất thích rất thích rồi.” Thiên Dịch ôm lấy cánh tay Thường Cảnh, chăm chú không buông, ánh mắt như sao trời long lanh sáng óng ánh.

Điều này làm cho Thường Cảnh muốn thoát ‘Đừng đùa’ lại phải nuốt trở vào trong, y cảm thấy nếu như mình nói ra câu nói này, sẽ xúc phạm tới đứa bé trước mắt này.

Nuốt câu nói trở vào trong, Thường Cảnh nín nhịn nửa buổi mới phun ra một câu: “..... Cảm ơn.”

Thiên Dịch nghe xong, cười híp mắt.

Hai người yên tĩnh trong chốc lát, liền nghe được tiếng bụng Thường Cảnh réo vang, tình huống như vậy vốn một mặt không kinh sợ đến mức bình thản rất cuộc xuất hiện vết rách.

Khóe miệng giật giật, y xem xét liếc mắt nhìn Thiên Dịch ngồi bên cạnh, lúc này mới không tình nguyện nói ra ý nghĩ của riêng mình, “Thật ra, ở đây có thức ăn không? Anh đói rồi.....”

“Có, Tiểu Cảnh đợi một lát, ta đi lấy ngay bây giờ.” Nói xong liền thả cánh tay Thường Cảnh nhảy xuống giường, có điều mới đi được hai bước, lại quay đầu chăm chú nói với Thường Cảnh: “Tiểu Cảnh, em phải gọi ta là Thiên Dịch.”

“..... Được rồi, Thiên Dịch.” Thường Cảnh cũng không hề gì, rất thoải mái gọi ra tên.

Thường Cảnh nhìn bóng lưng Thiên Dịch chạy ra khỏi phòng, cũng từ trên giường bước xuống, từ lúc tỉnh lại y chỉ toàn ở trên giường, lúc này vẫn chưa có điều kiện quan sát nơi ở một chút.

Gian nhà gỗ không lớn lắm, đại khái khoảng chừng hai mươi mấy mét vuông, ở gần tường đặt một chiếc

giường, ở giữa nhà đặt một cái bàn cùng với ít ghế nhỏ xung quanh, cuối giường đặt vài cái rương lớn —— chủ yếu là để quần áo.

Đơn giản mà nói, gian phòng bố trí rất đơn giản, bên góc nhà còn chất đống một chút vật phẩm, thế nhưng, cũng không có sạch sẽ là bao.

Thường Cảnh suy nghĩ, nơi ở của đứa nhỏ vị thành niên, sao có thể sạch sẽ chỉnh tề cơ chứ, có thể giúp mình mỗi ngày ăn no, thế là đã rất lợi hại rồi.

Tuy rằng, Tinh Linh vị thành niên này tuổi tác so với y lớn hơn rất nhiều lần.

Xem xong nhà ở, Thường Cảnh ra khỏi phòng đi ra phía ngoài.

Lúc này, Thiên Dịch đang ở tiểu viện dựng ‘phòng bếp’ đơn sơ nỗ lực nhóm lửa nấu cơm.

Thường Cảnh nhìn thấy cảnh này, không biết như thế nào, trong lòng chua xót. Y chưa từng cảm nhận được sự quan tâm đến như vậy.

Trước khi xuyên qua, Thường Cảnh là một cô nhi, không cha không mẹ, từ nhỏ sống ở cô nhi viện dần lớn lên, tuy rằng lão viện trưởng trong cô nhi viện đối xử với y rất tốt, nhưng mấy đứa trẻ trong cô nhi viện rất nhiều, một trái tim bị chia ra nhiều phần, có thể nghĩ đến, được quan tâm cùng yêu thương sẽ từ từ giảm thiểu đi.

Hiện tại, dưới cái nhìn của y nhận thức Thiên Dịch còn chưa tới một ngày, nhưng bởi vì mình nói một câu dỗi bụng nó liền bắt đầu nhóm lửa nấu cơm..... Khiến trong lòng y thật sự ấm áp.

Không tiếp tục suy nghĩ nữa, Thường Cảnh đi tới bên người Thiên Dịch, đưa tay lấy cái muỗng trong tay nó, đưa một tay khác đẩy Thiên Dịch rời khỏi phòng bếp.

“Cậu đi nghỉ ngơi đi, để anh nấu cơm là được rồi.”

Thiên Dịch nhìn Thường Cảnh, Thường Cảnh như có cảm giác trên mặt mình dính thứ gì đó, liền nghe đứa nhỏ nói: “Tiểu Cảnh là người vợ thật tốt.”

Suýt chút nữa bị nước miếng của chính mình sặc chết, Thường Cảnh khước miệng giật giật, y thật sự rất muốn rống to một câu, lão tử * là đàn ông, nếu không tin, mày xem đi, lão tử có họa mi đó!!!

Nhưng mà, cái thể giới hồ cha này đã nhận định khước mắt ai có dấu ấn hoa đào nở rộ thì người đó chính là giống cái, hơn nữa Thường Cảnh không biết vì sao xui xẻo vì cái gì một giấc tỉnh lại bên khước mắt thật sự có đóa hoa đào nở.....

Thế cho nên, y hiện tại cũng chỉ đành im lặng không nói, bởi vì, y căn bản không có cách nào giải thích rõ ràng.

Ở thế giới này, y chính là giống cái, sẽ sinh ra đứa bé giống cái.....

Nói đi thì cũng nói lại, Thiên Dịch hiện tại vẫn chưa thành niên, ai biết sau khi trưởng thành có còn tiếp tục thích y nữa không? Thường Cảnh nghĩ, mặc kệ nó, chuyện này đợi đến khi ba năm sau rồi hẵng nói, nếu như y không muốn, Thiên Dịch cũng không thể ép buộc chính mình đi?

Vừa nghĩ như thế, Thường Cảnh liền yên tâm.

Ở thế giới này sinh hoạt cũng không tồi, hơn nữa y cũng rất thích Thiên Dịch, xem nó như là em trai đối xử không phải là được rồi sao?

Càng nghĩ càng thấy ý nghĩ này rất tốt, Thường Cảnh cũng rất lạc quan đem lời ‘Người vợ’ trong miệng Thiên Dịch, trực tiếp xem như đang gọi anh trai.

.....

Rất nhanh, Thường Cảnh đã làm xong cơm, gọi Thiên Dịch bắt đầu đi vào phòng.

Chính y bụng hai chén cơm đi theo phía sau Thiên Dịch vào phòng, ở bàn bên cạnh ngồi xuống.

Thường Cảnh đặt cơm trước mặt đứa nhỏ, chính mình cầm lấy đĩa trúc đặt ở một bên say sưa bắt đầu ăn cơm ngon lành.

Ăn vài miếng, Thường Cảnh phát hiện Thiên Dịch không có ý định cầm đĩa, liền nghi ngờ hỏi: “Thiên Dịch, cậu không ăn sao? Không đói bụng à?”

“Tiểu Cảnh cứ ăn. Ta là Tinh Linh, không cần ăn cơm.” Thiên Dịch đưa tay cầm lấy đĩa trúc, sau đó hướng về đĩa thức ăn duỗi chiếc đĩa ra.

Bỏ vào trong miệng nhai nuốt, đôi mắt Thiên Dịch liền sáng lên, “Tiểu Cảnh làm thức ăn ngon quá.” Sau đó lại tiếp tục cảm khái một câu: “Haizz, có người vợ thật là tốt nha.”

Bởi vì Tinh Linh chỉ ăn những món đồ chay, cũng không cần phải ăn cơm.

Chính vì thế, từ khi Thiên Dịch rời xa cha mình, cũng không còn ăn cơm nữa, đương nhiên nguyên nhân trực tiếp vẫn là Thiên Dịch không hay đi nấu cơm.

Vào lúc này, một lần nữa được ăn thức ăn nóng hổi hầm hấp, Thiên Dịch còn có chút không quen.

Nhìn Thường Cảnh nghe xong lời này của mình đáng vẻ nhăn chặt mày lại, Thiên Dịch sờ sờ đầu của mình, cười cộc lốc, “Bởi vì ta không hay làm cơm, Tiểu Cảnh thật là lợi hại.”

Thường Cảnh thở dài, dùng đũa trúc của mình gấp cho Thiên Dịch vài món đồ ăn đặt vào trong chén nó, nói rằng: “Ăn đi, sau này anh sẽ nấu cơm cho cậu ăn.”

Thiên Dịch nghe xong câu nói này của Thường Cảnh, cười cực kỳ thỏa mãn.

Kỳ thật Thường Cảnh còn chưa kịp phản ứng, chính mình nói những lời này, đã trở thành một lời hứa hẹn.

Hết chương 2

3. Chương 3

Thường Cảnh lấp đầy bụng, có chút lười biếng ngồi phịch ở trên ghế nghỉ ngơi, một tay vuốt cái bụng tròn vo của mình, còn thỏa mãn ợ lên một tiếng thật to.

Còn Thiên Dịch, nó tự giác đứng lên, thu dọn chén đũa trên bàn, muốn đi ra ngoài rửa sạch sẽ.

Nhìn thấy như vậy, Thường Cảnh lập tức nhảy lên, đoạt lấy chén đũa trong tay Thiên Dịch, cười ha ha nháy mắt một cái với Thiên Dịch, “Cứ để anh rửa là được, vừa lúc thuận tiện tiêu hóa thức ăn luôn.”

Không hài lòng khi thấy cuộc sống sinh hoạt của mình bị ôm lấy đi hết, Thiên Dịch rập khuôn đi theo phía sau Thường Cảnh, cau mày mở miệng, “Tiểu Cảnh không cần rửa sạch, cứ để cho ta làm đi, ta là giống đực, là đàn ông!!!”

“Hả?” Thiên Dịch cau mày như ông cụ non đã thành công chọc cười Thường Cảnh, y cười thoải mái, đôi mắt uốn cong thành trăng lưỡi liềm, khiến cho hoa đào nở rộ trên lông mày càng trở nên thêm xinh đẹp động lòng người.

Đưa ra bàn tay sờ đầu Thiên Dịch, Thường Cảnh cười nói: “Rửa chén đũa cũng không phải công việc nặng nhọc gì, nếu như đây là công việc nặng nhọc anh đây sẽ không cướp việc của Thiên Dịch đâu, vì lẽ đó việc rửa chén đũa cũng không thể hiện được khí khái giống đực đâu nha.”

Trong lúc nói chuyện này, Thường Cảnh đã rửa xong lượt nước đầu, đang muốn tiến hành lượt nước thứ hai.

Trên người y vẫn còn mặc bộ quần áo ở thế giới kia, áo bông rất lớn, do lúc này đang rửa chén nên tay áo đã bị thấm ướt. Nơi này khí trời cũng không lạnh, đại khái hẳn là độ ẩm của mùa xuân đi, Thường Cảnh không chút nghĩ ngợi liền kéo dây kéo cởi áo khoác ra ngoài.

Thiên Dịch nhanh chóng che mắt lại, nó mặc dù hiệu kỳ y phục trên người Thường Cảnh sao lại khác xa so với nó, thế nhưng nó không có hời, vào lúc này thấy Thường Cảnh không để ý đem áo khoác cởi ra, mặt lập tức xụ xuống.

“Tiểu Cảnh, em mau mặc y phục lại đi, em là giống cái, ở trước mặt người ngoài không thể lộ ra thân thể, nếu không sẽ bị trưởng lão trong thôn trách phạt.” Lúc nói chuyện, cả hai tay vẫn chăm chú che đôi mắt, tuy rằng Tiểu Cảnh là nó mua về làm vợ, thế nhưng nó bây giờ còn nhỏ, hơn nữa giữa hai chủng tộc có sự khác biệt lẫn nhau, đương nhiên không thể nhìn thân thể Tiểu Cảnh.

Thiên Dịch phản ứng làm Thường Cảnh dở khóc dở cười, y nhìn mình bên trong vẫn còn mặc áo sơ mi tay dài, tiện tay đem áo khoác nhét vào trong lòng ngực Thiên Dịch, “Thiên Dịch anh chỉ cởi áo khoác, bên trong vẫn còn mặc áo nè.”

Cúi đầu liếc mắt nhìn trong lòng ngực bị nhét vào áo khoác, lại ngẩng đầu xem xét nhìn Thường Cảnh, xác định trên người Thường Cảnh vẫn còn bận áo, lúc này mới thở ra một hơi, ngoan ngoãn ôm áo khoác Thường Cảnh đứng ở một bên nhìn đối phương rửa chén đĩa.

Thường Cảnh rửa sạch chén đĩa, đem chén đĩa xếp chỉnh tề bỏ vào trong tủ đựng chén.

Sau khi sắp xếp xong, Thường Cảnh duỗi cái eo lười biếng, hít một ngụm thật sâu không khí mới mẻ, khoe miệng hướng về phía trước nở một nụ cười tươi.

Thiên Dịch đứng ở một bên chớp mắt nhìn chăm chú Thường Cảnh, nhìn chăm chú đến nỗi Thường Cảnh không thể không cúi đầu nghi hoặc nhìn Thiên Dịch, “Sao thế, Thiên Dịch?”

“Ta đang nghĩ, có Tiểu Cảnh thật tốt.” Lộ ra hàm răng trắng tinh, Thiên Dịch trong lòng ngực còn ôm lấy áo khoác Thường Cảnh, lúc này ngẩng đầu cười híp mắt nhìn người phía trước, điều này làm cho Thường Cảnh có cảm giác như mình đang nuôi một con thú cưng.

Không nhịn được lại đưa tay sờ lên tóc Thiên Dịch, xoay người lại tiến vào phòng, có điều vào lúc này y bắt đầu bận rộn đến bận rộn đi thu dọn đồ đạc.

Đầu tiên là đem chăn giường chuyển ra bên ngoài —— phơi nắng.

Hương vị mặt trời sưởi ấm, là cái mà Thường Cảnh thích nhất.

Sưởi chăn xong Thường Cảnh lại bắt đầu thu dọn giường đệm, thu dọn xong giường đệm sau đó lại đi đến cuối giường thu dọn quần áo nằm trong rương lớn.

Chờ sau khi làm xong toàn bộ, lúc này mới kéo một cái ghế ngồi xuống, đưa tay nắn bóp cổ cùng cánh tay đau nhức của mình.

Sau đó, Thường Cảnh cảm giác được có một đôi tay thay thế tay y giúp y nắn bóp chỗ đau.

Mở mắt ra, Thường Cảnh quay đầu nhìn Thiên Dịch buông mắt xuống thật lòng đầm bóp cho mình, chớp mắt, hô một tiếng: “Thiên Dịch.”

“Hử? Tiểu Cảnh còn khó chịu hơn sao?” Câu nói này là đang lo lắng cho chính mình, ánh mắt Thiên Dịch ôn nhu nhìn Thường Cảnh ngồi trước mặt mình, trong lòng dâng lên một cỗ yêu thương.

Nó nghĩ, đây đại khái chính là bản năng phản ứng giữa giống đực đối với giống cái đi.

—— tuy rằng giống cái thật quá yếu ớt, nói thẳng là tay trói gà không chặt cũng không ngoa.

“Không có.....” Lắc lắc đầu, Thường Cảnh thân thể thả lỏng, để Thiên Dịch ở phía sau tiếp tục giúp mình nắn bóp.

Bên ngoài gió thổi khiến lá cây phát ra tiếng vang sần sật, sau giờ Ngọ*, là thời điểm rất là an nhàn.

***Giờ Ngọ: từ 11h đến 13h.**

Thường Cảnh được Thiên Dịch nắn bóp cực kỳ thoải mái, chậm rãi, tiến vào mộng đẹp.

.....

Khi Thường Cảnh tỉnh lại một lần nữa, bên ngoài trời đã tối, bầu trời dường như trong nháy mắt được phủ lên tấm màn màu đen, che đầy thật chặt.

Không sao, không trăng, lạnh lẽo thậm chí có chút âm u đáng sợ.

Thường Cảnh vén chăn lên ngồi dậy, nghi hoặc rõ ràng y đang ngồi trên ghế, tại sao khi tỉnh lại sau giấc ngủ liền nằm trên giường, khả năng duy nhất chính là Thiên Dịch đã dìu y lên giường, trong nháy mắt Thường Cảnh cảm thấy khí lực Thiên Dịch cũng quá lớn rồi đi.

Thường Cảnh dụi mắt, bởi vì không có ánh trăng nên toàn bộ gian nhà đều chìm trong bóng đêm.

Sau một hồi thích ứng, Thường Cảnh mới miễn cưỡng thấy rõ cảnh vật trong phòng, có chút khập khiễng đi tới bên cạnh bàn, cầm lấy đá đánh lửa nhen lửa phía trên đèn dầu.

Đèn dầu sáng lên soi sáng toàn bộ gian nhà, Thường Cảnh lúc này mới phát hiện Thiên Dịch không có ở đây.

Thở kêu lên vài tiếng, không nghe thấy tiếng Thiên Dịch đáp lại, Thường Cảnh liền nhủ mảy.

Bên ngoài tối đen như mực, lại không có trăng, Thiên Dịch chỉ là một Tinh Linh thành niên thì chạy đi nơi nào chứ?

Thế nhưng y đối với nơi này lại hết sức xa lạ, căn bản không biết phải đi tìm Thiên Dịch ở đâu, không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống bên cạnh bàn, nhủ chặt lông mày chờ đợi Thiên Dịch trở về.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, thời gian trôi qua càng lâu, lông mày Thường Cảnh lại càng nhíu chặt hơn.

Rốt cục, khi Thường Cảnh không nhịn được muốn đứng lên lao ra ngoài tìm Thiên Dịch, thì Thiên Dịch đã trở về.

Tựa hồ đã vận động quá kịch liệt, trên trán Thiên Dịch chảy rất nhiều mồ hôi, quần áo đều bị ướt đầm, dính hết cả lên người.

Thiên Dịch liếc mắt nhìn thấy Thường Cảnh ngồi bên cạnh bàn buồn chán tẻ nhạt đang gảy tay lên đèn dầu, mắt sáng rực lên.

“Tiểu Cảnh em tỉnh rồi à?” Thiên Dịch đi tới bên cạnh bàn, sau đó như trưng ra vật quý từ trong ngực của mình móc ra mấy viên bảo thạch, đôi mắt sáng lấp lánh, đưa cho Thường Cảnh, nói: “Tiểu Cảnh đây là cho em, vừa nãy ta mới đi ra ngoài kiếm được về nha.”

“Đây là bảo thạch?” Nhìn Thiên Dịch đưa món đồ cho mình, Thường Cảnh há miệng, rất là kinh ngạc.

“Đúng đó, ta phải dùng chính mười khối bảo thạch này mới mua được Tiểu Cảnh, có điều ta biết Tiểu Cảnh là vô giá.” Thiên Dịch rất hài lòng, liền trực tiếp cầm bảo thạch nhét vào trong tay Thường Cảnh, hất cằm lên, kiêu ngạo nói: “Cha nói, tiền phải đưa cho vợ giữ.”

“.....” Thật sự rất là không muốn nghe đến chữ vợ, thế cho nên Thường Cảnh dời đi đề tài này.

“Thiên Dịch, cậu nói, bảo thạch này là tiền?” Thường Cảnh cũng không biết thế giới này lưu hành dạng tiền tệ gì, y vẫn luôn tưởng là đồng vàng hoặc bạc gì đó.

“Đúng vậy, mười khối ngọc thạch có thể đổi một khối hoàng bảo thạch, mười khối hoàng bảo thạch có thể đổi một khối hồng bảo thạch. Bình thường mười khối hoàng bảo thạch có thể giúp cho một gia đình bình dân sinh sống trong vòng một năm đấy.” Giải thích từng điểm từng điểm cho Thường Cảnh biết, Thiên

Dịch nắm tay đối phương không buông.

“.....” Lại lần nữa bị thế giới này thay đổi tam quan, Thường Cảnh cảm thấy, thế giới này tồn tại quả thật siêu cấp xa xỉ luôn.

Bảo thạch, là bảo thạch đó, nhưng chúng nó lại trở thành tiền mặt, vừa nghĩ tới đi ra ngoài ôm một túi bảo thạch sau đó muốn mua đồ lại dùng bảo thạch trao đổi..... Thường Cảnh cảm thấy có chút vi diệu ghen.

Ha, được rồi, chuyện này cũng không có gì đáng cười, hơn nữa tiền này cũng không phải là trọng điểm, trọng điểm là Thiên Dịch đi nơi nào kiếm được mấy khối bảo thạch này, hơn nữa khắp cả người đều dính nhớp mồ hôi.

“Thiên Dịch, cậu đi đâu kiếm được những bảo thạch này?”

“À, buổi chiều đi lên núi, có bắt được một con linh thú cấp thấp bán cho Hào thúc thúc kiếm lời.” Thiên Dịch thành thật nói rõ hành trình của chính mình.

Kỳ thật gọi là linh thú cấp thấp đó là những động vật không có trí lực, tuy rằng bọn chúng thuộc về Thú tộc, nhưng lại khác với Thú tộc, không nằm trong phạm vi bảo vệ bên trong Thú tộc.

Bình thường bọn chúng thường đi săn mồi, cũng không làm trái với quy tắc của thế giới, hưởng hờ, Nhân tộc cùng Ma tộc đối với những loại thịt này, chúng nó không có sức đề kháng, linh thú cấp thấp bình thường cũng chỉ bán được từ năm đến mười khối ngọc thạch.

Thường Cảnh cái hiểu cái không gật gật đầu, sau đó lại kéo Thiên Dịch qua, dựa vào ánh đèn nhìn từ trên xuống dưới kiểm tra cả người không phát hiện bị thương, lúc này mới dự định cố gắng thuyết giáo Thiên Dịch một chút.

“Thiên Dịch, sau này trời tối là phải về nhà có biết không? Cậu còn chưa thành niên, không cần phải tự mình chạy đi lên núi bắt linh thú cấp thấp gì đó, nếu như bị thương thì phải làm sao?”

Vỗ lên tay Thường Cảnh, Thiên Dịch cười thoải mái, “Tiểu Cảnh là lo lắng cho ta sao? Có điều không sao đâu, năm nay ta đều tự mình làm như vậy, hơn nữa năng lực của ta rất mạnh nha, những linh thú cấp thấp kia không thể thương tổn ta được.”

Nói xong, Thiên Dịch còn quay về hướng Thường Cảnh khoe cơ bắp của chính mình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn như đang hiện ra sự đắc ý dạt dào.

Thường Cảnh cũng nở nụ cười, đưa tay nhéo lên chóp mũi Thiên Dịch, y lại không biết động tác như thế này lại quá mức thân mật.

Chờ tới khi Thiên Dịch, mặt đã sớm đỏ hồng hào, nó đẩy tay Thường Cảnh ra, nói rất chân thành: “Tiểu Cảnh, ta là giống đực, ta có năng lực có thể bảo hộ chính mình, còn có, ta cũng có thể bảo vệ em rất tốt!”

Bật cười một tiếng, Thường Cảnh nhìn Thiên Dịch không ngừng lặp lại dáng vẻ chính mình là giống đực mạnh mẽ, cảm thấy rất là vui, còn có thể đem cái này ra trêu chọc.

Có điều trong lòng bởi vì những câu nói kia ‘Ta có thể bảo vệ em’ cảm động đến rối tinh rối mù.

Ấy, đột nhiên Thường Cảnh cảm giác chính mình có chút quỷ dị, vì sao chỉ vì mấy câu nói này lại có chút cảm động rồi?

Y hần là phải tức tốc mạnh mẽ đặc biệt đồng dạng nói: Lão tử * cũng có thể bảo vệ chính mình..... Tình huống như vậy mới đúng đi.

Vì thế Thường Cảnh quỳnh quang nghĩ, mình xuyên qua thời gian còn chưa đến một ngày, y tựa hồ bị thế giới giống cái nhỏ yếu này đồng hóa, tuy rằng, trừ Thiên Dịch ra, chưa từng thấy người nào khác.....

4. Chương 4

Tuy rằng Thiên Dịch hay cường điệu với Thường Cảnh chính mình là giống đực, có thể tự bảo vệ mình, thế nhưng Thường Cảnh vẫn luôn giải thích qua một lần cùng Thiên Dịch, nói cả một đồng đạo lý.

Xem ra, chỉ còn ba năm nữa Thiên Dịch mới thành niên, thế nhưng vóc dáng rất cao, nhìn cũng rất lợi hại nha.

Hơn nữa, ở thế giới này y chỉ nhận thức một người là Thiên Dịch, nếu Thiên Dịch có xảy ra chuyện gì, thì y phải làm sao bây giờ? Tuy rằng nói như vậy có chút ích kỷ, thế nhưng ở một thế giới xa lạ không nơi nương tựa, Thường Cảnh xác thật phải cố gắng sống sót.

“Tiểu Cảnh, ta biết rồi, lần sau ta sẽ không trở về muộn nữa, em không cần sợ hãi.” Vỗ vai Thường Cảnh, Thiên Dịch ưỡn ngực, trong lòng rất là cao hứng, bởi vì Tiểu Cảnh đang ỷ lại chính mình đó.

Đúng vậy, Thiên Dịch đã tự động đem nỗi lo lắng bất an của Thường Cảnh, xem đó như là thành ý của y.

Đại khái biến thành: Bởi vì buổi tối quá sợ bóng đêm nên thân là giống cái Thường Cảnh không dám ngóc nghếch ở trong nhà nên bắt nó trở về nhà không cần lên núi. Bởi vì giống cái luôn thẹn thùng xấu hổ, nên sẽ càng không dám nói ra ‘sớm chút trở về’, sau đó liền thay đổi thành một loại phương thức nói cho nó biết.

—— trở lại thực tại, đây là những điều Thiên Dịch đang nghĩ đến, thế là nó rất thỏa mãn.

Bởi vì cha nó nói cho nó biết, bảo vệ giống cái cùng để giống cái ý lại giống đực, mới là giống đực mạnh mẽ nhất.

Nó đã trở thành giống đực mạnh mẽ nhất nha! Nghĩ tới đây, Thiên Dịch vốn đã đáng yêu khuôn mặt trở nên hơi ửng đỏ lên, nó ngượng ngùng nhìn thoáng qua Thường Cảnh, nói: “Tiểu Cảnh, nếu em sợ ở nhà một mình, có thể trực tiếp nói với ta, về sau, ta mang em cùng đi là được rồi.”

“Ồ?” Chớp chớp mắt, Thường Cảnh không rõ vì sao nhìn Thiên Dịch.

Cánh phía sau Thiên Dịch giật giật, đôi tròng mắt trong suốt, “Nếu Tiểu Cảnh sợ ở nhà một mình thì trực tiếp nói với ta nha.”

Hóa ra cả nửa buổi này, Thiên Dịch hiểu lầm ý mình, có điều nhìn đứa nhỏ trước mặt này bên trong cặp mắt lấp lánh cùng nụ cười thỏa mãn, bỗng nhiên Thường Cảnh không muốn giải thích.

Y suy nghĩ một chút, có thể đi theo Thiên Dịch cũng là một lựa chọn không tồi, thế là y không giải thích gì thêm, nở nụ cười, “Vây được, sau này anh sẽ đi theo Thiên Dịch.”

Chuyện này cứ thế mà bỏ qua, tuy rằng Thường Cảnh không thuận lợi khiến Thiên Dịch không cần chạy lên núi đi bắt linh thú cấp thấp gì đó đem đổi lấy bảo thạch, thế nhưng chí ít cũng cho mình tranh thủ có cơ hội lên núi.

Chính mình nhìn như thế nào đều so với Thiên Dịch có sức mạnh hơn nhiều, nếu thật có chuyện gì xảy ra, chính mình cũng có thể bảo vệ Thiên Dịch.

Thế giới này không có ti vi không có di động càng không có máy vi tính cũng không có những thú chơi xa hoa đòi trụ như những quán bar sống về đêm, vì lẽ đó mọi người đa số buổi tối đều ngủ rất sớm.

Nhưng nói đến ngủ, là cả một vấn đề.

Nhà Thiên Dịch chỉ có một phòng, trong phòng cũng chỉ có một cái giường, thế cho nên, chờ đến khi Thiên Dịch tẩy rửa qua loa muốn bò lên giường, liền nghĩ tới chính mình mới vừa mua giống cái về kia.

Thường Cảnh tự mình bò lên giường, lúc này đột nhiên nhìn Thiên Dịch đứng ở trước giường bất động, liền hỏi: “Thiên Dịch, làm sao vậy?”

Thiên Dịch bị Thường Cảnh dọa một tiếng, đột nhiên hoàn hồn, sau đó cả khuôn mặt trở nên đỏ chót. Có điều nó quay lưng về phía đèn dầu, vì lẽ đó đứng ở hướng Thường Cảnh không nhìn thấy trên mặt nó đỏ ửng.

Sút mẻ nói lấp bắp, Thiên Dịch ngó sang chỗ khác, không nhìn đến trên giường Thường Cảnh cởi hết ra chỉ còn áo sơ mi đơn giản, nhỏ giọng nói: “Tiểu Cảnh, giống cái có sự khác biệt, em ngủ trên giường, ta, ta ngủ trên sàn nhà là được rồi.”

Thiên Dịch trong bộ dạng này thật sự suýt chút nữa khiến Thường Cảnh cười bò ở trên giường, y trực tiếp đưa tay kéo tay Thiên Dịch, cười híp mắt nói: “Sàn nhà lạnh lắm, chúng ta ngủ chung với nhau đi.”

“Không được không được, chúng ta vẫn chưa có thành hôn, không thể cùng giường.” Đưa tay lắc như trống bỏi, Thiên Dịch nhìn chăm chú vào Thường Cảnh.

Thường Cảnh thấy trên đỉnh đầu lỗ tai Thiên Dịch bắt đầu run lên, thật là quá moe đi, còn có cánh sau lưng nó đang đưa đến đang đưa đi, trong lòng nổi lên hiếu kỳ, nhân tiện nói: “Thiên Dịch, lúc cậu ngủ, đôi cánh thì phải làm sao?”

Lỗ tai run lên, Thiên Dịch ngượng ngùng vò vò đầu, “Kỳ thật ta đã quá quen thuộc với đôi cánh này nên thời điểm khi ngủ đều không thu hồi lại.”

“Như vậy à.” Thường Cảnh tỉnh ngộ, sau đó thuận lợi kéo Thiên Dịch đến bên cạnh mình, sờ lên lỗ tai nó đang dựng thẳng, cười ha ha nói: “Thiên Dịch hiện tại vẫn là con nít, sẽ không làm điều gì đó với anh đúng không?”

“Dạ, cha nói, sau khi thành hôn mới tính đến chuyện sinh bảo bảo.”

“Đúng rồi, thế cho nên Thiên Dịch cứ ngủ chung với anh đi.”

Nghiêng đầu, Thiên Dịch vẫn kiên trì, “Không được không được, em là giống cái, mà ta là giống đực, cho dù ta hiện tại vẫn chưa thành niên, nhưng chúng ta không thể ngủ chung cùng nhau.”

Thường Cảnh không còn cách nào khác, cũng không thể để cho Thiên Dịch ngủ dưới đất, không thể làm gì khác hơn là nói: “Nhưng Thiên Dịch mua anh về làm vợ, mà người vợ, là phải cùng Thiên Dịch ngủ chung với nhau.”

Thiên Dịch chớp mắt, cảm thấy cũng có chút đạo lý, nhưng sau khi suy nghĩ một chút, lại tiếp tục lắc đầu, nói: “Tuy rằng Tiểu Cảnh là ta mua về làm vợ, sau này sẽ làm vợ ta, nhưng hiện tại chúng ta còn chưa kết hôn, vẫn không thể cùng ngủ với nhau.”

“.....” Thường Cảnh thất thần ngược mắt lên nhìn trời, y nghĩ thật muốn bỏ đầu Thiên Dịch ra xem bên trong có gì!

Sau một hồi im lặng, Thiên Dịch chạy tới ba cái rương lớn bên cạnh, lúc này đang định lấy tấm chăn dự bị bên trong ra.

Con người Thường Cảnh chuyển động, nhanh trí nói: “Nhưng mà, Thiên Dịch à anh không dám ngủ một mình, anh sợ.”

Câu nói này khiến Thiên Dịch ngừng động tác lại, nó quay đầu nhìn Thường Cảnh, Thường Cảnh rất phối hợp làm ra dáng vẻ sợ hãi, vẻ mặt đó rất rõ ràng, nhìn không ra đó chỉ là diễn kịch.

Lỗi tai Thiên Dịch mất tự nhiên run lên, ngừng một lát, đem nắp rương đây lại, xoay người đi trở về bên giường, quay về Thường Cảnh nói: “Là bởi vì Tiểu Cảnh sợ nên ta mới cùng Tiểu Cảnh ngủ chung.”

Trên mặt Thường Cảnh đi kèm với ý cười gật đầu một cái.

Vì thế Thiên Dịch liền trút bỏ lớp áo quần của mình rồi bò tới trên giường, đem cánh sau lưng rút trở về, nằm ở trên giường đắp chăn lên, lại nhỏ giọng lầm bầm một câu: “Giống cái thật là nhát cáy.”

Thường Cảnh vẻ mặt ngẩn ra, sau đó lại nở nụ cười, chỉ là nụ cười này có chút gượng ép.

Trong lòng lại vô ngữ phun tào: Thằng nhóc thối, còn không phải sợ mày sẽ sinh bệnh à một thằng to cao như tao sao lại có thể sợ chứ!

—— Thường Cảnh cảm thấy chính mình có kỹ thuật diễn xuất thật quá vĩ đại có thể so sánh với ảnh đế, vì chính mình cho 1 like, uy vũ khí phách!

Do Thường Cảnh chiều nay ngủ hơi nhiều, nên buổi tối cũng không buồn ngủ cho lắm, chỉ là nằm trên giường, đôi mắt mở thật lớn như đang suy nghĩ chuyện gì.

Đến cùng như thế nào mà thế giới này tồn tại được vậy, kỳ thật điều này khiến cho Thường Cảnh hết sức tò mò.

Nếu có thể đi ra ngoài nhìn xem là tốt rồi, nhưng y nhận ra, Thiên Dịch sẽ không cho phép y tự ý rời đi, đặc biệt là một thân một mình.

Hôm nay trong tin tức từ Thiên Dịch nói, Thường Cảnh cũng đã rõ, chính mình là giống cái, hơn nữa trong thế giới sinh tồn ‘Dương thịnh âm suy’, bên ngoài cũng có thể tùy tiện tìm được giống đực thành niên, hoặc là nói cho dù là giống đực nào cũng có thể đẩy ngã chính mình.

Tuy rằng y thật sự không muốn thừa nhận như thế, thế nhưng không nghi ngờ chút nào, giống cái như y, tồn tại thật nhỏ yếu.

Thường Cảnh cảm thấy chính mình ngày thường rất ngoan ngoãn nha, ngoại trừ chơi game cùng ở lý trong ký túc xá xem tiểu thuyết khoa học viễn tưởng cũng không còn làm cái gì khác, chính mình là trạch nam phổ thông bình thường như vậy làm sao lại may mắn được đại thần xuyên qua lựa chọn nhỉ.

Thở dài một hơi, tâm tư Thường Cảnh như thiên hồi bách chuyển.

—— Thượng Đế đối với y thật quá tốt rồi.

Bên tai truyền đến tiếng hít thở đều đều của Thiên Dịch, làm Thường Cảnh phải lệch đầu sang nhìn.

Thiên Dịch ngủ rất say, ngủ rồi mà mặt vẫn rất đẹp, thế nhưng lại có thêm càng nhiều đáng yêu hơn, trong lúc hít thở, mũi miệng thở ra hợp lại, bởi vì ngủ nghiêng, nửa bên mặt bị gối ép xuống, khiến gò má nâng lên.

Ban đêm yên tĩnh, nên không có một tiếng động nào, chỉ có tiếng hít thở đều đều của Thiên Dịch, điều này làm cho Thường Cảnh trở nên rất bình tĩnh.

Tính ra, chỉ ít chính mình không cô đơn, chỉ ít, bên cạnh y còn có Thiên Dịch.

Khóe miệng gợi lên ý cười mộc mạc, Thường Cảnh nghĩ, ngày mai khí trời sẽ rất tốt, à, chính mình còn phải đi tắm nữa chứ, y cảm thấy cả người mình dơ bẩn hết rồi.

Dần dần, trong suy nghĩ ngổn ngang, Thường Cảnh chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

Đêm tối yên tĩnh không hề phát ra tiếng động, một đêm không mộng.

Hôm sau, thời điểm Thường Cảnh tỉnh lại cảm giác bờ vai của chính mình bị đè xuống, vừa định nhúc nhích, lại phát hiện hình như mình được ai đó ôm vào thì phải.

Nghiêng đầu nhìn sang, Thường Cảnh nhìn thấy Thiên Dịch thỏa mãn chép chép miệng, khóe miệng ngúc ngoắc có chút bất đắc dĩ.

Thôi vậy, cứ để Thiên Dịch ngủ thêm một chút đi.

Thường Cảnh chịu đựng đau nhức, nằm không nhúc nhích, bên cạnh là tiếng hít thở đều đều của Thiên Dịch, hiển nhiên còn ngủ rất say.

Bên ngoài truyền đến tiếng chim chóc kêu, hót líu lo không ngừng náo nhiệt.

Thường Cảnh xoay đầu, xuyên thấu qua khe hở trên cửa nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài.

Trời còn u ám, cũng chưa hoàn toàn sáng hẳn, thời gian này, hẳn là sáu giờ sáng đi, có điều Thường Cảnh không biết thế giới này sẽ tính toán thời gian ra sao, vì thế dùng phương thức của chính mình tự mình tính

toán.

Vẫn duy trì trong tư thế này hơn một tiếng, Thường Cảnh thấy chính mình đã chịu tới điểm cực hạn rồi, thì Thiên Dịch liền tỉnh lại.

Gò má sượng lên bả vai Thường Cảnh, Thiên Dịch ngẩng đầu nhìn người vợ tương lai của chính mình, cười híp mắt nói: “Tiểu Cảnh, chào buổi sáng.”

Thường Cảnh kéo kéo khoe miệng, có chút bất đắc dĩ giật giật cánh tay đã không còn cảm giác.

“Thiên Dịch, cậu có thể buông cánh tay của anh ra..... Dường như, nó muốn liệt luôn rồi.”

5. Chương 5

Thiên Dịch nghe Thường Cảnh nói xong, vội vã thả cánh tay ôm trong lòng ngực ra, một mặt áy náy nhìn Thường Cảnh, “Tiểu Cảnh, xin lỗi, ta không phải cố ý, chỉ là khi ôm Tiểu Cảnh ngủ, trong lòng rất thỏa mãn.”

“.....” Mất xa cánh tay cứng đờ của mình, Thường Cảnh không lưu ý lắm lắc lắc đầu, cười nói, “Không sao đâu, chỉ là do để yên quá lâu, có chút tê liệt mà thôi.”

Thiên Dịch lúc này mới phản ứng lại chính mình vừa nãy nói cái gì, hơn nữa còn ôm cánh tay Thường Cảnh ngủ một đêm, mặt đột nhiên đỏ bừng lên, cúi đầu xuống, không dám nhìn Thường Cảnh.

“Sao thế, Thiên Dịch?” Thường Cảnh thấy Thiên Dịch khuôn mặt bỗng nhiên đỏ lên, cho rằng cậu sinh bệnh, trong giọng nói còn có chút lo lắng.

“Không có gì, Tiểu Cảnh, ta đi rửa mặt trước đã.” Lắc đầu như trống bỏi, Thiên Dịch đang lúc nói chuyện trực tiếp từ trên giường nhảy xuống, đưa đầu hướng ra bên ngoài.

Lưu lại Thường Cảnh nhìn theo bóng lưng Thiên Dịch vội vàng lao ra ngoài, trên đầu hiện lên một dấu chấm hỏi lớn.

Hành vi Thiên Dịch khiến y tìm không ra manh mối, có điều Thường Cảnh cũng không quá để ý, chỉ cần Thiên Dịch không sinh bệnh là tốt rồi.

Xoay người xuống giường, Thường Cảnh nắm lấy cái quần, mặc vào, chỉ là khi ngủ được mùi vị trên quần, y lộ ra bộ mặt chán ghét.

Y cũng không biết chính mình xuyên qua đến thế giới này đã ở lại đây mấy ngày, tuy rằng y cảm giác khi mình tỉnh lại sau giấc ngủ quá trình còn chưa tới một giờ.

Thế nhưng mùi vị trên người y cùng với lời từ trong miệng Thiên Dịch nói ra chuyện nó mua mình liền có thể xác định, y ở thế giới này, trừ ngày hôm qua, khẳng định đã ở đây khá lâu rồi.

Có điều, những điều này không quan trọng, bây giờ đối với Thường Cảnh mà nói, quan trọng nhất chính là, cái chuyện cấp bách ắt phải làm đó là đi tắm.

—— Thường Cảnh thuộc cung Xử Nữ, tuy rằng đối với người khác cùng những chuyện khác chứng bệnh sạch sẽ cũng không nghiêm trọng lắm, thế nhưng đối với thân thể mình mà nói bệch ưa sạch sẽ lại càng nghiêm trọng hơn.

Một ngày không tắm một giờ không rửa tay đối với y mà nói đó quả thật là cơn ác mộng, huống hồ dưới cái nhìn của y, y đã chịu đựng vượt qua 24 giờ những ngày tháng không tắm, nếu như bây giờ không tắm, phỏng chừng đối với chính mình sẽ tự ghét bỏ mình mất.

Cổ hết sức một lần nữa mặc quần vào, Thường Cảnh đi ra khỏi nhà gỗ.

Phía bên ngoài, Thiên Dịch đang đứng ở bên giếng nước, thân thể nho nhỏ như sắp rơi vào trong giếng, Thường Cảnh hoảng sợ lập tức chạy tới, ôm chặt lấy eo Thiên Dịch đem người kéo ra ngoài.

Chính mình đang mức nước liền bị Thường Cảnh chặn ngang ôm lấy kéo ra ngoài, Thiên Dịch biểu thị thật khó hiểu.

Nghiêng thân mình chuyển đầu qua, Thiên Dịch chớp mắt nghi hoặc nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Thường Cảnh, nói: “Tiểu Cảnh làm sao thế, hình như đang sợ gì sao?”

“Vừa nãy cậu đang làm gì?” Thanh âm Thường Cảnh thốt lên run rẩy sợ sệt ngay cả chính mình cũng không phát hiện, vừa nãy y còn cho rằng Thiên Dịch muốn rớt xuống dưới giếng rồi.

Y không biết miệng giếng này sâu bao nhiêu, nước dưới giếng lại sâu đến chừng nào..... Nếu như, Thiên Dịch vừa nãy thật sự ngã xuống, y không biết phải làm như thế nào.

“À, ta đang mức nước, Tiểu Cảnh có muốn rửa mặt không?” Thiên Dịch tuy rằng không hiểu tại sao người vợ tương lai của chính mình lại có ánh mắt lo lắng sợ hãi nhìn mình, có điều tiếng nói của nó vẫn trầm xuống vài âm điệu, ngữ khí càng thêm ôn nhu hơn.

“Sau này cứ để anh mức nước, Thiên Dịch không nên tới gần miệng giếng này.” Nghe xong lời Thiên Dịch, Thường Cảnh rất cảm động, thế nhưng đối với chuyện vừa rồi trong lòng vẫn còn sợ hãi.

“Tại sao! Tiểu Cảnh là giống cái, sức lực không lớn bằng ta, làm sao có thể múc nước cho được, hơn nữa.....”
Thiên Dịch còn muốn nói gì đó, thế nhưng bị Thường Cảnh đánh gãy lời, nó chớp mắt nhìn chăm chú Thường Cảnh, ánh mắt rất là kinh ngạc.

“Không cần phải luôn nói giống đực giống cái, Thiên Dịch, cậu là giống đực thì thế nào, cậu còn chưa thành niên, cho nên chỉ có thể xem như một đứa con nít, không cần phải lúc nào cũng động một chút là nói giống đực treo ở bên miệng! Lui một vịn bước giăng, anh là giống cái thì thế nào, cậu thử nhìn chiều cao của chúng ta xem, so sánh một chút vóc người sức mạnh hiện tại của chúng ta, cậu nói xem, anh so với cậu lại yếu hơn sao?”

Trợn tròn đôi mắt, Thường Cảnh nói có căn cứ, khiến Thiên Dịch hết mở rồi lại đóng miệng, nghẹn nửa ngày không phát ra nổi một câu phản bác.

Thiên Dịch nhìn dáng vẻ Thường Cảnh xù lông, đoán được có thể là do sợ hãi mình sẽ xảy ra chuyện nên mới như vậy, cho nên nó cũng không phản bác lại.

Năm năm qua, Thiên Dịch sống một mình độc lai độc vãng, nó hết năm này đến năm khác vẫn mong mình nhanh chóng thành niên, trải qua mấy ngày này, nó chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày, có một giống cái sẽ nói cho nó biết, y mạnh hơn nó.

Kỳ thật nó muốn nói cho Thường Cảnh biết, cho dù nó vẫn chưa thành niên, chiều cao không thể so sánh cùng với Thường Cảnh thành niên hiện tại, thế nhưng nó là giống đực, trời sinh so với giống cái cường đại hơn rất nhiều.

Hiện tại nó có thể dễ dàng ôm lấy Thường Cảnh đưa trở về phòng, còn Thường Cảnh muốn ôm được nó thì đó hẳn là một vấn đề lớn đấy.

Thế nhưng những câu nói này, Thiên Dịch không có nói ra, trên thực tế, nó hưởng thụ Thường Cảnh quan tâm lo lắng cho nó.

Trong lòng nổi lên từng gợn sóng, Thiên Dịch hài lòng nheo mắt lại, cũng không chấp nhất muốn cùng Thường Cảnh tranh cãi nhau về chuyện múc nước này.

“Được rồi, sau này ta sẽ không tới gần miệng giếng.”

.....

Rửa mặt xong, Thường Cảnh đưa ra đề nghị muốn theo Thiên Dịch đi lên núi, Thiên Dịch đương nhiên gật đầu.

Kỳ thật nếu để Thường Cảnh ở nhà một mình, nó cũng rất lo lắng, thôn này giống cái đã ít nay càng ít hơn, cũng có khối người luôn có ý định cưỡng thủ hào đoạt giống cái, bọn họ ỷ vào năng lực khá mạnh của

mình, bình thường bắt nạt Tinh Linh nhỏ bé như ăn cơm bữa.

Để Thường Cảnh ở nhà, nó còn lo lắng Thường Cảnh không cẩn thận bị những người khác nhìn thấy, nếu như xui hơn còn có khả năng cướp đi.

Thường Cảnh là vợ nó, hiện tại hay tương lai vẫn là vợ nó, đồng thời sẽ cùng nó sống cuộc sống thật lâu thật dài.

Hơn nữa, ngày hôm qua Thiên Dịch cũng đáp ứng muốn dẫn vợ cùng nhau lên núi, cho nên, khi Thường Cảnh có ý định muốn đi theo, Thiên Dịch ngay lập tức liền gạt đầu.

Thiên Dịch thu hồi đôi cánh sau lưng, đặt giỏ trúc ngay phía sau, vươn tay nắm lấy tay Thường Cảnh, dẫn Thường Cảnh đi ra cửa.

Thường Cảnh vốn muốn giúp Thiên Dịch cầm lấy ít đồ vật, nhưng đều bị Thiên Dịch từ chối.

Lý do chính là: Em là giống cái, ta là giống đực, mấy món này cứ để cho ta.

Thường Cảnh đỡ trán, uống công y nói những lời cảm tình kia, Thiên Dịch chỉ xem như nước đổ đầu vịt.

Có điều bất luận thế nào, Thường Cảnh đã đạt được mục đích chính là ôm đồm việc múc nước, Thiên Dịch cũng đồng ý thỏa hiệp, y sẽ không đòi hỏi thêm những chuyện khác.

—— đặc biệt là, Thiên Dịch không cần xem y là giống cái yếu ớt, từ sáng đến tối cứ treo ở ngoài miệng.

Tuy rằng rất muốn làm như vậy, có điều Thường Cảnh biết rõ, Thiên Dịch sẽ không nghe theo.

Được Thiên Dịch nắm tay, Thường Cảnh cả một đường đều quan sát thế giới xa lạ này.

Từ sau khi đi ra khỏi gian nhà gỗ, Thường Cảnh mới biết, hóa ra Thiên Dịch ở trong thôn làng Tinh Linh, quy mô làng kỳ thật so với thế giới y sinh hoạt không lớn là bao nhiêu, duy nhất khác nhau chính là bên trong thôn này, không có phụ nữ.

—— tuy rằng, trên đại lục này, thậm chí trên thế giới này, đều không có loại sinh vật có tên gọi là phụ nữ.

Thôn là một hộ độc lập, hơn nữa khoảng cách có chút xa nhau, nhưng khoảng cách tính từ nơi ở của Thường Cảnh, xem ra quá xa rồi.

Trong thôn đều là những người nông thôn, đáng lẽ không nên cách nhau quá xa mới đúng, như vậy mới

thân mật hơn chứ.

Có điều Thường Cảnh phát hiện, Tinh Linh nơi này cùng Tinh Linh mà y biết được, đều không quá thân cận, đồng thời còn xem nhau như người xa lạ, bởi vì y nhìn thấy Thiên Dịch kéo chính mình nhìn không chớp mắt đi qua hết Tinh Linh này đến Tinh Linh nọ, giữa bọn họ, không có một ai đứng ra bắt chuyện.

Thường Cảnh theo Thiên Dịch đi một lúc lâu, rốt cục đi tới dưới chân núi.

Đúng lúc này, Thường Cảnh thấy Thiên Dịch lần đầu tiên chào hỏi Tinh Linh khác.

Y cẩn thận nhìn Tinh Linh thành niên đứng trước mặt Thiên Dịch, khuôn mặt tuần tú, thân hình cao lớn đỉnh đặc, trên mặt nở nụ cười ôn hòa, lúc cùng Thiên Dịch nói chuyện, cũng bận tâm chiều cao Thiên Dịch, nên có hơi khom người xuống một chút.

Thường Cảnh đối với Tinh Linh thành niên này rất có hảo cảm, ngay cả ông cũng chú ý tới chiều cao Thiên Dịch, rất dễ dàng có được thâm tâm người khác.

Thiên Dịch hưng phấn cùng Hào Dịch nói rất nhiều chuyện, sau đó xoay người kéo qua Thường Cảnh đứng cách mình xa một mét, vô cùng phấn chấn giới thiệu: “Hào thúc thúc, đây là Tiểu Cảnh, là người vợ con mua được nha.”

Hào Dịch nghe xong lời Thiên Dịch, lúc này mới đưa mắt chuyển hướng về phía Thường Cảnh, ánh mắt hơi mang theo ý cười, đối với Thường Cảnh khẽ gật đầu.

Thường Cảnh cảm giác mặt mình có chút nóng, đặc biệt là đối đầu trước ánh mắt Tinh Linh thành niên này, thế nhưng có loại không tự giác bị đối phương hấp dẫn.

“Thiên Dịch, con lại muốn lên núi sao?” Chỉ nhìn Thường Cảnh một chút, sau đó Hào Dịch lại cúi đầu tiếp tục cùng Thiên Dịch nói chuyện.

“Dạ, Hào thúc thúc, sẵn tiện con còn muốn huấn luyện một chút, con sắp sửa thành niên rồi, trước khi năng lực thức tỉnh, con muốn tự tiếp tục rèn luyện chính mình.”

“Vậy thì cẩn thận chút.” Sau đó chỉ chỉ Thường Cảnh, lông mày có chút hơi nhăn lại, hỏi: “Thiên Dịch muốn dẫn giống cái này đi cùng sao? Có khi nào sẽ gặp nguy hiểm hay không?”

Thiên Dịch kéo tay Thường Cảnh, ngẩng đầu ưỡn ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn trên mặt bình tĩnh, “Hào thúc thúc, con sẽ bảo vệ thật tốt Tiểu Cảnh, hơn nữa Tiểu Cảnh nhất cáy, không dám ở nhà một mình, nếu như con không dẫn em ấy đi, Tiểu Cảnh sẽ sợ.”

Nói đến phần sau, trên mặt Thiên Dịch đáng yêu nổi lên thần sắc thỏa mãn, với việc Thường Cảnh sợ hãi

chuyện này, đối với nó mà nói, là một chuyện hết sức là đặc biệt.

“Hào thúc thúc, có thể bảo vệ giống cái cùng để giống cái ỷ lại, mới là giống được tốt, câu nói này, là cha nói cho con biết đó. Hiện tại Tiểu Cảnh sợ hãi ỷ lại vào con, vì thế con chính là giống được tốt.” Cười híp mắt bày tỏ những câu nói này, Thiên Dịch nắm tay Thường Cảnh, cáo biệt Hào Dịch, xoay người lên núi.

Hào Dịch nheo mắt, nhìn Thường Cảnh cùng Thiên Dịch nắm tay nhau, sau đó nở nụ cười.

Sâu trong đôi mắt ấy, tràn ngập ý cười ôn nhu.

6. Chương 6

Đường lên núi cũng không dễ đi, Thiên Dịch dọc theo đường đi đều kéo Thường Cảnh, mỗi lần Thường Cảnh đều nói có thể tự mình đi, không cần Thiên Dịch phải cẩn thận từng li từng tí một như thế, thế nhưng, Thiên Dịch lại phi thường cố chấp bảo lưu ý kiến của mình.

Bởi vì, ở trong lòng Thiên Dịch, Thường Cảnh vô luận nhìn trái ngó phải, từ trong ra ngoài, vẫn là giống cái —— mà giống cái, lại nhỏ bé giống như bọn họ đã hình dung.

Lần thứ năm Thường Cảnh kêu Thiên Dịch buông tay để y có thể tự đi, vẻ mặt Thiên Dịch bỗng nhiên biến đổi, đưa Thường Cảnh kéo đến phía sau mình, ánh mắt cảnh giác nhìn về hướng Thường Cảnh đứng lúc ban đầu.

“Sao vậy?” Thường Cảnh bị Thiên Dịch kéo sang bên, có chút lảo đảo suýt chút nữa ngã chổng vó, có điều vừa quay đầu liền nhìn thấy dáng vẻ Thiên Dịch, lông mày hơi nhíu lại, “Có gì đó đang tới đây sao?”

Thiên Dịch gật gật đầu, đưa tay lên miệng mình, ra hiệu Thường Cảnh không được phát ra tiếng động, chính mình dùng khẩu hình nói cho Thường Cảnh, “Tiểu Cảnh, cẩn thận chút, trên núi rất nguy hiểm, tuy rằng linh thú cấp thấp không thể gây thương tổn đến ta, thế nhưng đối với em thì lại không.”

“.....” Thường Cảnh rất muốn nói, Thiên Dịch à, cậu có thể không cần luôn đem ‘Tiểu Cảnh là giống cái, Tiểu Cảnh rất yếu đuối’ luôn treo trên miệng mình, mẹ kiếp, cứ hết một lần lại một lần nhắc nhở, y rất muốn mắng người đó ()

“Thiên Dịch, anh có thể tự bảo vệ mình thật tốt.” Thường Cảnh lời thề son sắt hướng về Thiên Dịch bảo đảm, chỉ còn kém giơ lên ba ngón tay xin thề.

Tiếng nói y vừa dứt, bên tai liền truyền đến tiếng rống kinh thiên động địa, căn cứ vào âm thanh truyền đến, Thường Cảnh liền xác định, âm thanh gào thét này cách bọn họ đang đứng, không hề xa chút nào.

Thiên Dịch dù sao cũng là người của thế giới này, vừa nghe âm thanh gào thét liền biết đây là người của Thú tộc đang trong tình trạng hóa thú mới có thể phát ra tiếng gào thét, lông mày nó vốn nhăn thật chặt lúc này mới chậm rãi thả lỏng, thế nhưng đôi mắt vẫn rất cảnh giác chú ý nhìn bốn phía.

Mãi đến tận xác định ngoại trừ người của Thú tộc kia ở cách bọn họ không xa, xung quanh cũng không còn loài vật nào khác, Thiên Dịch mới thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu Cảnh, đi thôi.” Một lần nữa dắt tay Thường Cảnh, Thiên Dịch tiếp tục hướng đến đường núi đi tiếp.

Thường Cảnh mơ mơ màng màng nhìn Thiên Dịch, tiếng gào thét vừa nãy vốn là âm thanh của dã thú mà, y chớp mắt, quay đầu liếc mắt nhìn về hướng âm thanh truyền tới.

..... Chẳng nhìn thấy gì cả, Thường Cảnh thu hồi tầm mắt, không còn tốn tâm tư vào âm thanh truyền đến kia, tiếp tục theo Thiên Dịch hướng đến trên núi bò lên.

Đường núi quanh co khúc khuỷu, dưới đất sinh lầy có chút ẩm ướt đặc sệt, dính đầy vào dưới đế giày, đối với y có chứng bệnh ưa sạch sẽ nghiêm trọng, liền nhứ mày rất chặt.

Y lại nhìn giày trên chân Thiên Dịch, sau đó kinh ngạc trợn to đôi mắt.

“Thiên Dịch, giày cậu sao lại sạch sẽ như vậy!”

“Hả?” Thiên Dịch nghe vậy quay đầu lại nhìn Thường Cảnh, trên mặt Thường Cảnh ngạc nhiên cùng không thể tin được khiến khóe miệng của y nhếch lên cao — được vợ mình dùng ánh mắt ‘Thiên Dịch thật lợi hại’ nhìn mình, trong lòng Thiên Dịch thật cao hứng, liền ngẩng đầu ưỡn ngực nói, “Tuy rằng ta vẫn chưa thành niên, thế nhưng vẫn có thể sử dụng một chút linh lực.”

Thường Cảnh chớp mắt, sau đó trên mặt ửng đỏ nhìn Thiên Dịch, có chút thật không tiện hỏi: “Vậy thì, Thiên Dịch có thể dùng linh lực làm cho giày của anh, cũng giống như cậu không dính bùn đất không?”

Nói xong, Thường Cảnh không tự nhiên xoa nhẹ đầu của chính mình, sau đó mới hậu tri hậu giác phát hiện tóc mình đã mọc dài, bị chính mình chà đạp như vậy, không chừng đã rớt như tổ quạ rồi đi.

Thế là ngượng ngùng thả tay xuống, vươn lưỡi liếm đôi môi khô khốc, cười nói; “À thì, anh không quen bị dính bùn nhớp nhúa.”

“A, Tiểu Cảnh, ta quên mất, xin lỗi nha.” Nói xong, liền nhắm mắt lại niệm một câu thần chú mà y không biết, vung tay lên hướng về dưới chân Thường Cảnh.

Thường Cảnh cúi đầu liếc mắt nhìn, đôi mắt thỏa mãn híp lại, bùn đất bao quanh giày đã biến mất, chân cũng khô mát thoải mái, tựa như đang đi trên không khí.

Y tò mò hiếu kỳ, phát hiện dưới mặt đất có một màng mỏng cách ly mặt đất, mặc dù chân có giẫm trên đất, thế nhưng đã không còn bị bùn bao quanh ẩm ướt.

Một lần nữa ngẩng đầu lên, Thường Cảnh đôi mắt đẹp dễ cười lên như hình dáng trăng lưỡi liềm, y hài lòng vươn tay cầm ngược lại tay Thiên Dịch, hưng phấn nói: “Thiên Dịch, cậu thật là lợi hại.”

Thỏa mãn tiếp nhận ánh mắt ngưỡng mộ của Thường Cảnh, trong lòng Thiên Dịch rất cao hứng.

“Bởi vì ta là giống đực, cho nên phải lợi hại rồi. Không thì làm sao bảo vệ Tiểu Cảnh cùng con của chúng ta cho được.” Sau khi nói đến đây, Thường Cảnh phát hiện mặt Thiên Dịch đỏ lên, ánh mắt có chút mơ hồ, đột nhiên đưa tay bịt kín miệng mình.

“.....” Nụ cười trên mặt Thường Cảnh cứng ngắc, sau đó hỏi ngược lại: “Cái gì?”

Đậu má, bảo bảo em gái mày, cái thể giới hổ cha gì thế này, làm sao nam nam có thể sinh con, nhìn trái phải ngang dọc kiểu gì cũng không thể sinh con nha!!!

Lão tử * không muốn làm giống cái đâu QAQ

Nhìn thấy Thường Cảnh đột nhiên khuôn mặt đại ra giật mình một chút, Thiên Dịch vội vã giải thích: “A, Tiểu Cảnh, ta không nói gì cả, ta không, không có gì đâu.” Thiên Dịch mở đôi mắt thật to, sốt ruột hướng về Thường Cảnh nói rõ chính mình khi nãy không cẩn thận đưa ra lời nói ấy thật ra không có ý gì khác.

Nó biết giống cái da mặt mỏng, cho nên nó nhanh chóng dời đi đề tài này, nếu không người vợ tương lai của nó mà không vui, thì phải làm sao bây giờ?

“Ồ.” Thường Cảnh hòa hoãn lại, tuy rằng trong lòng còn đang điên cuồng nhổ nước bọt ha ha ha các loại, có điều trên mặt đã khôi phục dáng vẻ bình tĩnh.

“Ồ, Tiểu Cảnh giận rồi sao?” Thiên Dịch hỏi cẩn thận từng li từng tí một, dáng vẻ đẹp dễ dàng yêu phối hợp với ánh mắt kia, khiến trong lòng Thường Cảnh bay lên cảm giác tội lỗi.

Khóe miệng giật giật, Thường Cảnh mỉm cười: “Không có, làm sao anh lại dễ dàng tức giận cho được?”

“Có thật không?”

“Thật mà.” Sờ sờ đầu Thiên Dịch, đôi mắt Thường Cảnh ngậm ý cười, sau đó nói: “Đi nào, mau nhanh lên núi thôi.”

“Ừm.” Thiên Dịch dùng sức gật đầu, liền kéo Thiên Dịch tiếp tục hướng lên núi đi tiếp, nhờ vào linh lực

Thiên Dịch, lúc này Thường Cảnh đột nhiên cảm thấy con đường đi này càng thêm thông thuận hơn.

Tuy rằng, không biết tâm lý này có tác dụng gì không.

Bất tri bất giác, đường lên núi từ từ bằng phẳng lên, Thường Cảnh hít thở không khí chen lẫn mùi tanh bùn đất, cảm thấy trong lòng yên tĩnh dị thường.

Đã từng ở thế giới sôi nổi hỗn loạn, rất hiếm mới có thời gian an nhàn như thế này, từ vài phương diện khác mà nói, Thường Cảnh cảm thấy, kỳ thật xuyên qua đến thế giới này trải nghiệm một cuộc sống tĩnh lặng cũng là điều tốt đẹp.

Thế nhưng, tiền đề là, thế giới này có thể hay không không cần phải kỳ hoa như vậy.

—— y không muốn phải sinh đứa trẻ giống cái đầu!

Đem những gì nghĩ ở trong đầu đá ra bên ngoài ngàn dặm, Thường Cảnh đi theo từng bước chân của Thiên Dịch.

Trước mặt là một hồ nước thật lớn, nước trong suốt thấy đáy, Thường Cảnh trừng to hai mắt, đôi mắt khát khao nhìn thẳng vào mặt hồ tĩnh lặng kia, hận không thể hiện tại đem quần áo cởi sạch sành sanh sau đó phi thân nhảy xuống hồ.

“Tiểu Cảnh, nơi này chính là chỗ ta hay huấn luyện mỗi khi đến đây.” Chỉ vào bốn phía rừng cây rậm rạp, Thiên Dịch hưng phấn giới thiệu sân huấn luyện cho Thường Cảnh biết, có điều nó nói hồi lâu cũng không nghe người vợ tương lai đáp lại liền ngậm miệng quay đầu nghi hoặc nhìn Thường Cảnh, khi nhìn thấy trên mặt Thường Cảnh, nó liền tỉnh ngộ ra.

Giống cái đều rất thích sạch sẽ nha!

Thiên Dịch có chút khó chịu nhìn hồ nước Thường Cảnh dị thường chờ mong bình tĩnh lại liền hỏi: “Tiểu Cảnh, em muốn tắm sao?”

“Có được không?!” Nghe được lời Thiên Dịch, Thường Cảnh hai mắt tỏa sáng, hận không thể ngay hiện tại liền bay xuống dưới nước.

“Ta sẽ không nhìn lén, em tắm đi, ta, ta giúp em canh chừng.” Nói xong xoay người qua, sau đó ngồi trên mặt đất ánh mắt không còn nhìn Thường Cảnh.

Thường Cảnh nhìn Thiên Dịch đứng ở bên ngoài hai lỗ tai đỏ hồng lên, không hề phát ra tiếng động mỉm cười, tay thành thạo cởi bỏ quần áo chính mình, sau đó liền lấy một tư thế nhảy xuống, đem mình ngâm trong hồ.

Thiên Dịch nghe được tiếng vang thật lớn, cho rằng Thường Cảnh xảy ra chuyện gì, liền vội vàng hỏi: “Tiểu Cảnh, em sao thế?”

Thường Cảnh đang ngâm trong nước vui sướng, nghe giọng nói Thiên Dịch lo lắng, liền cười trả lời: “Không có chuyện gì, chỉ là nhất thời hứng khởi chơi nhảy cầu mà thôi.”

“Nhảy cầu?” Thiên Dịch ngơ ngác.

“..... Nó là một loại trò chơi.” Thường Cảnh bắt đầu nói quanh co, y hí ha hí hửng ở trong hồ bơi qua bơi lại, lúc này mới ngừng lại chà xát cẩn thận thân thể chính mình.

Thiên Dịch xác định Thường Cảnh không có chuyện gì, liền tiếp tục dán mắt nhìn vào khu rừng rậm rạp trước mặt, chỉ là gương mặt đỏ bừng kia, đều không thể tản đi được.

Trong hồ, Thường Cảnh cọ rửa tắm rất vui vẻ, cọ sạch cổ sau đó liền tới chà ngực.

Cúi đầu xuống, Thường Cảnh phát hiện, làn da của mình không chỉ biến đổi, ngay cả hai đầu vú màu nâu nhạt vào lúc này đã trở nên béo ú mềm mại.

Đầu đầy hắc tuyến ở trong lòng ha ha ha một trận, lúc này mới tiếp tục rửa thân thể của chính mình, khi chà đến phía dưới, huyết thái dương Thường Cảnh co giật.....

—— Má á á á, em gái mày vua hổ cha!!

Thường Cảnh khóc không ra nước mắt!

Ở chỗ đó của y, chỗ đó, vốn hình dạng bên ngoài đều là “bá khí trắc lậu” khi ngẩng lên chính là nhất trụ kinh thiên (.....) tại sao lại biến nhỏ, như, vậy,!!!!

Sắc mặt Thường Cảnh đen như đất nồi, y xin thề, y tuyệt đối đã đắc tội đại thần xuyên qua rồi, nếu không phải vậy, sao lại nhận về báo ứng như thế này!

Mẹ kiếp, rõ ràng y mới vừa khuyên chính mình tiếp nhận quy luật thế giới hổ cha này, yên phận làm giống cái sinh ra đứa trẻ giống cái, nhưng vào lúc này y như bị sấm sét giữa trời quang.....

Hơn nữa, quan trọng nhất chính là, từ khi nào, nó đã biến nhỏ, lại,!

Hu hu hu, đại thần xuyên qua ời, ngài có thể trả lại cho tui nhất trụ kinh thiên uy vũ khí phách (.....) lại được không!?

7. Chương 7

Thường Cảnh ở trong lòng niệm hơn một trăm lần câu bình tĩnh, cuối cùng từ trạng thái chóng mặt dần dần tỉnh táo lại.

Thế nhưng, một lần nữa tỉnh lại, Thường Cảnh cảm thấy, y chỉ ít phải ở đây thật lâu thật lâu nữa.

Một lúc sau, Thường Cảnh không còn tâm tư ở trong nước rầu rĩ, tâm tình y bây giờ hoàn toàn chìm trong đáy vực sâu, không còn chuyện gì so với chuyện này đem lại đả kích thật lớn đến y.

Tùy tiện rửa sạch sẽ thân thể của mình, Thường Cảnh bơi lên bờ, cả người mệt mỏi, trong mắt đã không còn sắc thái sáng sủa, hiện tại nó giống như đêm tối dày đặc, không hề có một ánh sao.

Vừa định muốn mặc quần áo lên bờ, Thường Cảnh chợt nhớ tới một chuyện rất quan trọng —— không đem theo quần áo mới để thay rồi!

Nhìn quần áo bị chính mình ném sang một bên, Thường Cảnh đầu đầy hắc tuyến, y không muốn lại một lần nữa bận lại đồ dơ dáy.

Nhìn cái gùi phía sau Thiên Dịch, Thường Cảnh không xác định nó có mang tới quần áo hay không, ôm lấy ước ao nho nhỏ, Thường Cảnh gọi Thiên Dịch.

“Thiên Dịch.”

Thiên Dịch đứng dưới gốc cây cổ thụ, đã đếm tới con số một trăm, Thường Cảnh vừa phát ra âm thanh khiến cậu quên đi mất con số mình vừa đếm.

Bất quá dù sao cái loại đếm số này cũng là vì Thiên Dịch quá nhàm chán nên mới làm thôi, lúc này nghe được người vợ tương lai của mình gọi, vội vã trả lời: “Tiểu Cảnh, sao thế?”

“Thiên Dịch, cậu có mang theo bộ đồ sạch không?” Thường Cảnh vốn chỉ mang theo chút hi vọng, nên cũng không nghĩ tới Thiên Dịch sẽ trả lời, y từng bước đi lên bờ nhặt nhanh quần áo, đem áo khoác quần vào hông, dự định nếu Thiên Dịch không trả lời liền đành chấp nhận vậy.

“À, có.” Thường Cảnh nắm lấy gùi sau lưng sau đó móc ra bộ đồ chính mình ngày hôm nay tiện tay nhét vào.

Có điều thân thể nó không nhúc nhích, đầu cũng không xoay chuyển, trực tiếp lấy tay đưa ra sau lưng, lúc nói chuyện còn lắp ba lắp bắp, thế nhưng nếu cẩn thận nghe, vẫn có thể nghe được, bên trong lời nói còn

có điểm then thùng.

Thường Cảnh chưa từng cảm thấy chữ ‘có’ lại dễ nghe đến như vậy, lập tức bóng ma trong bóng tối liền biến mất, đáy mắt lộ ra tia sáng, y đang mặc vào hai tay áo đính lông vũ, không chút suy nghĩ nói với Thiên Dịch: “Thiên Dịch, bộ này là cậu đem đến cho anh sao, hiện tại anh lại không thuận tiện cho lắm.”

“.....” Gương mặt Thiên Dịch rồi rầm, vẫn không nhúc nhích.

Thường Cảnh đợi rất lâu không thấy Thiên Dịch lại đây, ngẩng đầu liếc mắt nhìn, nhưng khi vừa nhìn, nhất thời vui mừng mỉm cười.

Cái nụ cười này, khiến trong lòng vui sướng hơn rất nhiều, không còn lưu tâm đến chuyện khi này nữa.

Đầu lại linh hoạt xoay vài vòng, Thường Cảnh cũng nghĩ thông suốt, dù sao cũng đã nhỏ rồi, cần gì phải khó chịu với hồ cha này làm gì, đằng nào cũng không về được, cứ đơn giản ở lại đây đi, xem như đang trải nghiệm vậy.

Thở một hơi thật dài, Thường Cảnh đại khái biết tại sao Thiên Dịch không nhúc nhích, cứ nhìn động tác Thiên Dịch vẫn còn duy trì như trước, đã hoàn toàn giải thích rõ rồi ——

Giống cái có sự khác biệt, Thiên Dịch lúc nào cũng nhắc nhở chính mình.

Có điều, Thường Cảnh thấy Thiên Dịch đáng yêu ngoan ngoãn, mặc dù đứa nhỏ này lúc nào cũng là tín đồ tôn sùng, thế nhưng đây là đứa nhỏ đáng yêu khiến người khác yêu thích.

Cũng không muốn làm khó dễ Thiên Dịch, Thường Cảnh tự mình đi lấy quần áo, động tác nhanh chóng cầm lên. Chỉ là y đánh giá cao sự thông minh của chính mình, y phục này đối với thế giới y đã từng sinh sống qua hoàn toàn khác nhau, y căn bản là xuyên không đến đây nha.

Gương mặt có chút trúc trắc, Thường Cảnh nhìn y phục kẹt trên người mình, vào lúc này thật sự không thể không phiền Thiên Dịch giúp đỡ.

Thường Cảnh cảm thấy da mặt mình quá dày, thế nhưng mở miệng kêu một đứa bé để nó giúp mình mặc quần áo, vẫn cảm thấy thật khó nói.

Nhấn nhó một hồi, mãi đến tận có cơn gió lạnh thổi ngang qua người, Thường Cảnh hắt xì một cái đầy mạnh mẽ, lúc này mới cắn môi dưới, hít sâu một hơi âm thầm đưa ra quyết định.

Sau đó, y mở miệng: “Thiên Dịch, cậu có thể giúp anh một việc không?”

“Tiểu Cảnh có nhu cầu gì cần ta hỗ trợ sao?”

“..... À, có thể giúp anh bạn y phục này một chút không?” Thường Cảnh nhắm mắt lại, một hơi liền nói ra.

Tiếp đó, là trầm mặc, trầm mặc, trầm mặc thật lâu thật lâu..... Thường Cảnh nhìn bóng lưng Thiên Dịch không nhúc nhích, hơn nữa lại không trả lời chính mình, lại nói, lời y đã đưa ra yêu cầu đã trôi qua mười phút rồi.

Có đáp ứng hay không thì làm ơn trả lời dùm, để thân người trần như vậy rất là lạnh đó..... Trong nội tâm Thường Cảnh sâu sắc nhỏ nước bọt.

Y cầm lấy áo lông bao bọc mình lại, đôi mắt không chớp nhìn chăm chăm sau gáy Thiên Dịch, một bộ cậu không đáp ứng anh anh sẽ không dời ánh mắt đi.

Mà lúc đó, trong lòng Thiên Dịch đang giao chiến lẫn nhau.

Một bên thiên sứ Thiên Dịch bận áo trắng nói: Thiên Dịch, cậu không được xoay người, thân thể giống cái không được tùy tiện nhìn, tuy rằng Tiểu Cảnh là người vợ tương lai cậu mua về, nhưng hiện tại hai người vẫn chưa kết hôn.

Mà phía bên kia ác ma Thiên Dịch bận áo đen thì lại đang cười, nói: Thiên Dịch, hiện tại không phải là thời điểm xoắn xuýt vấn đề về giống cái, mà Tiểu Cảnh hiện tại lại không mặc y phục, nếu may không giúp đỡ, Tiểu Cảnh sẽ phát bệnh.

..... Sau một hồi xoắn xuýt kịch liệt, Thiên Dịch cuối cùng đưa ra quyết định, trước tiên vẫn nên giúp người vợ tương lai của mình mặc quần áo tử tế, về sau rồi hẵng nói.

Bởi vì, nó không quên, người vợ tương lai là Nhân tộc nhỏ yếu, nếu phát bệnh, sẽ rất phiền phức.

Đấu tranh tư tưởng xong, Thiên Dịch đứng lên, sau đó nhanh chóng xoay người, kết quả nó quay người lại suýt chút nữa dậm chân xuống đất.

“Tiểu Cảnh, sao em không mặc quần áo vào.” Thiên Dịch tức đến nổ phổi, cũng quên đi chuyện thẹn thùng khi này.

Vừa nghĩ tới chính mình cứ xoắn xuýt thật lâu vấn đề này lại để người vợ tương lai cứ để trần thân thể trực tiếp lộ ra bên ngoài, Thiên Dịch cũng muốn xù lông theo.

Nó vội vã chạy đến trước mặt Thường Cảnh, tay chân luống cuống giúp y mặc quần áo vào, lúc này mới nhớ tới chính mình không cần thận để tay sượt vào ngực Tiểu Cảnh, mặt liền đỏ lên.

Có điều mặt đỏ thì cứ mặt đỏ, thế nhưng lông mày vẫn nhăn chặt nhìn chăm chú, quay về Thường Cảnh liền bắt đầu giáo dục: “Tiểu Cảnh, sao em lại trực tiếp đem thân thể lộ ra ngoài, nếu để những giống đực khác nhìn thấy, vậy phải làm sao đây?”

Nghĩ đến Thường Cảnh nếu bị những giống đực khác nhìn thấy thân thể bắt phải gả cho đối phương, nó nhất định sẽ học máu ngay tại chỗ.

“Biết làm sao bây giờ?” Thường Cảnh không cảm thấy gì liền cười cợt, cúi đầu nhìn Thiên Dịch mặc quần áo cho chính mình, đúng là rất vừa vặn, hiếu kỳ hỏi, “Thiên Dịch, sao cậu lại mang theo quần áo ra ngoài.” Hơn nữa, mình mặc vào lại rất vừa vặn.

Chớp mắt, Thiên Dịch trả lời: “Không biết nữa, ngày hôm nay liền tiện tay mang theo.” Bộ quần áo này là trước đó thời điểm mua được tấm gương thuận tiện mua bộ quần áo mới.

Bởi vì giống cái thích sạch sẽ, nên Thiên Dịch nghĩ, Thường Cảnh cũng cần có y phục thuộc về mình, lúc đó nó liền mua ba bộ.

Cho tới ngày hôm nay vì sao lại mang theo, Thiên Dịch cũng không giải thích rõ ràng, đúng lúc đó vừa nhìn thấy liền trực tiếp nhét vào trong túi, cảm thấy mình chắc chắn sẽ dùng đến.

“Ôi, may là Thiên Dịch có mang theo, nếu không chắc anh phải để thân thể trần trụi mà trở về nhà.” Mũi cau lại, Thường Cảnh nhỏ giọng lầu bầu một câu.

Thường Cảnh vốn không muốn cho Thiên Dịch nghe giọng nói lầu bầu của mình, thế nhưng y đã quên, Tinh Linh là sinh vật được đất trời thai nghén sinh ra, các giác quan so với các giống loài khác, mãnh liệt hơn rất nhiều.

Vì lẽ đó, rất tự nhiên, Thường Cảnh nhỏ giọng lầu bầu đều rơi vào trong tai Thiên Dịch.

Điều này làm cho nó suýt chút nữa bị dọa, sau đó bắt đầu vui mừng, may là nó có mang theo.

Có điều Thiên Dịch cảm thấy mình mua được người vợ này so với các giống cái khác đều không giống nhau, buông thả quá mức, thoát nhìn cũng không giống những giống cái có mặt trong thôn kia, mềm yếu vô năng.

Không nhận được yên lặng vì ánh mắt của chính mình ấn một like, Thiên Dịch cảm thấy hình như mình đã quên gì đó.

Hơn mười giây sau, Thiên Dịch nghĩ tới, chính mình vừa rồi đang giáo dục người vợ tương lai của mình đây mà.

Vì thế, lại bắt đầu nói dông dài.

Thường Cảnh mỉm cười nghe Thiên Dịch báo cho mình những việc cấm làm, hơn nữa còn nói tới hậu quả, dù sao khi nghe đến cuối cùng, Thường Cảnh chỉ có một cảm thụ ——

*, y xuyên qua đến thế giới quỷ dị này, Tinh Linh Ma tộc Thú tộc thì thôi đi, vẫn là thế giới rất xem trọng ‘Nam tôn nữ ti’, có điều thế giới này không có phụ nữ chỉ có giống cái, vì thế, khái niệm này sẽ chuyển thành ‘Hùng tôn thư ti’

Thấp cho mình một ngọn nến, Thường Cảnh ban đầu còn giật mình kiềm chế trải qua một ngày, đến hiện tại y đã luyện thành rất bình thản một lần so với một lần đổi mới tam quan chính mình.

Sau khi Thiên Dịch nói xong, Thường Cảnh thuận miệng liền hỏi một câu: “Nói lâu như vậy rồi, có khát nước không?”

Thiên Dịch: “.....”

Cuối cùng, Thiên Dịch ủ rũ nhìn Thường Cảnh, nó biểu thị cứ như vậy đi.

Dù sao, Tiểu Cảnh có như thế nào, bất luận ra sao, đều là vợ của mình, cũng chỉ có tự mình biết, những khuyết điểm nhỏ này, sẽ không yêu cầu nữa.

Huống chi, Tiểu Cảnh đã mất đi hết thủy ký ức, không biết những chuyện này, không có biện pháp tuân hoàn cũng là điều bình thường, Thiên Dịch tự giải thích cho mình như vậy.

—— dù sao, sau này nó sẽ càng mạng mẽ lên, để có thể bảo vệ Tiểu Cảnh.

.....

Sau khi tắm rửa sạch sẽ Thường Cảnh thoải mái dễ chịu hơn hẳn, thay đổi một bộ quần áo khác, hiện tại khắp toàn thân đều cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái thư thả, tuy rằng có chút chuyện nho nhỏ khiến trong lòng buồn phiền, có điều rất nhanh, sự chú ý của y hoàn toàn bị dời đi.

8. Chương 8

Trong lúc bọn họ nói chuyện, ở bên ven hồ không biết từ lúc nào xuất hiện một con Bạch Hổ nhím đầy máu, hình như bị thương rất nghiêm trọng, đôi con ngươi màu nâu nhìn thẳng tập chăm chú về hướng bọn họ, quanh thân tỏa ra khí lạnh người sống chờ tới gần.

Thiên Dịch không chút biến sắc kéo Thường Cảnh đến phía sau mình, hiển nhiên, Thiên Dịch cũng chú ý tới Bạch Hổ.

Thường Cảnh không phải chưa từng thấy hổ, thế nhưng bọn chúng đều ở trong vườn thú được nuôi nhốt trong song sắt cả người một mỗi không mang theo sắt khí, cùng Bạch Hổ trước mắt này hiển nhiên không giống nhau —— trên người hắn tỏa ra sắt khí dày đặc cùng mùi máu tanh.

Thường Cảnh có lý do tin tưởng, nếu như hiện tại bọn họ làm ra điều gì khiến Bạch Hổ cảm thấy nguy hiểm, cho dù là bị thương, Bạch Hổ cũng nhất định xông lại đây giết bọn họ.

Bạch Hổ đôi con ngươi nhìn chằm chằm Thiên Dịch, cũng không nhìn Thường Cảnh phía sau, hỏi: “Các ngươi là ai?”

“Chúng ta chỉ là lên núi đi săn.” Ý tứ chính là chúng ta đối với ngươi không có ác ý, ngươi có thể cách chúng ta ra xa một chút được không.

Thiên Dịch biết Bạch Hổ trước mắt này phỏng chừng chính là lúc thời điểm bọn họ lên núi, nghe được tiếng gào thét kia.

Nếu để nó đối phó với một linh thú cấp thấp thì còn có thể, thế nhưng nếu đối phương đối thành là một Thú tộc thành niên, nó chỉ mới là Tinh Linh chưa thành niên căn bản không có phần thắng.

Bạch Hổ hiển nhiên cũng không bởi vì Thiên Dịch mà thả lỏng cảnh giác, lúc này, hắn đưa ánh mắt nhìn đến trên người Thường Cảnh được Thiên Dịch che chở.

Thiên Dịch chú ý tới ánh mắt Bạch Hổ, muốn dùng thân thể của chính mình ngăn chặn Thường Cảnh, nhưng hiện tại nó vẫn chưa cao bằng Thường Cảnh, cho dù có nhón mũi chân cũng không có cách nào hoàn toàn ngăn trở người đứng phía sau nó.

“Em ấy là vợ ta, là Nhân tộc.” Thiên Dịch không nhịn được lên tiếng nói rõ thân phận Thường Cảnh, là muốn nói cho Bạch Hổ biết, bọn họ không có ác ý gì.

“Ha.” Bạch Hổ nghe xong lời Thiên Dịch, phát sinh tiếng cười nhạt, “”Ngươi là Tinh Linh vẫn chưa thành niên đi.”

Bạch Hổ tựa hồ đã xác định Thiên Dịch cùng Thường Cảnh đối với hắn không tạo ra thương tổn gì, thế là liền nằm xuống, hai chân trước gác vào nhau, tư thái tao nhã lười biếng, không để ý chút nào chính mình đang bị trọng thương.

“Ngươi, lại đây.” Giơ lên móng vuốt chỉ về hướng Thường Cảnh đứng phía sau Thiên Dịch, Bạch Hổ thấp giọng nói.

Bạch Hổ còn có thể nói gì? Hầu như trong nháy mắt, Thường Cảnh cũng xác định Bạch Hổ trước mắt này chính là người của Thú tộc.

Bị một đôi mắt hổ nhìn chăm chăm, Thường Cảnh theo bản năng run lên, tuy rằng Bạch Hổ trước mắt này đã thu hồi sát khí cùng hàn khí lạnh lẽo, thế nhưng bản năng thuộc về nhân loại vẫn sợ hãi khiến cho Thường Cảnh lạnh hết cả tay chân.

“Không được.” Thiên Dịch kéo cánh tay Thường Cảnh, tuy rằng nó còn chưa thành niên, chiều cao vẫn không cao bằng Thường Cảnh, thế nhưng nó cũng không lùi bước, trái lại trực tiếp từ chối.

Nói như vậy, Tinh Linh vị thành niên rất ít khi trực tiếp phản bác lời giống đực thành niên, bất kể là đối với tộc mình hay là những tộc khác, bất quá tuy rằng như vậy, Thiên Dịch, vẫn có sự khác biệt (.....)

Đối với Thiên Dịch mà nói, mặt khác chuyện gì cũng được, thế nhưng dính đến chuyện của vợ mình, nó sẽ không làm con rùa rút cổ, vợ mình thì phải do mình bảo vệ, đây là cha nói cho nó biết.

“Ta sẽ không làm tổn thương hấn, ta chỉ muốn hấn đến giúp ta xem vết thương một chút.” Bạch Hổ cũng không bởi vì bị Thiên Dịch từ chối mà tức giận, trái lại đôi con ngươi màu nâu ánh lên ý cười.

“Cứ để ta đến, Tiểu Cảnh cái gì cũng không biết.” Thả cánh tay Thường Cảnh ra, trước khi đi nó còn quay đầu an ủi Thường Cảnh, nói: “Tiểu Cảnh, em ở chỗ này chờ ta.”

Thường Cảnh đỡ khóc đỡ cười, Bạch Hổ xuất hiện ban đầu còn khiến cho y sợ hãi trong nháy mắt đã biến mất rồi, y nhìn trên mặt Thiên Dịch viết ‘Ta sẽ bảo vệ Tiểu Cảnh’, mỉm cười gật gật đầu.

Thiên Dịch lúc này mới đi tới trước mặt Bạch Hổ, ngồi xổm người xuống kiểm tra vết thương.

Thiên Dịch không phải bác sĩ, chỉ có thể làm nhiều nhất chính là căn cứ vào lúc mình bị thương dùng thảo dược cầm máu cho Bạch Hổ.

Bạch Hổ bị thương rất nghiêm trọng, vết thương cũng rất sâu, chảy máu không dứt, thời điểm Thiên Dịch giúp Bạch Hổ cầm máu, nó khó có thể tin được, Thú tộc trước mắt này, đã trải qua chiến đấu như thế nào mà bị thương trầm trọng đến thế.

Thường Cảnh đứng tại chỗ nhìn Thiên Dịch bận rộn đến bận rộn đi, mà Bạch Hổ nhắm mắt không nhúc nhích, trong lòng một chút sợ hãi cuối cùng cũng biến mất, nhắc chân đi tới trước mặt Bạch Hổ.

Thiên Dịch nhìn Thường Cảnh tiến lại đây, liền nói: “Tiểu Cảnh, em trở về ngay.”

Thường Cảnh không rời đi, ngược lại động thủ lật xem vết thương Bạch Hổ, nhìn kỹ, lông mày y nhíu thật chặt, “Anh bị thương rất nặng.”

Câu trần thuật này, Thường Cảnh nói đều là sự thật.

“Ta biết.”

Bạch Hổ thấy Thường Cảnh lật xem vết thương của mình hơn nữa còn cau mày có chút hơi kinh ngạc, trong ấn tượng của hắn, giống cái đều là sinh vật hay sợ hãi lại nhất gan, nhìn thấy vết thương lớn đổ máu như thế này, vào lúc này phải gào khóc nghẹn ngào lên rồi.

Hơn nữa cho dù không gào lên, đi đến bên cạnh mình lật xem vết thương của mình cũng không hợp lý đâu.

Một lần nữa nhắm mắt lại, Bạch Hổ cảm nhận được thể lực của chính mình đang suy yếu dần, thân thể càng ngày càng trầm trọng, cuối cùng, thần thức biến mất —— hắn ngất đi.

Thiên Dịch cảm giác được Bạch Hổ đã hôn mê, có điều động tác trên tay nó cũng không đình chỉ, những thảo dược kia được nó vò nát toàn bộ đắp lên vết thương hắn, rất nhanh, được hiệu phát tác, cuối cùng vết thương không còn chảy máu nữa.

Thấy máu ngừng chảy, Thiên Dịch đứng lên kéo Thường Cảnh rời khỏi đây, không có ý định để ý tới Bạch Hổ đã ngất đi.

“Thiên Dịch, chúng ta cứ vậy để mặc hắn sao?” Cứ như vậy bỏ lại đây cho dù vết thương không còn chảy máu thế nhưng nếu như có người tổn thương hắn tìm tới đây, không phải sẽ chết sao?

“Tiểu Cảnh, hắn là người của Thú tộc, hơn nữa đang bị truy sát.” Nghĩa bóng chính là chúng ta tốt nhất không nên chọc đến phiền phức.

Thường Cảnh đương nhiên hiểu được ý tứ Thiên Dịch, nhưng làm người Thiên triều, Thường Cảnh không thể bỏ mặc một sinh mệnh đang ở trước mặt mình mà bỏ đi cho được, huống chi, đây là Bạch Hổ, trong lịch sử Thiên triều, Bạch Hổ là thần thú nha.

“Nhưng mà, chúng ta cũng không thể cứ để hắn tự sinh tự diệt như vậy.”

“Thế Tiểu Cảnh muốn làm như thế nào?” Thiên Dịch nhìn Thường Cảnh, hỏi.

Thường Cảnh sờ sờ đầu, hỏi: “Nếu không, chúng ta dẫn hắn về nhà, chờ hắn tốt hơn rồi để hắn rời đi?”

“Nhưng rất có khả năng người tổn thương hắn đang ở gần đây, nếu chúng ta dẫn hắn về vô tình đụng trúng những người này, chúng ta căn bản không có cách nào chống lại.” Thiên Dịch nghiêm túc nói cho Thường Cảnh biết, bọn họ không có cách nào mang Thú tộc này về.

“Nhưng mà.....” Thường Cảnh cũng nghĩ không ra phải làm cách nào cho đúng.

Quay đầu lại nhìn Bạch Hổ một chút, Thường Cảnh vẫn không có cách nào thuyết phục chính mình phải bỏ Bạch Hổ ở lại đây.

“Thiên Dịch, không còn biện pháp nào sao?”

Thiên Dịch lắc đầu, không nói.

Thường Cảnh bắt đắc dĩ, cắn răng, xoay người trở lại bên người Bạch Hổ, thủ pháp thành thạo ở trên người hần chột mấy lần, Bạch Hổ cục cựa thân thể, sau đó liền tỉnh lại.

“Này, anh có thể biến nhỏ lại được không?” Trong thần thoại đều nói như vậy, lại nói thế giới này kỳ thật sẽ giống như trong thần thoại chứ?

Bạch Hổ nghe được lời Thiên Dịch, hé mắt, không biết niệm câu thần chú gì, thân thể càng ngày càng nhỏ đi, cuối cùng thu nhỏ lại thành tiểu Bạch Hổ nằm gọn trong lòng bàn tay.

Y ôm tiểu Bạch Hổ, dở khóc dở cười, y rất kinh ngạc, không nghĩ tới, thật sự có thể nhỏ đi được này.

Kỳ thật y thuận miệng hỏi một chút mà thôi, không nghĩ tới lại thật sự có loại năng lực có thể đem thân thể thu nhỏ thành như vậy.

“Nè, Thiên Dịch.” Ôm Bạch Hổ, Thường Cảnh quay đầu lại nhìn Thiên Dịch, trong đôi mắt trong suốt mang tới tâm ý thỉnh cầu.

Thiên Dịch mặt vô biểu tình nhìn Thường Cảnh làm tất cả mọi chuyện, cuối cùng, vẫn là chớp mắt, gạt đầu.

—— nó thật sự không có cách nào từ chối vợ mình dùng ánh mắt như vậy nhìn mình.

Lần lên núi này không có bất kỳ thu hoạch gì, à có lượm được một con Bạch Hổ trở về, thời điểm xuống dưới núi, Thiên Dịch mang theo Thường Cảnh đi tới nhà Hào Dịch, gõ cửa.

Rất nhanh, Hào Dịch liền mở cửa, thấy là Thiên Dịch, ông liền nở nụ cười.

“Lại có linh thú cấp thấp đưa đến cho ta sao? Để ta nhìn xem hôm nay con bắt được con linh thú nào.” Hào Dịch mỉm cười cùng Thiên Dịch nói chuyện, ngữ khí giống như trưởng bối nói với hậu bối.

“Dạ không, Hào thúc, lần này con muốn tìm thuốc xin ít thuốc.” Thiên Dịch xấu hổ cười.

“Bị thương sao?” Hào Dịch nhìn từ trên xuống dưới kiểm tra Thiên Dịch một lần, nghi ngờ hỏi: “Con đâu có bị thương.”

“Không phải con bị thương.” Thiên Dịch quay đầu chỉ Bạch Hổ được Thường Cảnh ôm vào trong ngực, “Là hấn.”

Hào Dịch thấy Thiên Dịch không bị thương, nét mặt căng thẳng thu hồi lại, sau đó vào nhà cầm lấy một bình sứ nhỏ đi ra, đưa cho Thiên Dịch, “Nhớ mỗi ngày phải bôi một lần là được.”

Thiên Dịch nói tiếng cảm ơn, liền kéo Thường Cảnh đứng cách mình không xa rồi đi.

Trên đường, Thường Cảnh hỏi: “Thiên Dịch, tại sao cậu cùng mọi người trong thôn không chào hỏi lẫn nhau, nhưng chỉ có mình Hào thúc lại đối xử tốt đến như vậy.” Y cũng bắt chước Thiên Dịch gọi một tiếng Hào thúc, nếu như y không có đoán sai, cái người tên Hào Dịch kia, phỏng chừng là người đã sống từ rất lâu rồi.

Trên người ông có khí chất trải qua những năm tháng gột rửa lắng đọng lại, nhất định sẽ không gạt người.

“Tuy rằng ở cùng một chỗ, thế nhưng tổng thể mà nói, chúng ta vẫn là quan hệ đối địch.” Thiên Dịch giải thích cho Thường Cảnh biết, có điều cũng không đề cập đến chuyện Hào Dịch.

Thường Cảnh cũng nghe ra được Thiên Dịch không muốn đề cập đến chuyện Hào Dịch, cho nên y cũng mỉm cười cho qua, hai người dùng tốc độ không nhanh không chậm cứ như vậy đi xuống, về đến nhà của mình.

Cầm trong tay tiểu Bạch Hổ đặt xuống giường, Thường Cảnh cúi đầu nhìn quần áo mình mới vừa thay đổi, lúc này đã bắt dính vết máu, nhũu nhũu mảy, y cảm thấy mình phải nhanh chóng thay đổi y phục khác.

Quan sát biểu hiện Thường Cảnh, Thiên Dịch đại khái cũng đoán được Thường Cảnh nghĩ gì, liền đi đến cái rương mở ra lôi bộ y phục đưa cho Thường Cảnh, “Tiểu Cảnh đổi bộ này đi, ta, ta đi ra bên ngoài.”

Khi đang nói chuyện muốn đi ra bên ngoài, dường như nhớ đến cái gì đó liền xoay người đi tới trên giường cầm con Bạch Hổ kia cấp vào nách đi ra ngoài.

Thường Cảnh cầm quần áo, được Thiên Dịch săn sóc, trong lòng âm áp dào dạt.

9. Chương 9

Bạch Hổ bị thương rất nặng, cứ dựa vào thân phận mình là bệnh nhân trực tiếp chiếm cứ cái giường duy nhất trong căn phòng này.

Đối với điều này, Thiên Dịch không vừa ý, có điều nó không thèm đi tính toán, ai bảo Bạch Hổ bất kể là hình thể hay là năng lực, đều cao hơn nó rất nhiều.

Ừm, đương nhiên, hình thể Bạch Hổ được bọn họ mang trở về sau đó tỉnh lại liền khôi phục lại hình dạng ban đầu.

Thời gian xoay một phát, qua mấy ngày, cũng không có cái gì phiền toái tới tìm tận cửa. Vì lẽ đó, Thường Cảnh suy đoán, đại khái những người kia đã rời đi rồi.

Đối với ý nghĩ như thế, Thiên Dịch không phát biểu bất kỳ ngôn luận gì.

Bạch Hổ hiện tại đã hoàn toàn tỉnh táo, thế nhưng lại cứ như vương giả chiếm lấy giường của bọn họ không thèm đi, hơn nữa mỗi lần đều cùng Thường Cảnh nói chuyện, điểm ấy, khiến Thiên Dịch rất bức mình.

Thế nhưng bức mình thì cũng vô dụng, mỗi lần nó để Thường Cảnh cách ly Bạch Hổ xa một chút, Thường Cảnh đều mỉm cười vuốt lên đầu động viên nó, sau đó xoay người lại tiếp tục chăm sóc Bạch Hổ.

Đối với điều này, Thiên Dịch chỉ có thể câm miệng, thế nhưng mỗi lần Thường Cảnh vào nhà giúp Bạch Hổ đổi được hoặc chăm sóc Bạch Hổ, nó cũng đi theo sau lưng, mãi đến khi Thường Cảnh làm xong những việc này mới chịu rời khỏi phòng.

Thiên Dịch nhìn thấy hành vi này của Thường Cảnh liền bất đắc dĩ, có điều Thường Cảnh không để ý, bởi vì y biết, Thiên Dịch sợ hãi mình sẽ bị thương.

Nói đến cùng, kỳ thật Thường Cảnh rất may mắn —— chính mình được Thiên Dịch mua về, nếu không bị một người lớn tuổi cao lớn vạm vỡ mang đi, y tuyệt đối sẽ từng giờ từng phút muốn chết thêm một lần nữa.....

.....

Ngày hôm nay, vết thương Bạch Hổ khép lại, Thường Cảnh vì hấn một lần nữa băng bó vết thương cẩn thận, sau đó liền muốn rời đi, lại bị Bạch Hổ kéo tay.

“Có chuyện gì?” Thường Cảnh quay đầu lại hỏi.

Bạch Hổ nhìn thấy Thường Cảnh dừng lại sau đó liền thu hồi móng vuốt chính mình, từ trong cổ họng phát sinh tiếng cười trầm thấp.

“Ngươi là giống cái rất thú vị, có hứng thú không, theo ta rời đi?” Hai móng vuốt đặt ở bên nhau, một đôi mắt hổ bình thản không gợn sóng, Bạch Hổ nhìn Thường Cảnh, cũng chẳng có bao nhiêu tình cảm.

“Tôi sẽ không theo anh rời đi.” Thường Cảnh không muốn nghĩ liên tục tiếp từ chối, y hiện tại đã có thể rất bình tĩnh đối với hai chữ giống cái hoàn toàn không cảm xúc rồi.

Bạch Hổ vì câu trả lời của Thường Cảnh mà nở nụ cười, rất nhanh liền tiếp tục nói: “Người thật sự dự định đi theo Tinh Linh vẫn chưa đủ lòng đủ cánh này sao? Người đã là giống cái thành niên, nếu không có giống đực trấn an, chẳng mấy chốc sẽ tiến vào kỳ phát tình.”

“Hả?” Thường Cảnh tròn to hai mắt, vẻ mặt như đang nói tôi không hiểu anh đang nói cái gì.

“Xem ra, cha người vẫn chưa nói cho người biết, mỗi một giống cái khi đến hai mươi tuổi, đều có một lần kỳ phát tình!” Bạch Hổ nhẹ nhàng cười, thế nhưng trong giọng nói kia tại sao lại mang đến cảm giác ác ý nhỉ?

Thường Cảnh: “.....!!” Ha ha, kỳ phát tình..... CMM kỳ phát tình!!!

Mặt không cảm xúc nhìn Bạch Hổ cũng giống như mình, Thường Cảnh không rảnh tiếp tục để ý tới Bạch Hổ, trực tiếp xoay người ra cửa, hiện tại y muốn yên tĩnh một chút.

Y cảm thấy thế giới này mỗi ngày đều đem đến cho y một sự mới mẻ nha, tại sao họa mi y bị biến nhỏ y cũng cố gắng chấp nhận rồi thế mà trời cao lại tiếp tục cho y sấm sét giữa trời quang?!

—— quả thật là muốn y chết đi một lần nữa mà, thế giới này, không phải dành cho người sống đâu QAQ

Ngồi ở cửa, Thường Cảnh hai mắt đại ra nhìn chăm chăm vào miệng giếng, nhìn miệng giếng đến nỗi nó muốn mọc ra đóa hoa ở đó luôn.

Ở bề ngoài không nhìn thấy gì, chỉ là mặt không cảm xúc nhìn chăm chăm một chỗ đờ ra mà thôi, mà trong thực tế, trong lòng y lại không bình tĩnh nổi.

Trong lòng điên cuồng spam..... Màn hình đều bị y xoát muốn điên lên rồi!

—— kỳ phát tình mày được lắm, sẽ sớm gặp kỳ phát tình! Ha ha ha ha.....

Hức hức, sớm biết như vậy y không nên trong tiết lịch sử ngủ gục trên lớp thì sẽ không xuyên đến cái thế giới không hiểu ra làm sao này lại càng không thay đổi thành giống cái có thể mang thai và cả họa mi không bị biến nhỏ, còn có, điểm trọng yếu nhất là, sẽ không bị kỳ phát tình chó má kia phát sinh.

—— Mẹ nó, y lại không phải mèo rừng trên thảo nguyên Châu Phi cứ đến mùa mưa thì có các loại kỳ phát tình.....

Rất muốn ngồi xổm trong góc tối vẽ kiến, rất muốn hướng về ông trời dựng ngón giữa lên cao, à không,

nếu như có thể, xin cho phép y có thể dùng đầu ngón chân dặng đứng cùng nhau.

Trạng thái phát điên như vậy vẫn kéo dài đến khi Thiên Dịch từ bên ngoài trở về.

Xác định Bạch Hổ sẽ không làm tổn thương đến Thường Cảnh, Thiên Dịch liền khôi phục mỗi ngày đều lên núi.

Chỉ là hôm nay nhìn thấy ngồi ở trước cửa phòng Thường Cảnh mặt không hề cảm xúc, nó còn tưởng rằng có chuyện gì xảy ra, ném cái gùi sau lưng lập tức chạy đến trước mặt Thường Cảnh, khẩn trương lo lắng hỏi: “Tiểu Cảnh, sao vậy, có chuyện gì xảy ra sao?”

Từ thế giới của chính mình trở về, Thường Cảnh mở mắt nhìn Thiên Dịch, lên tiếng hỏi: “Thiên Dịch, cậu nói cho anh biết, giống cái đều có..... Kỳ phát tình sao?” Mấy chữ cuối cùng, y phát ra đến nghiêng răng nghiêng lợi, giống như mấy chữ này đã đắc tội đến mười tám đời tổ tông của y vậy.

Thiên Dịch mặt đỏ lên, có chút thẹn thùng nhìn Thường Cảnh, ánh mắt lóe lên, mới nói: “Tiểu Cảnh đến kỳ phát tình sao? Nhưng mà, nhưng mà ta vẫn chưa lớn lên.....”

“.....!” Ngửa mặt bốn mươi lăm độ nhìn lên bầu trời, Thường Cảnh cảm thấy bi thương ở trước mặt y nghịch chảy thành sông, ha ha ha ha, y rất muốn hỏi, Thiên Dịch, cậu thật sự muốn hiểu sai ý của anh mà đến thế sao?!!

“Thiên Dịch, ý của cậu là, nó thật sự có?”

“Có nha, giống cái mười sáu tuổi thành niên, hai mươi tuổi phát tình, thời điểm đến kỳ phát tình, rất dễ dàng thụ thai.” Nói xong những câu này, Thiên Dịch mặt đỏ bừng lên.

Nó rất muốn che mặt đi, nhưng đây là vợ tương lai hỏi, cho dù rất thẹn thùng, nhất định phải trả lời, bởi vì nó muốn làm giống đực thật tốt!

“..... Vậy thì, Thiên Dịch có biết anh năm nay bao nhiêu tuổi không?” Thường Cảnh ôm tia vui mừng cuối cùng chỉ chỉ mũi của chính mình, thấp thỏm hi vọng, chính mình đã sớm qua cái kỳ phát tình quỷ quái kia.

Nghiêng lệch đầu, lỗ tai nhọn hoắc trên đầu Thiên Dịch giật giật, “Hình như là mười bảy tuổi.” Cái tên buồn lậu kia đã từng nói cho nó biết.

Thường Cảnh: “.....” Ngắc đầu nhìn trời, ông trời ơi, để y xuyên lại một lần nữa đi.....

“Tiểu Cảnh không cần lo lắng, đợi đến khi Tiểu Cảnh hai mươi tuổi, ta đã thành niên rồi.”

“Ha ha.”

“Tiểu Cảnh, vào lúc ấy chúng ta có thể kết hôn đó.”

“Ha ha.”

“Tiểu Cảnh, lúc ấy, chúng ta liền có thể.....”

“.....” Thường Cảnh yên lặng đứng lên, thành công ngăn lại những lời sau cùng Thiên Dịch muốn nói ra: “Thiên Dịch à, anh đi chuẩn bị bữa tối.”

Thiên Dịch bị đánh gãy ảo tưởng của mình, đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó gật gật đầu, chính mình vẫn đứng tại chỗ, nhìn bước chân vợ tương lai có chút lộn xộn đi tới gian bếp, ngồi xổm người xuống bắt đầu nhóm lửa.

Có chút không hiểu tại sao Tiểu Cảnh phản ứng lớn như vậy, có điều nó nhún vai, Tiểu Cảnh không muốn nói cho nó biết, thế thì nó không hỏi nữa.

Xoay người đi vào phòng, ánh mắt nhìn thấy Bạch Hổ lười biếng nằm trên giường, lông mày Thiên Dịch liền cau lại.

Giống đực thành niên khôi phục năng lực rất mạnh, tuy rằng Bạch Hổ bị thương rất nghiêm trọng, nhưng trải qua mấy ngày điều dưỡng, cũng đã hồi phục lại rất tốt rồi.

“Này, khi nào người rời đi?” Không chút nào khách khí hạ lệnh trực khách, Thiên Dịch không tài nào thích nổi giống đực thành niên trước mắt này.

“Ta bị thương vẫn chưa chuyển biến tốt.” Lười biếng trả lời Thiên Dịch, Bạch Hổ trở mình, nằm sấp người trên giường không biết xấu hổ.

“Giống đực thành niên năng lực phục hồi rất mạnh, điểm ấy ta và người đều biết rất rõ, người có thể lừa gạt Tiểu Cảnh nhưng không lừa gạt được ta, vết thương của người, đã sớm lành lặn rồi.” Ngồi xuống ghế dựa, Thiên Dịch khẩu khí không tốt đẹp gì.

Dáng vẻ như vậy, đâu còn giống như lúc nói chuyện cùng Thường Cảnh, cái bộ dáng ngốc manh đáng yêu thẹn thùng kia đâu.

“Ha, không biết giống cái của người có biết dáng vẻ hiện tại của người không nhỉ?”

“Có biết hay không liên quan gì đến người, vết thương tốt rồi thì mau chóng cút đi, ta không muốn bởi vì

người mà đưa tới những chuyện phiền phức!” Thiên Dịch ngữ khí không kiên nhẫn, nó chăm chú nhíu mày, đáng vẻ kia so với chiều cao hiện tại không xứng đôi chút nào.

Bạch Hổ không để ý đến Thiên Dịch, vẫn nhàn nhã tự tại, hành vi trong lúc này, lười biếng lại tao nhã.

Thiên Dịch còn muốn nói gì đó, thế nhưng khóe mắt nhìn thấy Thường Cảnh bưng món ăn đi vào trong phòng, liền ngậm miệng, không tiếp tục nói nữa, lông mày, cũng chậm rãi giãn ra, trở nên bằng phẳng lại như lúc đầu.

Bạch Hổ mắt thấy sự biến đổi này, chỉ phát sinh tiếng vang xì xì, một lần nữa nhắm mắt dưỡng thần.

Thường Cảnh nhìn Thiên Dịch cùng Bạch Hổ, cũng không phát hiện chỗ kỳ quái gì, đặt xuống món ăn cầm trong tay sau đó xoay người đi ra cửa.

Trong lòng có việc, khó tránh khỏi mất tập trung.

Thế cho nên, Thường Cảnh bước ra khỏi nhà, bị cửa vướng vào một chút, thiếu chút nữa ngã sấp mặt xuống đất.

May là, từ đầu đến cuối Thiên Dịch chú ý Thường Cảnh nên kéo lại, dùng sức vững vàng đem người ôm vào trong lòng ngực.

Thiên Dịch ôm lấy eo Thường Cảnh, gương mặt trực tiếp gần kề đến ngực Thường Cảnh.

Thấy Thường Cảnh dừng lại, Thiên Dịch vội vã thả người, lùi về một bước thật dài.

“Tiểu Cảnh, em không sao chứ?” Tuy rằng ôm lấy người, thế nhưng Thiên Dịch vẫn kiểm tra Thường Cảnh trên dưới một lần, xác định người không có chuyện gì, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Thường Cảnh bị Thiên Dịch làm rối loạn những suy nghĩ lung tung kia toàn bộ đã biến mất.

—— không biết tại sao, mỗi lần Thiên Dịch xuất hiện, đều là đúng lúc xóa đi trong lòng y nỗi buồn bực bất an, có một số thời điểm, khiến Thường Cảnh có chút bực bội.

Tiếng vang này đã kinh động đến Bạch Hổ đang nằm trên giường nhắm mắt, hần mở mắt ra nhìn thoáng qua, lại lần nữa nhắm hai mắt lại.

10. Chương 10

Ăn xong bữa tối, sắc trời bên ngoài đã bắt đầu tối sầm xuống, lập tức, liền chuẩn bị nghênh đón buổi tối.

Thời điểm ban đầu, Thường Cảnh cho rằng, thế giới này không có sao trời cùng trăng sáng đâu, kết quả sau này mới phát hiện y đã hoàn toàn sai lầm ——

Thế giới này, mặt trăng rất sáng rất tròn, hơn nữa các ngôi sao đặc biệt rất nhiều, trong nháy mắt khắp cả trời đầy những ngôi sao, nhìn muốn hoa cả mắt.

Thường Cảnh gần đây mỗi khi quá buồn chán đều có chuyện để giết thời gian —— đếm sao trời.

Đếm sao trời là một việc cần kỹ thuật, đừng tưởng cái này đơn giản chỉ cần đếm 123456789 là xong, trên thực tế, bên trong còn bao quát các loại kỹ thuật hàm lượng, hơn nữa tuyệt đối chuẩn cmnr*.

***Câu này giữ nguyên theo CV nhé.**

Một sao rồi lại một sao, còn nhất định phải nhớ kỹ vị trí của từng ngôi sao trước đó..... Dù sao số sao trời này cũng giống như số hạt cát có ở bãi biển —— vô luận bạn có đếm bao nhiêu lần, cho dù tiêu tốn gần ngàn năm, cũng không có khả năng đếm được con số rõ ràng.

Chuyện như vậy để giết thời gian là tiện dụng nhất, à không, sau khi Thường Cảnh đếm xong một trăm ngôi sao, một giờ đã sắp trôi qua.

Thường Cảnh đứng lên, đi vào phòng.

Thiên Dịch đang nỗ lực ngủ dưới đất, vì hai người bọn họ phải tính toán buổi tối làm sao ngủ đây.

Bạch Hổ một thân lười biếng nằm lỳ trên giường, đôi mắt hổ mang theo ý cười nhìn Thiên Dịch bận rộn đến bận rộn đi, không chút nào đối với việc mình chiếm lấy giường người ta mà hổ thẹn, trái lại, có chút cười trên sự đau khổ của người khác.

“Này, giống cái, người dứt khoát lên đây ngủ cùng ta. Trên mặt đất vừa cứng lại gập ghềnh, ngủ không được thoải mái đâu.” Bạch Hổ nhìn thấy Thường Cảnh xuất hiện, liền mở miệng nói chuyện, âm thanh biếng nhác, vừa không chính thức cũng không cường bách, tùy tùy tiện tiện, chính là đang nói giỡn.

“Không được, Tiểu Cảnh là vợ ta, đương nhiên phải theo ta ngủ.” Thiên Dịch không chút nghĩ ngợi, trực tiếp đứng lên kéo tay Thường Cảnh tuyên thệ chủ quyền, một đôi mắt xanh biếc lạnh lùng nhìn Bạch Hổ, trong ánh mắt lạnh lẽo, không kém một chút nào khi ở trên núi nhìn thấy Bạch Hổ, đáy mắt đầy lạnh lẽo.

Thường Cảnh đánh gãy hai người nói chuyện, từ trong tay Thiên Dịch rút ra tay bản thân, lại sờ đầu Thiên

Dịch, ngáp một cái liền muốn nằm xuống ngủ.

Haizz, không có máy vi tính không có di động cũng không có TV bây giờ đành phải đi ngủ sớm, à không, Thường Cảnh mới chỉ ở lại đây mấy ngày, cũng đã hoàn toàn thích ứng thời gian giấc ngủ của thế giới này

Vào lúc này, đã bắt đầu buồn ngủ.

“Ngủ đi Thiên Dịch, buồn ngủ quá à.” Kéo kéo ống tay áo Thiên Dịch, Thường Cảnh không để ý tới trên giường còn Bạch Hổ, trực tiếp bơ hất đi.

Ai bảo Bạch Hổ ngày hôm nay lại bỏ cho y một đạo lôi, đem y đánh cho kinh ngạc, hiện tại vẫn chưa hoàn toàn lấy lại tinh thần đây này.

Vốn dĩ, y cũng đã tính toán trở thành giống cái đi, ngược lại cũng không nhất định phải cùng giống đực kết hợp. Y còn có năm ngón tay, DIY gì đó, chính là chuẩn bị cho thân khí của trạch nam ——

Y còn có ý nghĩ vào thời điểm đó dùng năm ngón tay kết bạn nha, hoặc là, đợi đến khi y hoàn toàn thích ứng thế giới này, tâm lý cũng đã sẵn sàng, sẽ vì mình tìm một giống đực, oxxx một chút cũng không phải là không thể.....

Nhưng mà, cái con Bạch Hổ này, trực tiếp đánh vỡ ước ao cuối cùng của y —— mẹ kiếp cái thế giới này còn cường chế yêu cầu giống cái nhất định phải cùng giống đực oxxx, ĐM!!!.

Thường Cảnh thật sự rất muốn chửi thề, nếu không phải không tiện cho lắm, y sẽ dựng thẳng ngón giữa chỉ vào ông trời thốt ra đủ lời mắng chửi.

Vì thế, đối với cái tên gia hỏa đánh nát ảo tưởng cuối cùng của chính mình, Thường Cảnh không thêm để ý tới. Cho nên, Bạch Hổ tồn tại lớn như thế, bị Thường Cảnh bán bơ triệt để.

Thiên Dịch nhìn ánh mắt Thường Cảnh không nhìn Bạch Hổ, vẻ mặt ảm áp, ánh mắt long lanh ý cười.

Nằm sát bên Thường Cảnh, đôi mắt Thiên Dịch trong bóng tối mở thật lớn, rất có thần.

Tinh Linh có thể nhìn vào ban đêm, cho dù ở trong bóng tối, vẫn tựa như ánh mặt trời ban trưa, nó nằm nghiêng, cách đó không xa trên giường chính là Bạch Hổ.

Ngước mắt lên, nó cùng đôi mắt Bạch Hổ đối đầu nhau. Trong bóng tối, Bạch Hổ đôi mắt màu nâu có vẻ quỷ dị khiến người khác sợ hãi, đó là đôi mắt thuộc động vật họ mèo.

Nhưng mà, đó là đối với giống cái, còn về Thiên Dịch mà nói, tia sáng trong con ngươi Bạch Hổ vẫn là như thế, bình thản không gợn sóng, không có bất luận rung động chập trùng gì.

Hai người ở trong bóng tối đối diện một chút, liền nhanh chóng dời đi —— dù là ai cũng đều không có hứng thú giống được giống như chính mình đối diện thâm tình.

Thiên Dịch xoay người, đối mặt Thường Cảnh đã tiến vào giấc ngủ. Nó có thể thấy rõ vẻ mặt Thường Cảnh, nhìn rồi lại nhìn, đã có chút mê li.

Quý thần xui khiến, Thiên Dịch vươn tay, muốn sờ gò má Thường Cảnh, có điều đưa đến một nửa, phía sau truyền đến tiếng cười nhạo của Bạch Hổ.

“Này, tiểu Tinh Linh, ngươi vẫn chưa có thành niên ha. Cha ngươi không nói cho ngươi biết, phải giữ khoảng cách với giống cái sao?” Hiển nhiên, Bạch Hổ đã nhìn thấy Thiên Dịch vươn tay ra.

Thiên Dịch nhú nhú mày, cảm thấy trong phòng có người thứ ba cực kỳ chướng mắt, nhưng chính mình lại không phải là đối thủ của đối phương, điều này làm cho nó cảm thấy uất ức khó chịu.

Nheo mắt lại, Thiên Dịch trả lời: “Chết tiệt, Bạch Hổ nếu ngươi không nói không ai coi ngươi thành người câm!”

Bạch Hổ dùng móng vuốt gãi gãi cằm của chính mình, âm cuối có chút cao lên, “Ta sẽ coi chính mình là người câm, hơn nữa, ta muốn gìn giữ giống cái thuần khiết kia.”

“Tiểu Cảnh là vợ tương lai của ta!” Ý tứ là Thường Cảnh là giống cái của nó, Bạch Hổ muốn nghĩ cũng đừng hòng nghĩ, động cũng không thể động.

“Các ngươi đã định ra kế ước?” Bạch Hổ hí mắt, hỏi.

“Vẫn chưa.” Thiên Dịch trong bóng tối đôi mắt mị lên, lạnh lùng trả lời, “Thế nhưng vậy thì sao, Tiểu Cảnh là vợ ta mua về, mặc kệ có ký kết kế ước hay không, em ấy vẫn là vợ ta!”

Bạch Hổ không có dự định đối với việc này tiếp tục xoắn xuýt, chuyển đề tài, tiếp tục nói: “À, trên người giống cái của ngươi có mùi hương rất thơm, sao ngươi lại để giống cái của ngươi bơi lên hương liệu kia?”

Cái này cũng là hần ngày hôm nay mới ngửi được, mùi vị trên người giống cái rất thơm, nhưng không nặng mùi, mùi thơm ngọt nhàn nhạt, tao nhã đậm nhiên.

Loại mùi thơm này khiến cho hần không nhịn được ánh mắt bị giống cái kia hấp dẫn, hơn nữa bất tri bất giác, đợi đến khi phục hồi tinh thần, mới bỗng nhiên phát hiện, chính mình vừa nãy khi nhìn giống cái kia, mê mẩn đến loạn thần.

Từ khi hần phát hiện ở trên người giống cái kia tỏa hương liệu, đối với giống cái này đã không còn hứng thú nữa.

“Mùi thơm gì?” Nghe xong lời Bạch Hổ, Thiên Dịch nhú nhú mày, nghi ngờ lên tiếng hỏi.

Tiếng nói vừa thốt lên suýt chút nữa đánh thức người kẻ bên đang ngủ, Thiên Dịch vội vã vươn tay ở trên người Thường Cảnh nhẹ nhàng vỗ về. Đơn giản Thường Cảnh chỉ là trở mình, sau đó lại tiếp tục ngủ, không có tỉnh lại.

Vốn ban đầu hai người dùng linh lực khiến bọn họ trực tiếp đối thoại trong lòng, vừa nãy là do Thiên Dịch ngạc nhiên nên mới trực tiếp lên tiếng.

“Người không biết?” Bạch Hổ nghe vậy nở nụ cười, liền nói, “Đến gần một chút là có thể ngửi thấy được, người lại không ngửi được, ha, khiến ta không thể không hoài nghi, mũi Tinh Linh của các người lẽ nào chỉ để dùng trang trí?”

“.....” Thiên Dịch tiến sát lại trên người Thường Cảnh ngửi một cái, xác định không có mùi vị gì, rồi mới trả lời: “Bạch Hổ, mũi của người, mới có vấn đề đi.”

Nói xong, nó vươn mình ngồi dậy, trong bóng tối, nó nhìn chăm chăm Bạch Hổ, từng câu từng chữ rơi xuống mệnh lệnh trực khách: “Bạch Hổ, đến lượt người rồi đi.”

Bạch Hổ không nói lời nào.

Trong lòng hần nghi ngờ, ngày hôm nay hần xác thực ở trên người giống cái kia ngửi được hương vị thơm ngát, nhưng trước mặt con Tinh Linh này lại nói cho hần biết là không có, hơn nữa vẻ mặt này không phải là gạt người.

Lẽ nào, là do hần ngửi sai rồi?

Đơn giản, hai người không nói gì thêm, Thiên Dịch trở mình quay lưng, lại niệm một đoạn thần chú.

Sau khi niệm xong, xung quanh giường dựng thẳng lên tấm màn mỏng trong suốt —— đó là tấm màn bảo vệ.

Thiên Dịch vẫn không yên tâm, khi phía sau lưng mình có con Bạch Hổ thuộc Thú tộc ở đằng sau.

Làm xong những việc này, Thiên Dịch mới nhắm đôi mắt lại, tiến vào mộng đẹp.

Thời điểm nhắm mắt lại, nó nghe được tiếng Bạch Hổ, Bạch Hổ nói: “Này, Tinh Linh, cảm ơn người, ngày

mai ta sẽ rời đi.”

.....

Ngày hôm sau, lúc Thường Cảnh tỉnh lại, phát hiện phía bên người Thiên Dịch đang ôm eo của mình, bẹp bẹp miệng, khoe miệng nhếch lên, như đang chìm trong mộng đẹp.

Lộ ra nụ cười, Thường Cảnh đưa tay chọt chọt quai hàm đang nhếch lên của Thiên Dịch.

Chọt một chút, mềm mại, hơn nữa nộn nộn, lại chọt một chút, cảm giác tuyệt lắm.....

Bị Thường Cảnh quấy rối, rốt cuộc Thiên Dịch bị đánh thức.

Cảm thấy mình đang ôm Thường Cảnh, Thiên Dịch mắc cỡ gương mặt trực tiếp đỏ bừng như trái táo đỏ, ánh mắt cũng không dám đối đầu tầm mắt Thường Cảnh.

“Tiểu Cảnh, xin, xin lỗi, ta không phải cố ý.” Nó cúi đầu, vẻ mặt khẳng định lại đề lên người vợ tương lai của mình, hơn nữa chính mình còn ôm người ta ngủ cả một đêm, cho nên cứ nghĩ rằng Thường Cảnh giận rồi.

Thiên Dịch phản ứng khiến tâm tình Thường Cảnh rất tốt. Tròng mắt màu đen xoay chuyển, Thường Cảnh thu tay về, sau đó cười híp mắt nói: “Thiên Dịch, tại sao cậu lại nói xin lỗi.”

Tựa hồ mỗi buổi sáng đều nhìn thấy viễn cảnh này, điều này làm cho Thường Cảnh như chính mình là lưu manh đang bắt nạt phụ nữ, có điều mỗi lần nhìn Thiên Dịch cúi đầu như cô dâu nhỏ, làm cho tâm tình tiêu cực của y tan biến sạch sẽ.

“..... Dù sao, Tiểu Cảnh là vợ ta, ta sẽ phụ trách.” Nói xong, Thiên Dịch liền trực tiếp nhảy dựng lên, sau đó nhanh chóng bận y phục vào chạy ra khỏi phòng.

Nhìn bóng lưng Thiên Dịch nhanh chóng biến mất, Thường Cảnh cười ha ha, đôi mắt híp lại thành trăng lưỡi liềm, còn mặt sau kia có xuất hiện hai chữ, hử, có từng xuất hiện sao?

Chậm rãi từ trong ổ chăn bò dậy, Thường Cảnh đột nhiên cảm giác thấy trong phòng giống như thiếu mất một người.

Đầu nghiêng về một bên, Thường Cảnh nhìn trên giường vốn dĩ có một con Bạch Hồ lười biếng hay nằm úp sấp, hiện tại chính tề, không còn lộn xộn nữa.

Ồ, con Bạch Hồ kia, đã đi đâu rồi?

11. Chương 11

Mặc quần áo tử tế, sau khi thức dậy liền gấp chăn bông lại, Thường Cảnh đi ra khỏi phòng.

Bên ngoài, Thiên Dịch ngồi ở dưới bóng cây, nó quay lưng lại không biết đang làm cái gì.

Thường Cảnh hiểu kỳ đi tới, ló đầu nhìn Thiên Dịch đang bận việc.

Nhìn Thiên Dịch đang cố gắng se chỉ luồn kim nhưng cứ mỗi lần lại một lần cũng không có cách nào chính xác đem chỉ luồn vào trong kim, Thường Cảnh không nể mặt mũi liền cười ra tiếng.

“Tiểu Cảnh.” Nghe được tiếng Thường Cảnh cười, Thiên Dịch luống cuống tay chân đem kim chỉ giấu sau lưng, nhưng lại quên chỗ Thường Cảnh đang đứng, là ở phía sau nó.....

Thiên Dịch phản ứng thành công khiến Thường Cảnh suýt chút nữa cười lăn bò, y vươn tay nắm kim chỉ trong tay Thiên Dịch, sau đó lập tức đem chỉ xuyên vào bên trong lỗ kim.

“Thiên Dịch muốn may đồ gì?” Cầm kim, Thường Cảnh cười ha ha nhìn vẻ mặt quẫn bách của Thiên Dịch.

“..... May áo.” Nhỏ giọng mở miệng, Thiên Dịch đưa đầu nghiêng qua một bên, lộ ra gò má cho Thường Cảnh thấy.

“À, để anh giúp Thiên Dịch đi.” Nói xong liền kéo cái ghế nhỏ ngồi xuống, chỉ chỉ y phục trên người Thiên Dịch, thốt lên: “Cởi ra để anh nhìn chút.”

Thiên Dịch đỏ mặt, che lại vạt áo chính mình, lắc đầu, “Chính ta có thể làm, Tiểu Cảnh đi rửa mặt đi.”

Thiên Dịch dáng vẻ khó chịu khiến Thường Cảnh rất là hiếu kỳ, y trên dưới đánh giá nửa ngày, nhìn Thiên Dịch hận không thể đem đôi mắt nó bịt kín cho thật tốt.

“Thiên Dịch, thật sự không cần hỗ trợ sao?”

“Không cần, Tiểu Cảnh, ta tự mình làm được.”

“Được rồi.” Nhún vai, Thường Cảnh cảm thấy chính mình không cần phải kiểm thêm việc, liền thỏa hiệp trước, cầm trong tay kim chỉ trả lại cho Thiên Dịch, đứng dậy, xoay người đi múc nước rửa mặt.

Thiên Dịch nhìn Thường Cảnh khom lưng mức nước, liền xoay người từ trong lòng nhanh chóng móc ra một cái áo sơ mi trắng, bắt đầu nhanh chóng may vá.

Nếu cẩn thận nhìn, cái áo sơ mi trắng kia, hình dạng rất giống như của người nào đó xuyên qua.....

.....

Thường Cảnh phát hiện, thời tiết phần lớn là mát mẻ thư thái, địa cầu cùng thời tiết nơi này, không thể nào so sánh được. Thời điểm ban ngày, cho dù mặt trời có treo trên cao, gió nhẹ lướt tới, cũng rất mát mẻ thoải mái.

Nửa ngày trôi qua không có việc gì làm, Thường Cảnh phát hiện cuộc sống như thế này trôi qua đơn điệu lại nhàm chán, hầu như là giết thời gian để mau qua ngày.

Tổng kết một câu, quả thực là, nhàm chán đến nỗi muốn bứt tóc luôn rồi.

Thường Cảnh cảm thấy mình phải đi tìm lạc thú nào đó.

Y đi tới thế giới này còn chưa hề đơn độc đi ra ngoài, tuy rằng Thiên Dịch mỗi lần ra ngoài đều nói không cho y đi ra ngoài một mình, thế nhưng y không chịu nổi một cuộc sống quá mức nhàm chán như thế này.

Quyết định chủ ý, Thường Cảnh nhảy nhót đứng lên, ôm tâm tình muốn đi thám hiểm, liền đi ra cửa.

Thường Cảnh không biết chính là, chính vì hành vi này, thiếu chút nữa chính mình bị cưỡng hiếp hơn nữa làm Thiên Dịch bị thương. Nếu như sớm biết, y chắc chắn sẽ không đi ra ngoài, cho dù có buồn chán, cho dù chính mình có chơi nhảy ô ăn quan, y tuyệt đối sẽ không chạy ra bên ngoài.

Chính là, thiên kim khó mua, không thể nói trước được điều gì.

Thường Cảnh thong dong đi dạo một mình, một đôi mắt tò mò nhìn quang cảnh bên ngoài.

Trái nhìn một cái, phải nhìn một cái.

Có điều, Thường Cảnh rất nhanh liền phát hiện có rất nhiều tầm mắt dính ở trên người mình, đa số đều lớn mật đánh giá, điều này làm cho y cảm thấy rất không thoải mái.

Đứng lại một chỗ, Thường Cảnh cúi đầu nhìn chính mình một chút, áo ok, quần ok, kiểu tóc, khẳng định rất là tốt nha, bởi vì tóc tai là do chính Thiên Dịch trước khi ra ngoài cột lên chùm cho y.

Đối với Thường Cảnh là một người hiện đại tới đây mà nói, tóc dài rất phiền phức. Sáng sớm tỉnh dậy tóc liền rối như ổ quạ, chải đầu đến mệt mỏi, có một lần y kích động muốn cắt mái tóc mình đi, có điều, y còn chưa kịp hành động đã bị Thiên Dịch bóp chết từ trong trứng nước.

—— thế là Thiên Dịch xung phong nhận việc giúp y chải tóc.

Vì thế, Thường Cảnh bắt đầu hưởng thụ Thiên Dịch mỗi buổi sáng phục vụ cho y.

Haizz, không thể không nói, tay Thiên Dịch rất khéo, mỗi lần đều giúp y cột tóc xong, tóc sẽ ngăn nắp chỉnh tề ở trên đầu y.

Hiện tại, toàn thân y rất ok nha, thế nhưng những tằm mắt cứ dờng trên người y thật sự khiến y rất phiền.

Rất muốn bắt một người lớn tiếng hỏi hấn tại sao cứ liên tục nhìn chăm chăm chính mình, lẽ nào cứ nhìn y thì y sẽ hóa thành một đóa hoa sao?

Được rồi, cái này cũng chỉ là nghĩ đến mà thôi.

Bởi vì nhìn y, đại đa số đều là Tinh Linh thành niên, y mới không ngu ngốc chính mình đi tới trước mặt người ta tùy tiện động một đầu ngón tay là có thể trực tiếp đem y bị ngược đãi —— y không có ngu như vậy.

Cho rằng mình là cá kiểng bị mọi người thỉnh thoảng đánh giá, Thường Cảnh vốn tâm tình rất tốt đều biến mất không còn một mảnh.

Không còn tâm tình muốn đi dạo nữa, thế là xoay người lại, dự định về nhà.

—— buồn chán thì buồn chán đi, chí ít sẽ không có người coi y là động vật hi hữu quan sát như thế, hơn nữa y là một khối đá quý cũng không cần hoa!

Vừa đi chưa được mấy bước, Thường Cảnh đã bị mấy giống đực Tinh Linh ngăn cản đường đi.

Giống đực thành niên thân hình cao lớn uy mãnh, so với Thường Cảnh, còn cao hơn cả một cái đầu, hơn nữa ba người đứng phía bên cạnh, khiến cho người khác mạnh mẽ cảm thấy hình thành một loại vách ngăn chắc chắn.

Thường Cảnh lùi về sau một bước, đôi mắt cảnh giác quan sát ba người ngăn y lại.

“Các người muốn làm gì!”

Vốn dĩ những tầm mắt kia đều rơi trên người Thường Cảnh đột nhiên toàn bộ biến mất, mọi người đều cúi đầu vội vàng rời đi, giống như ở nơi này, là một nơi khủng bố chết chóc.

Đứng ở chính giữa là một con Tinh Linh thành niên ánh mắt ngả ngớn, vừa nhìn liền biết không phải người tốt lành gì.

Ánh mắt của hắn từ trên xuống dưới đánh giá Thường Cảnh, vẻ mặt trong lúc đó không có ý tốt.

“Cũng là giống cái của ai, từ trước cho tới nay ta chưa từng gặp qua cưng?” Đứng ở chính giữa Tinh Linh giống đực kia mở miệng, đúng là âm thanh cũng không tệ lắm, có điều Thường Cảnh hiện tại cũng không có tâm tình cảm khái về thứ âm thanh này.

Y lùi một bước, Tinh Linh giống đực lại tiến lên một bước, bức y phải lùi lại, thế nhưng tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp tốt, y nhất định phải rời đi mới được.

Nhưng mà, y nhìn hai tên Tinh Linh giống đực còn lại, yên lặng từ bỏ cái ý nghĩ vừa bốc lên này.

Luận võ lực giá trị?

Thôi bỏ đi, bạn gặp một con thỏ pk con cọp thì còn có thể thắng sao?

So chạy bộ?

Thôi bỏ đi, Tinh Linh có cánh, còn có linh lực, muốn bắt được y chỉ cần một giây là xong.

Vậy phải làm sao bây giờ đây.....

Thường Cảnh cảm thấy hôm nay đáng lẽ ra không nên ra cửa, thật sự là không thích hợp chút nào!

Tinh Linh giống đực kia thấy giống cái trước mặt không nói một lời, một đôi mắt cảnh giác nhìn chằm chằm chính mình, cảm thấy rất là thú vị.

Hơn nữa, hắn ngửi được mùi thơm như có như không, mùi này chính là từ giống cái trước mặt tỏa ra, khóe miệng nhếch lên ý cười khinh miệt, giống cái sử dụng hương liệu, thì sao có thể là giống cái đứng đắn cho được?

Hướng về phía trước một bước thật dài, Tinh Linh giống đực một bước trực tiếp vượt đến trước mặt Thường Cảnh, vươn tay bắt lấy tay y, cúi người xuống ngay tại cổ giống cái ngửi một cái.

Hương vị kia quả nhiên là từ trên người giống cái này truyền đến!

Cứ như vậy, hắn càng không kiêng nể gì!

Thường Cảnh dùng sức giãy giụa, nhưng cái tay kia bị bắt lại dễ như trở bàn tay nâng cao cổ định trên đỉnh đầu, y cảm giác được giống đực thành niên trước mặt này một tay khác đang dò dẫm tới dưới hông mình, ám muội nắn bóp hai cái.

Rùng mình nổi da gà cả người, Thường Cảnh ra sức giãy giụa.

Tinh Linh trước mặt lại có mưu đồ gây rối đến mình, nghĩ tới đây, Thường Cảnh liền cảm thấy dị ứng.

Dùng hết toàn lực, Thường Cảnh vẫn không có biện pháp tránh thoát cái tay nắm chặt tay mình, y ngẩng đầu mạnh mẽ liếc mắt trừng Tinh Linh trước mặt này, nổi giận nói: “Mau thả tôi ra!”

Thường Cảnh lần đầu tiên ý thức được, giống cái quả thật quá nhỏ bé, đến cùng là yếu đến nhường nào, cùng giống đực rất cuộc khác nhau một trời một đất cỡ nào!

—— đồ khốn nạn, để một người bình thường không có phần mềm hack, thắng được đó mới là thần!

“Ha.” Tinh Linh nở nụ cười, sau đó tiến đến bên tai Thường Cảnh, ám muội phả ra hơi thở ấm áp, trong giọng nói tràn ngập khinh thường, “Tại sao muốn thả cương ra, hở, cương thơm quá à, thoa nhiều hương liệu như vậy, chẳng lẽ không phải vì câu dẫn giống đực sao.”

“Hương liệu gì, cái gì lại thơm quá, tôi chưa từng sử dụng đến đồ vật đó, cũng không nghĩ đến muốn câu dẫn giống đực!” Lại dám nói với y hai chữ câu dẫn, cả người Thường Cảnh phát run lên.

Đậu má, y mới là người khinh thường giống đực đây này, câu dẫn em gái mà câu dẫn cả nhà mày!!!

“Khỏi giải thích, nếu cương thêm khát đến thế, cứ để ta giúp cương giải khát xem sao.” Tinh Linh giống đực nói xong, liền muốn ôm Thường Cảnh bế lên.

Câu nói này cực kỳ ám muội, Thường Cảnh nghe được điên cuồng gợn chân, thế nhưng y còn chưa kịp xù lông, cảm giác thân thể mình bay lên không trung —— y bị Tinh Linh giống đực bế lên rồi.

Hai chân không ngừng vùng vẫy, Thường Cảnh căn bản không thể dừng được.

“Mau buông tôi ra!”

“Chờ đến được chỗ cần đến, dĩ nhiên ta sẽ thả cương ra.” Tinh Linh giống được âm thanh cực kỳ ám muội, lại che dấu đi tình dục nóng cháy.

Thường Cảnh lần này thật sự bị dọa rồi, bắt đầu cầu nguyện Thiên Dịch mau mau trở về!

Y sai rồi, y đáng lẽ phải nên nghe lời Thiên Dịch mới đúng.

.....

Có lẽ là lúc này thượng đế đứng về phe y —— vì lẽ đó, lời cầu nguyện của y đã được thượng đế nghe thấy.

Bị Tinh Linh giống được ôm đi đại khái khoảng chừng bốn, năm trăm mét, y nghe được âm thanh Thiên Dịch.

Ánh mắt liền trở nên lóe sáng.

Y chưa từng cảm thấy, Thiên Dịch lại chói mắt đến như vậy, âm thanh kia, lại dễ nghe đến như thế!

Thiên Dịch vác cái gùi, đứng ở bên ngoài mười mét, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm giống được thành niên đang ôm Thường Cảnh.

Thường Cảnh càng dùng sức vùng vẫy hơn, y thấy Thiên Dịch, lại như nhìn thấy vị cứu tinh đến cứu mạng vậy.

12. Chương 12

Rohan nghe vậy, cũng không buông Thường Cảnh, trái lại ôm càng chặt hơn, hẩn liếc mắt nhìn Thiên Dịch, lập tức cúi đầu nhỏ giọng nói: “Ta nói vì sao cương lại thoa hương liệu, hóa ra là bởi vì, chính là giống được này sao, vẫn là một tiểu Tinh Linh chưa thành niên nha.”

Trong giọng nói đầy khinh miệt, Thường Cảnh nghe được rất muốn trực tiếp tát hai bạt tai lên người con Tinh Linh thành niên này.

Còn ngại Thường Cảnh chưa đủ tức giận, Rohan lại bổ sung một câu, “Có phải là, do nó không thể nào thỏa mãn cương, nên cương mới thoa hương liệu chính mình chạy đến đây tính toán câu dẫn một giống được thỏa mãn thềm khát ư?”

Thường Cảnh tức đến nổi không nói nên lời; “.....!!”

Thiên Dịch nhìn Thường Cảnh bị Rohan ôm vào trong ngực, lửa giận không ngừng dâng lên, nó thả cái gùi xuống, một chuỗi linh lực hướng về phía Rohan bay tới.

Vốn dĩ cánh đã được thu về liền được thả ra, Thiên Dịch dưới chân nhảy lên một cái, bay đến không trung.

Liếc mắt nhìn Thiên Dịch, Rohan đem Thường Cảnh trong lòng ngực thả xuống, đẩy về phía sau hai con Tinh Linh sau lưng, để bọn họ trông.

Trong miệng niệm chú vài câu, sau đó, Rohan cũng bay lên, cùng Thiên Dịch độ cao đồng nhất.

Tinh Linh thành niên bay lượn không cần đôi cánh, linh lực của bọn họ một khi thức tỉnh, có thể tùy ý tự do bay lượn.

“Thiên Dịch, ngươi còn chưa trưởng thành, có được giống cái thành niên để làm gì, không bằng, cứ đưa cho ta đi.” Ở cùng một thôn, cho dù gặp mặt không đánh không nói lời nào, nhưng hai người vẫn có nhận thức nhau.

“Người nằm mơ, Rohan!” Thiên Dịch ngữ khí lạnh như băng, ánh mắt cực kỳ sắc bén, vốn trông mắt màu xanh lục vào lúc này tràn đầy sát khí, “Lúc trước ngươi đã từng đối với giống cái trong thôn làm xằng làm bậy ta cũng không nói gì, nhưng ngươi ngàn vạn lần không nên đem chủ ý đánh tới trên người Tiểu Cảnh.”

“Há, ngươi có thể làm khó dễ được ta sao, Thiên Dịch, linh lực của ngươi vẫn còn chưa thức tỉnh đâu.” Cười trắng trợn không kiêng dè, Rohan cũng sẽ không bị Thiên Dịch nói mấy câu liền sẽ sợ hãi.

Rohan là Tinh Linh có song hệ linh lực hiếm thấy, cho nên hắn ở trong thôn này, hầu như là nghề ngang mà đi, những giống cái còn chưa kết hôn hầu như đều bị hắn quấy rối qua một lần, trưởng thôn cũng đã từng ra mặt một lần, thế nhưng cũng qua một quãng thời gian yên tĩnh, rất nhanh bắt đầu giẫm lên vết xe đổ.

Thấy Thiên Dịch không nói lời nào, Rohan coi chính mình đã thành công làm cho Tinh Linh trước mặt này sợ rồi, trong thanh âm sung sướng, lại tiếp tục nói: “Hơn nữa, giống cái này, trên người thoa hương liệu mê hoặc người khác, giống cái thèm khát như vậy, so với tuổi của ngươi, chỉ sợ không có cách nào khống chế đi, cho nên, ta giúp ngươi tiếp nhận, ngươi hẳn phải là cảm ơn ta mới đúng, nếu không đợi đến khi các ngươi thành hôn, đỉnh đầu đã đội biết bao nhiêu cặp sừng rồi, không phải sẽ rất mất mặt sao?”

Thường Cảnh nghe xong những lời này, trên mặt lúc trắng lúc xanh, nếu không phải y hiện tại bị hai Tinh Linh giống đực kiềm chặt hai bên người, y chắc chắn xông tới, đem hết toàn lực cũng phải mạnh mẽ giáo huấn Rohan một trận.

Người nhàn nại cũng có mức độ giới hạn, Thường Cảnh không có cách nào động thủ, như vậy chỉ có thể nói chuyện.

“Đầu anh có bệnh có phải không, tôi đã nói là không có dùng hương liệu chó má gì mà, anh làm như ai cũng đồng ý theo anh vậy ấy, ĐM!!! Anh đúng là tên bệnh thần kinh!” Thường Cảnh rất ít khi nói lời thô tục, lần qua lộn lại cũng chỉ nói được vài câu như vậy, y tức giận đỏ mặt tía tai, lời mắng ra, cũng không hẳn khó nghe cho lắm, có điều đây là mức độ lớn nhất của y rồi.

Thiên Dịch nhìn đến Thường Cảnh, trong ánh mắt bao hàm tâm ý động viên, Thường Cảnh lòng ngực kịch liệt đập trùng đang xù lông lên, quỷ thần xui khiến, hơi trấn định một chút.

Không muốn cùng Rohan câu thông, Thiên Dịch nhắm mắt lại, đọc thầm một câu, sau đó trong tay xuất hiện một thanh kiếm ánh sáng.

Rohan nhìn kiếm trong tay Thiên Dịch, đáy mắt lóe qua một tia kinh ngạc, Tinh Linh ở tuổi thành niên, không thể nào sử dụng kiếm ánh sáng được.

Có điều cho dù có kiếm ánh sáng thì làm sao, Rohan cũng không nhận ra Thiên Dịch có thể thắng được chính mình hay không, trừ khi linh lực thức tỉnh, bằng không, dựa vào một Tinh Linh vị thành niên muốn đánh bại Tinh Linh thành niên, căn bản đó mới là kỳ lạ ấy!

Khóe miệng gợi lên nụ cười khinh thường, Rohan ung dung đỡ lấy thế tiến công đến từ Thiên Dịch.

Thiên Dịch cũng không hề từ bỏ, mỗi một lần công kích không được liền không ngừng cố gắng, kiếm ánh sáng đâm thẳng tới Rohan, hai mắt nó chú ý hành động của Rohan, khi nhìn đến dưới chân đối phương điểm nhẹ thân hình liền nhoáng lên một cái, chính mình cũng từ trên không trung chuyển phương hướng, tránh thoát Rohan ném tới linh lực hệ “lửa”.

Linh lực ở phía trước Thường Cảnh chưa tới 1 mét liền phát nổ, đem bãi cỏ trên mặt đất san bằng sạch sẽ.

Thường Cảnh trợn to đôi mắt, không thể tin được nhìn bãi cỏ vốn dĩ đang xanh mơn mơn hiện tại đã biến thành cháy đen.

—— trời ơi, thế giới này đã mở ra phần mềm hack rồi đi!

Hai người vẫn còn tiếp tục chiến đấu, kiếm ánh sáng của Thiên Dịch không cách nào ép sát trước người Rohan được.

“Thiên Dịch, ngươi không đánh lại được ta, tuy rằng ngươi còn nhỏ tuổi có thể có được linh lực như vậy đã là rất mạnh mẽ rồi, thế nhưng ngươi thắng không lại được ta!”

Rohan quá mạnh mẽ, tuổi tác hẳn cũng sớm thức tỉnh năng lực, cho dù Thiên Dịch so với các Tinh Linh cùng tuổi khác đã xem như rất lợi hại rồi, thế nhưng một khi đối đầu với Rohan, cậu vẫn không có cửa để tung sức.

“Vậy thì thử một chút xem sao.” Thiên Dịch ngửa khí bằng phẳng, không có chấp trù gì quá lớn, thế nhưng động tác không chút nào dừng lại.

Sau khi vượt mình, kiếm ánh sáng của Thiên Dịch sắp áp sát trước mặt Rohan, thế nhưng Rohan lại vào lúc này gọi kiếm ánh sáng ra, ngăn thân kiếm Thiên Dịch lại.

Hai thanh kiếm trên không trung đụng chạm, phát ra ánh sáng lóa mắt cả bầu trời.

Hai người tách ra, Thiên Dịch nhìn Rohan.

Rohan liếc mắt nhìn tay Thiên Dịch có chút run rẩy, thở dài mở miệng, “Nếu đến lúc người thành niên, ta không phải là đối thủ của người, thế nhưng, qua ngày hôm nay, người sẽ không có cơ hội đó nữa, bởi vì ngày hôm nay, chính là giờ chết của người.” Đang nói chuyện, hắn đã nâng kiếm đi tới trước mặt Thiên Dịch, tốc độ nhanh đến nỗi Thiên Dịch còn chưa kịp phản ứng lại.

Sau một cú tránh né, Thiên Dịch bị kiếm ánh sáng của Rohan đâm qua trước ngực, để lại một vết thương rất sâu, máu chảy loang ra từ trên màu áo trắng của Thiên Dịch như một nụ hoa chờ đến lúc nở hoa, trắng lè lại xinh đẹp.

Thiên Dịch từ trên không trung rơi xuống dưới, mạnh mẽ nện xuống đất.

“Thiên Dịch!” Thường Cảnh phát ra tiếng thét kinh hãi, liền muốn xông lại đó.

Nhưng hai bên người vẫn bị hai con Tinh Linh cầm lấy tay của y, khiến y không thể nhúc nhích.

Con chó điên lên còn muốn vượt tường, hướng hồ chi Thường Cảnh nhìn thấy Thiên Dịch bị thương như vậy.

Cũng không biết từ nơi nào bộc phát sức mạnh, Thường Cảnh đạp một chân lên một con Tinh Linh đang cầm chặt tay y sau đó lại cấn lên cánh tay con Tinh Linh còn lại, thành công thoát khỏi hai con Tinh Linh đang trói buộc y —

Thường Cảnh xin thề, y chưa từng chạy nhanh như vậy, y cảm giác trái tim mình như muốn nhảy ra ngoài.

Một đường chạy đến trước mặt Thiên Dịch, Thường Cảnh đem người ôm vào trong ngực, thần sắc trên mặt khẩn trương, không che dấu một chút nào.

“Thiên Dịch, Thiên Dịch cậu tỉnh lại đi!”

Thiên Dịch còn quá nhỏ, chiêu kiếm đó suýt chút nữa đâm vào ngực nó, khiến linh lực nó đã ngưng tụ hoàn

toàn bị phá nát, cho nên mới trực tiếp té xuống hôn mê bất tỉnh.

Thường Cảnh nhìn đứa nhỏ trong lòng sắc mặt tái nhợt, ở trong lòng không ngừng rửa xả chính mình.

Y muốn đánh thật mạnh lên người mình, tại sao lại không nghe lời Thiên Dịch muốn chính mình chạy đến đây, bằng không, chính mình làm sao sẽ gặp được Rohan, Thiên Dịch sẽ không có bị thương!

Vành mắt đỏ lên, Thường Cảnh một lần lại một lần kêu tên Thiên Dịch, trong ánh mắt hoảng loạn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Trong bất tri bất giác, Thường Cảnh liền rơi nước mắt.

Thường Cảnh cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng y rất là khó chịu, hốc mắt ẩm ướt, rất muốn khóc một trận.

Tuy rằng một đại nam nhân chảy nước mắt không ra thể thống gì, thế nhưng y không nhận được.

Nước mắt cứ một giọt lại một giọt nhỏ xuống trên người Thiên Dịch, khiến trên người Thiên Dịch, bắt đầu phát sinh ánh hào quang chói mắt.

Thường Cảnh ngừng khóc, y kinh ngạc nhìn trong lòng ngực Thiên Dịch thân thể nhỏ bé chậm rãi lớn lên, biến thành dáng vẻ người trưởng thành, vốn dĩ xinh đẹp lại đáng yêu khuôn mặt có chút trẻ con đã biến thành củ ấu, vết thương trước ngực dần khép lại.

Rohan vốn dĩ nở nụ cười chắc chắn chậm rãi dần biến mất, hần từ trên không trung đáp xuống đất, sắc mặt âm tình bất định nhìn trong lòng Thường Cảnh Thiên Dịch được ánh sáng bao bọc bên trong.

Sau khi ánh sáng tản đi, Thiên Dịch mở mắt ra.

“Tiểu Cảnh, đừng khóc.” Thiên Dịch giơ cánh tay lên, lau sạch sẽ nước mắt còn lưu lại nơi khóe mắt Thường Cảnh, thanh âm nhẹ nhàng, thế nhưng dị thường động lòng người.

“Thiên Dịch, làm sao cậu.....” Thường Cảnh khóe mắt tròn to lên, nhìn trong lòng ngực Thiên Dịch đã biến thành người lớn.

“Tiểu Cảnh không cần kinh ngạc, chỉ là linh lực sớm thức tỉnh mà thôi.” Đứng lên, Thiên Dịch kéo tay Thường Cảnh, đẩy mắt lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Chính nó kỳ thật cũng không thể giải thích đây là xảy ra chuyện gì, thế nhưng khi nó cảm giác được nước mắt Tiểu Cảnh nhỏ xuống trên người mình, trong thân thể có một luồng linh lực chậm rãi ngưng kết lại.

Sau đó, linh lực ngưng tụ càng ngày càng nhiều càng lúc càng lớn, thân thể nhỏ bé đã không thể chứa nổi, nó liền phát hiện thân thể của chính mình đang từ từ trưởng thành, đợi đến khi thân thể biến hóa đình chỉ, nó phát hiện linh lực trong cơ thể mình đã tràn trề trở lại.

Quay đầu nhìn Rohan đứng cách đó không xa, Thiên Dịch ngữ khí nhàn nhạt, hỏi: “Rohan, còn muốn tiếp tục không?”

Rohan ánh mắt thâm độc nhìn Thiên Dịch, cũng không đưa ra lời đáp lại.

Hắn không nghĩ tới, Thiên Dịch lại thật sự sớm thức tỉnh linh lực.

Hơn nữa, hắn có thể cảm giác được, Thiên Dịch tuyệt đối đồng thời thức tỉnh tam hệ linh lực hoặc có thể hơn, ngay cả chính mình, căn bản không phải là đối thủ của nó.

Mặt tối sầm xuống, Rohan quay về phía sau hai con Tinh Linh nói: “Chúng ta đi!” Nếu không phải là đối thủ, hắn cũng không muốn tự đi tìm đường chết.

Rohan nhìn thoáng qua Thường Cảnh, liền trực tiếp xoay người rời đi.

13. Chương 13

Rohan vừa rời đi Thường Cảnh liền trực tiếp nắm chặt Thiên Dịch cẩn thận kiểm tra một lúc, xác định vết thương nơi gần ngực liền tục chảy máu đến ghê người đã khép lại hoàn toàn, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, trái tim rốt cuộc cũng ngưng đập nhanh rồi.

Khịt khịt mũi, Thường Cảnh cúi thấp đầu xuống, cực kỳ giống như đứa nhỏ làm chuyện có lỗi.

“Xin lỗi, Thiên Dịch.”

Linh lực sớm thức tỉnh khiến Thiên Dịch lập tức trưởng thành thành một Tinh Linh thành niên, chiều cao tăng lên nhanh chóng, vốn dĩ đã quen thuộc ngược đầu lên nhìn Thường Cảnh vào lúc này trong chớp mắt đã biến thành nhìn xuống, có chút khiến cậu vẫn chưa quen thuộc cho lắm.

Thế nhưng điểm không quen ấy rất nhanh bị cậu lơ đi, bởi vì cậu phát hiện cao lên là một ưu thế, cậu có thể dễ dàng ôm lấy Thường Cảnh vào trong lòng ngực, gắt gao ôm chặt chẽ.

Cảm giác như vậy, thật là tốt.

Ôm lấy vợ mình vào trong lòng ngực, Thiên Dịch sờ lên mái tóc dài nhu thuận của Thường Cảnh, lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Tiểu Cảnh, không sao cả, em nhìn xem, không phải ta nhân họa đắc phúc sao?”

Nếu không có vụ này, cậu căn bản không thể sớm thức tỉnh linh lực.

Thế nhưng nhìn chung qua hơn ngàn năm, Tinh Linh sớm thức tỉnh linh lực cũng không nhiều lắm, Thiên Dịch cũng không hiểu chính mình có phải sẽ biến trở lại thành đứa nhỏ, mà lần này xem như cùng Rohan không nể tình mặt mũi, nếu cậu lại biến trở về thành đứa nhỏ, như vậy bọn họ sẽ gặp nguy hiểm.

“Tiểu Cảnh, chúng ta cần phải đi đến Hào thúc ở đó mấy ngày.” Cúi đầu nhìn Thường Cảnh, Thiên Dịch nói.

Hào Dịch ở bên ngoài thôn độc lập, hơn nữa ông cùng Rohan đồng thời thức tỉnh hai hệ linh lực, nhờ vào tuổi tác của mình, Rohan muốn đến gây phiền phức, cần phải ước lượng năng lực chính mình mới được.

Thiên Dịch một lần nữa vác gùi lên vai, ôm người trong lòng ngực bế ngang lên, môi khẽ nhếch, âm phù Thường Cảnh nghe không hiểu từ trong miệng Thiên Dịch bay ra.

Tiếp đó, bọn họ bay lên không trung.

Thường Cảnh kinh ngạc nhìn Thiên Dịch bay giữa không trung, trong lòng đối với thế giới này, kính nhi viễn chi tâm tư lại tăng lên không dưới năm mươi điểm.

Đến được nhà Hào Dịch, Thiên Dịch ôm Thường Cảnh bay xuống, thả xuống người mình đang ôm ấp, cậu đi tới trước cửa, gõ gõ cửa.

Cửa rất nhanh liền mở ra, khi Hào Dịch nhìn thấy Thiên Dịch, nhú mày, nghi hoặc lên tiếng, “Thiên Dịch?”

Nghe vậy, Thiên Dịch lộ ra nụ cười thật lớn, sạch sẽ lại đơn thuần.

“Hào thúc, là con.”

Hào Dịch vừa nhìn thấy Thiên Dịch liền biết đứa nhỏ này đã sớm thức tỉnh linh lực, sắc mặt xoay một cái liền kéo xuống, “Thiên Dịch, chuyện gì đã xảy ra với con, làm sao lại sớm thức tỉnh linh lực?”

Đối với Tinh Linh mà nói, linh lực sớm thức tỉnh là một chuyện rất nguy hiểm, nếu bất cẩn một chút, rất có thể thương tổn đến bản thể Tinh Linh.

“Hào thúc, chúng ta đi vào rồi nói sau.” Sờ sờ đầu chính mình, Thiên Dịch kéo tay Thường Cảnh, nói:

“Chuyện này rất dài.”

Hào Dịch nhìn thoáng qua Thiên Dịch kéo tay Thường Cảnh, tóc có chút tán loạn, trong không khí bay tới mùi hương, điều này làm cho ông nhú mày bất động thanh sắc.

Giống cái Nhân tộc này, lại ở trên người bôi lên hương liệu!

Cái nhận thức này, khiến sắc mặt Hào Dịch không tốt. Có điều ông vẫn nghiêng người qua, để Thiên Dịch kéo Thường Cảnh vào cửa.

Đóng cửa lại, Hào Dịch đi tới bên người Thường Cảnh, cẩn thận ngửi một cái, ngửi khí bất thiện nói: “Người, lại dám ở trên người thoa hương liệu.”

“Hào thúc, người nói cái gì vậy, làm sao Tiểu Cảnh lại thoa hương liệu được.” Chỉ khi nào đến kỳ phát tình, những giống cái còn chưa có phối ngẫu, mới bôi lên người hương liệu, làm sao Hào thúc lại giống Bạch Hổ cùng Rohan, nói lời như vậy.

“Thiên Dịch, chính con ngửi xem.” Hào Dịch chỉ vào Thường Cảnh, vẻ mặt đã sớm không còn hiền lành như lúc ban đầu.

Thiên Dịch nghi hoặc tới gần ngửi một hơi, làm gì có mùi hương nào? Trên người Tiểu Cảnh, rõ ràng chỉ có mùi hương bồ kết thôi, nhẹ nhàng khoan khoái, rất dễ chịu mà.

“Hào thúc, thật sự không có mà.” Dem Thường Cảnh đặt xuống ghế, chính mình cũng lôi cái ghế ngồi xuống.

Thế nhưng lời Hào Dịch khiến Thiên Dịch trong khoảng thời gian này lại nghĩ tới lời Bạch Hổ trước khi rời đi cùng Rohan vừa nãy mới nói, lẽ nào Tiểu Cảnh thật sự thoa lên hương liệu sao? Nhưng cậu thật sự không ngửi thấy gì hết.

Chính Thường Cảnh cũng phải nhú mày, y đưa cánh tay tiến đến một bên mặt, mũi ngửi một hơi, chính mình cũng không ngửi được bất kỳ mùi hương nào cả.

“Thiên Dịch, cậu có ngửi được mùi hương nào không?” Quay đầu, Thường Cảnh nhìn Thiên Dịch đã ngửi qua mình.

“Không có.”

“Nhưng trên người người quả thật có mùi hương này, loại hương vị này, đối với giống đực, có sức hấp dẫn dị thường.” Hào Dịch ôm cánh tay, từ trên cao nhìn xuống Thường Cảnh, trong giọng nói không còn không quen thuộc nữa, thế nhưng, lại có một chút nghi hoặc.

Giống cái trước mặt này, nhìn không giống như đang diễn kịch.

“Lúc trước có người nói trên người người có mùi sao?” Hào Dịch hỏi.

Thiên Dịch cùng Thường Cảnh đồng thời gật đầu.

Hào Dịch đưa mắt nhìn sang Thiên Dịch, “Là ai?”

“Người Thú tộc cùng Rohan.”

Hào Dịch lại đưa mắt nhìn sang Thường Cảnh.

Thường Cảnh nói: “Rohan.”

“Hử? Rohan, người biết hử?” Hào Dịch hiếu kỳ, Thường Cảnh nói ra cái tên này, nhưng trong thôn Tinh Linh, cướp đoạt trắng trợn giống cái Tinh Linh, cái tên đó quả thật quá xấu.

“Chúng con cũng bởi vì Rohan, nên mới tìm đến Hào thúc.”

Thiên Dịch đem chuyện trước kia đã xảy ra nói một lần, có điều giấu đi chuyện Thường Cảnh tự mình chạy ra bên ngoài, nếu như Hào Dịch biết được sự tình là do vợ tương lai của mình gây ra, không biết sẽ đối với Tiểu Cảnh còn bao nhiêu ấn tượng.

Vì Thường Cảnh ở trong lòng Thiên Dịch có ấn tượng cực kỳ tốt, Thiên Dịch sẽ không chú ý những lời nói dối nho nhỏ có thiện ý này.

“Nói như vậy, mùi trên người người, trừ người cùng giống đực vị thành niên là ngoại lệ không ngửi được, đối với giống đực thành niên khác, đều có thể ngửi được.” Hào Dịch đưa ra kết luận như vậy.

Mặc dù biết Thường Cảnh không phải tự mình thoa hương liệu, thế nhưng trên người lại tỏa ra mùi thơm thế kia, hơn nữa lại là mùi thơm có sức hấp dẫn giống đực, cho dù y có nói mình không thoa hương liệu, cũng không có bao nhiêu người tin tưởng.

Hơn nữa, mang theo giống cái bên người như vậy, đối với giống đực mà nói, đúng là một điều phiền phức.

Hào Dịch quay đầu hỏi: “Thiên Dịch, con xác định nếu không phải hử thì không được?”

Dưới cái nhìn của ông, giống cái như Thường Cảnh, cũng không có quá nhiều chỗ đặc biệt, so với giống cái khác có yếu ớt hơn một chút. Diện mạo, cũng không xinh đẹp gì, căn bản không cần thiết có được y khiến

sinh hoạt cá nhân vô duyên vô cớ có thêm nhiều phiền phức như vậy.

Thiên Dịch gật gật đầu, thật lòng trả lời: “Hào thúc, người cùng cha lúc con còn nhỏ đã nói cho con biết, làm một giống đực ưu tú, phải làm đến nơi đến chốn, trước sau như một, bảo vệ giống cái của mình.”

Hào Dịch thở dài một hơi, khóe miệng gợi lên ý cười đậm nhạt.

Theo thói quen ông muốn đưa tay sờ lên đầu Thiên Dịch, lại phát hiện, Thiên Dịch trước mặt đã không còn là Tinh Linh nhỏ nhỏ như lúc ban đầu, vươn tay ở trên không trung xoay một cái, rồi thu tay về.

“Nếu đã vậy, Thiên Dịch, con nhất định phải trở nên mạnh mẽ, dựa vào con như bây giờ, còn quá yếu.”

“Con biết, hào thúc.” Thiên Dịch quay đầu kéo tay Thường Cảnh, vẻ mặt cười lên thỏa mãn, “Tiểu Cảnh, em là vợ ta, cho nên ta sẽ bảo vệ em thật tốt.”

Thường Cảnh rất cảm động, y nhìn Tinh Linh trước mặt tuy rằng bởi vì linh lực sớm thức tỉnh nên vóc dáng cao lớn lên, thế nhưng vẫn là đứa trẻ Tinh Linh ngu ngơ, gật gật đầu.

Giống cái hay không phải giống cái, y đã tự động lọc bỏ, Thiên Dịch đối với y tốt, y đều hiểu.

“..... Thiên Dịch, cảm ơn cậu.” Đây là chân tâm thật lòng.

Thiên Dịch khóe miệng nhếch lên, lộ ra hàm răng trắng, cười đến vô cùng xán lạn.

“Mặc kệ người khác thấy Tiểu Cảnh như thế nào, chỉ có ta biết Tiểu Cảnh là tốt nhất, hơn nữa lại rất hiền lành.” Cong lên đôi mắt xanh biếc, Thiên Dịch cười rất vui vẻ.

Hào Dịch bất đắc dĩ thở dài một hơi, cũng không thể nói thêm được điều gì.

“Thiên Dịch, con tới đây, ta nhìn một chút tình huống thân thể con như thế nào.” Rót cho mình một ly nước, trong tay Hào Dịch tụ tập một cỗ linh lực.

Thiên Dịch nghe vậy, gật đầu, sau đó đi tới trước mặt Hào Dịch.

Hào Dịch cầm trong tay một cỗ linh lực đánh vào trong thân thể Thiên Dịch, nhắm mắt lại, chuyên tâm vận dụng cỗ linh lực này vì người trước mặt kiểm tra thân thể.

Thường Cảnh không chớp mắt nhìn thấy một màn này, hơi kinh ngạc liền há to mồm.

Trước đó, y đã thấy được cái gì gọi là uy lực linh lực —— chỉ cần một chút thôi đã biến thảm cỏ thành tro bụi chính là minh chứng.

Vào lúc này y lại nhìn thấy Hào Dịch cầm trong tay một cổ linh lực đem thân thể Thiên Dịch bao lấy tiến vào bên trong vòng sáng.

Thường Cảnh hiếu kỳ vươn ngón tay nhẹ nhàng chạm vào những ánh sáng kia, hiện ra ánh sáng rất nhẹ nhàng ấm áp.

Thường Cảnh vẽ mặt kinh ngạc cùng ước ao, y cảm thấy, đại thần xuyên qua quá không công bằng.

Y cũng muốn làm cư dân bản xứ ở đây, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu là có thể ngưng tụ linh lực, cái phần mềm hack này thật sự quá hấp dẫn người khác mà!

Cái cổ linh lực kia ở quanh thân Thiên Dịch tuần hoàn một lần qua lại, sau đó Hào Dịch mở mắt ra, thu hồi cổ linh lực lại.

“Thiên Dịch, con còn nhớ, lúc đó tại sao linh lực của con lại sớm thức tỉnh không?”

Cái cổ linh lực của Hào Dịch chính là do thế giới một ngàn năm trước linh lực chữa trị đã bị thất truyền, loại linh lực này thuộc về linh lực quang hệ, nhưng rồi cũng chưa có người nào thức tỉnh qua.

Vừa rồi cổ linh lực kia tham nhập vào trong cơ thể Thiên Dịch, Hào Dịch dùng cổ linh lực này chữa trị những vết thương trên người Thiên Dịch mà bằng mắt thường không dễ nhìn thấy, thuận tiện, còn có thể giúp Thiên Dịch sớm thức tỉnh linh lực.

Nhưng mà, khiến cho ông khó có thể tin là, linh lực trong cơ thể Thiên Dịch rất ổn định, cũng không có hiện tượng bất ổn nào, ngay cả vết thương kia, cũng đã hoàn toàn khôi phục.

14. Chương 14

“Con không biết nữa, bất quá lúc đó con cảm nhận được nước mắt Tiểu Cảnh rơi xuống trên người, sau đó liền cảm thấy trong thân thể có một luồng linh lực bắt đầu tăng vọt, rồi tiếp đó, con đã sớm thức tỉnh linh lực.”

Thiên Dịch miêu tả ra cảm giác đó, chính mình kỳ thật cũng rất nghi hoặc.

“Ý con là nói, nhờ vào nước mắt?” Hào Dịch khó có thể tin mở miệng hỏi.

“Đại khái là vậy.” Nắm tay Thường Cảnh, Thiên Dịch nhìn vẻ mặt Hào Dịch không thể tin được, nhỏ giọng hỏi, “..... Hào thúc, có gì sao?”

Hào Dịch đột nhiên quay đầu nhìn chăm chăm Thường Cảnh, như là nhìn trên người y có thể giúp Thiên Dịch sớm thức tỉnh linh lực.

Có lẽ ánh mắt Hào Dịch quá mức chăm chú, khiến Thường Cảnh trong lòng nhảy dựng lên.

Kéo kéo khở miệng, Thường Cảnh theo bản năng nắm chặt tay Thiên Dịch, đối đầu ánh mắt Hào Dịch, hỏi một câu: “Hào thúc, nước mắt của con, có vấn đề gì sao?”

“Không thể nào.” Hào Dịch nhỏ giọng lầm bầm, hầu như chỉ là nỉ non, bỗng nhiên ngừng đầu, nói với Thường Cảnh: “Thường Cảnh, người tới đây một chút.”

Thường Cảnh vừa định đi tới, lại bị Thiên Dịch kéo tay lại.

Thiên Dịch nghiêng đầu nhìn chăm chăm Hào Dịch, nói: “Hào thúc, Tiểu Cảnh là Nhân tộc bình thường, con sớm thức tỉnh năng lực không có quan hệ gì đến em ấy.”

“Thiên Dịch, con cho rằng ta sẽ thương tổn hắn sao?” Nhìn động tác Thiên Dịch, Hào Dịch nhú mày, ngữ khí cũng bất mãn, “Hào Dịch như ta đây không đến nỗi đối với một giống cái nhỏ bé lại phải ra tay!”

“Không phải, Hào thúc, con.....” Thiên Dịch kéo cánh tay Thường Cảnh, vẻ mặt khó nói.

Thường Cảnh thấy tình huống như vậy, vội vã động viên vỗ lên mu bàn tay Thiên Dịch, cười nhẹ động viên: “Thiên Dịch, Hào thúc chỉ là muốn ta đến đó, không có chuyện gì đâu.”

Nói xong, y đem tay của chính mình rút khỏi tay Thiên Dịch, đi tới trước mặt Hào Dịch.

Y cũng không biết Hào Dịch muốn làm gì với mình, có điều bản năng y tin tưởng, trước mặt Tinh Linh giống đực thành niên này, sẽ không làm tổn thương y.

Ừm, cái nhận thức từ xưa đến nay của y đều luôn tin như vậy, cũng giống như Thiên Dịch sẽ luôn bảo vệ chính mình ấy.

Xác thật đúng như những gì Thường Cảnh nghĩ, Hào Dịch cũng không có làm gì, chỉ là nhắm mắt lại, đem cổ linh lực thăm dò vào thân thể y, giống như mới vừa rồi làm với Thiên Dịch.

Thường Cảnh nhắm mắt lại, thả lỏng thân thể tùy ý cho cổ linh lực kia thăm dò khắp nơi ở bên trong thân thể của chính mình, linh lực âm áp đi khắp các vị trí trong cơ thể y, để y cảm thấy thật thoải mái, thật

nhẹ nhàng.

Thời điểm Hào Dịch mở mắt ra, ánh mắt nhìn Thường Cảnh có chút phức tạp.

Đó là một ánh mắt thoải mái nhẹ nhàng lại có chút vui sướng, ánh mắt như thế, khiến đỉnh đầu Thường Cảnh chỉ đầy dấu chấm hỏi.

Khi Thiên Dịch thấy Hào Dịch mở mắt ra, liền đem người kéo về bên cạnh mình, một đôi mắt xanh biếc cẩn thận xác định vợ tương lai của mình không bị tổn hại một sợi tóc nào, mới chịu thở phào nhẹ nhõm.

Nghiêng đầu qua chỗ khác, Thiên Dịch nhìn về phía Hào Dịch sắc mặt hiện ra vẻ phức tạp, “Hào thúc, Tiểu Cảnh không bị làm sao chứ?”

Hào Dịch lắc lắc đầu, một lần nữa sắc mặt hiện lên ý cười.

“Không có chuyện gì, Thiên Dịch, con phải cố gắng bảo vệ hần thật tốt, biết không?” Đưa tay vỗ lên vai Thiên Dịch, Hào Dịch đứng lên, xoay người tiến vào nội thất.

Sau đó, cũng không lâu lắm, Hào Dịch cầm trong tay một hộp gỗ đi ra, đưa tới trong tay Thường Cảnh.

“Nhóc con, mau mở ra nhìn.” Hào Dịch nhìn về phía Thường Cảnh ánh mắt đã nghịch chuyển thành 180 độ.

Thường Cảnh chớp chớp mắt, đầu ngón tay chỉ về phía mình, “Ngài là nói, cho con?”

“Ừm, cho con.” Hào Dịch một lần nữa ngồi xuống, lúc này, ông rót cho Thường Cảnh cùng Thiên Dịch mỗi người một ly nước trà, đồng thời ra hiệu hai người đều ngồi xuống.

Ngồi ở trên ghế, Thường Cảnh mở ra hộp gỗ.

Thiên Dịch ghé đầu vào xem, cùng Thường Cảnh nhìn vào trong, thế nhưng khi nhìn đến đồ vật ở bên trong, cậu ngẩng đầu lên, nhìn Hào Dịch lúc này đang uống nước trà tao nhã, không rõ vì sao, “Hào thúc, sao người lại cho Tiểu Cảnh một quyển sách cùng một hạt giống?”

Thường Cảnh nghe được câu hỏi từ Thiên Dịch, cũng ở một bên gật đầu.

“Nếu cho Tiểu Cảnh, đương nhiên phải có đạo lý chứ.” Hào Dịch nở nụ cười thật tươi nhìn về mặt mơ hồ của Thường Cảnh, nói: “Cái quyển sách kia, con hãy đọc cho cẩn thận, còn hạt giống này, sau này sẽ có lúc phải dùng đến. Nếu là con hiện tại thì không cần dùng đến, cũng có thể trả lại cho ta, ta giúp con bảo quản.”

Hào Dịch có nghĩ như thế nào cũng không nghĩ tới, Thường Cảnh chính là người trong truyền thuyết kia.

Có điều, nếu không phải như vậy, cũng không có cách nào giải thích, cái mùi thơm kỳ dị kia, cùng với nước mắt có thể giúp Tinh Linh sớm thức tỉnh năng lực.

Thế nhưng, thân phận của Thường Cảnh, đối với Thiên Dịch mà nói, không biết có phải là may mắn hay không.

Thở dài một hơi, Hào Dịch cũng không biết mình có thể làm được những việc gì, thế nhưng ông đúng là hi vọng hai đứa bé đứng trước mặt ông đây, vẫn có thể khỏe mạnh.

Thời gian tiên đoán càng ngày càng gần kề, chỉ mong, trong lúc đó, Thiên Dịch cùng Thường Cảnh, đều có thể trưởng thành.

Thường Cảnh nghe xong lời Hào Dịch, liền đem quyển sách kia lấy ra, đưa hộp gỗ trả lại cho đối phương, sờ lên mũi, có chút ngượng ngùng nói: “Vậy thì, cái này Hào thúc cứ bảo quản đi, chứ nếu để con giữ nó, có khi lỡ làm mất lại kiếm không ra.”

Hào Dịch mỉm cười thiện ý, nhận lại hộp gỗ, trả lời: “Được, ta giúp con bảo quản.”

Thiên Dịch hiếu kỳ nắm lấy quyển sách trong tay Thường Cảnh, mở ra nhìn một chút, nhưng mới vừa mở ra trang đầu tiên, cậu liền kinh ngạc lên tiếng: “Quang hệ chữa trị linh lực?”

Từ quyển sách ấy ngẩng đầu lên, Thiên Dịch nhìn Hào Dịch, “Hào thúc, tại sao lại cho Tiểu Cảnh quyển sách này, Tiểu Cảnh chỉ là Nhân tộc mà thôi.” Mọi người đều biết, Nhân tộc không có linh lực.

Hào Dịch ngón trỏ nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, khóe miệng hiện lên nụ cười, ông lắc lắc đầu, “Chỉ là muốn Tiểu Cảnh xem mà thôi.”

Thường Cảnh không hiểu tâm tư Hào Dịch, sự tình bắt đầu từ khi Thiên Dịch sớm thức tỉnh linh lực, lẽ nào đối với mình có quan hệ sao?

Nhưng mà không phải đâu, lúc đó y chẳng hề làm gì cả.

Nước mắt?

Giờn à? Đây có phải trong tiểu thuyết đâu.

Y chính là người bình thường, lẽ nào đại thần xuyên qua mở ra phần mềm hack cho y, nước mắt của y có thể khiến giống đực tăng lên linh lực?

Quên đi, đại thần xuyên qua nếu hào phóng như vậy, thì sẽ không để y đi tới địa phương này, trở thành giống cái!

Kỳ thật, ở một điểm nào đó, Thường Cảnh có chỗ đúng, thế nhưng y chẳng qua cảm thấy chính mình nào động quá lớn mà thôi, căn bản không để ở trong lòng.

Tuy rằng không có cách nào giải thích tại sao thái độ Hào Dịch trước sau lại khác biệt lớn đến như vậy, thế nhưng Thường Cảnh cũng không để tâm ở trong lòng cho lắm.

Đem quyển sách cất vào trong lòng ngực, Thường Cảnh nói tiếng cảm ơn cùng Hào Dịch, tuy rằng không biết đối phương cho mình quyển sách này là có dụng ý gì.....

.....

Xác định linh lực Thiên Dịch đã trong trạng thái ổn định rồi đồng thời sẽ không biến trở lại thành đứa nhỏ, Thiên Dịch liền nói với Thường Cảnh, bọn họ muốn rời đi.

“Tiểu Cảnh, chúng ta rời làng ngao du đi.” Thế giới bên ngoài, tuy rằng có nhiều điều bất ngờ, thế nhưng so với ở đây, càng có khả năng tăng thêm linh lực hơn.

Nghe vậy, Thường Cảnh mắt sáng rực lên.

“Tiểu Cảnh, có thể sau này cuộc sống sẽ trải qua vô vàn đắng cay.” Thiên Dịch sờ soạng vào túi tiền khô quắt của mình, bọn họ còn bảo thạch, cũng không nhiều lắm.

“Không sao.” Thường Cảnh đứng lên, không lưu ý lắm mở miệng: “Tổng thể có thể nuôi sống chúng ta có phải không?”

Thiên Dịch gật gật đầu, cười lên mí mắt uốn cong, “Đúng vậy, ta nhất định sẽ bảo vệ thật tốt Tiểu Cảnh, hơn nữa, ta còn có thể nỗ lực tìm kiếm bảo thạch.”

Tuy rằng vóc dáng có cao lên, thế nhưng trong trái tim vẫn không có một chút biến hóa nào.

Thường Cảnh nhìn Thiên Dịch trước mắt, không nhịn được âm thầm cười. Trên vẻ mặt Thiên Dịch cùng vóc người cậu, thật sự không thể nào đáp lời được nha.

Nói đi là đi, hai người sau khi đã quyết định, Thường Cảnh nhanh chóng đi thu thập hành lý, được Thiên Dịch vác ở sau lưng, hai mảnh vải vòng qua từ bả vai rồi đến dưới nách sau đó cột chặt thắt gút trước ngực.

“Ha ha, Tiểu Cảnh, những thứ này cứ giao cho ta.” Sờ đầu Thường Cảnh, Thiên Dịch tựa hồ rất vui vẻ, đôi

mắt cười lên híp lại thành cái khe.

Từ khi cao lên, Thiên Dịch dựa vào chiều cao của mình rất thích sờ lên đầu Thường Cảnh, cái cảm giác này, thật sự tuyệt lắm.

Hơn nữa thời điểm cậu vuốt đầu Thường Cảnh, nhìn thấy người vốn dĩ đang hiền lành trong nháy mắt liền biến thành xù lông, điều này làm cho cậu vốn dĩ không có chuyện gì làm lại thích tấy máy tay chân —— ai bảo đáng về vợ tương lai quá đáng yêu đi.

Thường Cảnh nhú mày, nói: “Thiên Dịch, anh đã nói rồi không được sờ đầu nữa.”

Thiên Dịch thu tay về, cười ha ha trả lời: “À, vậy lần sau sẽ không sờ nữa.” Dù sao nếu có dịp, cậu sẽ tiếp tục sờ.

“.....”

Bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Thiên Dịch, Thường Cảnh bắt đầu hoài niệm chính mình khi mở mắt ra liền nhìn thấy tiểu Tinh Linh, động một chút mặt đỏ lên thẹn thùng, bây giờ suy nghĩ lại, thật sự đáng yêu đến cực điểm!

Trước khi rời đi, hai người muốn từ già Hào Dịch.

Lúc đó, Hào Dịch đang cúi đầu tưới nước cho các loại cây thảo dược trong sân vườn, nghe được tiếng bước chân, nhân tiện mở miệng nói: “Muốn rời đi?”

“Dạ, Hào thúc, con cùng Tiểu Cảnh quyết định đi ra bên ngoài một chút.”

Hào Dịch tưới nước xong, liền xoay người.

“Đi ra bên ngoài một chút, coi như giúp nâng cao kiến thức, hơn nữa thế giới bên ngoài, sẽ có khả năng rèn luyện năng lực cho các con.”

Hào Dịch cũng không có giữ lại, ông biết, Thiên Dịch không thuộc về nơi này, cậu nên có khoảng trời tự do mặc cho mình bay lượn.

Mà Thường Cảnh, nhất định phải đến lúc đó, nỗ lực nâng cao năng lực của chính mình.

Mím cười nhìn Thiên Dịch, lại nhìn đến Thường Cảnh, cuối cùng, ông nói: “Thiên Dịch, một đường đi này, sẽ có rất nhiều gian khó, thế nhưng con phải nhớ kỹ, lời thề son sắt mà con đã từng nói ra.”

Thiên Dịch dùng sức gạt đầu, “Con biết, Hào thúc.” Cậu quay đầu nhìn Thường Cảnh đứng bên cạnh mình, nghiêm túc mở miệng: “Con sẽ bảo vệ Tiểu Cảnh thật tốt.”

“Rất tốt.” Hào Dịch quay đầu chỉ vào con đường cách đó không xa, nhẹ giọng nói: “Các con từ bên này mà đi, đường lên núi rất nguy hiểm, phải cẩn thận một chút.”

15. Chương 15

Thôn Tinh Linh phần lớn sinh sống ở bên trong rừng núi, ở trên quốc gia này, Tinh Linh đại thể đều sống ở Phương Đông.

Trong ngũ hành tứ phương, Phương Đông thuộc mộc, mà Tinh Linh ban đầu, là do cây đại thụ thai nghén sinh ra.

Đương nhiên, Tinh Linh cũng sống ở thị thành, cách thôn Tinh Linh nơi Thiên Dịch đang sinh sống gần nhất có một thành trấn, đó là Bình Thành. Nhân khẩu ở Bình Thành bao gồm có Tinh Linh, Thú tộc, Nhân tộc, Ma tộc, là một thành trấn có chủng tộc hỗn tạp nhất.

Nhưng, Bình Thành rất phát đạt, bốn phương tám hướng người đến người đi, rất là phồn hoa.

Từ thôn Tinh Linh đến Bình Thành, phải vòng qua một ngọn núi, đại khái phải đi hết một ngày một đêm.

Thiên Dịch nắm tay Thường Cảnh, lúc này đang đi lên đường núi.

Đường núi khó đi, trên mặt đất đương nhiên khó tránh khỏi sẽ có chút bùn đất.

Thường Cảnh là người thích sạch sẽ, thế cho nên lần này, trước khi lên núi, Thiên Dịch đã sử dụng linh lực đem giấy Thường Cảnh bao vây vào tấm màng mỏng trong suốt —— khi nhấc chân bước đi, sẽ không ảnh hưởng chút nào.

Bọn họ đã đi rất lâu rồi, Thường Cảnh cảm thấy chân mỗi đến mức không nhấc lên nổi.

“Thiên Dịch, có thể cho anh nghỉ ngơi một chút được không?” Đã từ lâu y không đi nhiều như vậy, đối với loại trạch nam quanh năm ở trong ký túc xá mà nói, có thể đi bộ thời gian lâu như vậy, đã rất tốt rồi.

Thiên Dịch dừng bước, quay đầu nhìn Thường Cảnh thở dốc không ra hơi, sờ sờ đầu, trên mặt hiện lên vẻ mặt áy náy.

“Thật xin lỗi, Tiểu Cảnh.” Thiên Dịch xoay người trở về bên người Thường Cảnh, sờ lên đầu chính mình, “Ta dìu Tiểu Cảnh đến bên cạnh nghỉ ngơi một chút.”

Thường Cảnh gật gật đầu, sau đó được dìu đến bên dưới tàng cây, nơi đó địa thế bằng phẳng, là nơi rất thích hợp để nghỉ ngơi.

“Tiểu Cảnh, có đói bụng không?” Sau khi dìu Thường Cảnh ngồi xuống, Thiên Dịch tiến lại hỏi.

Bọn họ còn chưa dùng bữa sáng đã xuất phát liền, mặc dù đối với Thiên Dịch mà nói điều đó cũng không quá quan trọng, thế nhưng đối với Nhân tộc Thường Cảnh mà nói, đi đường lâu như vậy hơn nữa bữa sáng còn chưa ăn, dạ dày bên trong đã trống rỗng từ lâu.

Mà lúc này Thiên Dịch hỏi y có đói bụng không, cái bụng của mình ngay lập tức liền phản ứng thanh âm vang lên sôi ùng ục.

Lúng túng bẽn lẽn cười băng quơ, lần thứ hai xuất hiện tình huống mất mặt như vậy, thân là người trong cuộc, Thường Cảnh biểu thị, vẫn là không được quen cho lắm.

Thiên Dịch thấy phản ứng như thế, đáy mắt lộ ra ý cười nhàn nhạt, khóe miệng cũng hơi giương lên.

“Tiểu Cảnh ngồi ở đây chờ ta một lát, ta thử đi tìm xem có quả dại nào gần đây không.” Bọn họ khi xuất phát, trên người ngoại trừ quần áo cùng mấy viên bảo thạch, những thứ khác đều không mang theo bên người.

Thức ăn, trên núi có thể tùy ý tìm là có, đã mang theo túi vải rồi, vì vậy, Thường Cảnh cũng không muốn tăng thêm gánh nặng cho cậu nữa.

“Ừ, anh ở chỗ này chờ cậu.”

Gật gật đầu, Thường Cảnh cười híp mắt nhìn Thiên Dịch, môi đôi mắt đen, đều là ý cười ôn hòa.

Thiên Dịch nhìn Thường Cảnh cười, có chút ngây dại, nhếch miệng cộc lốc, cậu xoay người đi vào bên trong tiểu đạo —— nơi đó, có một ít quả dại.

Thường Cảnh ngồi lẻ loi dưới tàng cây, cởi giày đem chân của chính mình xoa bóp, y chỉ là liếc mắt nhìn, liền nhú mày.

—— lòng bàn chân của y, đã phồng rộp hiện ra bong bóng nước, hơn nữa, còn có xu hướng kéo dài ra.

Thường Cảnh biết rất rõ ràng, chính mình nếu không trở nên mạnh mẽ, như vậy mãi mãi không thể thoát

được cái danh “Giống cái nhỏ bé” mà mọi người thường nói.

Một người đàn ông đích thực bị xem là nhược kê, thật sự rất là cách ứng.

Mặc dù nói y là nhân loại, ở thế giới này nhiều nhất chỉ xem như là Nhân tộc thấp kém, không có linh lực không có phần mềm hack vô địch, thế nhưng có thể cường thân kiện thể, chắc có lẽ sẽ được đi?

Từ từ, linh lực sao?

Thường Cảnh mắt sáng rực lên, y từ trong ngực của chính mình móc ra quyển sách Hào Dịch đưa cho mình, mở ra trang sách, say sưa đọc ngon lành.

Tuy rằng không hiểu được linh lực chữa trị cụ thể nó như thế nào, thế nhưng không trở ngại y đọc sách đâu.

Thường Cảnh hoàn toàn chìm đắm vào bên trong quyển sách, cũng không chú ý tới, xung quanh y, nguy hiểm đang đến gần.

Ba con linh thú cấp thấp đã ngửi được mùi Thường Cảnh, chúng nó không có cơ trí, sẽ công kích người, hơn nữa vào đúng thời điểm, sẽ nhào tới ăn thịt ngay.

Tuy rằng, phần lớn mọi thời điểm, chúng nó chỉ là động vật vật vãnh.

Lúc Thường Cảnh phát hiện nguy hiểm đang tới gần, ba con linh thú cấp thấp đã cách y không tới mười mét.

Xuất hiện trước mặt Thường Cảnh là ba con linh thú cấp thấp thường thấy ở trong rừng cây này nhất, cũng là linh thú cấp thấp bình thường nhất —— Ly Lực.

Ly Lực ngoại hình cực giống heo rừng, nhưng so với heo rừng hung dữ hơn rất nhiều.

Một đôi mắt sáng ở ngay trên đỉnh trán, một cái miệng rộng có thể nuốt chửng người trưởng thành, bên trong miệng còn có một đôi răng nanh —— cái này cũng quá giống heo rừng ở thế giới hiện đại đi.

Nói thật, ba con Ly Lực này thật sự nhìn không hợp mỹ quan, đây là Thường Cảnh ngẩng đầu nhìn thấy ba con Ly Lực đứng cách mình không xa liền nghĩ đến.

Cái ý nghĩ thứ hai là, y xin thề, ngoại trừ các loài vật bơi trong nước, cái loại thịt khác, y sẽ từ chối toàn bộ không dùng đến.

Thiên Dịch vẫn chưa về, Thường Cảnh biết, y phải tự cứu mình.

Một bên cảnh giác nhìn kỹ ba con linh thú cấp thấp, một bên Thường Cảnh lưu ý bên người có đồ vật gì phòng thân hay không.

Nhưng mà, xung quanh ngoại trừ đá vẫn là đá, thế nhưng những tảng đá này đa số đều là những cục lớn, Thường Cảnh vô cùng hoài nghi, chính mình có thể không cần phải động, thế cho nên, cũng không cần phải cân nhắc suy nghĩ.

Đại não nhanh chóng chuyển động, Thường Cảnh nghĩ đến sau lưng mình có cái cây cao chót vót.

Hầu như là trong nháy mắt, Thường Cảnh nghĩ đến biện pháp tạm thời bảo vệ chính mình —— leo cây.

Y không ngốc, nếu như xuất hiện trước mặt chỉ là một con Ly Lực, y còn có thể lấy cứng chọi cứng, thế nhưng nếu xuất hiện ba con, trừ phi y muốn chết, mới tự đi đối mặt. Bằng không, phạm là người có đầu óc, nếu thông mình không đạt đến con số âm, sẽ không dấn độn xông lên chịu chết —— bởi vì, chỉ có thăng ngu mới làm như vậy.

Ba con Ly Lực đã như hổ rình mồi muốn hướng tới Thường Cảnh xông tới.

Nhanh chóng đem quyển sách nhét vào trong lòng ngực, mang giày vào trong chân, Thường Cảnh quay đầu thoáng nhìn hàng cây cối phía sau, cơ hồ là cùng ba con Ly Lực đồng thời làm cùng động tác —— Thường Cảnh linh hoạt một bước nhảy xa hai chân kẹp chặt trên cây.

Y chỉ dừng lại khi treo đến nhánh cây thô to cách mặt đất khoảng chừng mười mét, ba con Ly Lực không dự liệu được y sẽ hành động như vậy, chúng nó vây quanh ở dưới tàng cây cổ thụ.

Chúng nó dường như rất nôn nóng, cái kính bất an dùng móng vuốt cào loạn xạ trên mặt đất.

Thường Cảnh sau khi ngồi xuống, vuốt vuốt ngực, thật mừng là sau nhiều năm như vậy, cái trò leo cây nghiệp dư này khi còn bé rất hay chơi nhờ nó mà cứu mình một mạng.

Mặc dù mình ở trên cây, thế nhưng điều này cũng chưa chắc gì là an toàn.

Cây này cũng không quá cứng cáp, nếu như phía dưới ba con Ly Lực đồng tâm hiệp lực va vào thân cây, phỏng chừng cái cây này cũng không chống đỡ được bao lâu sẽ bị gãy ngang.

Nhú chặt lông mày, Thường Cảnh nghĩ, nên dùng phương pháp gì để có thể giải quyết ba con Ly Lực này.

Phải làm sao đây, suy nghĩ nát óc, Thường Cảnh cũng không nghĩ ra được phải dùng phương pháp nào.

Thứ nhất, y đối diện với một loại sinh vật trước nay chưa từng thấy, không biết nhược điểm của chúng nó.

Thứ hai, sinh vật trong thế giới này cùng dân sinh sống ở đây giống nhau, đều mở ra phần mềm hack, được rồi, ngoại trừ Nhân tộc.

Thứ ba, hiện tại, y không có vũ khí bên người, nếu có một con dao xếp, cố gắng còn có thể liều một phen.

Nghĩ đến đây, Thường Cảnh bắt đắc dĩ thở dài một hơi.

Ngửa mặt bốn mươi lăm độ nhìn lên bầu trời, nghĩ đến chỉ muốn rơi lệ thôi.

—— đại thần xuyên qua à, nếu ngài đã để tôi xuyên qua rồi, thì cũng phải cho tôi phần mềm hack đi chứ, nếu cho thì ngài sẽ chết à? Chỉ ít, để y ở trong thế giới nhược nhục cường thực còn có thể sống tốt.....

Ngay lúc Thường Cảnh còn đang mặt ủ mày chau, Thiên Dịch đi ra ngoài tìm quả đại đã trở về.

Trong ngực cậu ôm một đồng trái cây, trong đó có hai trái màu đỏ thẫm, ở trong một đồng trái thượng vàng hạ cám, quả thật rất chói mắt.

Cậu nhìn thấy hai trái này, rất là hài lòng, loại trái này là ngàn năm khó gặp, người ăn được nó, có thể cường thân kiện thể kéo dài tuổi thọ.

Thiên Dịch cũng không nghĩ tới chính mình có thể tìm thấy hai trái này, nếu là như vậy, Tiểu Cảnh sau khi ăn xong, lại càng thêm khỏe mạnh.

Một đường ôm trái cây trở về, Thiên Dịch trong lòng vui rạo rực.

Nhưng mà, khi cậu trở về rừng cây, bất chợt rừng mình, sau đó mặt biến sắc, ôm chặt quả đại ở trong lòng bay về phía Thường Cảnh nghỉ ngơi —— cậu cảm nhận được, hơi thở thuộc về linh thú cấp thấp.

Thời điểm trở lại chỗ Thường Cảnh nghỉ ngơi, Thiên Dịch ngày thường rất trấn định, nhưng bây giờ trên mặt lại hiện lên hoảng loạn. Vốn dĩ ôm quả đại vào trong lòng liền rơi ngay xuống đất, tản mát khắp mọi nơi.

—— cậu không nhìn thấy Thường Cảnh, nhưng ở chỗ Thường Cảnh nghỉ ngơi lại nhìn thấy ba con Ly Lực. Có khả năng do mất đi Thường Cảnh khiến cho cậu sợ hãi nên hoàn toàn mất đi năng lực suy nghĩ.

“Thiên Dịch, anh ở trên cây.” Thường Cảnh nhìn thấy Thiên Dịch trở về, lại thấy rõ ràng trên mặt cậu sợ hãi cùng hoang mang, vội vàng lên tiếng.

“Tiểu Cảnh!” Âm thanh này, là vui sướng sống sót sau tai nạn?

Hai người đối thoại hấp dẫn đến ba con Ly Lực, bọn chúng xoay người, sáu đôi mắt giống như bóng đèn nhìn về phía Thiên Dịch.

Thường Cảnh cúi đầu vừa nhìn, thấy tụi Ly Lực chú ý đến Thiên Dịch, vội vàng nói: “Thiên Dịch, cẩn thận chút.”

Thiên Dịch gật gật đầu, đối với Thường Cảnh dặn dò nói: “Tiểu Cảnh ở trên cây đừng nên cử động, chờ ta đến giải quyết xong tụi nó.”

Nghe vậy, Thường Cảnh nghe lời dừng lại ý nghĩ muốn leo xuống, ngược lại ngồi ở trên thân cây, một đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm Thiên Dịch.

Thiên Dịch triệu hồi ra kiếm ánh sáng, vẻ mặt rất là bình tĩnh.

Trước kia linh lực còn chưa thức tỉnh, cậu bị sáu con Ly Lực bao vây nhốt vào bên trong rồi từ đó thoát ra được, đồng thời, giết chết hết chúng nó.

Mà hiện tại, linh lực của cậu thức tỉnh rồi, đồng thời số lượng cũng giảm chỉ còn lại ba con, khỏi nói cũng biết nắm chắc phần thắng.

Có điều, tuy là như vậy, Thiên Dịch vẫn tập trung quan sát, không có ý xem thường.

16. Chương 16

Ba con Ly Lực đồng thời hướng đến Thiên Dịch nhào tới, đừng nhìn Ly Lực hình thể khổng lồ mà xem thường, thể nhưng chúng nó lại vô cùng linh hoạt.

Một con Ly Lực tới gần Thiên Dịch dùng móng vuốt sắc bén tấn công, tiếp đó, một con Ly Lực bên trái lại hướng về phía Thiên Dịch húc tới.

Ung dung tránh thoát hai con Ly Lực công kích, Thiên Dịch niệm thần chú ngưng đọng hình ảnh giữa không trung, một đôi mắt xanh biếc nhìn chăm chăm phía dưới ba con linh thú cấp thấp.

Ba con Ly Lực móng vuốt sắc bén cào trên đất vồn vã, trong đó có một con nỗ lực dùng móng vuốt đem Thiên Dịch giữa không trung câu xuống dưới.

Bởi vì do nó giờ móng vuốt lên, Ly Lực đã lộ ra cái bụng mềm mại yếu ớt.

Thiên Dịch chờ đợi chính là cơ hội này, cậu lưu loát ra tay, kiếm ánh sáng đâm thẳng vào bụng Ly Lực, dòng máu đỏ thẫm liền chảy ra.

Tiếng kêu thét của Ly Lực vang lên, Thiên Dịch rút thân kiếm ra, Ly Lực bị đâm vào bụng hét lên rồi ngã xuống đất.

Thấy bạn bè mình chết nên hai con Ly Lực khác cảm thấy bất an, chúng nó có vẻ càng thêm nôn nóng, chúng nó phát ra tiếng rống rất khó nghe, khiến các chú chim nhỏ đang trú trong rừng bay lên tán loạn.

Thiên Dịch thừa cơ hội này, bay đến phía sau chúng nó, một chân dẫm lên lưng Ly Lực, dùng sức đâm kiếm ánh sáng vào vùng cổ —— ở nơi đó, cũng là một trong những nhược điểm của chúng.

Còn chưa kịp phát ra tiếng thét, con linh thú cấp thấp này đã liền mất đi sinh mạng, thân thể cường tráng ngã xuống đất, bụi bặm bay lên tán loạn.

Ba đứa bạn thì đã chết hai, con Ly Lực cuối cùng còn sót lại bắt đầu sợ hãi, hai chân sau của nó không ngừng đạp lên đất, sau đó đột nhiên vọt tới trước mặt Thiên Dịch.

Tránh thoát cú va chạm, Thiên Dịch không buông tha con linh thú cấp thấp còn lại, theo âm thanh vọng lại, cậu ném linh lực còn sót lại trong người về hướng nó.

Tiếng kêu thảm thiết còn chưa kịp phát ra, thân thể của nó, tan biến không còn dư lại một chút nào.

Ngồi ở trên cây Thiên Dịch nhìn trợn mắt há hốc mồm, trận chiến đấu này còn chưa đến mười phút, thế nhưng quá xuất sắc phi phàm.

Vẫn duy trì động tác ôm lấy thân cây, Thường Cảnh miệng hơi mở ra, trên mặt biểu tình giật mình.

Thiên Dịch bay đến trước mặt Thường Cảnh, đưa tay ra quơ quào trước người đã có dấu hiệu ngốc triệt để, “Tiểu Cảnh?”

“A.” Thường Cảnh tự động đáp lại một tiếng, sau đó mới phản ứng lại, “Thiên Dịch, cậu không có bị thương chứ?” Nói xong, một đôi mắt nhìn từ trên xuống dưới đánh giá toàn thân Thiên Dịch.

“Chỉ là ba con linh thú cấp thấp, còn thương tổn được ta sao.” Lộ ra nụ cười sạch sẽ, Thiên Dịch hướng về phía Thường Cảnh đưa tay ra, “Lại đây, ta ôm Tiểu Cảnh xuống dưới đất.”

Thường Cảnh chớp mắt, tuyệt đối không thừa nhận vừa nãy trong nháy mắt, trái tim của chính mình có

đập nhanh hơn một chút.

Ở trong lòng đọc thầm ba lần ‘Mình không phải là gay mình không phải là gay mình không phải là gay’, Thường Cảnh hít sâu một hơi, quả nhiên cái loại mặt đỏ tim đập vừa này, chỉ là ảo giác mà thôi.

Đưa tay đặt vào trong tay Thiên Dịch, sau đó Thường Cảnh phát hiện, chính mình chỉ trong chớp mắt, đã được Thiên Dịch lấy tư thế ôm công chúa ôm vào trong ngực.

Cảm khái sức mạnh của Thiên Dịch, y yên lặng nhắm hai mắt lại, khe thở dài.

—— quả nhiên, thế giới này, cho dù là mỹ nhân, cái sức mạnh này cũng quá mức rồi, còn có tám khối cơ bụng, ở mà ngay cả sáu khối khẳng định còn có.....

Nghĩ như vậy, Thường Cảnh bắt đầu ghen tị.

Thiên Dịch đã đáp xuống đất, cậu cúi đầu nhìn vợ mình trong lòng ngực, đáy mắt hiện lên ý cười mộc mạc.

“Tiểu Cảnh, muốn xuống không?” Trên thực tế, Thiên Dịch hi vọng vẫn muốn được ôm hơn.

“Ồ.” Thường Cảnh hoàn hồn, mới phát hiện bọn họ đã xuống mặt đất rồi.

Lỡ tai đỏ hồng, Thường Cảnh nói: “Thiên Dịch, để anh xuống.”

“Được.” Thiên Dịch khom lưng, đem người trong lòng ngực đặt xuống đất, thấy Thường Cảnh đặt chân xuống rồi, cậu nhẹ giọng nói: “Tiểu Cảnh ta mang cho em chút quả dại này.”

Thường Cảnh nhìn trên đất còn lưu lại thi thể hai con Ly Lực cùng mặt đất nhiễm đầy máu, trong dạ dày có chút khó chịu, y nghiêng mặt qua một bên, kiềm chế nội tâm chán ghét khi trong không khí còn bay đầy mùi máu tanh, trả lời: “À, hiện tại anh chưa đói bụng.”

Thiên Dịch chú ý tới sắc mặt Thường Cảnh có chút tái nhợt, cho rằng thân thể y khó chịu, liền khẩn trương dò hỏi: “Tiểu Cảnh thân thể không thoải mái sao? Sắc mặt nhìn rất kém.”

Miền cương quay về phía Thiên Dịch khoe miệng có hơi gương lên, Thường Cảnh trả lời, “Không phải, anh chỉ là không ngửi được mùi máu tanh.”

Nghe vậy, Thiên Dịch tỉnh ngộ.

“Vậy chúng ta nhanh một chút rồi khỏi nơi này đi.”

“Ừm.”

Đi được hai bước, Thiên Dịch chợt nhớ tới chính mình vừa nãy mới hái được vài loại trái cây quý hiếm, liền dừng bước.

Cậu cúi đầu nhìn chung quanh một lần, khoảnh đất trống ở cách đó không xa, thấy nằm trên mặt đất có hai quả trái cây, đôi mắt liền sáng lên.

Tiến tới đem hai trái màu đỏ nhạt lên, Thiên Dịch cầm trái cây đi tới trước mặt Thường Cảnh, như hiến vật trân quý đến bên vợ mình.

“Tiểu Cảnh, trái cây này là cho em, nó có thể kéo dài tuổi thọ cường thân kiện thể đấy, rất hiếm gặp.”

Thường Cảnh không đành lòng để Thiên Dịch thất vọng, liền nhận lấy hai quả này, thế nhưng không ăn ngay lập tức, mà là bỏ vào trong lòng ngực, y nhếch khóe miệng, nhìn Tinh Linh trẻ tuổi đứng trước mặt mình đang mở to hai con mắt như phỉ thúy, nhẹ giọng nói: “Đợi lát nữa anh sẽ ăn.”

Hiển nhiên, tình cảnh máu tanh vừa rồi còn ảnh hưởng đến tâm trí của y, hơn nữa quả này có màu đỏ khá đẹp mắt, khiến Thường Cảnh khó tránh khỏi sẽ liên tưởng tới tình cảnh vừa nãy, vì thế không còn tâm tình gì muốn ăn nữa.

Là người Thiên Triều sống trong thời đại hòa bình, tuy rằng Thường Cảnh không đến nỗi gặp máu là sẽ ngất xỉu, thế nhưng cũng theo bản năng e ngại những chất lỏng màu đỏ sền sệt giống như máu, huống hồ, vừa nãy y trở mắt mục kích trận chiến đấu có sức sát thương cực mạnh.

Thiên Dịch nhìn Thường Cảnh gương mặt tái nhợt không có huyết sắc, cũng không có so đo, “Ừ, Tiểu Cảnh chúng ta mau rời khỏi đây đi.”

.....

Đi một lúc lâu, sắc trời đã dần tối xuống —— trời sắp tối rồi.

Bọn họ dừng lại ở một hang động trên núi, buổi tối là thời điểm không thích hợp đi xuống núi.

Đối với Thiên Dịch mà nói, cho dù là trời tối hay hừng đông cũng không ảnh hưởng gì cho lắm, bởi vì cho dù là ban đêm, thế giới trong mắt cậu, vẫn sáng như ban ngày.

Thế nhưng, Thường Cảnh thì không được, khi trời đã bắt đầu tối xuống, trên núi sẽ trở nên càng nguy hiểm, vì thế, bọn họ lựa chọn dừng lại, nghỉ ngơi trước một đêm.

Thiên Dịch cẩn thận xác định hang núi này không có bất kỳ linh thú cấp thấp hoặc động vật có thể tấn công bọn họ, mới yên tâm đỡ Thường Cảnh ngồi xuống.

“Tiểu Cảnh, ta đi ra bên ngoài nhặt củi, em ở trong này chờ ta.”

Thiên Dịch cẩn dặn Thường Cảnh, lần này cậu sẽ không đi xa, ngay ở phía trước hang núi này là được rồi.

Thường Cảnh gật gật đầu, đáp lại: “Được.”

Nghe được câu trả lời, Thiên Dịch liền đi ra khỏi sơn động, lúc vừa nãy khi cậu tới đây, nhìn thấy cách đó không xa có những cây củi khô ráo, cho nên lập tức đi qua đó nhặt liền.

Trước sau bỏ ra không quá mười phút, Thiên Dịch liền trở lại trong sơn động, lúc này, bầu trời bên ngoài, đã hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Đơn giản, buổi tối hôm nay, sao trời lộng lẫy, ánh trăng treo đầu cành cây, có vẻ vừa sáng lại vừa tròn.

Củi được nhen lửa, ánh lửa lập tức rọi sáng toàn bộ sơn động.

Thiên Dịch nghiêng đầu nhìn Thường Cảnh ngồi yên tĩnh ở một bên lẳng lặng nhìn chăm chăm ánh lửa, mơ hồ còn có thể nhìn thấy sắc mặt kia có chút tái nhợt.

“Tiểu Cảnh, em rất khó chịu sao?” Đi tới bên cạnh Thường Cảnh, Thiên Dịch ngồi xuống.

“Không phải.” Thường Cảnh lắc lắc đầu.

Y chỉ là, vẫn chưa hồi phục tinh thần khi nhìn thấy tình cảnh vừa nãy mà thôi.

Tuy rằng, y biết thế giới này sẽ chỉ toàn máu tanh cùng nguy hiểm, thế nhưng sau khi chân chính nhìn thấy, vẫn có chút không thể thích ứng được.

“Nhưng mà, sắc mặt em vẫn rất khó nhìn.” Thiên Dịch nhìn chăm chăm Thường Cảnh, biểu hiện cố chấp y như đứa bé.

“..... Thiên Dịch, có phải cậu thường xuyên, gặp gỡ những con linh thú cấp thấp như thế này?” Nhìn biểu hiện Thiên Dịch, Thường Cảnh lúc này mới lên tiếng, trong giọng nói, hoàn toàn đầy mờ mịt.

“Đúng thế.” Thiên Dịch nghe được lời Thường Cảnh, đại thể đoán được nguyên nhân.

Cậu đem ánh mắt dò đi, đặt vào trong ngọn lửa, ngữ khí bình thản mở miệng nói: “Trên núi này, không bao giờ thiếu linh thú cấp thấp như Ly Lực, sau khi cha rời đi, ta từng ở trên núi tình cờ gặp qua sáu con Ly Lực, vào lúc ấy, ta cũng thắng.”

“Tiểu Cảnh, em không quen cảnh tượng máu tanh như thế này sao?” Nghiêng đầu, Thiên Dịch nhìn Thường Cảnh.

Gật gật đầu, Thường Cảnh không có ý giấu giếm, “Ở chỗ anh đang sinh sống, xưa nay sẽ không có những thứ này.”

Thiên Dịch đưa tay nắm chặt tay Thường Cảnh, bình tĩnh nhìn y, “Tiểu Cảnh, không cần phải sợ, ta sẽ bảo vệ em.”

Cậu nhặt lên một cây củi, ném vào trong đống lửa, âm thanh bình thản nhưng tiết lộ kiên định, “Ta là giống đực, phải cố gắng bảo vệ giống cái của mình thật tốt, vì thế, Tiểu Cảnh không cần phải sợ, không cần lo lắng, ta vẫn luôn đứng trước mặt Tiểu Cảnh bảo vệ Tiểu Cảnh.”

Thường Cảnh không nói gì, thế nhưng không có cách nào phủ nhận, Thiên Dịch nói những câu này, khiến trong lòng y, như có dòng nước ấm áp chảy vào trong, đem cảnh tượng máu tanh vừa nãy, chậm rãi phai mờ.

Lông mày nhíu chặt từ từ giãn ra, Thường Cảnh nở nụ cười.

“Thiên Dịch, cảm ơn cậu.”

Được Thường Cảnh nhìn như vậy, Thiên Dịch mặt đỏ lên, cậu ngay lập tức đứng lên. Sau đó, trong ánh mắt đầy ý cười của Thường Cảnh, lại ngượng ngùng ngồi xuống.

Đống lửa phát ra tiếng vang bé nhỏ, ở bên trong hang núi này hiện tại rất yên tĩnh.

Nhúc nhích đầu, Thiên Dịch bỗng nhiên nghĩ tới, chính mình có đem về hai quả trái cây kia, Thường Cảnh vẫn còn chưa ăn tới.

“Đúng rồi, Tiểu Cảnh, em nhanh chóng ăn hai quả trái cây kia đi.”

Thường Cảnh nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của Thiên Dịch đang theo dõi mình, không thể làm gì khác hơn là móc ra hai quả trái cây màu đỏ thẫm, thế nhưng ở đây không có nước nên y chỉ có thể dùng tay áo lau sơ qua.

Thường Cảnh cảm giác mình nhất định phải bắt đầu thích ứng hoàn cảnh, tuy rằng thói quen thích sạch sẽ khiến y không có khẩu vị muốn ăn, thế nhưng, vì muốn sống tốt hơn, vẫn là nên ăn thôi.

Nhìn vợ tương lai đem hai quả trái cây ăn hết, Thiên Dịch lúc này mới vừa lòng mặt mày mới thỏa mãn lên.

17. Chương 17

Thường Cảnh ăn trái cây, cảm giác có một luồng khí từ ngực chậm rãi bay lên, khiến y trong nháy mắt cảm thấy thân thể nạp đầy sức mạnh, bởi vì ngày hôm nay đi đường quá nhiều dẫn đến eo mỗi chân đau, bây giờ chúng nó đã biến mất không còn một dấu hiệu nào.

À, ngay cả lòng bàn chân cũng không còn đau luôn?

Ngẩn người, Thường Cảnh muốn thử xác nhận, y cởi giày của chính mình ra, đem chân để đến trước mặt mình, vốn lòng bàn chân trải dài toàn những bong bong bóng nước — thật thần kỳ, những vết bong bóng nước kia đã hoàn toàn biến mất rồi, ngay cả chút dấu vết cũng không còn.

Đồng thời, vốn lòng bàn chân có một chút vết thương nhỏ, cũng hoàn toàn không còn tung tích.

Cho nên, cái quả đại này, không chỉ cường thân kiện thể kéo dài tuổi thọ, còn có thể chữa trị thân thể sao?

Chớp chớp mắt, Thường Cảnh nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn Thiên Dịch bên cạnh, ngây ngốc cảm khái nói: “Tiểu Cảnh, quả đại này, thật thần kỳ.”

Thiên Dịch nhìn thoáng qua bàn chân trắng nõn lác lư ngay trước mặt mình, khuôn mặt né tránh, giật giật hai lỗ tai nhon hoắc, rồi mới lên tiếng: “Loại trái cây này gọi là linh quả, một ngàn năm mới nở hoa một ngàn năm mới kết trái, nó là vật rất trân quý. Nếu Nhân tộc ăn nó, có thể kéo dài tuổi thọ cường thân kiện thể, còn nếu những tộc khác ăn nó, có thể tăng cao linh lực.”

“Có điều, Tiểu Cảnh em mau mang giày vào đi.” Đưa tay lấy thêm một cây củi ném vào trong lửa, gò má Thiên Dịch bay lên hai vệt đỏ ửng, “Em đã quên chính mình là giống cái rồi à.”

“.....”

Thường Cảnh bất đắc dĩ nhìn số đo chân mình so với phụ nữ còn lớn hơn một số, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ chính mình cũng giống như đàn bà con gái sống trong thời cổ đại Thiên Triều, chân bị ai nhìn thấy là phải gả cho người đó?

Liều mạng lác lác đầu, Thường Cảnh đem não động của mình quăng ra sau đầu, lúc này mới chậm chạp đem chân của mình nhét vào bên trong giày, thuận tiện, nhắc lên vạt áo che lại chính mình.

“Thiên Dịch, cái quả đại này, khiến anh cảm thấy cả người nạp đầy sức mạnh, giống như là thân thể được

rót đầy linh lực, hơn nữa, lại hết sức âm áp.” Làm xong những chuyện này, Thường Cảnh mới chậm rãi nói ra cảm thụ hiện tại của chính mình.

“Ừm!” Thiên Dịch tròn to đôi mắt, “Làm sao biết được?”

Cậu vội vã kéo tay Thường Cảnh, nhắm mắt lại, để linh lực của chính mình tiến vào thân thể đối phương, sau khi tuần hoàn đi khắp một lượt, thời điểm Thiên Dịch mở mắt ra, vẻ mặt đã không thể tin nổi.

“Không thể nào!” Như là xác định mới vừa rồi chỉ là ảo giác của chính mình, cậu lại lần nữa nhắm mắt lại, lần thứ hai đem linh lực của mình thăm dò vào trong cơ thể Thường Cảnh.

Lần thứ hai mở mắt ra, vẻ mặt Thiên Dịch trở nên nghiêm túc, cậu buông tay Thường Cảnh, khoe miệng khê giương lên.

“Tiểu Cảnh, ta xác định em chính là giống cái.” Một hồi lâu, Thiên Dịch nói ra câu nói này.

“Hả?” Thường Cảnh đợi đã lâu, con mắt không chớp nhìn chăm chăm Thiên Dịch, nhưng không nghĩ tới chỉ nghe được câu nói này, trong khoảng thời gian ngắn, không biết phải nói gì.

“Ta là muốn nói.” Thiên Dịch ngẩng đầu nhìn Thường Cảnh, nói: “Tiểu Cảnh, bây giờ em có được linh lực giống y như linh lực của Tinh Linh.”

Lúc này đến lượt Thường Cảnh há hốc mồm, “Ể” một tiếng.

“Cậu là nói, anh cũng có thể sử dụng linh lực?” Ngón tay chỉ về chính mình, Thường Cảnh tròn to hai mắt, kinh hoàng phát ra thành tiếng.

“Nói như vậy cũng không sai.” Thiên Dịch con ngươi xanh biếc nhìn Thường Cảnh, lại nói: “Thế nhưng Tiểu Cảnh thức tỉnh linh lực, là quang hệ chữa trị linh lực đã biến mất trong hàng ngàn năm qua, không thể dùng để chiến đấu.”

Thường Cảnh: “.....”

“Chữa trị linh lực?” Đột nhiên nhớ tới Hào Dịch có cho mình quyển sách không phải có liên quan đến hệ chữa trị linh lực sao, Thường Cảnh vội vàng từ trong lòng ngực móc ra quyển sách mình mới đọc một nửa đã bị ba con Ly Lực xuất hiện xen ngang.

“..... Tiểu Cảnh, Hào thúc, tại sao cho anh quyển sách này?” Thường Cảnh lên tiếng hỏi.

Thiên Dịch lắc đầu, “Ta cũng không biết.”

Cậu không hiểu được, Tiểu Cảnh rõ ràng chỉ là giống cái Nhân tộc, không thể nắm giữ linh lực, cho dù là quang hệ chữa trị linh lực không phải dùng để chiến đấu, cũng không nên thức tỉnh linh lực này nha.

Nhưng mà, nó thật sự đã phát sinh.

Lẽ nào, nguyên nhân là do hai trái linh quả kia?

Có điều cũng không sao, nếu đối với thân thể Tiểu Cảnh không có bất kỳ tác dụng phụ hoặc tổn hại gì, như vậy hệ chữa trị linh lực có cũng được mà không có cũng được.

Nghĩ tới đây, Thiên Dịch hỏi: “Tiểu Cảnh, em có cảm thấy không thoải mái chỗ nào không?”

Thường Cảnh lắc đầu, “Không có, anh rất khỏe.”

“Một khi đã như vậy, có lẽ không sao đâu, chỉ cần thân thể Tiểu Cảnh không có chuyện gì. Còn linh lực thức tỉnh, có thể là do linh quả kia.”

“Nhưng mà, trước đây cũng có tình huống như thế này sao?” Thường Cảnh truy vấn hỏi.

“À, nói chung là, Nhân tộc rất ít người có thể ăn được linh quả này, vì thế, chưa từng xuất hiện tình huống như Tiểu Cảnh, ta cũng không biết nữa.”

Thiên Dịch suy nghĩ, cũng không nghĩ ra có tình huống nào giống như Thường Cảnh.

Thường Cảnh khước miệng nhếch lên, hỏi: “Tại sao khi này Thiên Dịch không giữ lại một quả để ăn, như vậy có thể tăng cao linh lực.”

“Bởi vì, ta muốn đem những thứ tốt nhất, đưa đến cho Tiểu Cảnh.” Thiên Dịch xấu hổ cười nói, “Bởi vì ta mạnh mẽ hơn so với Tiểu Cảnh, Tiểu Cảnh sẽ cần đến nó, hơn nữa, Tiểu Cảnh là vợ tương lai của ta mà.”

Thường Cảnh khước miệng chậm rãi gờ lên, y đột nhiên cảm thấy hai mắt của chính mình có chút chua xót, chớp chớp mắt, “Thiên Dịch, tại sao nhất định nhận định anh chính là vợ của cậu? Cậu còn chưa trưởng thành, tương lai không thể dự đoán được, cậu sao có thể xác định như vậy.”

Thiên Dịch nghe được lời Thường Cảnh, rất là mơ hồ, “Sao Tiểu Cảnh không thể là vợ ta, Tiểu Cảnh là do chính ta bỏ ra mười viên hoàng bảo thạch mua về, tuy rằng ta vẫn chưa thành niên, thế nhưng cha nói cho ta biết, giống đực nhất định phải đối với giống cái phụ trách.”

Lại nhìn Thường Cảnh, tiếp tục nói: “Vì lẽ đó, Tiểu Cảnh, chính là vợ ta!”

Thường Cảnh hơi ngẩn ra, ánh mắt nhìn Thiên Dịch vô cùng phức tạp.

Y không biết hình dung cảm giác hiện tại như thế nào, có vui sướng cùng cảm động, sắp sửa đem y bao phủ rồi.

Chính là, cảm động này cũng rất là bình thường, tại sao..... Lại cảm thấy vui sướng nhỉ?

Bỗng nhiên trong lúc đó, Thường Cảnh cảm giác mình hiện tại rất hoang mang, đầu óc hỗn loạn, y ngậm miệng lại, đem đầu một lần nữa xoay chuyển về, nhìn chăm chăm ánh lửa trước mặt, bắt đầu ngây ngốc.

Không biết qua bao lâu, đợi đến khi Thường Cảnh phục hồi tinh thần lại, liền phát hiện trên người chính mình khoác lên tấm áo khoác, mà Thiên Dịch thì ngồi ở một bên, đôi mắt xanh biếc nhìn chăm chăm đồng lửa, không biết đang suy nghĩ gì.

Giật giật thân thể có chút cứng ngắc, Thường Cảnh đứng lên.

Không có đồng hồ đeo tay không có đồng hồ báo thức càng không có di động, bọn họ hoàn toàn không biết vào lúc này đã là giờ nào.

Há mồm ngáp một cái, Thường Cảnh có chút mệt mỏi gọi Thiên Dịch một tiếng.

Thiên Dịch quay đầu lại, đối với y mỉm cười, khiến y có chút ngẩn ngơ.

“Nếu Tiểu Cảnh mệt mỏi thì cứ ngủ đi, ta ngồi ở đây gác đêm.”

“..... Thiên Dịch không mệt sao?”

“Không mệt, Tiểu Cảnh ngủ đi, tỉnh lại trời sẽ sáng.” Thiên Dịch đôi mắt sáng lên nhu hòa, Thường Cảnh theo bản năng liền gật đầu.

Cúi đầu nhìn mình ôm quần áo trong lòng ngực, Thường Cảnh tiến lên mấy bước, cảm quần áo nhét vào trong lòng ngực Thiên Dịch, “Ban đêm lạnh lắm, cậu ôm lấy nó chống rét đi.”

Dứt lời, Thường Cảnh xoay người trở lại bên cạnh đồng lửa, từ trong túi lấy ra áo sơ mi cùng quần jean trải đây trên mặt đất, lúc này mới nằm lên trên đó, lại đưa tay cảm kiện áo khoác đắp ở trên người, mệt mỏi nhắm đôi mắt lại.

Ban đêm, rất là yên tĩnh.

.....

Sáng hôm sau, lúc Thường Cảnh tỉnh lại, đúng lúc thấy Thiên Dịch từ bên ngoài trở về, trong lòng ngực còn ôm lấy một đồng trái cây.

Thấy vợ mình đã tỉnh lại, Thiên Dịch ở trong lòng ngực ôm đồng trái cây hướng về Thường Cảnh đi tới.

“Tiểu Cảnh, em ăn đi.” Đem trái cây đẩy vào lòng ngực Thường Cảnh, trong ánh mắt Thiên Dịch toát lên vẻ chờ mong cùng thỏa mãn ——

Cúi đầu nhìn trong lòng ngực một đồng trái cây vẫn còn đọng lại những giọt sương sớm, lại ngẩng đầu nhìn Thiên Dịch trên mặt nở nụ cười sạch sẽ, Thường Cảnh dường như đang nhìn thấy thiên sứ thánh khiết.

Chợt nhớ tới chính mình khi mở mắt ra trong nháy mắt nhìn thấy Thiên Dịch ẩn tượng đầu tiên chính là —— thiên sứ!

Là nó, chính là thiên sứ đây.

Thường Cảnh mím môi nở nụ cười, cười đến nỗi mặt mày uốn cong lên, ngay cả khóe mắt có hình hoa đào kia, tựa như lay động múa theo chiều gió, vốn gương mặt nhiều nhất chỉ thanh tú thôi cũng bởi vì nét cười của y, trở nên xinh đẹp cực kỳ.

Thiên Dịch nhìn Thường Cảnh cười như thế đầu có chút choáng váng, mở miệng liền nói một câu: “Tiểu Cảnh, em cẩn thận nhìn chúng thử xem.”

Thường Cảnh nhìn Thiên Dịch gương mặt xinh đẹp hoàn mỹ 360 độ không có góc chết, không còn gì để nói.

“..... Thiên Dịch, thật ra, cậu mới là người đẹp nhất.” Thường Cảnh nói, nhưng đó là lời thật lòng.

Hai lỗ tai nhon hoắc run lên, Thiên Dịch cười híp mắt trả lời: “À, bởi vì ta là Tinh Linh, Tinh Linh cùng Ma Tộc ở trên quốc gia này vốn dĩ luôn được khen là bộ tộc đẹp nhất.”

“.....”

Thường Cảnh cúi đầu, cầm lấy một quả, sau đó không chút nghĩ ngợi nhét vào trong miệng.

Mình vì phải sống nên càng phải sống tốt hơn —— Thường Cảnh tự an ủi chính mình như vậy, thế cho nên y mới có thể khắc phục chính mình cũng chính vì bi kịch của cung Xử Nữ đó là thói quen ưa sạch sẽ.

Có điều cũng may, đồ ăn thế giới này đều thuần thiên nhiên, do sinh trưởng ở trên núi rừng mà bên trong trái cây lại tinh khiết cực kỳ, chính vì như vậy, Thường Cảnh mới có thể miễn cưỡng chính mình ăn được quả này.

Kỳ thật, Thường Cảnh đã sớm hối hận rồi.

—— nếu như sớm biết, trước khi ra đến thành trấn phải vòng qua cả một chặng đường núi, y nhất định sẽ chuẩn bị tốt lương khô, tuy rằng không có mùi vị như những thức ăn nóng hổi khác, thế nhưng tốt xấu gì so với những thứ này, sạch sẽ hơn rất nhiều.

Bất quá, mùi vị của mấy trái cây này thật sự không tồi.

Chua chua ngọt ngọt ở trong miệng hòa tan, mùi vị truyền lên tận đỉnh đầu khiến Thường Cảnh cảm thấy thập phần mỹ vị.

Thuận tay cầm lấy một quả đưa cho Thiên Dịch, nói: “Thiên Dịch cũng ăn đi, tuy rằng cậu không cần ăn uống, thế nhưng những trái cây này, ăn rất ngon đấy.”

18. Chương 18

Hai người sau khi ăn trái cây xong, bắt đầu tiếp tục hướng về mục tiêu xuất phát đến thành trấn.

Đại khái là do chữa trị linh lực thức tỉnh, Thường Cảnh đã đi hơn một canh giờ, cũng không cảm thấy có chút mệt mỏi uể oải nào.

Chân của hai người đi không nhanh cũng không chậm, cuối cùng trước khi chặng vạng đã tới, đến được Bình Thành.

Tiến vào Bình Thành, hai bên đường phố đều là các cửa hàng, có một số tiểu thương buôn bán vật phẩm còn đứng ngay tại đường lồi kéo khách ghé gian hàng mình.

Thường Cảnh chú ý tới, trên đường phố đi lại, đa số đều là giống đực, có rất ít giống cái đi lại, cho dù có, cũng là cúi đầu, bước chân vội vàng.

Cảm giác được những ánh mắt dán lên người mình, Thường Cảnh chớp mắt, y cảm thấy, chính mình dường như trở thành dị loại?

Dù sao, từ lúc y tiến vào cửa thành đi cho đến bây giờ, gặp phải giống cái, chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Chính mình cứ quang minh chính đại ngẩng đầu ưỡn ngực đi lại trên đường phố, bản thân đã là một dị loại rồi.

Hơi nhú nhú mây, cái loại bị cho rằng là động vật trong sở thú hoặc cái cây di động, Thường Cảnh thấy khắp toàn thân đều khó chịu.

Thiên Dịch hiển nhiên cũng chú ý tới, cậu đưa tay nắm lấy người đứng bên cạnh mình, đem bàn tay đặt vào trong lòng bàn tay của mình, sau đó, mới tiếp tục chậm rãi bước đi.

Được Thiên Dịch nắm tay, Thường Cảnh phát hiện, những tầm mắt dừng lại trên người y, đã giảm thiểu đi rất nhiều.

Vì thế, vốn dĩ lông mày y đang nhíu chặt từ từ giãn ra, khoe miệng, chậm rãi nâng lên y cười nhàn nhạt.

.....

Bỏ ra một viên ngọc bích, cả bọn Thường Cảnh được cho một gian phòng khách phổ thông, đồng thời, có thể ở liên tục ba ngày, còn có cả bao ăn.

Thường Cảnh: “.....”

Khi đi lên cầu thang, Thường Cảnh kéo tay áo Thiên Dịch, hỏi một vấn đề rất ngớ ngẩn, “Thiên Dịch, chúng ta chỉ còn một viên ngọc bích cuối cùng?”

Lại nói, bọn họ còn chưa kịp ăn cơm đã bị đuổi ra rồi đi.

“Tiểu Cảnh, thật ra, một viên hoàng bảo thạch là có thể mua cả tòa tiểu viện.” Nghĩa bóng chính là, một viên ngọc bích có thể trụ trong khách điểm ba ngày, đã là rất xa xỉ rồi.

“..... Được rồi.” Thường Cảnh trong sáng nghĩ, mặt hàng của thế giới này, thật sự là quá tiện nghi..... Có điều, tiền thông dụng là đá quý, xem như, cũng thật bình thường!

Đi vào gian phòng, Thường Cảnh nhìn chung quanh, đối với cái gọi là gian phòng phổ thông, liền định nghĩa.

một cái giường cùng bàn tròn và bốn cái ghế đẩu, một tấm bình phong được đặt trong một góc phòng, bên trong đặt một thùng gỗ, đó là nơi dùng để tắm rửa.

Bố trí rất đơn giản, tuy rằng đơn giản, nhưng thật thoải mái.

Kéo cái ghế đầu, Thường Cảnh ngồi xuống, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn.

“Thiên Dịch, tiếp theo, cậu có kế hoạch gì không?”

Thiên Dịch dẫn y rời đi thôn Tinh Linh mục đích thứ nhất là muốn trở nên mạnh hơn, mục đích thứ hai là né tránh Rohan.

“Không biết nữa.” Nghiêng đầu, Thiên Dịch nói, đôi mắt xanh biếc trong suốt cực kì.

Bất quá khi cậu nói ra, Thường Cảnh đang nhìn cậu chờ mong thiếu chút nữa ngã sấp mặt xuống sàn nhà.

Trợn to hai mắt, Thường Cảnh đỡ trán buồn phiền nói: “..... Thiên Dịch, chí ít ra cậu phải có mục tiêu, mới rời khỏi thôn Tinh Linh chứ.”

Thiên Dịch nghiêng đầu, hai lỗ tai nhon giật giật, sau đó, chậm rãi đỏ ửng lên.

“Ồ, thật ra, ta quên mất.”

“.....” Thường Cảnh bất đắc dĩ, y ngồi ngay ngắn người lại, từng câu từng chữ nói: “Vậy bây giờ, Thiên Dịch muốn làm gì?”

“Ta muốn đi rèn luyện chính mình, tự thân đột phá.” Nhú mày, Thiên Dịch có chút mờ mịt, “Nhưng mà ta không biết phải làm thế nào, thế giới bên ngoài, thật xa lạ.”

Trên thực tế, Thiên Dịch từ khi có ý thức cho đến nay, rất ít khi ra khỏi thôn Tinh Linh, tính toán số lần, cộng đầu ngón tay cùng chân là có thể đếm ra.

“..... Thiên Dịch muốn như thế nào, mới có thể tăng lên linh lực?” Thường Cảnh hỏi.

“Ta muốn chiến đấu với người lợi hại hơn ta.” Thiên Dịch nhanh chóng trả lời, có điều rất nhanh cậu liền hạ mi xuống, “Nhưng mà, ta cũng không thể tùy tiện tìm giống đực liền nói muốn khiêu chiến với hã.”

Ở trên quốc gia này, Tinh Linh có khuynh hướng hòa bình, mà Ma Tộc cùng Thú Tộc lại hiếu chiến, Nhân tộc thì trung gian, bất thiên bất ý*. Thiên Sứ ở Thiên Chi Quốc, xưa nay chưa bao giờ xuất hiện nhúng tay vào sự vụ của quốc gia, vì lẽ đó không được tính vào.

***Bất thiên bất ý:** không nghiêng không lệch

“Trước kia thời điểm mỗi lần ta rèn luyện, chính là lên núi đi săn những con linh thú cấp thấp.” Cúi đầu,

Thiên Dịch tiếp tục nhẹ giọng nói.

Thường Cảnh thật sự bất đắc dĩ, y xoa xoa huyết thái dương có chút đau nhức, suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Như vậy ở nơi này, có tổ chức nào đầu giải không?” Trong tiểu thuyết võ hiệp đều viết như vậy.

Thiên Dịch mắt sáng rực lên, “Có, là Phụng Linh Đường.”

“Đây là tổ chức gì?” Thường Cảnh trong miệng nghiền ngẫm ba chữ này, không minh bạch, “Tổ chức này rất lợi hại sao?”

“Phụng Linh Đường do chính Tinh Linh tạo dựng, bọn họ đều chấp hành nhiệm vụ đến từ Tinh Linh Hoàng.” Thiên Dịch giải thích cho Thường Cảnh biết.

Còn không phải là tương đương với việc hoàng đế hạ chỉ đưa nhiệm vụ cho binh lính làm hay sao..... Thường Cảnh trong lòng không còn gì để nói liền nghẹn luôn, hóa ra nơi này không có tự do làm nhiệm vụ. Có điều nghĩ cũng đúng, thế giới này là dị thể đại lục, cũng không phải là trên địa cầu.

“Binh thường nhiệm vụ của bọn họ là làm gì?” Thường Cảnh hiếu kỳ, thường thường những binh sĩ của hoàng đế đều dẹp loạn sơn tặc bắt người xấu hoặc ra chiến trường, không biết thế giới này, những Tinh Linh sẽ làm những gì.

Thiên Dịch suy nghĩ thật kỹ, mới trả lời: “Hắn là cần quét các sơn tặc có ý định lấn le lãnh địa quản hạt của Tinh Linh Hoàng hoặc là đi công kích những linh thú cấp thấp, đại loại là thế.”

Kỳ thật cậu cũng không biết rõ lắm, bởi vì lúc cậu sinh ra ở thôn Tinh Linh, thôn Tinh Linh được xem như là thôn hòa bình, mọi người tự cấp tự túc, sinh hoạt tự do tự tại, rất ít tham dự chuyện bên ngoài.

“.....” Thường Cảnh minh bạch, nói thẳng ra, giống như trong lịch sử Thiên Triều, làm việc y như những binh lính thủ hạ của hoàng đế.

“Sao Tiểu Cảnh hỏi ta vấn đề này?” Thiên Dịch nghiêng đầu đi, nhìn Thường Cảnh ngồi bên cạnh mình, hiếu kỳ hỏi.

“À, không có gì, anh chỉ muốn tìm hiểu một chút tình huống thế giới này.” Thường Cảnh mỉm cười, hai tay chống cằm, hé mắt, nói: “Có điều, Thiên Dịch hiểu Phụng Linh Đường rất rõ nhỉ, có thể nói ra nhiều như vậy.” Hơn nữa, vừa mới bắt đầu nhắc tới tên này, đôi mắt còn hiện lên một tia sáng.

“Ừ, bởi vì do cha nói, Tinh Linh có thể tiến vào Phụng Linh Đường, đều rất mạnh mẽ.”

Gãi gãi đầu mình, Thiên Dịch nhớ tới hai người cha của cậu mỗi lần đi ra ngoài không mang theo cậu đi, khi trở về có nói cho cậu một ít chuyện.

Nghĩ như thế, bỗng nhiên Thiên Dịch sinh ra một ý tưởng, cậu ngẩng đầu, mở to hai mắt quay về Thường Cảnh nói, “Tiểu Cảnh, ta muốn tiến vào Phụng Linh Đường, có như vậy, mới có thể tăng nhanh linh lực của chính mình.”

“Nhưng mà, cậu còn vị thành niên.” Thường Cảnh không thể nói Thiên Dịch nhỏ, hơn nữa nếu tiến vào Phụng Linh Đường Tinh Linh đều phải rất mạnh mẽ, còn Thiên Dịch chỉ mới vị thành niên, liệu có được không?

Thường Cảnh không thể không đối với chuyện này cả đầu đầy dấu chấm hỏi.

“Tiểu Cảnh, ta muốn đến nhìn thử, Phụng Linh Đường hàng năm đều sẽ công khai tuyển Tinh Linh mới tiến vào.”

Thiên Dịch rất tin tưởng, cậu không phải tự kiêu, lúc cậu còn rất nhỏ đã bắt đầu không ngừng rèn luyện chính mình, lúc còn chưa thành niên, linh lực cũng có thể chống chọi với linh lực Tinh Linh thành niên khác.

Thường Cảnh nhìn Thiên Dịch đôi mắt màu lục sắc sáng lấp lánh như đạt được quyết tâm, vốn muốn khuyên nhủ một lần bèn nuốt trở vào trong bụng, cuối cùng, chỉ hóa thành vài chữ: “Vậy thì, cậu phải cố gắng lên!”

Thiên Dịch gật đầu thật mạnh, “Tiểu Cảnh không cần lo lắng, cho dù không có cách nào tiến vào Phụng Linh Đường, thế nhưng, ta sẽ không để cho chính mình bị thương.”

Thiên Dịch nở nụ cười sạch sẽ khiến Thường Cảnh vốn có chút lo lắng thâm tâm dần dần bình tĩnh trở lại, y rũ xuống đôi mắt, cuối cùng, vẫn không nói câu gì.

Vào lúc này, ngoài cửa truyền đến âm thanh tiểu nhị, đánh vỡ sự bình tĩnh ở trong căn phòng.

19. Chương 19

“Hai vị khách quý, có yêu cầu thêm nước nóng không ạ?” Tiểu nhị âm thanh lễ phép từ ngoài cửa truyền đến, nghe được câu nói này, Thường Cảnh đôi mắt sáng như mèo.

“Muốn! Phiền anh cho nước nóng nhiều một chút, chúng tôi cần tắm rửa.” Thường Cảnh vội vàng nói, vẻ mặt so với tiểu nhị còn mừng rỡ hơn rất nhiều — tính ra, đã hai ngày nay y không nhìn thấy nước, cảm giác không được tắm rửa, khiến y thấy người mình rất bẩn.

À, mặc dù nói y phải thay đổi chính mình, mới có thể thích ứng hoàn cảnh thế giới này, sẽ càng sống tốt hơn, thế nhưng nếu như có một chuyện nó quá mức..... Ừ, chính là hiện giờ, quá mức đây này.

—— trở về thực tại, Thường Cảnh tự cho mình cái lý do hoàn mỹ đó.

Tiểu nhị đứng bên ngoài nghe xong lời Thường Cảnh, đáp lại nói, “Xin chờ một chút, rất nhanh sẽ đưa đến cho ngài.”

Nói xong, Thường Cảnh nghe được tiếng bước chân vội vàng, quả nhiên, tiểu nhị đã xuống chuẩn bị nước nóng.

Mà cùng với Thường Cảnh ở chung một gian phòng Thiên Dịch nghe xong lời này, trên lỗ tai nhọn hoắt, vốn còn dấu vết ửng hồng thẹn thùng đột nhiên biến mất, hơn nữa càng ngày càng có xu thế khuếch trương cả khuôn mặt.

Từ vị trí đứng lên, Thiên Dịch lấp bắp nói: “Tiểu Cảnh, ta, ta đi ra bên ngoài nhìn xem có thức ăn gì không, em cứ tắm rửa trước đi.”

Thường Cảnh: “.....” Khóe miệng hơi co giật, y đưa tay kéo lại Thiên Dịch xoay người muốn đi ra cửa, nói: “Thiên Dịch đã lâu chưa tắm rửa rồi đi.”

“Đợi khi Tiểu Cảnh tắm xong rồi nói sau.” Nói xong, Thiên Dịch liền trực tiếp nhanh như chớp chạy trốn ra ngoài, tốc độ kia, viu viu, tuyệt đối có thể sánh ngang cùng tàu vũ trụ.

Thường Cảnh nhìn tay mình thất bại giơ lên giữa không trung, có chút dở khóc dở cười.

—— kỳ thật, không cần phải đến mức khoa trương như vậy chứ, y vẫn luôn cảm thấy như vậy.

Nhún vai, tuy rằng rất bất đắc dĩ, thế nhưng Thiên Dịch mỗi lần đều làm như vậy, lâu dần, cũng thành thói quen, chỉ có điều, vẫn cảm thấy có chút, nên nói sao nhỉ..... Bất đắc dĩ cùng không nói nên lời.

Tiểu nhị rất nhanh liền mang nước nóng lên, sau khi đã pha nước ấm thích hợp, lại muốn hướng vào bên trong rải đầy cánh hoa, Thường Cảnh mắt sắc nắm lấy tay tiểu nhị.

“Ồ, sao anh lại rải cánh hoa vào trong nước?”

Bị Thường Cảnh nắm lấy tay, tiểu nhị mặt liền đỏ chót, anh nhanh chóng bỏ tay đối phương, sau đó lùi về sau một bước dài, nói: “Xin ngài tự trọng.”

“.....” Cúi đầu nhìn tay chính mình, rồi lại nhìn tiểu nhị đứng cách mình xa một mét, Thường Cảnh cảm thấy mình hít thở không thông, kéo kéo khóe miệng, y nói, “Cái đó, tôi chỉ là không muốn anh rải cánh hoa vào trong, chỉ có thể mà thôi, không có ý tứ gì khác.”

“Nhưng mà ngài không phải là giống cái sao?” Tiểu nhị nghi ngờ nói, ở trong ấn tượng anh, giống cái rất thích làm đẹp, đặc biệt là thời điểm tắm rửa, rất thích nằm trong bồn rải đầy cánh hoa.

“..... Hầy, tôi bị dị ứng với cánh hoa.” Thường Cảnh thuận miệng nói một câu, trên thực tế, tiểu nhị ánh nhìn quái dị nhìn trên người y, khiến y rất khó chịu.

Nghĩ đến đây, Thường Cảnh lông mày hơi nhíu, nói: “Bây giờ, anh có thể đi ra ngoài.”

Tiểu nhị a một tiếng phục hồi lại tinh thần, anh hướng về Thường Cảnh hơi khom lưng một chút, sau đó liền xoay người chạy ra bên ngoài.

Đứng ở cửa, tiểu nhị thoáng nhìn vào cửa phòng, sờ lên đầu, nhỏ giọng lầm bầm một câu: “Dị ứng cánh hoa còn bơi lên hương liệu sao?”

Lắc lắc đầu không rõ nguyên do, tiểu nhị thu lại nét mặt nghi ngờ, lại cất bước đi nghênh đón nhóm khách mới.

.....

Trong phòng, Thường Cảnh cởi quần áo, thân thể trần truồng nhảy vào trong thùng gỗ. Nước ấm vừa đủ, mới tiến vào trong nước, Thường Cảnh liền phát ra âm thanh thoải mái nhẹ nhàng.

Mở rộng tứ chi, Thường Cảnh dựa lưng ở bên cạnh thùng gỗ, nhắm đôi mắt lại hưởng thụ, cảm giác nước ấm bao quanh tứ chi mình, dòng nước ấm áp như hòa tan cả toàn thân mình.

Nhắm mắt lại, Thường Cảnh hưởng thụ cảm giác như vậy, mãi cho đến khi, nước ấm lạnh dần, y mới không nhanh không chậm có chút không tình nguyện từ trong thùng gỗ đứng lên —— trên thực tế, Thường Cảnh cảm thấy mình ngâm vẫn chưa đủ.

Đưa tay lấy quần áo sạch sẽ để ở bên cạnh, Thường Cảnh nhanh chóng mặc vào —— từ cái lần ven hồ kia không biết mặc quần áo được Thiên Dịch hỗ trợ, những ngày tháng sau đó, mỗi ngày y giành một ít thời gian để huấn luyện, mặc quần áo cùng cởi quần áo. Cho đến ngày nay, y sớm đã luyện thành chỉ cần nhắm mắt là có thể bận vào quần áo tương đối phức tạp này.

Nguyên nhân là, Thiên Dịch là giống đực, mà y là giống cái —— cái lý do này, thật sự là mười lần như một.

Sau khi ngâm mình thoải mái tắm rửa, Thường Cảnh vốn da dễ trắng nõn mặt bị nhiệt khí hun đến đỏ bừng, đôi mắt hiện lên hơi nước mông lung, tóc dài đen nhánh xõa xuống rồi tung ở phía sau, có vẻ động lòng người vô cùng —— đây là cảnh tượng khi Thiên Dịch cảm thức ăn tiến vào phòng, ngẩng đầu liền nhìn thấy ‘Phong cảnh’ đặc biệt này.

Tay cầm khay nắm chặt, Thiên Dịch đôi mắt cứng đờ, miệng mím lại, mới đem thâm tâm của chính mình thu hồi về.

Cậu cúi đầu, đem đồ vật cầm trong tay đặt xuống cái bàn tròn duy nhất trong phòng, hai lỗ tai nhọn hoắc lộ ra bên ngoài đỏ bừng lên, hiển nhiên, vừa vào cửa liền nhìn thấy Thường Cảnh như vậy, khiến thị giác cậu bị đánh sâu quá mức rồi.

“Thiên Dịch, cậu trở về rồi.” Thường Cảnh thấy Thiên Dịch đặt khay xuống, cất bước đi tới bên cạnh bàn, ngồi xuống, cầm lấy cái bánh ngọt màu trắng hình bầu dục bỏ vào trong miệng, quai hàm phình lên, y nhìn Thiên Dịch, nheo mắt lại cười nói, “Ha, đói bụng chết mất thôi, Thiên Dịch trở về thật là đúng lúc.”

“Vậy thì Tiểu Cảnh ăn nhanh lên một chút đi.” Đang lúc nói chuyện, Thiên Dịch đi tới phía sau tấm bình phong, ngay sau đó cầm trong tay khăn vải mang trở về.

Thiên Dịch đi tới phía sau Thường Cảnh, dùng khăn vải bao lấy tóc dài Thường Cảnh, lau chùi nhẹ nhàng. Đôi mắt cậu vẫn nhìn kỹ người ngồi phía trước, khoe miệng lộ ra ý cười nhạt, giọng ôn hòa nói: “Tiểu Cảnh, sao không chịu lau khô tóc, nếu không rất dễ nhiễm bệnh, giống cái một khi ngã bệnh, như vậy sẽ rất nguy hiểm.”

Giống cái không giống giống đực có năng lực phục hồi mạnh, vì lẽ đó, giống cái nếu nhiễm bệnh, sẽ cực kỳ phiền toái.

“Ừ.” Thật vất vả mới đem miếng bánh ngọt nuốt xuống, Thường Cảnh trả lời: “Anh biết.”

Lời tuy nói là thế, có điều Thường Cảnh vẫn tự mình tự ăn bánh ngọt, ăn rất sung sướng.

Bởi vì y biết, Thiên Dịch sẽ giúp mình lau khô tóc, cái nhận thức này, giúp Thường Cảnh ăn không hề áp lực.

Hài lòng đem thức ăn trên bàn toàn bộ nhét vào trong bụng mình, vốn ban đầu còn cảm giác đói bụng cuối cùng cũng coi như biến mất rồi, Thường Cảnh xoa xoa cái bụng mình có chút nhô ra, ngay lập tức liền đứng lên.

Thiên Dịch thu hồi tay lau chùi tóc, tấm khăn rời đi làn tóc đen bóng, phía trên đã không còn vệt nước nào nữa —— tóc đã gần như khô rồi.

Xoay người, Thường Cảnh có chút hưng phấn nói với Thiên Dịch, “Thiên Dịch, chúng ta đi ra ngoài tản bộ một chút đi?”

“Được rồi.” Thiên Dịch chuyển đề tài, tới chuyển biến khác: Có điều, Tiểu Cảnh đợi ta tắm xong đã.”

Có chút xấu hổ cười trừ, Thiên Dịch kéo kéo tay áo chính mình, mặt trên tay áo còn dính một ít dầu mỡ.

Tiếp xúc được tầm mắt Thường Cảnh nghi hoặc, Thiên Dịch nhẹ giọng giải thích: “Vừa rồi ở dưới lầu, có đụng vào người tiểu nhị lúc bưng đồ ăn lên.”

Nghe xong lời này, Thường Cảnh muốn đi ra bên ngoài, có điều lại bị kéo về, quay đầu, nhìn Thiên Dịch đang kéo chính mình lại.

“Tiểu Cảnh muốn đi đâu?” Thiên Dịch hỏi.

Thường Cảnh nhìn Thiên Dịch dáng vẻ lo lắng, liền tỉnh ngộ nói: “Anh đi gọi tiểu nhị đổi nước.”

“Không cần.” Thiên Dịch buông lỏng tay Thường Cảnh, xoay người hướng về phía sau tấm bình phong đi đến, vừa đi vừa nói: “Ta dùng qua nước Tiểu Cảnh đã dùng là được rồi.”

Thường Cảnh khóe miệng giật giật, lập tức trở lại trên ghế ngồi xuống, kiên trì chờ đợi Thiên Dịch tắm xong đi ra.

Không bao lâu, Thiên Dịch tắm rửa sạch sẽ đi ra, cậu thay đổi thành một bộ trường y màu trắng, vốn dĩ gương mặt xinh đẹp làn da trắng nõn cùng đôi mắt xanh biếc lại tăng thêm phần gợi cảm hơn rất nhiều.

“Tiểu Cảnh, đi thôi.” Thiên Dịch đi tới trước mặt Thường Cảnh, giơ bàn tay ra, khẽ cười. Nhìn bàn tay đưa đến trước mặt mình, lại ngẩng đầu nhìn Thiên Dịch cười với mình, Thường Cảnh nghĩ một hồi, liền đem tay của mình đặt vào bàn tay ngay trước mặt.

“Được.” Thường Cảnh đứng lên, đi theo bên người Thiên Dịch.

Giống cái yếu ớt khiến Thường Cảnh hiện tại không thể không ỷ lại Thiên Dịch, bởi vì, dựa vào năng lực của y, căn bản là quá nhỏ bé.

Nhân tộc địa vị rất thấp, giống cái càng có địa vị thấp hơn, nếu không có Thiên Dịch làm bạn, phỏng chừng y chỉ cần bước ra khỏi cửa này, hệ số nguy hiểm sẽ tăng lên theo cấp số nhân.

Thiên Dịch chăm chú nắm lấy tay Thường Cảnh, tuy rằng đáy mắt vô cùng bình tĩnh, không có gợn sóng, thế nhưng khóe miệng giơ lên thành độ cung kia, bán đứng tâm tình cậu ngay lúc này.

Hai người sóng vai đi ra cửa phòng, đi xuống lầu, đi tới khách điểm tầng trệt.

Bầu trời bên ngoài, từ lúc mặt trời treo cao, đã chuyển thành buổi tối trăng treo đầu cành cây.

Cho dù là buổi tối, trên đường phố cũng không hẳn chỉ có một hai người, hai bên đường lớn cửa hàng vẫn như cũ còn mở cửa, điều này làm cho Thường Cảnh hoảng hốt nếu không phải mình xuyên qua chuyển đến thế giới này, còn nhầm tưởng rằng mình sống ở thời đại Thiên Triều rồi.

Thế nhưng, cái ý nghĩ này cũng chỉ là chợt lóe lên mà thôi.

Thường Cảnh minh bạch, cái đại lục này tuy rằng trình độ cởi mở, tuyệt đối bất đồng với thời nhà Tống, cho dù ban đêm vẫn có cửa hàng bán trang sức quý, trên đường phố, cũng có những tốp người đi tùm năm tùm ba.

Đi trên đường phố, bốn phía không còn giống đực đối với y quảng tới ánh mắt hiếu kỳ, điều này khiến cho Thường Cảnh, thật sự thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi thanh tĩnh lại, Thường Cảnh liền bắt đầu hiếu kỳ hỏi Thiên Dịch một vài vấn đề, tuy rằng vấn đề đó rất ngu ngốc, thế nhưng cậu vẫn kiên trì trả lời.

Cứ như vậy, hai người trong lúc bất tri bất giác, đã đi cả một vòng, lại quay trở về cửa khách điếm.

Lúc này, trước cửa khách điếm ngừng một chiếc xe có thú Thanh Ngưu kéo, chiếc xe trang trí rất là xa hoa, có thể nhìn ra được, chủ nhân chiếc xe này, nhất định là người bất phàm.

20. Chương 20

Loại xe này ở Bình Thành cũng không thấy nhiều, nhưng cũng không phải là không có, thế cho nên cũng không khiến cho Thiên Dịch cùng Thường Cảnh chú ý, bọn họ chỉ là nhìn thoáng qua, sau đó liền tiến vào bên trong khách điếm.

Sau khi Thiên Dịch cùng Thường Cảnh tiến vào khách điếm, rèm cửa xe được ngón tay thon dài trắng nõn xốc lên, sau đó, nam nhân cả người mặc trường sam màu đen đi xuống.

Nam nhân có ngũ quan cùng diện mạo không thể xoi mói, bất luận có dùng từ nào hình dung đi chăng nữa đều không thể biểu đạt ra vẻ đẹp hoàn mỹ của hắn, ánh mắt hắn bình thản, thế nhưng mỗi giờ mỗi phút đều tỏa ra từng hơi lạnh lẽo, thế nhưng ngược lại chính là, ở trên người hắn, trên thực tế, có thể cảm nhận được tia dụ hoặc mê người sa đọa nguy hiểm.

Bước chân đi tao nhã, nam nhân đi vào khách điếm, vừa thấy Thường Cảnh cùng Thiên Dịch sóng vai đi lên lầu, đồng mắt như trân châu đen nhìn chăm chú vào Thường Cảnh, mắt hơi眯 một chút.

Sự xuất hiện của hắn rất nhanh chóng hấp dẫn phần lớn chú ý từ giống đực bên trong khách điếm, ngẫu nhiên có một hai giống cái ngồi kế bên giống đực đều nhin không được ngẩng đầu nhìn một cái, lại xem

một hồi.

Tiểu nhị trên mặt mang theo nụ cười chuyên nghiệp tiến về phía nam nhân, lễ phép hỏi: “Xin chào ngài, xin hỏi ngài muốn ăn cơm hay muốn ở trọ?”

“Ở trọ.” Nam nhân mở miệng, âm thanh trầm thấp từ tính.

“Dạ được, mời ngài đóng tiền thuê phòng trước, nơi này của chúng tôi, một khối ngọc bích có thể ở phòng phổ thông ba ngày, hai khối ngọc bích có thể ở phòng thượng lưu, tất cả đều bao ăn, xin hỏi ngài muốn dùng phòng nào?” Tiểu nhị lưu loát báo giá phòng khách điểm, cuối cùng lễ phép hỏi dò.

Nam nhân khoe miệng nhếch lên, vẫn chưa trả lời câu hỏi tiểu nhị, tay hơi nâng lên, chỉ về hướng Thường Cảnh biến mất ở ngay khúc ngoặt, nói: “Ta muốn ở kế bên phòng bọn họ.”

“Ồ?” Tiểu nhị quay đầu, theo ngón tay nam nhân chỉ đến, nhưng không thấy bất luận người nào, anh lúng túng lên tiếng: “Ngài nói là ai?”

Không để ý đến tiểu nhị, nam nhân không nhanh không chậm đi lên lầu, ngay lập tức, chuẩn xác đi tới gian phòng Thiên Dịch cùng Thường Cảnh ở ngay đối diện, vừa mở cửa, là có thể chạm mặt, hơn nữa, là mặt đối mặt.

Chỉ chỉ vào gian phòng này, nam nhân nói: “Ta muốn phòng này.”

Tiểu nhị ngượng ngùng chà xát lòng bàn tay chính mình, “Thật ra là, gian phòng này đã có khách đặt rồi, nếu không, ngài có muốn đổi sang gian khác?”

“Ta muốn phòng này.” Nam nhân nâng đôi mắt, nhìn tiểu nhị.

Con người đen nhánh vốn dĩ muốn tiếp tục nói thêm điều gì đó nhưng tiểu nhị theo bản năng lùi về phía sau một bước, nuốt nước miếng, nói: “Xin ngài chờ một lát, tôi cùng khách nhân trong phòng này câu thông một chút.”

Nam nhân không có phản ứng lớn gì, có điều hắn vẫn đứng tại chỗ, cũng không nhúc nhích, đôi con người đen chậm rãi nhắm lại.

Khi tầm mắt áp bức người kia rời đi, tiểu nhị thở phào nhẹ nhõm, đưa tay lên lau trán bởi vì quá căng thẳng mà xuất hiện từng giọt mồ hôi, sau đó gõ cửa vốn dĩ đang đóng chặt.

Ở trong căn phòng này chính là một vị Tinh Linh thành niên, sau khi tiểu nhị gõ cửa, liền cúi khom người, không cần ý tứ nói: “Chào ngài, có thể mời ngài đổi sang gian phòng khác không?”

Tinh Linh rất kinh ngạc, “Hả, tại sao?”

Tiểu nhị liếc mắt nhìn nam nhân đứng bên cạnh như cây cột sừng sững, tuy rằng nam nhân nhắm mắt lại, chỉ đứng bất động, thế nhưng không thể lơ là sự tồn tại của hắn.

Vì thế, Tinh Linh cũng chú ý tới.

“Ma tộc?” Tinh Linh mở miệng, ngữ khí kinh ngạc.

Nam nhân mở mắt ra, liếc mắt nhìn Tinh Linh, một lần nữa liền nhắm hai mắt lại, không chút nào để ý tới.

Nam nhân dáng vẻ cao ngạo, khiến Tinh Linh có chút bất mãn, thế nhưng Ma tộc lại xảo trá vô tình, cho dù y có bất mãn, cũng chỉ biểu hiện trên mặt mà thôi, dù sao năng lực của y thấp hơn so với Ma tộc trước mắt này.

Đem tâm mắt từ trên người Ma tộc trở về, Tinh Linh cau mày, nhìn tiểu nhị đứng trước mặt mình, “Là ai muốn ở gian phòng này?”

Kỳ thật lời này hỏi cho có, bởi vì chỉ cần có mắt là có thể nhìn thấy được, ngoại trừ Ma tộc đứng bên cạnh không nhúc nhích đang nhắm mắt lại, sẽ không có thêm người thứ hai.

Tiểu nhị lén nhìn trộm qua nam nhân, sau đó có hơi chần chờ trả lời: “Là vị khách nhân này.” Năm ngón tay anh khép lại, giữa bàn tay dẫn đường hơn nửa hơi nghiêng 45°, chỉ về nam nhân đứng ở một bên.

Tinh Linh đưa mắt trở lại trên người nam nhân, nghi ngờ hỏi: “Tại sao nhất định phải là gian phòng của ta, theo ta được biết, trong khách điểm này còn có rất nhiều phòng trống.”

Nam nhân mở mắt ra, ngữ khí bình đạm, dẫn theo chút ý lạnh, “Bởi vì gần.”

Tinh Linh hiển nhiên xuyên tạc lời nam nhân nói, y nhìn một chút từ nơi này đến khoảng cách cửa thang lầu, lại quay đầu nhìn một chút hành lang cách xa mặt sau phòng khách, khẽ gật đầu, “Vậy được rồi, dù sao ta cũng không cảm thấy đi thêm nhiều hai bước sẽ có phiền toái gì.”

Tinh Linh cũng không muốn cùng Ma tộc phát sinh tranh chấp, trước tiên y nên lùi bước.

Ở trên quốc gia này, có thể chống chọi với Ma tộc, chỉ có Thú tộc, Tinh Linh tộc vẫn luôn lấy hòa bình mà tồn tại, vì thế giá trị vũ lực của bọn họ, vẫn luôn đứng thứ ba trong bảng xếp hạng, đương nhiên, so với Nhân tộc cách xa đến tận mười vạn tám ngàn dặm.

Vẫn đứng ở một bên tiểu nhị thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng anh đoán không ra trong miệng nam nhân nói

câu ‘Bởi vì gần’ là có ý gì, có điều gian phòng này cuối cùng cũng coi như đã quyết định, khiến anh thở phào nhẹ nhõm.

Tinh Linh xoay người đi vào trong phòng, một lát sau, y cầm tay nải nhỏ liền đi ra, lập tức theo tiểu nhị hướng sang phòng khác.

Nam nhân thành công trú vào gian phòng đối diện phòng Thường Cảnh cùng Thiên Dịch, hẩn mở mắt ra, thoáng nhìn trước mặt cửa phòng đóng chặt, ánh mắt khẽ nhúc nhích.

Xoay người đi vào mở cửa phòng, nam nhân vẫn chưa đóng cửa, mà là đi tới bàn tròn trong phòng ngồi xuống, cầm lấy ấm trà trên bàn rót cho mình một ly nước trà, giơ tay nhắc chân, dáng vẻ lễ nghi cùng quý tộc.

—— đó là một loại trời sinh, khí chất như khắc vào trong xương tủy.

Tiểu nhị dẫn Tinh Linh đưa đến gian phòng mới, liền trở lại trước mặt nam nhân, cúi đầu liếm môi, sốt sắng nói: “Vậy bây giờ, ngài muốn ở bao lâu, gian phòng này là phòng phổ thông, một khối ngọc bích có thể ở đến ba ngày.”

Tiện tay ném cho tiểu nhị một khối hoàng bảo thạch, nam nhân cúi con mắt xuống phản chiếu hình ảnh nhàn nhạt, ngón tay thon dài thưởng thức ly trà trong tay, lúc này mới nhàn nhạt lên tiếng nói: “Đổi hết tất cả mọi thứ trong phòng trở thành món đồ mới, chuẩn bị tốt thức ăn cho thú Thanh Ngưu, những thứ còn lại, tất cả đều cho người.”

Ma tộc trời sinh có rất nhiều tiền, đá quý của bọn họ, nhiều đến nỗi có thể dùng tới ngàn ngàn vạn vạn năm đều dùng không hết, chất cao như một ngọn núi nói như vậy cho dễ hình dung.

Tiểu nhị mừng rỡ như điên, phải biết cho dù anh dựa theo lời nam nhân nói như vậy, khối hoàng bảo thạch này sẽ còn dư lại rất nhiều —— nếu như anh có thể nắm được nó, có thể bù đắp được cả một năm tiền lương của anh.

Trên mặt anh bay lên nụ cười xán lạn, quay về nam nhân hơi khom người xuống liền bắt đầu nhanh nhẹn đem tất cả đồ đạc trong phòng thay đổi toàn bộ thành đồ mới, bước chân nhanh chóng chạy xuống dưới lầu đem thú Thanh Ngưu vốn buộc ở phía sau hậu viện hầu hạ, lúc này mới vui sướng đem hoàng bảo thạch nhét vào túi trữ vật đặt ngay bên người, mà chính mình từ trong túi trữ vật móc ra hai viên ngọc bích, giao cho chương quỹ.

Xì, chưa chi đã kiếm lời được tám viên ngọc bích, tiểu nhị hí mắt cười không thấy cả tròng mắt.

.....

Một bên khác, Thường Cảnh xoa bóp tay chân tinh tế của mình, có chút bất đắc dĩ, luôn cảm thấy gánh

không gánh nổi, xách cũng không xách nổi, hoàn toàn khắc họa ra chính mình hiện tại ngay bây giờ.

Quay đầu đi, y nhìn Thiên Dịch đang tĩnh tọa nhắm mắt lại không biết đang làm gì, có chút hâm mộ đổ kị nhìn quần là áo lượt bao lấy cậu, Thiên Dịch còn nhìn ra được sức lực mạnh mẽ vùng eo bụng, bữu môi bất mãn.

“Thiên Dịch, cậu đang làm gì?” Nhẹ giọng hỏi, Thường Cảnh cảm thấy mình quá buồn chán rồi.

Cây đèn đặt trên bàn chiếu ánh sáng mờ nhạt khắp cả phòng, ở góc độ Thường Cảnh, nửa bên mặt Thiên Dịch chìm ẩn trong bóng tối.

Mở mắt ra, Thiên Dịch đôi mắt xanh biếc nhìn chăm chú vào Thường Cảnh, khẽ mỉm cười, hỏi: “Có chuyện gì không, Tiểu Cảnh?”

Nhích về phía trước, Thường Cảnh chớp chớp mắt, tò mò hỏi: “Thiên Dịch đang tĩnh tâm tăng lên linh lực chính mình sao?” Bên trong đều viết như vậy, đã tọa luyện công quỹ quái gì đó, có thể đột phá ngưỡng cửa cuối cùng trực tiếp thành tiên..... Ấy, thôi được rồi, chắc không phải thế đâu, đừng suy nghĩ quá nhiều làm gì.

“Đúng thế. Thời điểm tĩnh tọa, phải nín hơi tĩnh khí, mới giúp linh khí quay xung quanh toàn thân tuần hoàn một vòng, nhiều lần như vậy, mới có thể tăng cao linh lực hiệu quả.”

“..... Hiểu rồi.” Kỳ thật, Thường Cảnh thật sự cảm thấy, nó cũng giống như tu chân vậy, có điều đối với đại lực này, nó không giống cổ đại chút nào, trên thực tế, y cảm thấy đại lực này, giống thế giới phương tây hơn.

Dù sao, Thiên Sứ, Tinh Linh, Ma tộc gì đó, đều xuất hiện bên trong Kinh Thánh, còn Thú tộc thì..... Cái này, thế giới thú nhân? Thế giới động vật?

..... Bị chính mình nào bỏ, Thường Cảnh cảm thấy thật sự quá tẻ nhạt rồi.

“Tiểu Cảnh, em đang cười chuyện gì thế?” Thiên Dịch nghi hoặc nhìn Thường Cảnh nở nụ cười, tò mò hỏi.

“..... Ồm, nghĩ một chút chuyện hài ấy mà.” Thường Cảnh mân mê, đôi mắt cười uốn cong thành trăng lưỡi liềm.

Thiên Dịch nhìn Thường Cảnh cười sáng lạn, đôi mắt tỏa ra ánh sáng ôn nhu, hai lỗ tai nhon hoắc giật giật, đột nhiên hỏi: “Tiểu Cảnh, Hào thức không phải cho em một quyển sách liên quan đến chữa trị linh lực hay sao, bên trong có ghi làm cách nào tăng cao linh lực không?”

Xấu hổ cười trừ, Thường Cảnh hai ngón tay chọc tới chọc lui, “Thật ra, anh còn chưa đọc hết quyển sách

này.” Lúc trước chỉ đọc đến một phần tư, liền không đọc tiếp nữa.

“Khi nào Tiểu Cảnh cảm thấy buồn chán nên lấy ra xem nhiều một chút, nếu Tiểu Cảnh đã thức tỉnh linh lực rồi, thì phải cố gắng nỗ lực tăng cao linh lực lên.” Thiên Dịch đôi mắt ôn hòa nhìn Thường Cảnh, trong mắt tỏa ra ánh sáng ấm áp, “Hơn nữa, còn có ta sẽ giúp Tiểu Cảnh, Tiểu Cảnh mạnh lên rồi, sẽ không có người có thể bắt nạt em được.”

Nói xong, Thiên Dịch méo xệch đầu, lại nói nhiều hơn một câu: “Tuy rằng, một mình ta cũng có thể bảo vệ được Tiểu Cảnh.”

21. Chương 21

Sau đó, Thường Cảnh nâng quyển sách lên dựa vào cây đèn bàn, đọc say sưa ngon lành, đến nỗi quên cả việc đi ngủ.

Một lúc sau, vẫn là Thiên Dịch rút quyển sách trên tay y ra, nhắc nhở y đến giờ ngủ rồi, lúc này Thường Cảnh mới hoảng hốt cảm thấy, mí mắt mình như muốn díp lại, con mắt dường như không còn sức mở ra được nữa.

Nâng lên đôi mắt dụi dụi hai mắt chính mình, Thường Cảnh mí mắt chưa xốt, nhìn người ngồi ngay trước mặt, cười híp mắt nhìn Thiên Dịch, một giây sau, ngoan ngoãn gật gật đầu.

Đứng dậy, lấy tấm khăn mặt nhúng nước trong chậu đồng lau mặt một hồi, lúc này Thường Cảnh mới bò lên giường, nằm sát vào góc tường.

Sau khi Thiên Dịch tắt đèn dầu, cũng lên giường, nằm thẳng người.

Lúc này, Thường Cảnh đã sớm ngủ sâu, y trở mình, lăn vào trong lòng ngực Thiên Dịch. Cảm giác được ấm áp, Thường Cảnh bắt đầu thỏa mãn sượt sượt vào lòng ngực Thiên Dịch, vô thức nỉ non điều gì đó.

Thiên Dịch cảm nhận được trong lòng ngực có thân thể mềm mại hô hấp đều đều, trong bóng đêm, gương mặt trắng nõn nhanh chóng nổi lên hai đóa mây hồng.

Hai tay cứng ngắc đặt ở bên người, Thiên Dịch xoắn xuýt mình có nên ôm eo người nằm trong lòng ngực hay không, cúi đầu ngắm mái tóc nhu thuận đen bóng, cậu cắn môi, như đã quyết định chuyện mình sẽ làm.

Nếu như có ánh sáng trong phòng, có thể nhìn thấy Thiên Dịch trông mắt màu xanh lục né qua tia kiên định.

Cậu chậm rãi vươn tay đặt trên eo Thường Cảnh, từng điểm từng điểm, chậm rãi di chuyển..... Mãi đến khi, đưa tay đem người ôm hoàn toàn vào trong lòng ngực tiến vào trong thân thể mình.

Khóe miệng hiện lên nụ cười ngây ngốc, Thiên Dịch sung sướng ôm vợ đang ngủ say vào trong lòng ngực, chỉ còn dư lại từng đám mây ngũ sắc bay bồng bềnh trong đầu.

Cứ như vậy, Thiên Dịch tinh thần phấn chấn ôm Thường Cảnh đang ngủ say sưa, mở to đôi mắt đến tận ánh bình minh.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thường Cảnh mở mắt ra, phát hiện mình ngủ trong lòng ngực Thiên Dịch, y chớp chớp mắt, sững sốt mấy giây, lập tức vội vàng muốn lui về phía sau. Kết quả là, y hơi động một chút, cảm giác được có một đôi tay ở bên hông của mình.

—— y nhích một chút, cánh tay ôm lấy eo y liền ôm chặt một chút.

..... Thường Cảnh khóe miệng co giật, lại nói, ngày hôm qua lúc mình tắm rửa Thiên Dịch còn không dám ở chung với mình thế mà giờ lại làm ra hành động này?

Lẽ nào chỉ mới một đêm, đã hóa rồi?

Bất đắc dĩ, Thường Cảnh giương mặt lên, vừa lúc đối diện đôi mắt Thiên Dịch ôn nhu nhìn y, điều này khiến cho đôi tai y đột nhiên nóng hổi lên.

Dời ánh mắt sang chỗ khác, Thường Cảnh nhỏ giọng nói: “Thiên Dịch, buông anh ra.”

Thiên Dịch sững sờ, lập tức ngoan ngoãn thả lỏng tay ra, nhìn tay mình mới vừa buông lỏng ngay lập tức xoay người chính mình ôm ấp Thường Cảnh, cậu có chút oan ức mếu máo, “Tiểu Cảnh.”

Thường Cảnh cố ý nghiêm mặt, vươn đầu ngón tay chọc chọc lên khuôn mặt đẹp trai bức người, đối đầu cặp mắt sững nịch cùng yêu thương, liền ha ha ha ha cười lên, muốn nói sang chuyện khác.

“Thiên Dịch, trời đã sáng rồi đúng không?”

Khóe miệng hơi nhếch lên, Thiên Dịch ôn nhu trả lời: “Đúng rồi, trời đã sáng.”

Thường Cảnh: “.....” A ha ha ha, cái đề tài này, thật là ngu ngốc, Thường Cảnh nhìn bên ngoài cửa sổ bầu trời sáng sủa, yên lặng ở trong lòng đối với mình đưa ra thủ thế khinh bỉ.

“Thiên Dịch, cái này.....” Thu hồi ngón tay của mình, Thường Cảnh nhìn Thiên Dịch, vốn muốn nói gì đó, nhưng lời nói của y không thốt lên được, thế là Thiên Dịch càng ngày càng tiến sát gần mặt y hơn, đem

lời muốn thốt ra liền nuốt xuống. Thân thể y rút lại, hai mắt tròn to nhìn khuôn mặt xinh đẹp càng ngày càng gần, mãi cho đến khi, trên môi của chính mình có nhiệt độ ấm áp.

Bỗng dưng, Thường Cảnh đột nhiên đẩy Thiên Dịch ra, vươn mình ngồi dậy.

Y che miệng mình, có chút không thể tin nổi.

Y cứ như vậy bị sinh vật giống đực hôn môi.

Cứ như vậy mà bị hôn.

Bị, hôn, $\Sigma(^{\circ} \ ^{\circ})$!

Từ kinh ngạc đến kinh ngạc..... Thật quá nhiều cảm xúc trong lúc nhất thời toàn bộ đầu óc y như bị đứng hình, nhưng duy nhất có thể khẳng định chính là, cho dù bị hôn, hơn nữa người hôn hẳn là sinh vật giống đực, y không có bất kỳ tâm tư phản cảm nào.

Chớp mắt, lại tiếp tục chớp mắt lần nữa, Thường Cảnh có chút khó có thể tin được.

Thử nghĩ một chút nếu như vừa nãy người hôn chính mình là sinh vật giống đực khác, sắc mặt y trở nên trắng bệch, che miệng lại suýt chút nữa liền muốn nôn ngay tại chỗ.

Nghĩ đến đây, sắc mặt của y trở nên hơi khó coi.

Đúng rồi, y chỉ là không bài xích Thiên Dịch hôn mình, không có ý gì khác, y vẫn là thẳng thẳng thẳng, vẫn chưa bị uốn cong —— tuy rằng thân phận của y bây giờ, nhất định phải bị uốn cong.

Thiên Dịch đáy mắt có chút buồn bã nhìn Thường Cảnh ngơ ngác ngồi ở trong góc, trên mặt biến hóa ra các loại tâm tình.

Tuy rằng không biết vừa nãy trong nháy mắt đó có chuyện gì, thế là không để ý liền hôn xuống, thế nhưng Thiên Dịch không phải không thừa nhận, vừa rồi lúc hôn Tiểu Cảnh, cậu cảm thấy thật hạnh phúc, tim đập cũng nhanh hơn rất nhiều, nhanh đến nỗi không thể khống chế.

Thế nhưng, Thiên Dịch nhìn Thường Cảnh không hề nhúc nhích, liền cúi đầu xuống.

Vợ không thích mình sao, làm sao bây giờ? Rũ xuống mi mắt, tâm tình Thiên Dịch như rớt xuống đáy vực, cả người có chút không ổn.

Trong khoảng thời gian ngắn, vốn là cảnh tượng ảm áp sau khi rời giường sẽ liền chào buổi sáng rồi ăn bữa sáng lẫn nhau, cứ thế liền chìm vào trong trầm lặng.

Cứ trầm lặng mãi cho đến khi, Thường Cảnh phục hồi tinh thần lại.

Từ bên trong suy nghĩ hoàn hồn trở ra ngoài, Thường Cảnh thấy Thiên Dịch cúi thấp đầu xuống, dáng vẻ vô cùng ủ rũ.

Y nghi hoặc nhíu mày, lẽ nào, thời điểm y chờ người ra suy nghĩ, đã phát sinh chuyện gì rồi?

—— được rồi, Thường Cảnh hiển nhiên đã quên đi hình ảnh chính mình làm động tác đẩy người ta ra.

“Thiên Dịch, cậu sao thế?” Sờ lên đầu Thiên Dịch, Thường Cảnh ôn thanh hỏi.

Nghe được âm thanh Thường Cảnh, đột nhiên Thiên Dịch ngược đầu lên. Đôi con mắt xanh biếc nhìn thẳng Thường Cảnh, khiến khóe miệng Thường Cảnh co giật, lại đem câu hỏi đó hỏi lại một lần nữa.

Kết quả, trước mắt y liền lóe lên, cảm giác mình bị Thiên Dịch ôm chặt trong lòng ngực, đôi cánh tay vòng qua ôm lấy eo y, rất chặt chẽ.

Thường Cảnh: “.....”

“Tiểu Cảnh, em là vợ của ta, là của ta, chỉ có thể thuộc về ta!” Âm thanh Thiên Dịch vang lên, có chút trầm thấp, tâm tình cực kỳ bá đạo.

Thường Cảnh ngây người trong chốc lát, lập tức nhớ tới hình ảnh Thiên Dịch hôn mình, khuôn mặt đỏ bừng như trái táo đỏ.

Đầu ngón tay cứng ngắc run rẩy, y hiển nhiên không nghĩ đến, Thiên Dịch trong chớp mắt liền bùng nổ ý muốn sở hữu mạnh mẽ đến như vậy.

..... Được rồi, ngay từ đầu chính là như vậy, chỉ là do y đã bỏ qua? A, hay là do lúc ấy Thiên Dịch biểu hiện ý muốn sở hữu mãnh liệt, dáng vẻ cậu lúc đó chỉ như mười mấy tuổi thôi, không thể tạo thành áp lực gì đến y.

Nhưng mà, hiện tại Thiên Dịch không còn giống như trước, mặc dù tuổi tác không thay đổi, thế nhưng dáng vẻ đã xem như trưởng thành rồi, nên phát dục đã phát dục xong, hoàn toàn có thể áp bức người, chính vì vậy, vào lúc này lại thể hiện ý muốn sở hữu, mỗi lần đem lại cảm giác mới mẻ không giống nhau.

Bị Thiên Dịch ôm vào trong ngực, Thường Cảnh tiếp tục đi vào cõi thần tiên thất tưởng bát tưởng.

Thiên Dịch cảm giác người trong lòng ngực mình không đáp trả lại mình, tay ôm eo Thường Cảnh càng chặt hơn, ôm chặt đến nỗi Thường Cảnh không thể không phục hồi lại tinh thần.

“Tiểu Cảnh, em là của ta!” Cố chấp nói ra câu này, vào lúc này Thiên Dịch như đứa bé quật cường muốn có món đồ yêu thích của mình.

Thường Cảnh dở khóc dở cười, cảm giác mình bị ôm có chút khó chịu, liền nhẹ giọng an ủi: “Được, anh là của Thiên Dịch.”

Thiên Dịch vừa nghe Thường Cảnh đáp lại, lập tức buông y ra. Ngay sau đó đôi tay ấn lên bả vai Thường Cảnh, đôi mắt xanh biếc sáng long lanh, vẻ mặt cậu hiện giờ đã không còn uể oải suy sụp như trước, trở nên cực kỳ sinh động.

“Tiểu Cảnh, đây là em đáp ứng ta, sau này Tiểu Cảnh không được đổi ý.”

Thường Cảnh: “.....” Có chút dở khóc dở cười, y muốn nói, Thiên Dịch à, cậu còn không cho anh mày có cơ hội đổi ý nữa cơ.

“Tiểu Cảnh ơi Tiểu Cảnh à, ta rất là cao hứng.” Thiên Dịch kích động khoa tay múa chân bắt đầu nói năng lộn xộn.

Thường Cảnh: “.....” Y đã nhìn ra, không phải đã viết hằn trên mặt rồi sao.

“Tiểu Cảnh.” Thiên Dịch bỗng nhiên yên lặng, cậu nhìn Thường Cảnh, từ từ, gương mặt bắt đầu tiến sát vào người.

Thường Cảnh con mắt chớp một cái, trở mắt nhìn gương mặt Thiên Dịch cách mình càng ngày càng gần, lặp lại chuyện vừa nãy đã làm qua một lần.

Thiên Dịch như được ý nguyện chạm đến cánh môi Thường Cảnh, có điều cậu chỉ chạm nhẹ môi y, sẽ không làm tăng thêm xúc cảm hôn môi sâu.

Cảm giác được bờ môi chạm đến môi mình không nhúc nhích, Thường Cảnh nhìn gần trong gang tấc khuôn mặt xinh đẹp, ngay cả trên mặt có lông tơ, cũng có thể nhìn ra rõ ràng.

Y cũng không dự tính tự chui đầu vào rọ để dạy dỗ Thiên Dịch cách hôn môi, đối với y mà nói, hiện tại có thể tiếp thu, chỉ đơn giản là môi chạm môi mà thôi.

Ừm, chờ đến sau này, đến thời điểm y có thể tiếp thu sâu sắc hơn, y sẽ suy tính một chút từ bị động chuyển thành chủ động, trước tiên cứ để đứa nhỏ ngốc Thiên Dịch hôn mình đi.

—— có điều, cái này, hiện tại còn quá sớm, về sau lại nghĩ, về sau lại nghĩ.

.....

Hai người ở trong phòng lẫn lộn hết nửa ngày, lúc này mới rửa mặt xong liền mở cửa phòng.

Thường Cảnh đang muốn bước ra cửa phòng, âm thanh kéo kẹt vang lên, nghe thấy âm thanh cửa phòng đối diện mở ra, y nâng đôi mắt lên, liếc mắt liền nhìn thấy đứng ở cửa đối diện nam nhân vẫn còn trong tư thế mở ra cửa phòng.

Sau đó, ánh mắt có chút dại ra.

22. Chương 22

Có điều rất nhanh, Thường Cảnh liền đem ánh mắt thu hồi, bởi vì y phát hiện, nhìn một người xa lạ như vậy, đó là hành vi không lễ phép.

Tuy rằng trong lòng rất thần phục, thế nhưng trên mặt đã bình thản như cũ. Thường Cảnh tự nhận là, từ trước cho tới nay chưa từng gặp qua nam nhân đứng đối diện kia, tướng mạo lẫn khí chất, khiến y không thể nói ra cảm thụ của mình.

Kinh diễm! Không, cái từ này không thể hình dung được ấn tượng đầu tiên khi nhìn đến.

Thường Cảnh nghĩ đi nghĩ lại, có hâm mộ lẫn ghen tị, đó là một loại cảm giác kinh diễm quen thuộc đi.

Tuy rằng tướng mạo Thiên Dịch cũng cực kỳ tốt, thế nhưng hiển nhiên, đối diện với nam nhân càng ưu tú, hơn nữa khí chất của nam nhân kia nhìn thật bất đồng.

“Tiểu Cảnh?” Thiên Dịch đứng phía sau Thường Cảnh, cũng không chú ý tới người đứng phía trước đang thất thần, cậu chỉ là hiếu kỳ, tại sao Thiên Dịch lại không đi.

“Ừ, Thiên Dịch, chúng ta đi thôi.” Trả lời một câu, Thiên Dịch liền dẫn đầu đi ra cửa phòng, hướng tới chỗ cầu thang đi đến.

Thiên Dịch đi phía sau chỉ cách vị trí Thường Cảnh một bàn tay, ở vị trí của cậu, có thể nhìn thấy, chỉ cách một bước là có thể sánh vai đi cùng, lúc này lông mày hơi nhíu lại, không biết đang suy nghĩ gì.

Mím đôi môi có chút khô khốc, ánh mắt Thiên Dịch từ trên người Thường Cảnh vẫn chưa rời đi.

Sáng sớm hôm nay vừa hôn môi, hiện tại nghĩ đến hồi ức này vẫn mang đến cảm giác tươi đẹp, Thiên Dịch hiểu rõ mình, luyến tiếc cảm giác này.

—— có điều, vợ mình hiện tại đang trầm mặc, là do buổi sáng mình tùy tiện hôn môi sao?

Nghĩ đến đây ánh mắt Thiên Dịch lóe sáng, đôi mắt nhìn Thường Cảnh trở nên càng thâm thúy hơn.

Hai người cứ như vậy trầm mặc đi tới cầu thang, thậm chí xuống tới phòng khách.

Hai người xuất hiện, gây sự chú ý đến tất cả mọi người đang dùng cơm, bọn họ ngẩng đầu lên, nhìn Thường Cảnh cùng Thiên Dịch một chút, cũng không nhìn quá nhiều, lại lần nữa cúi đầu, tiếp tục dùng bữa sáng.

Tiểu nhị cười híp mắt xuất hiện trước mặt Thường Cảnh cùng Thiên Dịch, dẫn bọn họ đi tới bàn trống.

Sau khi hai người ngồi xuống, Thường Cảnh liền nâng hai tay lên, đặt lên mặt bàn đã có dấu hiệu xưa cũ, hai tay nâng khuôn mặt của mình, ánh mắt nhìn xa xăm, chăm chú quan sát cảnh vật ngoài đường.

Thiên Dịch đôi mắt không chớp nhìn Thường Cảnh, rất sợ nếu mình chỉ cần chớp mắt một cái thôi, người vợ trước mắt này, biến mất không còn thấy tăm hơi.

Lúc này, cậu không có lúc nào là không chờ mong, mình nhanh chóng thành niên. Bởi vì vào lúc đó, cậu sẽ cùng Thường Cảnh thành hôn, ký kết khế ước sinh tử, có như vậy, cậu không cần phải lo lắng, lúc này vợ mình ngồi ngay trước mặt, sẽ đột nhiên biến mất không còn thấy nữa.

Hai người trầm mặc, đợi đến khi sáng sớm Thiên Dịch nhìn thấy nam nhân kia xuất hiện.

Nam nhân rất thông dong đi xuống lầu, trong ánh mắt của tất cả mọi người có mặt trong phòng, không nhìn đến tiểu nhị muốn dẫn hắn đi đến đúng vị trí, đường hoàng đi tới bên bàn Thường Cảnh cùng Thiên Dịch đang ngồi.

Cúi đầu, hắn không nhìn Thiên Dịch ngồi một bên, mà là đưa ánh nhìn về phía Thường Cảnh.

Con người sẫm màu phản chiếu hoàn toàn nét mặt có chút kinh ngạc của Thường Cảnh, bỗng nhiên hắn câu môi nở nụ cười, âm thanh trầm thấp gợi cảm, “Xin hỏi, ta có được may mắn cùng cậu đồng thời dùng cơm?”

Thường Cảnh khẽ nhếch miệng, hiển nhiên là kinh ngạc.

Có điều, trải qua sự kiện Rohan cùng với sự kiện ở trong núi gặp thú Ly Lực, khiến Thường Cảnh càng hiểu chế độ của thế giới này, ừm, hoặc là nói chính là quy tắc.

—— giống cái, vĩnh viễn đứng ở vị trí yếu ớt.

Cho nên, cho dù nam nhân có hỏi mình, Thường Cảnh vẫn quay đầu nhìn Thiên Dịch, hỏi dò ý kiến của cậu.

Thiên Dịch cau mày, nhìn nam nhân đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt bọn họ, hơn nữa còn là một tên Ma tộc.

“Người là ai.” Thiên Dịch giọng nói lạnh lùng, xuất phát từ ý tứ bảo vệ, cậu đứng lên, hơn nữa hướng về phía trước vài bước, vừa vặn đứng ngay giữa nam nhân cùng Thường Cảnh, tách hai người bọn họ ra.

Nam nhân lúc này mới đưa mắt từ trên người Thường Cảnh chuyển qua trên người Thiên Dịch.

Con người màu đen lẳng lặng nhìn Thiên Dịch trong chốc lát, hắn mới dùng ngữ khí bình thản mở miệng, “Bỉ Nặc Phục Ân.”

“Ta tưởng, nơi này còn rất nhiều bàn trống.” Thiên Dịch mở miệng, ngữ khí không một chút nào hòa hoãn, cho dù nam nhân đã báo ra tên của chính mình thì cũng vẫn là như vậy.

“Hay là, ngài có thể chọn vị trí ở bên kia.”

Tiểu nhị đứng ở một bên nở nụ cười nịnh hót, đưa tay vì nam nhân chỉ đến vị trí gần góc tối, nơi đó hẻo lánh, hơn nữa cũng khá là yên tĩnh —— anh cho rằng, nam nhân là bởi vì, vị trí của hắn quá gần người khác, nên có vẻ sẽ ồn ào.

Lắc lắc đầu, nam nhân cũng giống như đêm qua nhất định phải ở cạnh bọn họ, vẫn không có ý định chuyển động thân thể, mà đôi mắt ấy, bình thản không gợn sóng nhìn Thiên Dịch.

Thường Cảnh nghĩ, nếu cứ giằng co như vậy cũng không phải là biện pháp tốt, hơn nữa, cũng chỉ là ngồi chung một cái bàn thôi mà, hắn là có thể được đi. Thế là, y đưa tay kéo kéo vạt áo Thiên Dịch, nhỏ giọng nói: “Thiên Dịch, hay là, chúng ta cứ để hắn ngồi chung một chỗ đi.”

Thường Cảnh vừa lên tiếng, quả thật xem như giải vây dùm tiểu nhị, chỉ thấy anh lập tức mỉm cười, “Tôi sẽ vì ngài chuẩn bị bữa sáng.” Dứt lời, liền vội vàng rời đi, nhìn bóng lưng kia, như đã sớm không biết đã chờ đợi trong bao lâu.

Thường Cảnh nói xong, khiến Thiên Dịch phải suy nghĩ trong chốc lát, lại cảm thấy trong đại sảnh đại đa số ánh mắt đều tập trung trên người bọn họ, vì thế mặt liền lạnh đi, cực không tình nguyện, hầu như khó có thể nhìn thấy, gật đầu một cái.

Có điều, cậu ngồi xuống, không phải là vị trí bên trái Thường Cảnh, mà là đối thành bên tay phải.

Thiên Dịch lúc này bày ra tâm tình khó chịu cùng bất mãn, khiến Thường Cảnh thả lỏng lông mày, mỉm cười nhàn nhạt.

Y đưa tay vỗ lên mu bàn tay Thiên Dịch, trấn an tâm tình cậu.

Nam nhân vẫn chưa ngồi xuống bên người Thiên Dịch, mà là đi tới bàn đối diện, ngồi xuống, cứ như vậy, hẳn cùng Thường Cảnh và Thiên Dịch mặt đối mặt.

Sau khi ngồi xuống, ánh mắt của hắn lại lần nữa nhìn trên người Thường Cảnh, tiếp tục không nhìn đến Thiên Dịch đang phẫn nộ cực kỳ.

Nam nhân xuất hiện, khiến bầu không khí đột nhiên đông cứng lại, Thường Cảnh muốn đánh vỡ bầu không khí có chút quỷ dị này, con ngươi xoay một vòng, hỏi: “Tại sao anh cứ nhìn tôi mãi thế?”

..... Sau khi Thường Cảnh nói xong ngay lập tức liền hối hận rồi, câu này vừa thốt ra khỏi miệng vốn bầu không khí đang đông cứng đột nhiên down đến băng điểm, điều này làm cho y hận không thể lấy lời nói vừa rồi nuốt trở lại vào trong.

Vì muốn bầu không khí ấm áp trở lại, Thường Cảnh không thể làm gì khác hơn là ngốc nghếch sờ lên tóc chính mình, ngắc ngứ khóe miệng, lộ ra nụ cười, nhanh chóng chớp chớp đôi mắt, nỗ lực rời xa vừa này mình quá náo loạn, hỏi ra vấn đề đó.

“Bỉ Nặc là họ anh sao?”

Tẻ nhạt, gió thổi hiu quạnh, Thường Cảnh cảm giác được Thiên Dịch dường như đang cười.

Xoay chuyển đầu mình, Thường Cảnh nhìn về phía Thiên Dịch, lập tức liền đối đầu với con ngươi xanh biếc, trong đôi mắt đó, có ý cười nhàn nhạt, phảng phất vừa rồi khí lạnh kia như chưa bao giờ xuất hiện.

“Tiểu Cảnh, họ của Ma tộc, là ở phía sau.” Ôn thanh vì Thường Cảnh giải thích, Thiên Dịch đưa tay sờ lên tóc người bên cạnh, cảm thụ khi chạm được trong lúc đó, cảm giác rất mềm mại nhu hòa.

Thiên Dịch biết Thường Cảnh chỉ vì không muốn bữa sáng sẽ có bầu không khí cứng nhắc, cho nên phải tìm ra chủ đề để nói, thế cho nên, khóe miệng cậu cũng cứng nhắc, trước tiên đối với Ma tộc ngồi đối diện cậu, lộ ra ý cười.

Khi Thường Cảnh đã hiểu rõ, y liền quay đầu lại, vô tình đối đầu với đôi con ngươi màu đen đối diện.

Điều này làm cho Thường Cảnh có chút buồn bực nghĩ, lẽ nào trên mặt mình nở ra một đóa hoa sao? Nếu không phải thế thì tại làm sao lần đầu tiên nhìn thấy nam nhân này, thậm chí bọn họ còn chưa hề quen biết nhau, lúc này cứ như vậy không chớp mắt nhìn chằm chằm mình mãnh liệt đến như vậy.

“Vậy thì, Bỉ Nặc..... Ồ, tôi có thể gọi anh như thế không?” Thường Cảnh suy nghĩ, cuối cùng vẫn không muốn gọi Phục Ân tiên sinh.

Dù sao, nơi này cũng không phải thế giới phương tây, cái từ ‘Tiên sinh’ này, có chút quá mức hiện đại rồi.

Trong đáy mắt Thường Cảnh, đại lục này tuy rằng có Tinh Linh là chủng tộc khiến y không thể nào đoán trước, thế nhưng trên bản chất, tuyệt đối giống phong cách thiên hướng Thiên Triều, cho nên sẽ không có khả năng có từ ‘Tiên sinh’ xuất hiện.

“Tiểu Cảnh, em nên gọi hắn là Phục Ân tiên sinh.” Thiên Dịch ở một bên nhàn nhạt nói một câu, đoạt lời nam nhân muốn mở miệng trước.

Thường Cảnh đang xoắn xuýt vụ ‘Tiên sinh’ nó quá mức hiện đại chỉ thuộc về thế giới phương tây: “.....”

Bỉ Nặc ánh mắt lóe sáng, khoe miệng chậm rãi nhếch lên, khuôn mặt trở nên nhu hòa không ít, hắn nhìn Thường Cảnh, trả lời: “Không, nếu như cậu gọi ta như vậy, ta rất lấy làm vinh hạnh.” Hắn vốn không hề để ý đến Thiên Dịch.

—— ở trong mắt hắn, ngoại trừ Thường Cảnh, căn bản không có người khác.

Thường Cảnh sửng sốt một giây, vẫn dựa theo cách gọi của Thiên Dịch, kêu Bỉ Nặc.

Thiên Dịch nghe xong, ý cười trong đáy mắt càng thêm nồng đậm, trái lại Bỉ Nặc, trên mặt cũng không có chút biểu tình nào, đáy mắt không có quá nhiều gợn sóng, cho dù Thiên Dịch muốn gọi hắn như thế nào, hắn cũng không để ý.

Tiếp đó, bầu không khí lại tẻ nhạt.

Có điều tiểu nhị đúng lúc đưa đến bữa sáng xem như hòa hoãn bầu không khí này, tiểu nhị nụ cười xán lạn khiến Thường Cảnh nhớ tới các tiếp viên phục vụ các vị khách quý, y thật muốn để cho bọn họ tới nhìn, cái gì gọi là phục vụ tối thượng, cách ba mét đã thấy nở nụ cười chuyên nghiệp!

Bữa sáng rất đơn giản, đặt ở trước mặt Thường Cảnh chính là cháo loãng ăn sáng, mà đặt ở trước mặt Bỉ Nặc, đó là bánh mì ốp la.

Đãi ngộ khác biệt như vậy, Thường Cảnh khó hiểu nhìn về hướng Thiên Dịch.

“Tiểu Cảnh, bữa sáng yêu thích của Ma tộc chính là bánh mì ốp la.” Cả đầy mặt mỉm cười, Thiên Dịch đột nhiên cảm thấy, ngày hôm nay Thường Cảnh đặc biệt đáng yêu, nhất là thời điểm y không hiểu, sẽ quay đầu nhìn mình bằng đôi mắt thật to.

23. Chương 23

Nghe xong lời Thiên Dịch giải thích, Thường Cảnh nhất định phải một lần nữa suy nghĩ lại, trên đại lục này đến cùng là thiên hướng theo tây hóa hay là đông hóa.

Đương nhiên, vấn đề này chỉ quấy nhiễu y trong chớp mắt, rất nhanh liền rút ra sau đầu đặt chú ý đến bữa sáng hấp dẫn ngay trước mặt —— dù sao, thời điểm đói bụng, suy nghĩ đến vấn đề nào đó là một chuyện khiến người khác không vui.

Lúc dùng bữa sáng mọi người rất yên tĩnh, không ai phát ra một âm thanh nào. Mãi đến tận khi ăn uống no đủ, Thiên Dịch kéo Thường Cảnh ra bên ngoài đi dạo, Bĩ Nặc phía sau vẫn không nhanh không chậm đi theo —— điều này vốn dĩ khiến Thiên Dịch hậm hực càng thêm phần nộ dữ dội.

Nếu không phải có một đôi tay khinh nhu vô về cậu, đánh tan lửa giận trong lòng, có thể biết trước, hiện tại nên đánh là sẽ đánh rồi.

Đi được mấy bước, Thiên Dịch dừng lại, lời Thường Cảnh đi lên phía sau mình, sau đó đôi mắt thẳng tắp quét đến trên người nam nhân đi phía sau.

“Tại sao ngươi vẫn đi theo ta!” Nghiến răng nghiến lợi, Thiên Dịch nói từng câu từng chữ như nhảy múa ra bên ngoài!

“Ta không phải đi theo ngươi.” Tầm mắt Bĩ Nặc chuyển tới trên người Thường Cảnh, nhàn nhạt nói, “Ta chỉ đi theo y thôi.”

Đối với hắn không cần chỉ mặt gọi tên, người ở chỗ này cũng biết là nói ai.

Hầu như trong lúc đó, Thiên Dịch liền muốn đọc thần chú mở ra linh lực nhắm về phía Bĩ Nặc, có điều cậu còn chưa hành động, đã bị Thường Cảnh phía sau bắt lấy tay.

“Không được.” Thường Cảnh âm thanh bình đạm vang lên, thành công ngăn lại động tác Thiên Dịch.

“Vì sao lại muốn đi theo tôi, ờ, Phục Ân tiên sinh?” Thường Cảnh suy nghĩ một chút, vẫn là trực tiếp hỏi ra vấn đề.

“Cậu thức tỉnh linh lực chưa trị.” Không dấu diếm, Bĩ Nặc trực tiếp trả lời vấn đề Thường Cảnh, hơn nữa làm sáng tỏ nói rõ mục đích của chính mình, “Ta cần sự giúp đỡ của cậu.”

“Không, chúng ta không muốn giúp ngươi.” Thiên Dịch kéo Thường Cảnh đứng ở phía sau nhích lại gần

mình, ánh mắt cậu trừng trừng nhìn chăm chăm Bỉ Nặc, nhú mày, “Tiểu Cảnh chỉ là Nhân tộc bình thường.”

Bỉ Nặc lông mày cũng hơi nhú lại, hắn vẫn chưa nhìn Thiên Dịch, mà là nhìn chăm chăm Thường Cảnh, “Chỉ có cậu mới có thể giúp đỡ em ấy, hiện tại em ấy đã chìm vào giấc ngủ say.”

Thanh âm Bỉ Nặc có chút chua xót, dần dần trở nên có chút đau thương, “Em ấy là bầu bạn của ta.”

“Tại sao chúng ta phải giúp đỡ người, phải biết chúng ta cũng không có nghĩa vụ này.” Thiên Dịch không chút nghĩ ngợi liền từ chối, cậu không thể dẫn Thường Cảnh đi đến một nơi xa lạ, hơn nữa nơi đó, còn có biết bao nhiêu nguy hiểm, chỉ vì Ma tộc nói một tiếng cần giúp đỡ, thì phải nghe theo sao.

Hướng hồ, trăm ngàn năm qua, Tinh Linh và Ma tộc tuy rằng chung sống hòa bình, thế nhưng cũng không quên đi cuộc chiến đối đầu với nhau mười triệu năm trước.

Tinh Linh không thích Ma tộc, Ma tộc cũng chưa chắc đối đãi tốt với Tinh Linh, tuy rằng Bình Thành nhân khẩu cũng có Tinh Linh và Ma tộc, thế nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến bầu không khí tồn tại này.

“Ta thỉnh cầu người.” Bỉ Nặc đôi mắt đen bình tĩnh nhìn Thường Cảnh, biểu tình bất biến, ánh mắt khẽ lay động, lộ ra biểu hiện thỉnh cầu.

“Có thể nói cho tôi biết, làm sao anh lại biết tôi có linh lực chữa trị?” Nghiêng đầu, Thường Cảnh đột nhiên hỏi.

“Ta có thể từ trên người cậu cảm giác được cùng Nhân tộc bình thường có sự bất đồng, ta đã từng may mắn xem qua Tinh Linh sử dụng linh lực chữa trị, thế nên đối với linh lực chữa trị tự nhiên sẽ biết, so với người bình thường hẳn cảm hơn nhiều lắm.” Đây là câu dài nhất mà Bỉ Nặc đã từng nói qua, dứt lời, hắn tiếp tục nhìn Thường Cảnh, trong mắt, vẫn mang theo thỉnh cầu như cũ.

Nghe xong lời Bỉ Nặc nói, Thường Cảnh nhú mày, thật lòng suy nghĩ có nên giúp đỡ hay không.

Nhìn dáng vẻ Thường Cảnh, Bỉ Nặc mắt sáng rực lên, hơi cúi người xuống làm một tư thế thỉnh cầu: “Ta thật sự bức thiết hi vọng sự giúp đỡ từ cậu.”

Cuối cùng, Thường Cảnh quay đầu nhìn Thiên Dịch, trong ánh mắt không hề có một tiếng động hỏi dò: “Thiên Dịch, anh có thể giúp đỡ không?”

Thiên Dịch không nói lời nào, bờ môi cậu mân lên, có thể thấy cậu cũng không đồng ý Thường Cảnh đi trợ giúp người trước mặt.

“Chúng ta nên giúp hần.” Thường Cảnh nói, tiếp tục nhìn người đứng bên cạnh mình.

“Tiểu Cảnh, chúng ta có thể sẽ gặp nguy hiểm.”

“Không, ta dùng nhân cách của ta xin thề, sẽ bảo đảm sự an toàn của các người.” Bỉ Nặc vội vàng mở miệng.

“Người dựa vào cái gì có thể bảo đảm!” Thiên Dịch ngữ khí không quen, thái độ không tốt, mặt vô biểu tình nhìn Bỉ Nặc.

“Ta lấy danh phận là thân vương Ma tộc.” Tuyên âm thanh bình thản nhưng trả lời lại rất mạnh mẽ!

“Thiên Dịch, chúng ta giúp hần, có được không?” Thường Cảnh mở miệng, y đưa tay nắm lấy tay Thiên Dịch, thần sắc bên trong, đó là mong đợi.

Thiên Dịch thoáng nhìn qua Thường Cảnh, trong lòng yên lặng thở dài một hơi.

—— Vợ tương lai của mình quá thiện lương, cũng không biết là tốt hay xấu.

Thường Cảnh ánh mắt mong đợi nhìn chính mình, Thiên Dịch thỏa hiệp, lông mày của cậu giãn ra, gật gật đầu, nói: “Tiểu Cảnh nếu muốn giúp hần, thì cứ giúp đi.”

Thường Cảnh nở nụ cười, đôi mắt uốn cong thành trăng lưỡi liềm, rất đẹp.

Mà Bỉ Nặc, liền thở phào nhẹ nhõm, hần nhìn về phía ánh mắt Thường Cảnh, trong lòng rất cảm kích, đương nhiên, hần vẫn chưa quên đi Thiên Dịch.

.....

Bởi vì đáp ứng muốn hỗ trợ Bỉ Nặc cứu tỉnh bầu bạn hần, cho nên bọn họ không thể không khởi hành rời đi Bình Thành, điều này cũng có ý nghĩa, Thiên Dịch vốn có kế hoạch muốn gia nhập Phụng Linh Đường đành phải trì hoãn lại.

Ngồi ở trong buồng xe, Thường Cảnh áy náy nhìn Thiên Dịch không nói lời nào, trên mặt cậu không nhìn ra hiện tại cậu đang nghĩ gì.

“Thiên Dịch, xin lỗi.” Thường Cảnh cúi đầu, nhỏ giọng nói với Thiên Dịch.

Thiên Dịch nghiêng đầu, nhìn vợ mình một chút, sờ sờ mũi, có chút nghi ngờ hỏi: “Tại sao Tiểu Cảnh lại

nói xin lỗi?”

“Bởi vì, đều do anh, khiến cậu phải lùi lại kế hoạch, hơn nữa còn có khả năng mang đến nguy hiểm.” Thường Cảnh hiểu, bọn họ căn bản không có biện pháp đoán trước nếu như cứu người liệu có nguy hiểm hay không.

Huống chi, bọn họ cũng không biết, vì cái gì bầu bạn Bỉ Nặc, gặp trường hợp nghiêm trọng nào mà phải cần đến linh lực chữa trị cứu trợ.

Bởi vì, Ma tộc có thuật chữa trị của riêng mình, thế nhưng Ma tộc là thuộc về hệ hắc ám, cho dù có thuật chữa trị, cũng không phải thuộc về quang hệ.

Có điều, cho dù không phải thuộc về quang hệ, thế nhưng thuật chữa trị vẫn chỉ chữa trị những chứng bệnh cơ bản nhất mà thôi.

Thiên Dịch nghe được lời Thường Cảnh, mặt không hề cảm xúc đột nhiên nhếch lên nụ cười đơn thuần đầy thỏa mãn.

Người trước mặt cậu đang hiểu lầm chính mình mới vừa rồi suy tư theo hướng khác rồi.

“Tiểu Cảnh, ta không có trách em đâu.” Chớp mắt, Thiên Dịch nói: “Hơn nữa, có thể đi đến Ma tộc, càng có khả năng rèn luyện linh lực chính mình.”

Sau đó, trong buồng xe yên tĩnh một hồi.

Vốn dĩ tựa ở thành xe nhắm mắt dưỡng thần nam nhân vào lúc này liền mở mắt ra. Hắn đã khôi phục lại dáng vẻ lãnh đạm, không còn giống như lúc trước thấy ở trên đường phố, lộ ra dáng vẻ lo lắng.

Hắn thản nhiên nói: “Nếu muốn tăng linh lực ta kiến nghị người không cần đi đến Phụng Linh Đường, chỗ đấy gần đây không yên ổn.”

“Làm sao người lại biết?” Thiên Dịch nhìn về phía Bỉ Nặc, hỏi.

Nam nhân như đã biết Thiên Dịch nhất định sẽ đưa ra nghi vấn như vậy, hắn chỉ đơn giản tự thuật sự tình mà chính bản thân mình biết, “Tình Linh Hoàng đã mất tích.”

Nói xong, nam nhân lại lần nữa nhắm hai mắt lại.

24. Chương 24

“Làm sao người lại biết, Tinh Linh Hoàng mất tích?” Tuy rằng Tinh Linh Hoàng thống trị Tinh Linh tộc, thế nhưng trên thực tế, Tinh Linh vẫn độc lai độc vãng chiếm đa số, cho dù ông có mất tích, vẫn không đem lại quá nhiều ảnh hưởng lớn đến Thiên Dịch, nhiều nhất, chỉ là kinh ngạc thôi.

Phải biết, Tinh Linh Hoàng vẫn là thành viên trong Tinh Linh tộc, là Tinh Linh được công nhận mạnh mẽ đảm nhiệm bảo vệ tộc mà thôi.

Hiện tại vị Tinh Linh Hoàng này, đã tiền nhiệm đến năm trăm năm, chưa bao giờ bị Tinh Linh khác vượt qua trong mỗi một trăm năm ứng tuyển chức vị Tinh Linh Hoàng.

Bỉ Nặc nghe Thiên Dịch nghi hoặc, một lần nữa mở mắt ra, nói “Thời gian ta đi đến nơi này, ta đã từng đi bái phỏng qua Tinh Linh Hoàng.”

Mở mắt ra, nam nhân đôi mắt màu đen bình thản nhìn Thiên Dịch, tiếp tục chậm rãi nói: “Bởi vì ta tưởng lão là thành viên trong hoàng gia, là Tinh Linh có thể sử dụng linh lực chữa trị, thế nhưng ta còn chưa tới, đã nghe thủ hạ ở nơi đó nói lão đã mất tích.”

Thiên Dịch vốn dĩ lông mày đã giãn ra liền nhú lại, tuy rằng Tinh Linh Hoàng mất tích đối với cậu mà nói vẫn không ảnh hưởng gì lắm, thế nhưng chuyện gia nhập Phụng Linh Đường, cậu phải bắt đầu cân nhắc đến điều này.

“Kỳ thật, nếu người muốn tăng cao linh lực, hay là, cùng Tiểu Cảnh tiếp xúc nhiều một chút.” Sau khi nói xong, Bỉ Nặc lại nghiêng đầu, ánh mắt nhàn nhạt dừng trên người Thiên Dịch, “Người còn chưa thành niên đúng không?”

Thiên Dịch mặt khó coi, hiển nhiên Bỉ Nặc nói ba chữ vị thành niên này, khiến cậu không mấy vui vẻ, bất quá đối phương chỉ là trần thuật sự thật, làm cậu không cách nào phản bác.

Có điều, cậu đã bị Bỉ Nặc nói những câu quá hấp dẫn.

Thiên Dịch: “Tại sao, phải cùng Tiểu Cảnh tiếp xúc nhiều hơn?”

Nghiêng đầu nghi hoặc nhìn vợ tương lai của mình, Thiên Dịch nói: “Huống hồ, tuy rằng Tiểu Cảnh thức tỉnh quang hệ chữa trị linh lực, thế nhưng, cũng không thể cùng ta chiến đấu.”

Bỉ Nặc nghe xong lời Thiên Dịch nói, liền nở nụ cười, vốn hững hờ như đóa hoa mai lãnh ngạo, nhưng khi mỉm cười lại như băng tuyết hòa tan vạn năm, như đóa hoa mùa xuân thắm ba nở rộ.

“Người không biết thể chất Tiểu Cảnh sao, người không ngửi được hương vị trên người y?” Sau khi cười, Bỉ Nặc hỏi.

Thiên Dịch có chút thất bại, “Hào thúc nói, trên người Tiểu Cảnh có mùi hương, chỉ có giống đực thành niên mới có thể ngửi được.”

“À, hóa ra là thế.”

Đối lập với trọng điểm của Thiên Dịch, trọng điểm của Thường Cảnh thì lại quan tâm trước câu hỏi của Bỉ Nặc: “Thể chất của tôi thì sao?” Y mờ mịt nhìn Bỉ Nặc.

“Cậu có được thể chất hiếm thấy nhất ở Địa Chi Quốc.” Bỉ Nặc nhìn Thường Cảnh, vì cậu nói ra nghi hoặc: “Nếu cậu tiếp xúc thân mật với giống đực, linh lực sẽ tăng cao, đặc biệt nếu cậu phát sinh quan hệ với giống đực. Mà giống đực cùng cậu phát sinh quan hệ mà nói, sẽ càng có tài phú quý giá hiếm có.”

Ánh mắt Bỉ Nặc, bỗng nhiên trở nên ôn hòa, vốn trông mắt lạnh đậm, từ từ ấm áp lên, “Bầu bạn của ta, cũng giống như cậu, có được thể chất như vậy.”

Thường Cảnh đã không còn tập trung nghe Bỉ Nặc nói đến bầu bạn hắn đang ngủ say, trong đầu của y chỉ hiện lên hai chữ lớn: Đỉnh lô.

—— truyền thuyết thân thể song tu.

Thiên Dịch thì kinh ngạc, cậu nghiêng đầu nhìn người vợ mình bỏ ra mười viên hoàng bảo thạch mua được, nhanh chóng chớp mắt, rất nhanh cậu liền khôi phục lại.

Có điều, lỗi tai cậu không tự nhiên hết động tới lại động lui, run rồi lại run.....

Bỉ Nặc nhìn thấy liền tự động phiên dịch thành: Chỉ cần cùng vợ mình làm chuyện sinh bảo bảo, là có thể tăng cao linh lực đúng không đúng không đúng không.

Cứ nghĩ đi nghĩ lại như vậy, mặt Thiên Dịch liền đỏ lên, cậu nhanh chóng cúi thấp đầu xuống, đôi mắt bởi vì thỏa mãn nên híp lại.

Đương nhiên, không chỉ Thiên Dịch không ngừng kinh ngạc, còn có Thường Cảnh.

Miệng bởi vì kinh ngạc mà hơi mở ra, dáng vẻ Thường Cảnh hiện tại xem ra như một kẻ ngốc —— trên thực tế, y hiện tại xác thật hi vọng mình trở thành kẻ ngốc.

Hết một tia lại một tia sấm sét đánh xuống thân thể y, đánh đến nỗi khiến y phải kinh ngạc, hoàn toàn không thể nào tiếp thu nổi.

Đầu tiên là giống cái có thể sinh con rồi giống cái phải đón nhận cái ấy ấy thu nhỏ đi rồi lại sinh ra đứa trẻ

giống cái đời sau đến thời kì động dục cái ấy ấy biến nhỏ đi lại sinh đứa trẻ giống cái hiện tại còn có thể tăng cao linh lực nhờ vào ooxx cùng với giống đực và rồi lại lặp lại vòng tuần hoàn như trên.....

Trong lòng như có từng trận bông tuyết bay ào ào, Thường Cảnh cảm thấy, chính mình đang đứng ngay vách đá cheo leo sẽ không nhận nổi thêm một đạo thiên lôi nào nữa..... Y có thể thỉnh cầu đại thần xuyên qua không, một lần nữa đánh y để quay trở về hiện tại!!!!

Thật muốn nhỏ lệ đầy mặt khóc rùng rùng gào thét thê thảm cho thỏa nỗi lòng!

—— trở lại thực tại, Thường Cảnh chân thật ghi nhớ trong lòng.

Hai mắt mờ mịt nhìn về hướng Bỉ Nặc, trên thực tế, Thường Cảnh cái gì cũng đều không nhìn thấy, nhưng mà cho dù như vậy, cũng đủ khiến Thiên Dịch uống nguyên cả vại giấm —— vợ mình lại đi nhìn chăm chăm vào mặt giống đực khác cho dù có nháy mắt hay không nháy mắt gì đó, thật sự là quá lắm rồi!

Thiên Dịch hai lỗ tai nhọn hoắt run lên, gương mặt đen xì y như đít nồi, cậu duỗi tay đem vợ ngồi kế bên cạnh mình nâng mặt chuyển hướng về phía mình, nói: “Tiểu Cảnh, Bỉ Nặc là giống đực đã kết hôn rồi!”

“A?” Thường Cảnh ngơ ngác đáp lại một tiếng, đó chỉ là theo bản năng, bởi vì y còn hăm trong suy nghĩ của chính mình chưa thoát ra ngoài.

Thiên Dịch nhìn dáng vẻ vợ tương lai của mình, vốn dĩ mày chưa kịp giãn ra lại càng nhú chặt hơn.

“Tiểu Cảnh, em là của ta, chỉ thuộc về ta.” Hôm nay đã không biết là lần thứ mấy lặp lại câu nói này, có điều Thiên Dịch vẫn không ngừng nói, như muốn trực tiếp ghi dấu ấn vào tận đáy lòng Thường Cảnh.

Rốt cuộc bị Thiên Dịch mạnh mẽ xoay chuyển cổ bắt đầu có dấu hiệu đau nhức, nhờ cơn đau nhức này khiến Thường Cảnh thành công từ trong chính suy nghĩ mình thoát ra ngoài.

Hồi thần trở lại, nhìn thẳng vào con người xanh biếc kiên định của Thiên Dịch, Thường Cảnh đột nhiên cảm thấy mặt mình có chút nóng lên.

Giải cứu cổ mình thoát ra khỏi trong tay Thiên Dịch, Thường Cảnh vẫn tương đối quan tâm chính vấn đề thể chất ‘Đỉnh lô’ của mình: “Ừm..... Trên thực tế, tôi muốn hỏi, cái thể chất này, thật sự rất đặc thù sao?”

“Ừ, từ vạn năm đến nay, ngoại trừ bầu bạn của ta ra, chỉ còn một mình cậu.” Bỉ Nặc ôn hòa trả lời vấn đề Thường Cảnh.

Thường Cảnh: “.....” Thật sự là..... Y chó ngáp phải ruồi rồi.

Thường Cảnh vì chính mình đốt một ngọn nến, thuận tiện ở trong lòng ha ha ha một phen.

Hai người đối thoại tốt cuộc càng khiến Thiên Dịch suy nghĩ đến thể chất đặc thù của vợ mình, y nghiêng đầu nhìn vợ tương lai của mình.

Vốn dĩ trên mặt đang đỏ ửng liền nhanh chóng tiêu tan.

Đang xác định vợ mình lớn lên xinh đẹp hơn nữa có đủ hấp dẫn giống đực khác không, thì cậu không chút do dự đem người ôm vào trong lòng ngực, sau đó cách xa Bỉ Nặc vài bước.

Bỉ Nặc đối với cách làm của Thiên Dịch, cũng không biểu thị bất luận điều gì, hắn vẫn tựa ở trên thành xe, biểu tình nhàn nhạt, giống như khi nãy trong tròng mắt xuất hiện ôn nhu, chỉ là ảo giác mà thôi.

Thường Cảnh phát hiện mình bị Thiên Dịch ôm vào trong ngực, sau lưng gần sát ngực cậu, vốn đã cảm thấy có chút nóng gò má càng thêm phát nhiệt, ngay cả hai lỗ tai lộ ra bên ngoài, đều trở nên mềm mại hơn.

“Thả anh ra, Thiên Dịch.” Vùng vẫy một hồi, Thường Cảnh thấp giọng nói.

Có điều, Thiên Dịch đáp lại y chỉ là cố chấp không buông dùng cánh tay ôm sát cánh tay của mình.

“.....”

Một lúc sau, Thường Cảnh mới nghe được Thiên Dịch giọng buồn buồn truyền tới, “Tiểu Cảnh càng ngày càng đẹp lại tốt bụng nữa, không chỉ thức tỉnh linh lực chữa trị hơn nữa còn có thể chất đặc thù khó gặp.....” Nói tới chỗ này, cậu dừng lại một chút, mím môi, mới cẩn thận từng li từng tí một hỏi: “Tiểu Cảnh, em sẽ rời khỏi ta sao?”

Có chút bất đắc dĩ liếc mắt lên nhìn trời, Thường Cảnh ôn thanh trả lời: “Sẽ không đâu.”

“Nhưng mà, sau này bên người Thường Cảnh sẽ xuất hiện nhiều giống đực ưu tú, mạnh mẽ hơn ta.” Không buông tha cho vấn đề này, Thiên Dịch giống như đứa bé muốn được ăn kẹo đường.

“Nhưng mà, bọn họ không phải là Thiên Dịch đâu nè.”

Đại khái là do Thường Cảnh nói, là lời tình thoại buồn nôn nhất, có điều người kia nghe được lại phi thường hưởng thụ!

Thiên Dịch choàng tay qua eo Thường Cảnh nắm thật chặt, khuôn mặt trắng nõn, nổi lên màu đỏ quỳnh di, ánh mắt cậu lóe sáng, cuối cùng mở miệng nở nụ cười.

Đồng thời, Thiên Dịch ở trong lòng xin thề — cậu nhất định phải nỗ lực rèn luyện chính mình, như vậy mới có thể bảo vệ Tiểu Cảnh thật tốt không bị các giống đực khác cướp đi!

Tiểu Cảnh, chỉ có thể là vợ cậu!

.....

Bánh xe chuyển động, thú Thanh Ngưu kéo chiếc xe chậm rãi cất bước lên đường hướng về Ma tộc, trong buồng xe, đã yên tĩnh trở lại.

Thường Cảnh nằm trong lòng ngực Thiên Dịch, ngủ rất say, còn Bỉ Nặc thì dựa vào thành xe, lúc này xuyên thấu qua thùng xe nhìn ra ngoài cửa sổ nhỏ thấy cảnh tượng là một cây đại thụ che trời.

Đột nhiên, Bỉ Nặc nhú mày lên, quay đầu nhắc nhở Thiên Dịch đang ôm Thường Cảnh nói: “Có Linh Thú tới gần!”

Cái gọi là Linh Thú, ý chỉ chính là thú hình bề ngoài, thế nhưng chúng nó đã mở ra lý trí, có tư duy thú loại của riêng mình, linh thú cấp thấp tuy rằng đồng dạng cũng được gọi là linh thú, thế nhưng về thực chất, cùng Linh Thú này có cách biệt kém xa.

Loại Linh Thú này có số lượng rất ít, thế nhưng chúng nó cũng có tồn tại, chúng nó tính cách cao ngạo hơn nữa luôn dùng thói quen ánh mắt bề nghệ nhìn về chúng sinh chỉ ngoại trừ chúng nó và các giống loài khác.

Phần lớn Linh Thú rất thích bắt nạt lũ nhân trên đường, vờn bọn họ đến chật vật thảm thương làm niềm vui, nói tóm lại, chính là tính cách ác ý đến cực điểm.

“Các người ở bên trong không cần đi ra, ta đi dụ nó rời khỏi đây.” Bỉ Nặc nói xong liền xuống xe.

Xoa xoa hai mắt của mình, Thường Cảnh từ trong lòng ngực Thiên Dịch ngẩng đầu lên, mặt vẫn còn đang ngái ngủ, hỏi: “Thiên Dịch, đã xảy ra chuyện gì?”

“Chúng ta gặp được Linh Thú.” Thiên Dịch lời ít mà ý nhiều trả lời.

“Linh Thú?” Thường Cảnh chớp mắt, nghi hoặc lên tiếng.

Hết chương 24

25. Chương 25

Nếu Bỉ Nặc đã đi xuống, thế thì không cần phải lo, Thiên Dịch động tác ôn nhu ôm người trong ngực, nhẹ giọng phổ cập cho Thường Cảnh biết tri thức Linh Thú có trên đại lục này.

Nghe xong phổ cập kiến thức, Thường Cảnh dị thường bình tĩnh đưa tay ở trên lòng ngực Thiên Dịch sờ soạng một phen, sau khi quang minh chính đại ăn đậu hủ, liền hít một hơi thật sâu từ trong lòng ngực Thiên Dịch bỏ ra ngoài.

Dù sao, thế giới này có quá nhiều sự vật lý giải mà y không thể nào hiểu được —— phát sinh ở trên người y những chuyện thất thất bát bát đã khiến y hận không thể ở trong lòng điên cuồng spam, giống như năm ngoái y mua được một chiếc đồng hồ đeo tay vậy.

Linh Thú cái gì, so với chuyện phát sinh trên người y..... Dựa vào điều gì, có thể so sánh à!

Đáp án là, không thể.

Có điều, đối với lời Thiên Dịch nói về Linh Thú, Thường Cảnh vẫn ôm lòng hiếu kỳ.

Vốn dĩ trong xe không lớn lắm y đi lên phía trước vài bước, kéo màn xe, ra bên ngoài nhìn.

Cây cối cao to vươn thẳng chọc đến bầu trời —— rất rõ ràng, vị trí của bọn họ là ở trong rừng cây.

Tầm mắt hướng về trước không tới 100 mét, Thường Cảnh nhìn thấy Bỉ Nặc, cùng với Bỉ Nặc mặt đối mặt..... Ồ, tuy rằng Bỉ Nặc đã rất cao rồi thế nhưng vẫn như cũ có một con từ trên cao nhìn xuống hơn nữa ánh mắt khinh thường nhìn Bỉ Nặc..... Một con Độc Giác thú?

Thường Cảnh nhanh chóng ở trong đầu nghĩ đến dáng vẻ Độc Giác thú mà mình đã từng biết: Ngoại hình như ngựa trắng, trên trán có sừng xoắn ốc, toàn thân trắng như tuyết —— căn bản hoàn toàn giống như đực.

Có điều đại khái vẫn có điểm không giống nhau, chính là Bỉ Nặc đứng trước mặt Độc Giác thú kia, biểu tình kiên cường thanh lãnh, còn bề nghệ ngạo mạn nhìn chúng sinh. Bên trong nhận thức Thường Cảnh mà nói, Độc Giác thú xinh đẹp lại thuần khiết lại không phải như bây giờ.

Thường Cảnh không thể tin được đưa tay dụi dụi mắt, định thần nhìn lại, vẫn là Độc Giác thú, lại không tin tiếp tục dụi mắt..... Cứ một lần lại một lần lặp lại động tác dụi mắt nhìn người rồi lại nhìn thú, cuối cùng Thường Cảnh dừng lại động tác khiến mình cảm thấy ngu ngốc này.

Đem kính ngực nuốt xuống bụng, Thường Cảnh nỗ lực duy trì vẻ mặt bình thường, quay đầu nhìn Thiên Dịch đang mỉm cười nhìn mình.

“Nó chính là Linh Thú mà cậu nói?” Ngón tay Thường Cảnh chỉ về phương hướng đó, nơi Bĩ Nặc đối đầu với Độc Giác thú.

Thiên Dịch đi tới, theo ngón tay Thường Cảnh nhìn sang, hiển nhiên, Bĩ Nặc đứng trước mặt loại sinh vật kia, cũng không cảm thấy xa lạ gì.

“Nó là Kỵ Hành thú đấy.” Thiên Dịch ôn thanh cùng Thường Cảnh nói.

“Kỵ Hành thú?” Thường Cảnh ghi nhớ tên này, thời điểm ngẩng đầu, y nhìn về hướng Bĩ Nặc, yên lặng ở trong lòng phun tào một câu: Sao không gọi tên là Độc Giác thú cho dễ nghe hơn, hơn nữa cái tên này gợi lên rất nhiều hình tượng nha.

“Ừm, là một loại Linh Thú.”

.....

Bĩ Nặc nỗ lực cùng Kỵ Hành thú ngay trước mặt tiến hành câu thông, để nó không làm ảnh hưởng chính mình mang Thường Cảnh trở lại cứu bầu bạn hẳn.

Có điều, rõ ràng, Độc Giác thú..... Cũng chính là Kỵ Hành thú một điểm cũng không đem lời nói của hắn nghe vào, nó biểu hiện cao cao tại thượng cúi đầu nhìn xuống Ma tộc đứng trước mặt mình, khinh thường nhìn lại —— vào tai này ra tai kia, đại khái chính là như vậy. **(Lời tác giả: vì không muốn lẫn lộn, bắt đầu từ giờ, sẽ không viết Độc Giác thú nữa mà dùng Kỵ Hành thú luôn.)**

“Nói đủ chưa? Đủ rồi liền bắt đầu đi, nói hoài riết chán.” Thật phiền thật phiền thật phiền, nếu như nó là linh hồn Kỵ Hành thú từ hiện đại xuyên qua đến đây, phỏng chừng nó sẽ spam đầy lên trên mặt như thế.

Đá đá vó ngựa, Kỵ Hành thú đôi mắt lãnh ngạo xem xét Bĩ Nặc liếc mắt một cái, rồi sau đó dị thường lãnh ngạo cao quý đem cái đầu to của mình, nhấc lên cao hơn.

Thường Cảnh: “.....” Ai có thể nói cho y biết, tại sao y cảm thấy Kỵ Hành thú này lại moe đến vậy..... Nhất định là phương thức này không đúng chỗ nào rồi.

“Thiên Dịch, chúng ta xuống xem một chút đi.” Thường Cảnh xin thề, y tuyệt đối không phải là bởi vì muốn khoảng cách gần một chút để cảm thụ tâm tình Bĩ Nặc ngay lúc này.

Thiên Dịch hai lỗ tai nhọn lắc lắc, cúi đầu thoáng nhìn tay trong tay, nâng môi lên, chậm rãi gật gật đầu.

Hai người từ trong xe bước xuống, Thiên Dịch đem Thường Cảnh bảo hộ phía sau, ngay lập tức, đi tới bên người Bĩ Nặc.

Lúc này Bỉ Nặc cũng giống như lúc nhìn thấy hai người Thường Cảnh, mặt mày lãnh đạm không cảm xúc, hần ngửa đầu nhìn con thú cao to ngay trước mặt mình, ngữ khí không nhanh không chậm nói: “Ta cũng không muốn cùng ngươi chiến đấu.”

Kỵ Hành thú hừ một tiếng, mở miệng, trong giọng nói đầy khinh thường: “Ma tộc thô bỉ, nhữ đây là hướng về ngô thần phục sao?”

Đôi mắt to xanh thẳm nhìn lướt qua Thường Cảnh cùng Thiên Dịch vừa mới xuất hiện, đuôi lắc lư nhàn nhả: “Ma tộc, trợ thủ của nhữ chính là Nhân tộc không hề có lực phản kích cùng Tinh Linh vị thành niên?”

Bỉ Nặc: “.....” Hần thật bất đắc dĩ, tại sao, luôn có cảm giác ông nói gà bà nói vịt?

Thường Cảnh trừng to mắt ở một bên cẩn thận quan sát Kỵ Hành thú thật lâu.

Tiến sát vào y mới thấy, quanh thân Kỵ Hành thú bao trùm một tầng lông xù, lông tơ màu trắng, xem ra, vô cùng ấm áp.....

Thế là, bước chân bất chợt chuyển động hướng về phía trước.

Giống như bị mê hoặc, Thường Cảnh vô cùng mong muốn dùng tay mình chạm lên da Kỵ Hành thú, cảm thụ một chút, loại lông xù màu trắng kia nếu chạm vào lông bàn tay cảm giác sẽ ra sao.

Kỵ Hành thú cảm nhận được tầm mắt rơi trên người mình, đôi mắt hướng về Thường Cảnh quét tới.

Âm thanh bất mãn lại vang lên, “Nhân tộc thấp kém, nhữ muốn làm cái gì!”

Tiếng nói này khiến Thường Cảnh bình tĩnh, đương nhiên cũng làm cho tầm mắt Thiên Dịch cùng Bỉ Nặc đều tập trung trên người y, điều này làm cho y ngẩn người một chút.

Nhìn khoảng cách chính mình chỉ còn chưa đến một mét là có thể chạm đến Kỵ Hành thú, Thường Cảnh nuốt nuốt nước miếng, mở hai tay ra, cho thấy chính mình không có ác ý.

“Xin lỗi.” Lui tới bên người Thiên Dịch, Thường Cảnh lúc này mới nhàn nhạt mở miệng xin lỗi cùng cái vị hết sức không vừa lòng Kỵ Hành thú kia.

Kỵ Hành thú tựa hồ đối với Thường Cảnh có hứng thú, ánh mắt nó nhìn trừng trừng hầu như trần trụi đánh giá đối phương, ngay lập tức, hưng phấn nói: “Nhữ thức tinh linh lực chữa trị rồi!”

“.....” Thường Cảnh thoáng nhìn vào trong mắt Kỵ Hành thú đang phát sáng, gật gật đầu, “Ừ.”

Ngó Thường Cảnh một chút, Kỵ Hành thú dùng ngữ khí ban tặng nói: “Rất tốt, tuy rằng như là Nhân tộc thấp kém, thế nhưng có thể thức tỉnh chữa trị linh lực thuộc về Tinh Linh, rất thú vị. Cho nên ngô quyết định, như có thể đi theo ngô!”

Kỵ Hành thú cao cao tại thượng giọng điệu khiến Thường Cảnh có một loại cảm giác như một đứa bé thiếu niên mà không phải Linh Thú uy phong凛冽.....

Thường Cảnh vì Linh Thú trước mặt cảm thấy một loại đến từ thế giới ác ý này..... Loại này tự cho là cao cấp thượng đẳng vương bát chi khí sừng sao một chuyện?

Linh Thú, mày xác định không phải tự dẫn xác đến đây hay vẫn chưa có cách nào tu thành thần.....

Thiên Dịch đem Thường Cảnh kéo đến phía sau mình, nhìn Kỵ Hành thú nhú mày: “Tiểu Cảnh sẽ không đi theo người.”

“Như đi theo nhóm toàn những thứ ngu xuẩn, như có thể đi theo ngô đã là một đặc ân lớn rồi đấy!” Kỵ Hành thú bộ dáng thiên hạ đệ nhất duy ngã độc tôn, khiến Thường Cảnh vô cùng muốn dùng tay đâm mù hai mắt mình.....

—— đậu má, loại ngữ khí quý dị này xuất hiện vốn dĩ đại diện cho thuần khiết tốt đẹp lại bị Độc Giác thú thượng đẳng nói ra, có làm như thế nào cũng khiến y tan vỡ nát hết cả lòng!

Thường Cảnh hé miệng, âm thầm thở dài.

“Chúng ta đánh cược đi.” Thiên Dịch bình tĩnh mở miệng, “Nếu người thua, phải cùng ta kí kết khế ước chủ tớ, thế vĩnh viễn không phản bội.”

Tiếng nói vừa dứt, trong tay Thiên Dịch liền xuất hiện một thanh kiếm lóe ánh sáng màu trắng quanh thân kiếm —— đó là kiếm ánh sáng, vũ khí của Tinh Linh tộc.

Kỵ Hành thú sống gần ngàn năm, chưa bao giờ nghe qua có người dám to gan khiêu chiến nó, đáy mắt thoáng hiện lên ánh sáng nhảy nhót, nó mở miệng, trả lời: “Được, ngô ứng chiến.”

Trong ánh mắt nóng lòng muốn thử quyết đấu khiến Kỵ Hành thú đột nhiên bộc phát ra năng lượng cường đại, âm thanh nó dường như từ phương xa truyền đến, “Nếu như thua, phải đem Nhân tộc bên cạnh giao cho ngô.”

Thiên Dịch ánh mắt rùng mình, đem Thường Cảnh đẩy đến bên người Bỉ Nặc, phát ra âm thanh vô cùng kiên định, “Ta sẽ không thua!”

Như là ứng nghiệm với lời nói của cậu, khi câu cuối cùng biến mất ở bên miệng cậu, cậu liền ngâm xương

chú ngữ thuộc về Tinh Linh —— liền bay lên.

Bỉ Nặc nhìn địa phương sắp trở thành chiến trường, hấn nghiêng đầu, nói với Thường Cảnh: “Chúng ta chuyển sang nơi khác.”

Thường Cảnh gật gật đầu, vẻ mặt có chút nghiêm nghị.

Ánh mắt y dừng trên người Thiên Dịch đang lơ lửng giữa không trung, bên trong lo lắng biểu lộ ra không bỏ sót tí nào.

“Y sẽ không thua.” Bỉ Nặc vừa đi vừa nhẹ giọng nói, “Y rất quan tâm đến cậu.” Thế cho nên, nếu đã đặt cược hết trên người y, cậu ta sẽ không thua.

Khẩu khí Bỉ Nặc giống như tùy ý, nhưng trên thực tế, đây là câu động viên Thường Cảnh cả người đang trong trạng thái căng thẳng.

‘Y rất quan tâm đến cậu’ sáu chữ này rơi vào trong đầu Thường Cảnh, khiến thân thể y căng thẳng liền hòa hoãn lại một chút, tuy rằng lông mày vẫn nhíu chặt, bên trong ánh mắt lo lắng vẫn chưa tản đi, thế nhưng quanh thân tản mát ra hơi thở lo lắng, đã bớt đi không ít.

Ngồi vào trong xe, thú Thanh Ngưu kéo bọn họ từ từ đi tới một nơi tương đối an toàn, sau đó ngừng lại.

Hầu như là không thể chờ đợi được nữa, Thường Cảnh khi thấy thú Thanh Ngưu dừng lại trong nháy mắt liền nhảy xuống xe, sau đó đưa mắt nhìn về hướng Thiên Dịch.

Lúc đó, Thiên Dịch cùng Kỵ Hành thú đã đánh nhau tương bực.

Bên trong luồng ánh sáng lớn, thân ảnh Thiên Dịch linh hoạt sinh động ở bốn phía Kỵ Hành thú, cậu hầu như là dùng thuật thuận di, bởi vì cậu tốc độ bay nhanh. Làm Kỵ Hành thú căn bản không có chút sức lực chống cự nào.

Có điều, Kỵ Hành thú sở dĩ được xưng là Linh Thú cũng không phải chỉ đơn giản xưng hô cho có mà thôi.

Nó đột nhiên bất động, đứng ở giữa trong luồng ánh sáng.

26. Chương 26

Thường Cảnh gắt gao nhìn chăm chăm vào giữa quang trận ngay chỗ con Kỵ Hành thú không nhúc nhích kia, ánh mắt nó cao cao tại thượng như là đang nói Thiên Dịch lúc này làm căn bản chỉ là chuyện vô ích

Kỵ Hành thú ngửa đầu đứng ở giữa quang trận, như con dã thú tùy thời sẽ phát động công kích.

Đột nhiên, hai móng ngựa của nó giật giật, ngay lập tức nhanh chóng hướng về Thiên Dịch xông tới, hạ thấp đầu, dùng chính cái sừng to của mình đâm về hướng Tinh Linh trước mặt ——

Thiên Dịch cấp tốc lùi về sau, né tránh công kích từ Kỵ Hành thú, có điều còn chưa chờ cậu dừng lại ổn định liền nghe thấy Thường Cảnh lo lắng hô to: “Thiên Dịch, cẩn thận phía sau!” Âm thanh tiết lộ cực kỳ khủng hoảng.

Hầu như Thường Cảnh mới vừa dứt lời trong vòng một giây kia, Thiên Dịch cảm giác được phía sau có sóng linh lực, thân thể cậu lập tức tránh sang một bên ——

Thế nhưng vẫn chậm một bước, Kỵ Hành thú sử dụng một lần công kích linh lực lên cậu, linh lực hệ lửa đánh vào trên cánh tay cậu chưa kịp né tránh, thế là cánh tay trắng nõn liền ửng đỏ lên. Đau đớn dần kéo tới, khiến thân thể Thiên Dịch bay trên không trung chao đảo, suýt chút nữa rơi xuống.

Thường Cảnh đầy mắt lo lắng gia tăng mãnh liệt, muốn hướng về phía Thiên Dịch chạy tới, chỉ là y còn chưa bước ra một bước, đã bị Bĩ Nặc đứng ở phía sau tay mắt lạnh lẽo nắm lấy cánh tay.

“Cậu phải tin tưởng y.” Bĩ Nặc âm thanh bình đạm vang lên, đôi mắt màu đen của hắn nhìn có vẻ nôn nóng cùng Thường Cảnh lo lắng, nói: “Y muốn trưởng thành, nhất định phải trả giá. Huống hồ, cậu không giúp được y.”

Cậu nói sau cùng khiến bước chân Thường Cảnh không bước tới nữa, bởi vì y biết, năng lực của chính mình —— chỉ như tấm thảm chùi chân cho Kỵ Hành thú đạp lên.

Thường Cảnh xoay người, y nhìn Bĩ Nặc, nhỏ giọng nói: “Như vậy anh đi giúp Thiên Dịch đi.”

Bĩ Nặc lắc đầu, “Ta lúc trước đã từng nói qua, nếu y muốn trưởng thành, nhất định phải nỗ lực trả giá.”

Cái nỗ lực này, chính là một lần bị thương sau đó liền đứng dậy —— chỉ cần cậu có thể chịu đựng, đồng thời kiên trì bền bỉ nỗ lực, như vậy một ngày nào đó, linh lực tuyệt đối tăng trưởng nằm ngoài dự đoán.

Thường Cảnh bặm môi, lại lần nữa quay đầu, hai tay y ở trước ngực tạo thành chữ thập, bắt đầu cầu nguyện. Y không biết thế giới này có Thượng Đế hay không, có thần linh tồn tại hay không, thế nhưng y hiện tại cần một tín ngưỡng, để y có thể cầu nguyện Thiên Dịch bình an.

Thiên Dịch nhìn Kỵ Hành thú, sắc mặt trắng xám, thế nhưng ánh mắt của cậu ác liệt lại kiên định.

Cậu thu hồi kiếm ánh sáng trong tay, ngược lại bắt đầu đọc thần chú, cậu chỉ có một niềm tin kiên trì —— đó chính là cậu không thể thua.

Thiên Dịch nhắm mắt lại, cảm thụ hơi thở từ rừng cây, lập tức cậu cảm nhận được quanh thân mình nguyên tố tự nhiên đột nhiên tăng vọt —— sắp đến điểm giới hạn.

Đột nhiên mở mắt ra, Thiên Dịch đưa ngón tay hướng về Kỵ Hành thú, ngay sau đó từng ngọn cây mây bỗng nhiên điên cuồng hướng tới ngón tay cậu quần quanh. Trong lúc Kỵ Hành thú không có phản ứng, đem nó trói lại thật chặt.

Thiên Dịch chậm rãi từ trên không trung hạ xuống, một ngọn cây mây thân mật sượt lên gò má của cậu, rồi sau đó cả bó cây mây trói chặt Kỵ Hành thú được để xuống đất.

Thiên Dịch mặt vô biểu tình đi tới bên người Kỵ Hành thú, ở trên cao nhìn xuống Linh Thú bị cây mây cột chặt nằm trên đất, âm thanh rất nhẹ, thật bình thản nói, “Người thua rồi.”

Kỵ Hành thú không có hình người, bằng không nếu nó có được, nét mặt nó bây giờ nhất định rất khó coi.

Đáy mắt nó khó có thể tin khi mình bị đánh bại, sau khi nghe Thiên Dịch nói xong, hầu như là không chịu dừng lại, lập tức điên cuồng hét lớn: “Không thể nào, làm sao nhữ có thể đánh bại ngô được!”

Thiên Dịch nghe lời Kỵ Hành thú không cam lòng, chỉ bình thản lập lại: “Người thua rồi.”

Kỵ Hành thú lại một lần nữa chịu bị đả kích: “.....”

.....

“Thiên Dịch!” Thường Cảnh chạy đến bên người Thiên Dịch, kéo cánh tay bị linh lực hệ lửa làm cho tổn thương, ánh mắt rất là đau lòng.

“Có đau không?” Ngẩng đầu lên, Thường Cảnh nhìn thiếu niên đứng trước mặt mình.

“Ừm, mới ban đầu còn có chút đau, hiện tại đã không còn cảm giác đó nữa.” Thiên Dịch nhú nhú mày, thành thật nói ra cảm thụ bản thân, trong giọng nói còn có chút làm nũng.

“Thế thì phải làm sao bây giờ, vết thương này thật nghiêm trọng.” Thường Cảnh sốt ruột, trên tay Thiên Dịch chính là cánh tay trái, lúc này nó đã bắt đầu đen lại, khiến người ta nhìn vào rất sợ hãi.

Bỉ Nặc thoáng nhìn Nhân tộc đã hoàn toàn quên đi mình có linh lực chữa trị, nhắc nhở: “Cậu hãy dùng linh lực chữa trị.”

“Tôi không biết phải dùng nó như thế nào.” Thường Cảnh mờ mịt nhìn Bỉ Nặc.

“Nhắm mắt lại, niệm chú ngữ chữa trị linh lực.” Bỉ Nặc nói.

“Chú ngữ?” Thường Cảnh mắt sáng rực lên, lập tức từ trong ngực của mình tay chân luống cuống móc ra một quyển sách, bắt đầu vùi đầu vào từng từ từng từ.

Thường Cảnh nhớ được bản thân trước đó đã từng thấy nội dung chú ngữ, nhưng y càng sốt ruột, càng không tìm được nội dung mình mong muốn, thế là lông mày càng ngày càng nhíu lại.

Thiên Dịch có thể cảm nhận được tâm tư Thường Cảnh rối bời, vết thương của mình tựa hồ cũng quên đi, miệng nhếch lên, vẻ mặt rất là thỏa mãn.

“Tiểu Cảnh, từ từ tìm thôi.” Âm thanh cậu ôn hòa sạch sẽ vang lên, quét đi tia vội vàng trong lòng Thường Cảnh.

Lại lật vài trang sách trong tay, Thường Cảnh mới tìm được nội dung liên quan đến chú ngữ chữa trị linh lực.

Y rất chăm chú nhìn chằm chằm đoạn chú ngữ rất dài, từng chữ từng chữ niệm theo, chậm rãi từ từ quen thuộc đọc càng ngày càng trôi chảy, rất nhanh đã học xong.

Đem quyển sách thu hồi trong lòng ngực, Thường Cảnh kéo tay Thiên Dịch qua, nhắm mắt lại, miệng lầm bầm.

Y cảm giác được trên tay mình ngưng tụ quang nguyên tố càng ngày càng nhiều, sau đó đầu ngón tay áp từng điểm từng điểm thấm vào tận đáy lòng, y ở trong lòng nói rằng: Hỡi ánh sáng, hãy giúp ta chữa trị vết thương trên cánh tay này đi.

Thường Cảnh một lần lại một lần lặp lại, mãi cho đến khi, quang nguyên tố trong lòng bàn tay bắt đầu sinh động nhảy múa.

Thời điểm mở mắt ra lần nữa, Thường Cảnh liền phát hiện bàn tay đặt trên tay mình vốn đã cháy đen một lần nữa liền trắng nõn lại — thành công rồi!

Thường Cảnh đẩy mắt kính hỉ, y kéo cánh tay Thiên Dịch xem đi xem lại, xác định hoàn toàn không còn dấu vết nào của vết thương, lúc này mới nở nụ cười đầy thỏa mãn.

“Quá tốt rồi.” Mỉm cười nói xong lời này, Thường Cảnh mắt tối sầm lại, liền hôn mê bất tỉnh —— trí nhớ của y dừng lại đúng một giây khi thấy vẻ mặt Thiên Dịch lo lắng.

Thiên Dịch ôm lấy Thường Cảnh đã ngất đi, gương mặt cậu đã đen như đất nồi.

Ngẩng đầu, cậu nhìn Bỉ Nặc, “Xảy ra chuyện gì, Tiểu Cảnh làm sao vậy?”

Bỉ Nặc cũng không đáp lại được, hẩn nhìn Thường Cảnh hôn mê trong lòng ngực Thiên Dịch, mặt vô cảm nứt ra một tia buồn lỏng, hẩn nhẩn mày lại.

Bị bỏ qua một bên Kỵ Hành thú rốt cuộc cũng tìm được cơ hội thoát độ tồn tại của mình, âm thanh dương dương tự đắc vang lên, “Ha ha, nhữ đúng là chủng tộc thấp kém nha.”

Thiên Dịch ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị quét qua, mặt không hề có cảm xúc nhìn Kỵ Hành thú hoàn toàn không có nửa điểm hình tượng, “Tiểu Cảnh làm sao vậy?”

“Nhữ mau thả ngô ra, ngô liền nói cho nhữ biết.” Kỵ Hành thú vênh váo tự đắc, đáy mắt xem thường không giảm đi tí nào —— cứ xem hình tượng hiện giờ của nó xem, y như cái bánh chưng ấy.

Thiên Dịch cúi người xuống, đem Thường Cảnh chặn ngang ôm lên, sau đó chậm rãi đi đến Kỵ Hành thú, cúi đầu, nhìn nó.

“Nói!” Chỉ một chữ, có thể cảm giác được trong đó rất lạnh lẽo.

“Nhữ phải thả ngô ra.”

Thiên Dịch lạnh lùng nhìn Kỵ Hành thú, đem người trong lòng ngực buông xuống, đặt ở bên cạnh.

Nhắm mắt đọc một đoạn thần chú, cử lên đầu ngón tay của mình, sau đó đem đầu ngón tay dính máu đặt trên đỉnh đầu Kỵ Hành thú, hơi mở miệng ra, âm thanh Thiên Dịch liền vang lên.

“Khế ước thành lập.”

Khi giọng nói hạ xuống, trên đầu Kỵ Hành thú liền hiện ra một ký hiệu —— khế ước chủ tớ đã định hình.

“!” Kỵ Hành thú đã bị tổn thương sâu sắc..... Nó cứ như thế bị xem thành khế ước thú chủng tộc cấp thấp rồi ——

“Hiện tại, ta lấy danh nghĩa chủ nhân, mệnh lệnh người nói cho ta biết Tiểu Cảnh làm sao vậy!” Thiên Dịch

mở mắt ra, con người màu xanh lục lạnh lẽo nhìn Kỵ Hành thú.

Bởi vì bị khế ước ràng buộc, Kỵ Hành thú không thể không nghe theo chỉ lệnh Thiên Dịch, nó cực kỳ không cam lòng mở miệng: “Chỉ là do linh lực tiêu hao quá độ, thân thể Nhân tộc quá mức yếu ớt, căn bản không thể chịu đựng hậu quả khi dùng linh lực hệ Quang Minh, cho nên, y liền ngất xỉu.”

Thiên Dịch nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm, đem người ôm vào trong lòng ngực mình, vùi đầu ngay vị trí cổ Thường Cảnh, còn cánh mũi lúc đó, chỉ còn tiếng hít thở của người này.

Dem người trong lòng ngực một lần nữa ôm lấy, Thiên Dịch hướng về chiếc xe đi đến, lưu lại Kỵ Hành thú bị bỏ rơi trôi gô tiếp tục ngây ngốc ở dưới mặt đất.

“Nhữ mau thả ngô ra a a a!” Kỵ Hành thú lo lắng lên tiếng, chỉ lo mình sẽ bị lãng quên ở cái nơi khỉ ho cò gáy trong rừng cây này, liền không ngừng điên cuồng xoát độ tồn tại của bản thân mình.

Dem người ôm vào trong xe, Thiên Dịch lúc này mới cởi bỏ đám cây mây trôi gô Kỵ Hành thú.

Bởi vì khế ước chủ tớ, Kỵ Hành thú vui vẻ nhảy nhót hướng về chiếc xe đi tới, sau đó đi đến bên người Thanh Ngưu thú, ném ánh mắt xem thường về phía nó.

Kỵ Hành thú đến đây gây áp lực đến linh thú cấp thấp hàm hậu gia tăng n đại uy hiếp, khiến nó thân thể cường tráng trong nháy mắt bắt đầu run rẩy lên.

Thấy thế, Kỵ Hành thú đắc ý đuôi nó vểnh lên muốn đụng đến bầu trời.

Ở trong xe, Thiên Dịch thật lòng cúi đầu nhìn người trong ngực, đôi mắt không nhúc nhích, chỉ sợ chớp mắt người liền biến mất.

Bỉ Nặc liếc mắt nhìn, cầm lấy cây roi, cây roi vụt lên đánh vào trên người Thanh Ngưu thú, khiến thân mình Thanh Ngưu thú theo bản năng nhấc chân lên chuyển động, chiếc xe cứ thế chậm rãi di động.

Kỵ Hành thú vốn còn muốn cười nhạo Thanh Ngưu thú một phen, đột nhiên vừa nghĩ đến bi kịch của chính mình, liền yên lặng nuốt vào lời muốn nói ra.

Nếu như cho nó một cơ hội làm lại lần nữa, nó nhất định sẽ..... Cách xa rừng cây này càng xa càng tốt!

27. Chương 27

Thanh Ngưu thú kéo chiếc xe đi loạng chò loạng choạng, bỏ ra thời gian đến tận một tháng, từ phía đông đại lục đi tới phía tây đại lục —— nơi đây là căn cứ của Ma tộc.

Chiếc xe dừng lại ở trước cửa cung điện nguy nga tráng lệ, đó là phủ đệ của Bỉ Nặc.

Bỉ Nặc xuống xe trước, đứng chấp tay, sau đó xuống xe tiếp theo chính là Thiên Dịch ôm lấy Thường Cảnh

Thường Cảnh từ lần trước sau khi sử dụng chữa trị linh lực, thân thể vẫn chưa khôi phục hẳn, luôn mơ màng có cảm giác muốn ngủ, không có sức lực để nhấc nổi cả cánh tay.

Nép vào trong lòng ngực Thiên Dịch, Thường Cảnh hít thở thật sâu, hiển nhiên lại một lần nữa rơi vào tình trạng ngủ say.

“Hoan nghênh tới cung điện của ta, bầu bạn của ta, đang ở bên trong.” Bỉ Nặc nhìn cửa lớn cung điện trước mặt tinh xảo, vừa nghĩ tới bước vào trong sẽ nhìn thấy người kia ngủ say, sắc mặt khẽ biến động, lộ ra vết nứt âm ảm.

Hắn quay đầu, làm tư thế chủ nhân hoan nghênh khách mời, khóe miệng có chút cong lên.

“Xin theo ta tiến vào.”

Thiên Dịch gương mặt lạnh lùng, đáy mắt lạnh lẽo băng giá, không có bất kỳ ánh sáng, đồng thời cả người đều tỏa ra xa cách ngàn dặm đối với người bên ngoài —— bởi vì thân thể Thường Cảnh, khoảng thời gian này, khiến Thiên Dịch không có cách nào bình tĩnh lại.

Cậu căn bản không biết, sử dụng chữa trị linh lực sẽ mang đến hậu quả nghiêm trọng như vậy, nếu như sớm biết, cho dù bất luận có làm sao, sẽ không cho Thường Cảnh sử dụng, mặc dù tay cậu bị tổn thương diện tích khá lớn —— thể nhưng năng lực phục hồi của giống đực rất nhanh chóng, cho nên, bị thương như vậy, nhiều nhất cũng chỉ cần thời gian nửa tháng là có thể hồi phục.

Nhân tộc yếu ớt, cậu rõ ràng biết Thường Cảnh là Nhân tộc thể mà dưới tình huống đó lại không nghĩ tới sử dụng chữa trị linh lực có đem lại tác dụng phụ gì hay không.....

Đúng, Thiên Dịch đang tự trách mình.

Cậu đang lo lắng, đang sợ hãi!

Đối với lời mời của Bỉ Nặc, Thiên Dịch không có cách nào mỉm cười lễ phép đi đáp lại.

Nói cậu trốn tránh trách nhiệm cũng được, không dám đối mặt cũng được, nói chung, cậu cho rằng tất cả những thứ đầu tiên này, đều là do Bỉ Nặc bỗng nhiên xuất hiện mới phát sinh ra chuyện này, nếu không phải vậy, bọn họ vẫn khỏe mạnh ở Bình Thành.....

Gắt gao ôm lấy người vào trong ngực, Thiên Dịch đáy mắt đã tiêu tan biến ảo, cuối cùng hóa thành lo âu và sâu sắc tự trách.

Không nghe được đáp lại, Bỉ Nặc cũng không có biểu lộ ra tức giận, hắn chỉ nhàn nhạt nhìn Thiên Dịch ôm Thường Cảnh, lập tức xoay người đi vào cửa lớn.

Thiên Dịch ngừng trong chốc lát, sau đó liền đi theo.

Mà vốn Thanh Ngưu thú đang đứng bên cạnh Bony, cũng chính là Kỳ Hành thú nhìn người khế ước muốn rời khỏi, vội vã lên tiếng xoát độ tồn tại, nếu không những tên Ma tộc vô tri kia sẽ đem nó cùng linh thú cấp thấp bên cạnh giam chung một chỗ, nó tuyệt đối sẽ phát điên.

Nghe được âm thanh Kỳ Hành thú, Thiên Dịch bước chân dừng một chút, sau đó liền không để ý đến trực tiếp rời đi —— bởi vì ở trong lòng của cậu, Kỳ Hành thú là kẻ cầm đầu hại Thường Cảnh hiện tại thỉnh thoảng sẽ rơi vào trạng thái ngủ say.

Bony ngơ ngác nhìn người khế ước làm lơ chính mình hơn nữa cũng không quay đầu lại: “.....”

Tiến vào cung điện phía trước, Bỉ Nặc đã sớm giúp bọn họ chuẩn bị gian phòng kỹ càng.

Vào lúc này, Thiên Dịch ôm Thường Cảnh, trực tiếp theo một người đi tới bên trong phòng.

Cẩn thận từng li từng tí một đem người trong ngực đặt lên giường, tay chân nhẹ nhàng, như sợ vật trân quý trong lòng ngực sẽ bị vỡ nát.

Khi đầu Thường Cảnh chạm lên giường, y nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, mở đôi mắt ra. Ngược mắt, liền cùng ánh mắt Thiên Dịch chạm vào nhau, Thường Cảnh thấy rõ ràng, sâu trong đáy mắt đối phương là tự trách cùng lo lắng.

Khóe miệng hơi nâng lên, Thường Cảnh nhẹ giọng an ủi: “Thiên Dịch, anh không có chuyện gì.”

Mỗi một lần tỉnh lại, y đều có thể nhìn thấy Thiên Dịch nhìn thật kỹ vào ánh mắt của y.

Y rất khó chịu.

Thiên Dịch đem trách nhiệm đều đổ hết lên người mình, rất là tự trách, Thường Cảnh minh bạch, nhưng

tất cả những thứ này cũng không thể trách Thiên Dịch, đương nhiên cũng không thể trách bất luận kẻ nào.

Đối với y mà nói, yêu cầu khiêu chiến khó khăn càng nhiều, thì y sẽ không từ bỏ, thế nhưng y không hi vọng mỗi lần sử dụng linh lực qua đi, sẽ thấy Thiên Dịch ánh mắt lo lắng tự trách.

Mà y hiện tại, chỉ mới sử dụng linh lực một lần, nếu số lần nhiều hơn, y không dám tưởng tượng, Thiên Dịch sẽ như thế nào.

Ngón tay nhẹ nhàng cầm lấy lọn tóc mềm mại của Thường Cảnh, Thiên Dịch đôi mắt không chớp nhìn chăm chăm người đang nửa dựa vào lòng ngực chính mình, nghe lời y nói xong, ánh mắt chớp chớp, môi rất quật cường mân lên.

“Nhưng mà, Tiểu Cảnh vẫn luôn ngủ.” Khuôn mặt dễ nhìn biểu tình rất nghiêm túc.

“Thế nhưng, thân thể anh đã rất tốt rồi, chỉ là muốn ngủ một chút thôi.” Cười gượng, Thường Cảnh véo lên gò má Thiên Dịch.

Từ sau lần sáng sớm ở khách điểm hôn môi kia, hai người bọn họ tiếp xúc càng ngày càng tự nhiên, Thiên Dịch cũng không còn như trước kia, chỉ cần chạm vào được Thường Cảnh, sẽ mặt đỏ tim đập. Tuy rằng vẫn thẹn thùng như thế, thế nhưng đã có thể duy trì vẻ mặt bình tĩnh không thay đổi.

“Tiểu Cảnh, chúng ta rời đi nơi này thôi.” Nắm chặt lấy tay đang véo gò má mình, Thiên Dịch cúi đầu nói.

Như đã sớm biết ý nghĩ của Thiên Dịch, Thường Cảnh lắc đầu, nhẹ nhàng trả lời: “Không được, Thiên Dịch, chúng ta đã đáp ứng phải giúp Bỉ Nặc trị liệu bầu bạn hân.”

“Thân thể em căn bản không chịu nổi gánh nặng bị phản phệ sau khi sử dụng chữa trị linh lực.” Nhú mày, Thiên Dịch đem người gắt gao ôm vào trong lòng ngực, thanh âm trở nên trầm thấp, thế nhưng lại lộ ra sự sợ hãi cùng lo lắng, “Nếu là, nếu Tiểu Cảnh lại một lần nữa ngất đi đến nửa tháng hoặc có thể lâu hơn mới tỉnh lại, như vậy ta nhất định sẽ điên lên mất.”

Thường Cảnh nghe Thiên Dịch kể ra sau khi nhìn thấy y té xỉu liền sợ hãi lo lắng đến dường nào, y không có trả lời. Đợi đến khi Thiên Dịch nói xong, y mới ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn Tinh Linh trước mặt, nói: “Chẳng lẽ, chúng ta phải thất tín bội nghĩa sao?”

“Tiểu Cảnh vẫn là quan trọng hơn!” Mím môi thật chặt, Thiên Dịch chăm chú trả lời.

Trong đáy mắt của cậu, không có bất cứ sự vật gì có thể so với người ở trong ngực trọng yếu hơn.

—— người là do cậu mua trở về, chuyện này cuối cùng đã quyết định!

.....

Nhìn người trên giường vẫn còn ngủ say, Bỉ Nặc vẽ mặt vốn dĩ không có biểu tình gì trong nháy mắt trở nên vô cùng dịu dàng, hắn ngồi xổm xuống đầu giường, ngón tay thon dài trắng nõn, từng điểm từng điểm miêu tả dáng hình người đang say ngủ trên giường.

Người nằm ở trên giường dung nhan cũng không xuất sắc cho lắm, ngũ quan bình thường tổ hợp lại với nhau nhiều nhất chỉ được xem như là thanh tú mà thôi, thế nhưng cho dù nhắm mắt rơi vào trạng thái ngủ say, khóe miệng cũng nâng lên ý cười nhàn nhạt, người bên ngoài có thể từ trên người y cảm giác được ôn hòa ấm áp như ánh mặt trời, khiến lòng người trong nháy mắt trở nên rất bình tĩnh.

Phác họa dung nhan người nằm trên giường, Bỉ Nặc nhếch miệng phạm vi càng lúc càng lớn, đáy mắt ấm áp càng ngày càng nồng đậm, cuối cùng, những điều này đều hóa thành một hơi thở dài: “Jojo, ta đã trở về.....”

Cúi đầu xuống, Bỉ Nặc nhẹ nhàng ở trên trán người nằm trên giường, hạ xuống nụ hôn ôn nhu, rất nhẹ nhàng.....

“Jojo, ta đã tìm được người giúp em tỉnh lại, tuy rằng linh lực chữa trị của cậu ta vừa mới thức tỉnh, thế nhưng, vẫn là tia hi vọng rất lớn có phải không..... Jojo, ta rất nhớ em, thật đó, rất nhớ em.....” Bỉ Nặc nắm tay người trên giường, trong miệng lẩm bẩm nói chuyện, thật nhẹ, giống như tình nhân đang nỉ non.

Nếu như bỏ qua việc người nằm trên giường nhắm mắt hơn nửa cũng không nhúc nhích chỉ còn tim đập từng nhịp, cái hình ảnh này, tuyệt đối sẽ rất ấm áp.

“Y cùng em nắm giữ thể chất đặc biệt, cậu ấy là giống cái của một tên Tinh Linh, y lại rất hiền lành. Nếu như em thấy được cậu ấy, nhất định sẽ rất yêu thích y.....”

Bỉ Nặc vẽ mặt quá ôn nhu, hắn nhìn kỹ người trên giường, tiếp tục nói: “Jojo, chờ em tỉnh lại, ta liền dẫn em đi bên ngoài du ngoạn có được không, chúng ta sẽ đi phương đông đến vương quốc Tinh Linh, cũng có thể đi phương bắc là nơi rất lạnh giá, còn có thể đi bất kỳ địa phương nào mà em muốn, trước đây không phải em luôn ồn ào đòi đi xem Dục Hỏa Phượng Hoàng hay sao? Chờ em tỉnh lại, chúng ta liền đến xem có được hay không.....”

Nói liên miên cần nhẫn rất nhiều, Bỉ Nặc mới đứng lên, đưa tay rút đi y phục của chính mình, sau đó vén chăn bỏ lên giường, một lần nữa đắp chăn thật kỹ, hắn đem người đang ngủ say gắt gao ôm vào trong lòng ngực, đem đầu của mình chôn vào trong cổ người kia, ngửi được mùi vị quen thuộc, chậm rãi ngủ thiếp đi.

.....

“Thiên Dịch, hiện tại anh không còn cảm giác khốn đốn như trước kia nữa.” Thường Cảnh từ trong lòng ngực Thiên Dịch bỏ ra, nâng lên cánh tay của mình, muốn biểu diễn sức mạnh của mình chứng minh mình hiện tại thân thể đã tốt lên.

“Tiểu Cảnh.....” Ánh mắt phức tạp nhìn người ngồi ngay trước mặt mình cực lực che giấu biểu hiện của mình vẫn còn mệt mỏi, Thiên Dịch run run môi, cuối cùng vẫn là thỏa hiệp.

“Tiểu Cảnh, nếu có thể, ta thật sự muốn đem em giấu đi.” Cậu nhìn chăm chú vào hai mắt người ngồi trước mặt mình, từng câu từng chữ nói: “Hiện tại ta hối hận, rất hối hận, không nên đem em mang ra ngoài.”

Nếu như bọn họ còn ở trong thôn Tinh Linh, như vậy sẽ không gặp phải nhiều chuyện như vậy, Tiểu Cảnh của cậu vẫn là một Nhân tộc bình thường, chỉ là vợ duy nhất của một mình cậu, không có linh lực chữa trị, cũng không có Ma tộc.

Thường Cảnh nghe xong, nghiêng đầu cười, nói: “Nhưng nếu như vậy linh lực Thiên Dịch sẽ không có cách nào tăng cao được.”

“Thế thì vẫn cứ như trước đi, ta mỗi ngày lên núi là được rồi.” Cậu quật cường nhìn Thường Cảnh, trong ánh mắt ánh lên chút mê man, “Hơn nữa, ta căn bản không biết sau này, còn có thể làm cái gì.”

“Sẽ không đâu, Thiên Dịch đã làm rất tốt rồi.” Sờ lên hai lỗ tai nhon hoắt của Thiên Dịch, Thường Cảnh âm thanh thật ôn nhu, “Trước không phải đột phá chính mình rồi sao, bắt đầu có thể sử dụng sức mạnh tự nhiên đến từ Tinh Linh?”

Mới bắt đầu Tinh Linh là do Thế Giới Chi Thụ sinh ra, Thế Giới Chi Thụ giao cho bọn họ sức mạnh tự nhiên —— chỉ cần nơi nào đó có thảm thực vật, là có thể triệu hoán dây leo.

—— đó chính là Thế Giới Chi Thụ tặng cho những đứa con của ngài, năng lực đầu tiên của Tinh Linh.

28. Chương 28

“Thiên Dịch, cậu phải tin tưởng chính mình, mà anh cũng sẽ tin tưởng cậu!” Trên mặt lộ ra ý cười sáng lạn, Thường Cảnh nói: “Vì thế, Thiên Dịch cũng phải tin tưởng anh, đối với anh phải có lòng tin chứ?”

Thường Cảnh vẫn chưa nhận ra khi mình nói đến câu cuối giọng nói có chút làm nũng.

Nhất thời tắt tiếng, Thiên Dịch nghĩ, cậu phỏng chừng vĩnh viễn cũng không có cách nào từ chối lời thỉnh cầu từ vợ mình, từ lúc ánh mắt cậu nhìn thấy vợ là đã biết không thể rồi.

Cậu bắt đầu cảm thấy, người ngồi ở trước mặt cậu, đang bắt đầu từng thời từng điểm phát sáng, hơn nữa càng ngày càng lóng lánh, hấp dẫn người khác.

Biểu hiện khê biến, Thiên Dịch đưa tay đem người trước mặt ôm vào trong lòng ngực.

Cúi đầu, Thiên Dịch chuẩn xác bắt lấy môi Thường Cảnh, cũng giống như ở khách điểm hôm đó, cậu vẫn chỉ như vậy chạm vào môi mà thôi.

Nhưng mà, tiếp xúc như vậy tựa hồ không thể thỏa mãn dục vọng của cậu, thế là, Thiên Dịch vô sư tự thông* học được cách dùng đầu lưỡi miêu tả cánh môi Thường Cảnh, nụ hôn này, đã bắt đầu trở nên không thuần khiết như lúc ban đầu.....

***Vô sư tự thông: không được thầy cô dạy bảo nhưng vẫn tự hiểu.**

Học được cách miêu tả cánh môi, kế tiếp, Thiên Dịch liền rất tự nhiên nỗ lực đem đầu lưỡi luồn vào trong miệng người mình đang ôm vào trong lòng ngực —— bởi vì cậu đang rất vui sướng nên muốn làm sâu sắc thêm nụ hôn này.

Thường Cảnh bị Thiên Dịch trong chớp mắt từ cơ bản nhất chỉ là môi chạm môi cho đến khi thâm nhập vào bên trong miệng hừng hực hôn sâu khiến y vẫn chưa hồi phục tinh thần lại —— vẫn còn đang trong giai đoạn khiếp sợ đây, vì thế miệng liền giương lên, tùy ý để đầu lưỡi Thiên Dịch ở trong cổ họng mình muốn làm gì thì làm.

Đợi đến khi y hoàn hồn, Thường Cảnh mới phát hiện, mình đã xui lơ ở trong lòng ngực Thiên Dịch —— tuyệt đối giống như tư thế nhu nhược vậy.

Y từ trong đôi mắt Thiên Dịch thấy rõ hình chiếu ra dáng vẻ hiện tại của mình: Gò má đỏ chót, môi sưng đỏ, hai mắt có chút mê ly, khóe mắt hoa đào nở rộ ra rất tươi đẹp —— tất cả tập hợp lại đây, dáng vẻ này nhìn ra sao cũng không hài hòa nha.

Bị dáng vẻ lôi thôi của chính mình khiến Thường Cảnh vận dụng tay chân từ trong lòng ngực Thiên Dịch bò ra ngoài.

“À, Thiên Dịch, chúng ta đi ra ngoài xem đi, anh cả một đường đi chỉ toàn ngủ, vẫn chưa xem qua nơi này có hình dáng ra sao đâu.” Đôi mắt chuyển một vòng, Thường Cảnh lúc nói chuyện cúi đầu nhìn vật áo mình, cũng không nhìn Thiên Dịch, có điều lỗi tại y ứng hồng vẫn có thể nhìn ra, đây là y đang thẹn thùng.

Vừa nãy lúc hôn dị thường tốt đẹp, Thiên Dịch vốn muốn tiếp tục một lần nữa, có điều cậu nhìn vợ mình đang nhăn nhó, không thể làm gì khác hơn là nhếch môi, mặc dù có chút tiếc nuối, thế nhưng cũng không thể làm cho vợ mình sợ hãi, đành để lần sau lại tiếp tục vậy.

Nghĩ như vậy, Thiên Dịch cũng xuống giường, nắm tay Thường Cảnh, hướng ra ngoài cửa.

“Ừm, vừa lúc ta cũng muốn ra ngoài ngắm cảnh.”

Dọc theo con đường này, Thường Cảnh bởi vì hầu như chỉ toàn ngủ, cho nên không biết đường xá phong cảnh nó ra làm sao, mà Thiên Dịch bởi vì tâm tình mãi mãi đều lo lắng vợ mình nếu lỡ như đi đường lại

ngắt đi, nên căn bản cũng không rảnh bận tâm phong cảnh bên ngoài.....

Hai người đi ra khỏi căn phòng của bọn họ, nhìn thấy trong cung điện chính được bao lại, hết một tòa tiểu viện rồi đến một tòa tiểu viện, còn có đình đài lầu các. Cả tòa cung điện vắng bóng người, rất yên tĩnh, trừ bỏ tiếng chim hót cùng tiếng côn trùng kêu rả rích, hầu như không còn âm thanh nào khác.

Bọn họ đi qua hành lang dài khúc chiết, đi tới dãy cuối, đập vào trong đáy mắt bọn họ, là một bức tranh vô cùng đẹp mắt —— so với kiểu cung điện phương tây lại không giống nhau, lầu bát giác, một lầu gác nhỏ cùng một dòng suối nhỏ không biết đầu nguồn bắt đầu từ đâu.

Dòng suối nhỏ chảy về phía hồ nước cách đó không xa là một tòa cung điện có vẻ rất độc lập, hình dạng phong cách kiến trúc chữ nhật trên đỉnh ngọn núi viết chữ Trung Quốc cổ đại, như mộng như ảo.

Thường Cảnh bị hình ảnh trước mắt này làm cho kinh ngạc đến ngây người, đây hoàn toàn là phỏng theo kiến trúc lâm viên Tô Châu*, mắt y liền sáng rực lên, trong lòng nổi lên tâm tình kích động —— có khả năng y sẽ tìm được đồng bạn ngay tại đây, cũng giống như y, người Thiên Triều từ địa cầu thế kỷ 21 xuyên qua đến đây.

***Tô Châu Viên Lâm:** https://vi.wikipedia.org/wiki/T%C3%B4_Ch%C3%A2u_Vi%C3%AAn_L%C3%A2m

Có lẽ do Thường Cảnh ánh mắt quá mức sáng sủa, khiến Thiên Dịch vẫn luôn để ý nhìn kỹ chột nhú mày.

Cậu chưa từng gặp vợ mình lại lộ ra vẻ mặt cùng ánh mắt như thế —— chờ mong, kinh hỉ, thấp thỏm.....

Tay nắm lấy Thường Cảnh bắt chột nắm thật chặt, lông mày Thiên Dịch như muốn dán lại thành một đường thẳng, cậu muốn ngay lập tức kéo vợ mình xoay người rời đi nơi này, nhưng cậu lại không thể.....

Trong lòng thiên nhân giao chiến, Thiên Dịch cảm giác tư tưởng mình đã hoàn toàn chia làm hai phe.

Có điều cậu cũng không có xoắn xuýt bao lâu, bởi vì có người đã đến đây.

Người đi đến tòa cung điện này chính là quản gia Louis, ông cũng là một Ma tộc.

Đi tới trước mặt Thiên Dịch cùng Thường Cảnh, hơi khom lưng xuống, lễ phép nói: “Nơi này là nơi ở của thân vương cùng vương phi, thân vương cùng vương phi đang nghỉ ngơi, hai vị, có thể đi nơi khác dạo chơi được không.”

Rất hiển nhiên, trước đó Bí Nặc đã công đạo cho Louis phải chiêu đãi nhóm Thiên Dịch.

Thường Cảnh nhìn thấy Louis, lập tức hỏi ngay những vấn đề xoay quanh trong đầu mình, “Xin hỏi, người thiết kế cảnh quan này, hiện đang ở nơi nào? Tôi có thể gặp gỡ người đó không?”

Thường Cảnh ánh mắt bao hàm quá chờ mong, khiến Louis rất là kinh ngạc, bởi vì cái người thiết kế ra chỗ này không phải ai khác, chính là vương phi đại nhân của bọn họ.

Mà thời điểm vương phi đại nhân thiết kế ra nó, rõ ràng có nói với ông, thế giới này, tuyệt đối sẽ không có kiến trúc thiết kế như thế, bởi vì cái thiết kế này, là độc nhất vô nhị, sẽ không ai biết đến nó.

Có điều bởi vì được Bỉ Nặc bàn giao, Louis vẫn thành thật nói ra khởi nguồn của cái thiết kế này: “Thật xin lỗi, ngài sẽ không biết người đó đâu, bởi vì đây là do vương phi của chúng tôi tự mình thiết kế, mà vương phi đại nhân, đã ngủ say gần một trăm năm.”

Trong thanh âm tiết lộ tiếc nuối sâu sắc, Louis nhớ tới chủ tử của mình, một trăm năm qua đều canh giữ một người đã ngủ say, cảm thấy cõi lòng chua xót không thôi.

Louis cung cấp thông tin khiến Thường Cảnh ngoác to miệng, quá mức kinh ngạc, nếu có khả năng, cảm của y phỏng chừng muốn rơi xuống đất rồi.

“Tiểu Cảnh!” Thiên Dịch kêu Thường Cảnh một tiếng, vẻ mặt rất khó nhìn.

“A.” Thường Cảnh quay đầu ngơ ngác nhìn Thiên Dịch, ngay lập tức hưng phấn nhảy lên, hầu như là nhảy ngay đến người trước mặt, chăm chú ôm cổ cậu, ngữ khí bởi vì quá mức kinh hỉ hải lòng mà có chút nói năng lộn xộn: “Thiên Dịch, Thiên Dịch, anh tìm được người đồng hương rồi, vương phi, vương phi, vương phi của bọn họ nhất định là đồng hương giống anh rồi.”

Thiên Dịch ôm người trong lòng ngực, vốn lòng mảy mui lại thành đường thẳng từ từ giãn ra, tuy rằng cũng chưa hoàn toàn biến mất, thế nhưng cuối cùng cũng coi như có chút tiến triển rồi.

“Tiểu Cảnh, từ từ hãy nói.” Cậu đưa tay nhẹ nhàng vỗ về lên lưng Thường Cảnh, một bên nhẹ giọng ôn nhu nói.

“Thiên Dịch, anh không còn cô đơn nữa rồi!” Hiển nhiên, Thường Cảnh vẫn còn đang chìm đắm trong hưng phấn kích động.

“Tiểu Cảnh xưa nay không một mình cô đơn, em còn có ta.” Thiên Dịch nói, ngữ khí rất kiên định.

Hai người cứ như vậy ở trước mặt Louis tú ân ái, làm cho Louis đã gần một trăm năm không cảm nhận được tình yêu ấm áp hốc mắt có chút đỏ ửng lên.

Lão đưa tay xoa đi nước mắt đọng bên khóe mắt, cảm khái nói: “Hai vị tình cảm thật tốt, cũng từng có một thời thân vương cùng vương phi tình cảm cũng như hai vị vậy, nhưng thời điểm bọn họ hạnh phúc nhất, vương phi đã hôn mê.....” Câu nói kế tiếp không nói nên lời, Louis xoay mặt qua một bên, lão cảm thấy chính mình thật sự không đủ kiên cường như mình nghĩ.

Tiểu chủ nhân của lão đã chịu đựng một trăm năm cô độc là quá đủ rồi, vương phi đại nhân à, ngài khi nào mới bằng lòng tỉnh lại đây?

Louis dáng vẻ khổ sở liền gọi hồn Thường Cảnh đang trong cơn kích động hưng phấn, y chớp mắt, mới phát hiện hai tay của mình đang ôm lấy cổ Thiên Dịch, mộng thì được một đôi tay đỡ lên —— lúc này y như một con gấu bông, treo trên người Thiên Dịch.

Luống cuống tay chân từ trên người Thiên Dịch lui xuống, sau khi dừng lại, Thường Cảnh đưa tay vỗ lên gò má của mình, muốn nó đừng nên đỏ bừng nữa.....

Thật vất vả nhiệt độ mới chịu hạ xuống, Thường Cảnh xoay người nhìn Louis, hỏi: “Tôi muốn nhìn vương phi một chút, có được không?”

Louis lắc lắc đầu, “Thật sự rất xin lỗi, thân vương hiện tại đang ở bên trong nghỉ ngơi.”

Thường Cảnh có chút thất vọng, có điều y nghĩ, y đến vốn dĩ vì cứu vương phi, thế là cũng không nóng vội chuyện này cho lắm.

Thiên Dịch bị vớt qua một bên cảm thấy không vui, cậu nheo mắt, tiến lên một bước đem Thường Cảnh kéo về bên cạnh mình, đem tay y nắm chặt vào trong tay mình.

“Tiểu Cảnh, không phải chúng ta muốn đi dạo cảnh sắc nơi này sao? Đi thôi.” Nói xong, liền muốn kéo Thường Cảnh rời đi.

Thường Cảnh nhìn tay mình bị Thiên Dịch cứng rắn kéo đi, nhìn cậu gắt gao mím môi vẻ mặt không có biểu tình gì, bất đắc dĩ liền nở nụ cười.

Dưới chân hơi động, đã bị Thiên Dịch lôi đi.

Louis bước ở phía sau, cách bọn họ một mét không xa không chậm đi theo.

Thường Cảnh chậm rãi tới gần Thiên Dịch, mãi đến khi đi sóng vai với cậu, lúc này mới quay đầu qua, khóe mắt nâng lên, nhẹ giọng trêu ghẹo nói: “Thiên Dịch, cậu giận sao?”

Thiên Dịch: “.....” Vẫn mím môi.

Thường Cảnh tiếp tục nói: “À, bởi vì khi này anh không để ý đến cậu sao?” Y suy đoán.

Bị nói trúng trọng điểm ánh mắt Thiên Dịch hơi chuyển động một chút: “.....” Tiếp tục không nói một lời.

Thường Cảnh nở nụ cười, đôi mắt cong lên như hình dạng trăng lưỡi liềm: “Ừm, thôi được rồi, là anh sai, anh sẽ không bao giờ tái phạm nữa, sau này trong mắt anh chỉ nhìn thấy cậu, có được không?”

Thiên Dịch bước chân ngừng lại, sau đó, nhanh chóng xoay người, cúi đầu hôn lên má Thường Cảnh một cái, lúc này mới chịu mở miệng: “Ha, bây giờ Tiểu Cảnh là người của ta rồi.”

—— được rồi, vẫn là tiếp tục cường điệu câu nói này.

29. Chương 29

Bọn Thường Cảnh cùng quần gia Louis, đi dạo hết cả tòa cung điện, sau đó không còn việc gì mới trở về tiền điện —— dùng món ăn địa phương.

Vào giờ phút này, Bì Nặc đã thay đổi một thân quần áo ngồi chờ bọn họ đến, trước mặt hắn đã bày bánh kem cùng hồng trà, thấy Thường Cảnh cùng Thiên Dịch đi vào, liền đứng lên, hướng về hai người gật gật đầu.

Thường Cảnh vừa thấy Bì Nặc, lập tức liền nghĩ tới kiến trúc thiết kế vừa nãy chính mình nhìn thấy, bước chân bất chợt tiến lên một bước, hỏi: “Tôi muốn gặp bầu bạn của anh, có được không?”

“Đợi lát nữa ta sẽ mang các người qua.” Không nghĩ tới Thường Cảnh mới vừa tỉnh lại liền lấy ra yêu cầu như thế, Bì Nặc hiển nhiên có chút giật mình thế nhưng càng nhiều chính là kinh hỉ.

Có điều, hắn cũng không bộc lộ sự vui mừng ra ngoài, đồng thời hắn cũng nhìn thấy dọc theo con đường này Thường Cảnh hầu như chỉ là ngủ —— bởi vì do sử dụng chữa trị linh lực mà dẫn đến tiêu hao quá nhiều tinh lực.

Cho nên, hắn vẫn quan tâm hỏi: “Hiện tại tinh thần của cậu đã khôi phục rồi sao?”

Thời điểm nói chuyện trên mặt Bì Nặc có ý cười đậm nhạt.

“Ừm, đã khôi phục.” Mỉm cười, một tay y bị Thiên Dịch nắm trong tay, thế cho nên không thể không lui trở về.

“Cảm ơn anh đã quan tâm.” Thường Cảnh lễ phép nói một câu.

Đối với điều này, Bì Nặc chỉ cười môi nở nụ cười, nói: “Lại đây ngồi xuống đi, ném thử bánh kem cùng hồng trà, đây là món ăn mà chúng ta thích nhất.”

Đối lập với món bánh kem ngọt ngào, Thiên Dịch lại thích uống hồng trà hơn, thế cho nên cái khối bánh kem trước mặt cậu này, đã bị Thường Cảnh rất không khách khí đoạt đi đồng thời chén ngay tại chỗ.

Sờ lên cái bụng tròn vo, Thường Cảnh ợ lên một tiếng đầy thỏa mãn.

‘Cách’ một tiếng khiến Thường Cảnh đỏ bừng mặt, đưa tay che miệng lại, một đôi mắt trợn trừng lên.

Phản ứng tự nhiên như vậy khiến Thiên Dịch mặt vốn dĩ căng thẳng cũng coi như lộ ra một chút ý cười, cậu đem hồng trà bưng đến trước mặt Thường Cảnh, ôn thanh nói: “Uống chút trà, tốt cho tiêu hóa.”

Ừng ục một ngụm thật lớn, Thường Cảnh lúc này mới đặt ly trà xuống, liếm môi một vòng, hiển nhiên y đối với buổi trà chiều này, cực kỳ thỏa mãn.

Sau khi ăn uống no say, Thường Cảnh lại đưa ra điều mà y mong muốn gặp cái người đang ngủ say kia, y thật sự rất tò mò.

Thiên Dịch chăm chú nắm tay Thường Cảnh, không nói gì, thế nhưng từ môi cậu mím thật chặt có thể nhìn ra, cậu cũng không hài lòng vợ mình nghĩ đến người khác —— cho dù người kia còn đang ngủ say đồng thời là một giống cái cũng không có ngoại lệ.

Bỉ Nặc lần này cũng không nói gì nữa, mà là trực tiếp đứng dậy, dẫn bọn Thường Cảnh đến nơi hẩn ở, nhìn mỗi bước đi của hẩn cũng có thể nhận ra, kỳ thật nội tâm của hẩn cũng rất là lo lắng.

Bỉ Nặc bởi vì quá mong chờ, cho nên đi rất nhanh, mà Thường Cảnh đối với vị rất có thể là người đồng hương “xuyên qua” đến đây mà ôm ấp tâm tình hưng phấn, bước chân cũng không chậm. Chỉ có Thiên Dịch, cậu dọc theo đường đi tuy rằng cùng Thường Cảnh duy trì đồng dạng bước đi, thế nhưng, kia hoàn toàn là bởi vì do chính cậu nắm lấy tay người ta.....

Đoàn người vốn dĩ phải mất hơn nửa giờ lộ trình mạnh mẽ ép tới không quá nửa tiếng. Lại lần nữa được nhìn thấy kiến trúc mang đậm dấu ấn phong tục Thiên triều cổ xưa, Thường Cảnh vẫn hưng phấn kích động giống như trước.....

Bước chân Bỉ Nặc tiến vào trong gian phòng cổ kính, Thường Cảnh bắt đầu trái phải xem xét.

Đến gần giường, Thường Cảnh cuối cùng cũng coi như là nhìn thấy vị mà y đã luôn muốn nhìn thấy.

Cũng không có ngũ quan đặc biệt xuất sắc, anh ta cũng giống như mình, khóe mắt nở rộ một đóa hoa đào, da thịt tinh tế tỉ mỉ trắng nõn —— những thứ này đều là tiêu chí của giống cái.

Có điều Thường Cảnh cũng phát hiện, người trên giường cho dù nhắm mắt lại, khóe miệng vẫn giương lên, xem ra rất nhu hòa, khiến không khí chung quanh lưu động chậm lại, còn thời điểm những người khác nhìn

đến hẳn, tâm tình sẽ trở nên rất bình tĩnh..... Hơn nữa hơi thở của người này cũng khiến cho người ta cảm thấy rất thoải mái ——

Thường Cảnh nhìn Bỉ Nặc quen thuộc ngồi xổm xuống đầu giường, dùng tiếng nói ôn nhu nói chuyện cùng người trên giường, y buông tay Thiên Dịch ra, tiến lên trước một bước, nói: “Tôi có thể dùng linh lực đi dò thám thân thể của anh ấy được không?”

Thời điểm Thường Cảnh lên tiếng, âm thanh theo bản năng rất nhẹ nhàng, giống như cùng bạn bè nói chuyện vậy —— là người khác không phải không nghe được.

“Cậu tới đi, ta hi vọng cậu có thể giúp ta lay tỉnh được hẳn, ta thật sự rất nhớ hẳn.”

Âm thanh Bỉ Nặc rất thấp, lúc hẳn nói chuyện ánh mắt vẫn dừng lại trên người nằm trên giường, hẳn cầm lấy tay của người nọ, đặt ở bên mép, hôn lên từng hồi từng hồi.

“Tôi sẽ tận lực.” Thường Cảnh nói.

Dứt lời, Thường Cảnh cũng làm giống như Hào Dịch, giơ bàn tay ra, nhắm mắt lại, mở miệng không hề có một tiếng động niệm chú ngữ, thời gian kéo dài càng lâu, trên tay y xuất hiện dòng khói trắng bao bọc xung quanh —— cái đó chính là linh lực chữa trị.

Đẩy bàn tay ra, đem cái gọi là linh lực chữa trị đánh thẳng vào trong thân thể người nằm trên giường, Thường Cảnh cảm thụ những linh lực này không hề có một tiếng động phản hồi lại chính mình.

Từ trong rừng lần đầu tiên sử dụng linh lực chữa trị, tuy rằng vẫn luôn hôn mê, thế nhưng Thường Cảnh phát hiện, linh lực trong cơ thể chính mình càng thêm dồi dào, hơn nữa những linh lực này cũng giống như nhận biết chủ nhân vậy, sẽ biểu đạt cảm xúc của chúng nó lên người y.

Điều này làm cho Thường Cảnh rất kinh ngạc, thế nhưng y hiện tại cũng đã học được cách thích ứng rồi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, linh lực tỏa ra bên trong thân thể người nằm trên giường, Thường Cảnh trên mặt càng ngày càng tò mò, cuối cùng thời điểm mở mắt ra, rất là nghi hoặc.

Thu hồi linh lực chữa trị, Thường Cảnh nghiêng đầu hỏi: “Trước khi anh ấy chìm vào giấc ngủ say, đã có chuyện gì xảy ra?”

Vừa rồi, linh lực chữa trị lúc còn chu du ở bên trong thân thể người nằm trên giường, y có thể cảm giác được, người trên giường sở dĩ ngủ say như vậy, chỉ là vì chữa trị thân thể mà thôi.

Hơn nữa, y biết, người này, sắp sửa tỉnh lại rồi, căn bản không cần y phải làm cái gì cả.

“Một trăm năm trước, Ma tộc hỗn loạn, em ấy là vì ta, mới thành ra như vậy.....” Nói tới đây, Bỉ Nặc biểu hiện rất bi thương, như đang nhớ lại trận chiến một trăm năm trước, do chính người Ma tộc làm náo loạn.

“Vấn đề này có chút mạo muội, tôi muốn hỏi một chút anh cùng bầu bạn anh đã ký kết qua khế ước sinh tử chưa?” Thường Cảnh lại hỏi, y cảm giác cái loại hiện tượng này, tựa hồ chỉ có người khế ước mới có thể giải thích.

“Có, ta rất yêu em ấy.”

Thường Cảnh nghe xong, nở nụ cười, trong lòng còn lại nghi hoặc lớn nhất cũng dần biến mất rồi.

“Anh không cần quá thương tâm, anh ấy sắp sửa tỉnh lại.” Nghiêng đầu, nhìn Bỉ Nặc đáng vẻ không thể tin được, Thường Cảnh tiếp tục nói: “Bởi vì hai người đã ký kết khế ước, cùng chung sinh tử, cho nên hẳn cũng không đáng lo, ngủ say như vậy chỉ là vì chữa trị thân thể mà thôi, thân thể anh ấy hiện tại rất tốt.”

“Có thật không?” Bỉ Nặc rất là kinh hãi.

“Đương nhiên là thật.” Thường Cảnh cười gật đầu.

Bỉ Nặc nghe xong, không nói lời nào, cả tâm nhãn đều nhìn người trên giường, không còn phân tán sự chú ý đến bọn Thường Cảnh.

Nhìn tình cảnh này, Thường Cảnh kéo Thiên Dịch lặng yên rời đi nơi này, lúc bước ra khỏi cửa, y hít thật sâu một hơi.

Đứng ở cửa, Thiên Dịch gắt gao nắm chặt tay Thường Cảnh, bá đạo đem người kéo lại gần trong lòng ngực mình.

“Mới vừa rồi em không nhìn ta.” Ngữ khí có chút trí khí.

Thiên Dịch tính trẻ con làm nũng, khiến Thường Cảnh kinh ngạc một lúc, rất nhanh thân thể lại thả lỏng tựa vào trên lòng ngực người có thể ỷ lại, y nheo mắt, cười hì hì nói đùa: “Thiên Dịch thật sự quá bá đạo nha.”

Không biết như thế nào, Thường Cảnh phát hiện mình càng ngày càng thích ôm lấy Tinh Linh thuộc về mình này.

Nhú mảy không nói lời nào, Thiên Dịch đang tự hỏi, chính mình quá bá đạo sao?

Cậu suy nghĩ lại mỗi khi cha lớn tỏ thái độ với cha nhỏ, rất nhanh đưa ra kết luận, đó chính là —— không

có.

Cho nên, cậu phản bác Thường Cảnh: “Không có bá đạo.”

“.....?!” Bốn chữ quỷ dị.

Tuy rằng ngắt đầu bỏ đuôi tỉnh lược bớt nhiều chữ, nhưng Thường Cảnh vẫn biết Thiên Dịch muốn biểu đạt ý tứ gì.

Ý cười trên mặt càng lúc càng lớn, tiếng cười từ trong miệng y phát ra, Thường Cảnh cười khiến thân thể bắt đầu có chút run rẩy —— đơn giản hình dung chính là cười ôm bụng lăn lộn xuống đất.

“Thiên Dịch, cậu thật đáng yêu.” Ánh mắt đầu tiên là kinh diễm sau đó bất đắc dĩ lại đến kính nể, cảm kích, ỷ lại..... Tới hiện tại là đáng yêu, Thường Cảnh cũng không biết, hóa ra Thiên Dịch lại có thể sinh động khắc ở trong đầu mình như vậy.

Thiên Dịch ôm lấy vợ mình vào trong lòng ngực, nghe xong vợ mình đánh giá mình, hừ, đáng yêu cái gì chứ —— hai bên lỗ tai cậu liền đỏ lên.

Sau khi Thường Cảnh cười đủ rồi, liền ngừng lại, y ở trong lòng ngực Thiên Dịch xoay người, đã biến thành tư thế hai người mặt đối mặt.

Ngẩng đầu, y nhìn Thiên Dịch cao hơn mình cả một cái đầu, ánh mắt khẽ chuyển động, cuối cùng vẫn làm ra cái chuyện mà mình muốn làm —— y kiễng mũi chân, ở trên môi Thiên Dịch hôn một cái.

“Thiên Dịch, không cần lo lắng anh sẽ rời cậu đi hoặc sẽ không gặp, anh sẽ luôn ở đây.”

Biết Tinh Linh ôm chính mình này vẫn đang lo lắng điều gì, nên Thường Cảnh phải dùng hành động biểu thị tâm ý của chính mình.

Không biết từ lúc nào, tâm tình của y đã hoàn toàn thay đổi, từ một thẳng nam biến thành cong, Thường Cảnh tiếp thu rất nhanh.

Thích một Tinh Linh vị thành niên, loại vượt chủng tộc đồng thời còn trâu già gặm cỏ non, Thường Cảnh rất nhanh liền thích ứng.

Cho nên, hiện tại trong lòng y không hề có áp lực.

Thường Cảnh giờ mới phát hiện, hóa ra, thích một người, kỳ thật lại rất nhanh. Hơn nữa, khi đã thích rồi, sẽ không lưu ý giới tính hẳn là cái gì.

—— Em thích anh, không phải bởi vì bên ngoài của anh, mà bởi vì đó chính là anh, đơn thuần chỉ là anh thôi.

30. Chương 30

Địa Chi Quốc nằm ở tây phương địa giới, mặt trời treo trên cao vẫn rất tròn, chỉ có những nơi khác thì không phải như vậy.

Bởi vì nằm gần ở hoàng hôn, cho nên vốn dĩ tia sáng rất chói mắt bây giờ trở nên rất nhu hòa, mặt trời trở nên đỏ ngầu như cái bánh cực lớn treo trên cao ở chân trời.

Thường Cảnh từ trong lòng ngực Thiên Dịch nhảy ra, vươn người một cái, y đứng nghiêng, vừa lúc có thể nhìn thấy tình hình ở trong phòng —— hai người ở trong phòng tựa sát vào lẫn nhau, tuy rằng một người trong đó vẫn còn ngủ chưa tỉnh, thế nhưng sự ấm áp giữa hai người, vẫn biểu hiện ra rõ ràng như vậy.

—— có lẽ, đây chính là tình yêu cho dù đến chết cũng không thay đổi.

Thu hồi tầm mắt, Thường Cảnh chợt nhớ tới con Kỵ Hành thú dung mạo rất giống Độc Giác thú, liền tò mò hỏi: “Con Kỵ Hành thú kia hiện tại đang ở nơi nào?”

“À, đại khái chắc đang ở chỗ cung điện kia đi.” Thiên Dịch suy nghĩ, liền trả lời. Trên thực tế, tuy rằng Thiên Dịch trách phạt Bony, thế nên cậu căn bản cũng không quan tâm đến hướng đi của nó.

Có điều thân phận Bony là khế ước thú của Thiên Dịch, mà ở đây, Ma tộc tự nhiên sẽ chiều đãi nó.

“Ồ? Nó theo chúng ta tới đây sao?” Đôi mắt trợn to lên, Thường Cảnh rất kinh ngạc, bởi vì trước khi y ngắt đi, Kỵ Hành thú còn bị trói gô như miếng vải rách bị vứt trên mặt đất ——

Vì lẽ đó y không biết, Thiên Dịch cùng Bony đã ký kết khế ước chủ tớ.

Đối với vợ mình đôi khi lộ ra dáng vẻ đáng yêu ngây thơ, Thiên Dịch không nhịn được đưa tay kéo tay Thường Cảnh, bá đạo đem người kéo đến bên cạnh mình, cùng mình vai kề vai —— như vậy mới thân mật.

“Ừm, ta cùng con Kỵ Hành thú kia ký kết khế ước chủ tớ, nó hiện tại là khế ước thú của ta, ta ở đâu, nó phải đi theo ta đến đó.”

Nắm tay Thường Cảnh vừa đi, một bên Thiên Dịch nói với y chuyện phát sinh lúc trước.

Hai người đi tới dòng suối nhỏ ngay trên cầu hình vòm, Thường Cảnh hai tay chống đỡ trên hàng rào cao

cao, hướng phía dưới phóng mắt nhìn xuống ——

Suối nước trong suốt thấy đáy, thậm chí có thể nhìn thấy đàn tiểu ngư vui vẻ bơi qua bơi lại hết sức sinh động.

“Thiên Dịch, chúng ta đi tìm Kỵ Hành thú đi.” Xem xong tiểu ngư, Thường Cảnh liền nói.

Thường Cảnh đối với Kỵ Hành thú rất tò mò, y rất muốn biết, Kỵ Hành thú có phải cũng giống như Bạch Hồ có thể biến lớn biến nhỏ hay không, nhất định sẽ chơi rất vui, thời điểm mình quá buồn chán sẽ bắt nó diễn trò cho hết thời gian (.....)

Trầm mặc một chút, Thiên Dịch rất chăm chú quan sát vẻ mặt vợ mình, phát hiện không phải đang nói đùa, lúc này mới không tình nguyện, hơi khẽ gật đầu một chút.

Thấy đối phương đồng ý ý nghĩ của mình, Thường Cảnh toét miệng nở nụ cười, y thật cao hứng Tinh Linh trẻ tuổi trước mặt chủ động dắt tay y, bộ mặt hưng phấn như muốn tham gia trò chơi thi đấu mạo hiểm —— cho dù, bọn họ chẳng qua là đi tìm một con thú có khả năng cùng Thanh Ngưu thú nhốt cùng nhau, chỉ là khế ước thú khá là đặc thù mà thôi.

Hai người từ chỗ ở Bể Nặc đi ra, còn chưa đi vài bước, quần gia liền nghênh diện đi tới, quần gia mặt đầy nếp nhăn tươi cười khiến Thường Cảnh có ý tưởng vi diệu —— không có chỗ nào là không có lão.

Quần gia khom người, ngữ khí lễ phép như đối với khách quý.

“Hai vị khách nhân, các vị muốn đi tìm Linh Thú đồng hành bên cạnh?”

“Đúng thế.” Thường Cảnh trả lời, y nhìn quần gia, rất muốn biết sau lưng của lão có phải có một đôi cánh —— như vậy mới có thể tự do mà đi đến đây.

Thiên Dịch không chút biến sắc đem vợ mình hướng về phía sau, dùng thân thể mình chặn lại ánh mắt lão già đối diện nhòm ngó vợ mình, cậu nhìn quần gia, lời ít ý nhiều: “Mời người dẫn chúng ta đi tìm nó.”

“Dạ được, mời các vị đi theo ta.”

Thường Cảnh cảm giác mình nhất định là nghe lầm, nếu không phải vậy sao y lại có cảm giác trong lời nói của quần gia, như có loại ‘Các vị chính là Chúa cứu thế muốn giải thoát cho ta’ thể nhỉ?

Lắc lắc đầu, Thường Cảnh đem những suy nghĩ linh tinh vứt ra sau đầu, nắm tay Thiên Dịch, tung tăng đuổi kịp bước chân quần gia, y phải tò mò đến xem Bony Kỵ Hành thú ra sao.

Bony rất bực mình, bực mình kinh khủng, nó là chủng tộc cao cấp quý giá cỡ nào, lại lưu lạc tới đây hơn nữa còn nhốt chung với linh thú cấp thấp nhất gan Thanh Ngưu thú trong một bức tường nhỏ chật hẹp — hừ, tất cả những thứ này, đều là do cái tên chủ nhân kia!

Xí xí xí, chủ nhân gì chứ, cái tên tiểu quỷ vị thành niên kia mới không phải là chủ nhân của nó đâu.

Không có chỗ để Kỵ Hành thú phát tiết uy quyền, gặp xui xẻo đương nhiên là Thanh Ngưu thú đáng thương giam chung một chỗ với nó, chỉ thấy Thanh Ngưu thú tội nghiệp thân thể cao lớn trú ở trong góc, mà vị trí của nó, đã bị Bony uy phong lẫm lẫm chiếm lấy.

Bony mũi vểnh lên trời, đối với Thanh Ngưu thú luôn phóng ra linh lực công kích — tuy rằng không chân chính đánh vào người, thế nhưng dọa một con linh thú cấp thấp nhất gan như vậy là quá đủ.

Thanh Ngưu thú nếu như có thể nói chuyện, nhất định sẽ lệ rơi đầy mặt lên án: Không được ngược Ngưu như vậy a a a a a! Rõ ràng chúng ta cùng chung một tộc, tương chiến hà quá cấp!

Có điều, rất đáng tiếc, Thanh Ngưu thú cảm thấy bị kích, nó không thể nói chuyện được.....

Bony một bên thao túng móng vuốt mình, một bên suy nghĩ, tên Tinh Linh thấp kém kia rốt cuộc muốn đem mình vứt tại nơi quỷ quái này trong bao lâu, nó đã không chịu nổi rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại, tâm tình tuột dốc không phanh.

Tâm tình không tốt thì hậu quả sẽ —

Nó giương mắt lên xem xét Thanh Ngưu thú tội nghiệp trú trong góc tối, rốt cuộc tính toán định tìm thứ gì đó tiếp tục tra tấn.

Vì thế, thật vinh hạnh, trông coi nơi này còn có Ma tộc bắt đầu chịu bị hãm hại.

Ma tộc đáng thương này đối với con Linh Thú đánh không được chửi không xong, bởi vì nó là khách mời đến đây, hơn nữa, chưa chắc gì hấn đánh lại được.....

Thế cho nên, Ma tộc trông coi này cảm thấy bị kích, rất nhanh, liền trở thành thăm kích.

Có điều, trước khi trở thành thăm kích, quân gia dẫn theo Thiên Dịch cùng Thường Cảnh đến đây, cái tên Ma tộc sắp trở thành thăm kích nhìn thấy hai người bọn họ, quả thật như nhìn thấy Chúa cứu thế đến — trong mắt lóe sáng lấp lánh.

“Quân gia, ngài đến đây thật sự quá tốt rồi.” Không dám đứng trước mặt Thường Cảnh cùng Thiên Dịch

ôm đùi, Ma tộc hướng về trước một bước, trốn đến phía sau quần gia, trên người hắn còn bị vết bỏng từ Bony —— cho dù, chỉ là trên tay áo góc áo à còn có cả tóc.....

“What the.....” Thường Cảnh quýnh quáng nhìn Ma tộc trên người không còn một chỗ nào lành lặn, tóc thì cháy khét mặt mày xám xịt, không biết phải nói sao.

Thiên Dịch mặt vô biểu tình liếc nhìn Bony, lập tức nói với quần gia: “Trước tiên người dẫn hắn xuống trị liệu đi, ta cùng Tiểu Cảnh sẽ trở lại sau.”

Quần gia gật gật đầu, kéo Ma tộc trốn phía sau mình rời đi, lưu lại Bony vẻ mặt tò mò cùng Thường Cảnh mặt vô biểu cảm nhìn Thiên Dịch.

Thường Cảnh muốn đến gần Bony, bắt quá đối với Bony cặp mắt bề ngoài thiên hạ, lại yên lặng lui trở về.

“Vừa nãy mi đang làm gì?” Thường Cảnh lui về bên người Thiên Dịch, khi có chỗ dựa mới có đủ can đảm, lúc này mới hỏi ra.

“Như đã hoàn toàn khôi phục rồi sao!” Bony hơi kinh ngạc, nó ở trên cao nhìn xuống Thường Cảnh, thở xì một tiếng, “Ha, đúng là ngoài dự liệu của ngô, có điều cho dù có ngoài dự liệu đi chăng nữa, vẫn là Nhân tộc cấp thấp mà thôi.”

Thường Cảnh: “.....” Chẳng lẽ sau khi y ngủ một giấc liền trở thành Thần tộc sao! Hừ, đây còn hơn cả Thần luôn này.

Nhéch nhéch khóe miệng, Thường Cảnh mặt vô biểu tình ‘À’ một tiếng, sau đó đặc biệt bình tĩnh giễu cợt nói: “Ồ, mi là chủng tộc cấp cao sao? Đúng rồi, cũng chỉ là kẻ ước thú cao cấp của Thiên Dịch mà thôi.”

Thường Cảnh tuy rằng cảm thấy Bony kỳ thật rất moe, thể nhưng không có nghĩa là mỗi lần y bị nói như vậy sẽ không cảm thấy tức giận, cho nên lời này vừa ra khỏi miệng, trực tiếp đánh Bony tan nát cõi lòng vỡ thành từng mảnh.

Nó vừa định muốn giáo huấn Thường Cảnh, cái ý niệm này từ trong đầu nó bay lên, đã bị Thiên Dịch bóp chết từ trong trứng nước ——

“Bony, ngươi là kẻ ước thú của ta, cũng tương đương là kẻ ước thú của Tiểu Cảnh, kẻ ước thú thương tổn đến chủ nhân, lập tức sẽ bị trời phạt biến thành tro bụi.” Lộ ra hàm răng trắng nõn, Thiên Dịch nói rất bình thản, thể nhưng ánh mắt của cậu như từng nhũ băng lao tới trên người Bony.

Móng hơi co lại, Bony thật sợ hãi.

Có điều rất nhanh nó lại mạnh miệng cùng Thường Cảnh đấu khẩu. Được rồi, nếu vũ lực công kích không

được, như vậy liền so tài ăn nói, nó không tin, nó là Linh Thú sống hơn ngàn năm còn không sánh bằng tính mạng Nhân tộc chỉ sống trăm năm —— huống chi trước mặt Nhân tộc này, nhiều nhất chỉ mới mười bảy mười tám tuổi mà thôi!

Có điều, rất hiển nhiên, nó mặc dù là lão yêu tinh sống hơn một ngàn tuổi (như lời Thường Cảnh nói), thế nhưng vẫn thua thê thảm trước miệng Thường Cảnh.....

Thường Cảnh đáng vẻ hả hê còn một bên Thiên Dịch không cảm xúc chậm rãi biến thành hứng thú dào dạt nhìn một hồi trận đấu võ mồm này, khoe miệng hiện lên tia tiếu ý, ánh mắt rất ôn nhu.

Thường Cảnh đọc câu chú ngữ hạ xuống ấn ký sau cùng, Bony tức đến nổi suýt chút nữa đem cả căn phòng của Thanh Ngưu thú phá hủy đi ——

Cũng may, Thường Cảnh vẫn còn chút lương tâm, y thành công dùng câu nói khiến Bony đang điên cuồng trong nháy mắt ôn hòa trở lại, thậm chí, còn cảm thấy Nhân tộc này, nhìn cũng không tệ lắm.

Hả, Thường Cảnh nói gì à?

À, kỳ thật Thường Cảnh chỉ nói một câu rất bình thường, lại khiêm tốn, liền thành công thu phục Linh Thú tâm còn cao hơn cả trời này.

Rất đơn giản.

Thiên Dịch đối với kết quả này, dường như không thể ngờ tới, cho nên cũng không biểu lộ ra kinh ngạc chút nào, bởi vì ở trong lòng cậu, vợ mình là tốt nhất, còn ai không thích vợ mình, đều là những tên dị loại mà thôi!

31. Chương 31

Thành công thu phục Kỳ Hành thú Bony, Thường Cảnh từ đầu đến chân như đạt trạng thái đắc ý, y có một loại cảm giác mình có thể nghênh ngang mà đi —— tha thứ cho y đột nhiên xuất hiện tâm tình này, bởi vì trên thực tế, bản chất Thường Cảnh chính là trạch nam xuẩn ngốc hầu như chỉ thu lu trong nhà.

Kỳ Hành thú yêu cầu mãnh liệt cộng thêm bức bách uy hiếp, cuối cùng Thiên Dịch cũng coi như gạt đầu dẫn nó rời đi cái ổ thú nhỏ thuộc về Thanh Ngưu thú.....

Có điều, do hình thể nó quá to lớn, tóm lại không thích hợp theo bọn họ vào ở trong phòng người ta.

Cho nên, Thường Cảnh lại một lần nữa nhìn thấy nó vừa cười vừa hát: Nếu như ta là tiên nữ, ta sẽ biến thành đại tỷ xinh đẹp —— cái loại có thể tùy ý biến hóa.

Nhìn nó thu nhỏ lại chỉ còn lại một chút xíu như ngựa con đáng yêu, Thường Cảnh không khổng chế được nội tâm thích thú, vì thế sung sướng đem Bony ôm vào trong lòng ngực —— hoàn toàn thỏa mãn mong muốn y có thể vượt lên bộ lông của nó.

Thường Cảnh híp mắt vui cười hơn hở, ôm Bony tự động quay trở về bên người Thiên Dịch, có cảm giác như một nhà ba người vui vẻ..... Đương nhiên, nếu như lơ là Kỵ Hành thú Bony dọc đường đi đều phát ra hơi thở lạnh lẽo =. =

Hai người một thú cứ như vậy rời khỏi nơi này, lưu lại Thanh Ngưu thú trốn ở trong góc cảm động sắp rơi lệ —— nó cuối cùng cũng đợi được con thú bá đạo Kỵ Hành thú kia đi rồi, cho phép nó trước tiên vất chân lên cổ cuồng hoan chúc mừng một chút.

.....

Bọn Thường Cảnh ở trong cung điện ngây người chừng mấy ngày, có điều từ sau lần y đến xem bạn lữ của Bỉ Nặc, sau chừng mấy ngày, đã không còn thấy bóng dáng chủ nhân cung điện đâu. Đương nhiên, quần gia như một con Triệu Hoán thú, lúc nào cũng có thể nhìn thấy thân ảnh của lão.

Thời điểm ngày thứ năm, rốt cuộc Thường Cảnh nhìn thấy Bỉ Nặc.

Dùng tốc độ nhanh nhất đi tới trước mặt bọn Thường Cảnh Bỉ Nặc kích động dùng tới cấm thuật thuận di của Ma tộc, hấn lao nhanh như một cơn gió xuất hiện trước mặt hai người.

Về mặt hấn kích động khó có thể dùng lời diễn tả được, Thường Cảnh thậm chí nhìn thấy, khóe mắt đối phương chảy xuống nước mắt vui sướng.

“Jojo..... Jojo em ấy đã có động tĩnh.”

“Chúc mừng anh.” Thường Cảnh đầu tiên là mừng rỡ một chút, sau đó liền nở nụ cười.

“Có thể mang chúng tôi đi xem anh ấy được không? Tôi muốn kiểm tra lại một lần nữa, có thể không?”

“Được được được, ta đến chính là muốn cậu đến nhìn Jojo một chút.” Liên tiếp bật thốt ra ba chữ được, Bỉ Nặc muốn kéo Thường Cảnh dùng thuật thuận di, thế nhưng hấn còn chưa kịp kéo người, tay hấn đã bị Thiên Dịch đứng ở một bên không nói gì đánh bay đi.

Thiên Dịch lạnh lùng liếc hấn một cái, nói: “Không nên tùy tiện đụng chạm Tiểu Cảnh.”

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Bỉ Nặc cho đến nay, Thường Cảnh lần đầu tiên nhìn thấy cảm xúc cậu dao động lớn đến như thế, nhìn thấy Thiên Dịch đứng cản trở trước mặt mình, y bất đắc dĩ cười lên, vỗ lên vai người trước mặt mình, nói với Bỉ Nặc: “Chúng tôi rất nhanh sẽ đi qua đó, anh cứ về trước đi.”

Bỉ Nặc tựa hồ cũng phát hiện chính mình khi này có chút thất lễ —— giống cái đã có bầu bạn không thể tùy tiện đụng chạm.

Hắn hơi thu liễm lại tâm tình hưng phấn của chính mình, gật gật đầu, lập tức xuất quỷ nhập thần trong nháy mắt biến mất rồi.

Đột nhiên xuất hiện lại đột nhiên biến mất, điều này làm cho Thường Cảnh có cảm giác như mình đang quan sát Tạm Biệt Khang Kiêu* bản hiện thực, hoàn toàn giống như câu thơ gì mà —— tôi nhẹ nhàng đi rồi, như tôi nhẹ nhàng đến, tôi phất ống tay áo, không lấy một áng mây.....

***Bài thơ chính xác là thế này:**

Tôi lặng lẽ ra đi

Như tôi từng lặng lẽ đến

Tôi vẫy tay nhẹ nhẹ

Tạm biệt áng mây phía tây

.....

Đọc hết cả bài thơ ở đây: <https://www.thivien.net/T%E1%BB%AB-Ch%C3%AD-Ma/T%E1%BA%A1m-bi%E1%BB%87t-Khang-ki%E1%BB%81u/poem-X2SRV6uJ3CevJCuUZhgyJQ>

Ồ, không ngờ trên mặt hồ lại có thể thơ mộng đến thế $\Sigma(\circ\circ|||)$

Chớp chớp mắt, Thường Cảnh phục hồi tinh thần lại, y nghiêng đầu, đối với Thiên Dịch nói: “Được rồi, Thiên Dịch, chúng ta qua bên đó đi, không nên để Bỉ Nặc chờ quá lâu.”

“Chờ lâu một chút thì thế nào, ngược lại bầu bạn hắn cũng sắp tỉnh rồi mà, Tiểu Cảnh đối với chuyện của bọn họ tích cực như vậy, ta sẽ ghen đó.”

“Ồ, Thiên Dịch cũng biết đến cái từ ghen này sao?”

“Tôi hôm qua lúc em đi tắm, Bony lú ra lú rú ở bên tai ta nhắc đi nhắc lại, giờ ta nhớ kỹ rồi.”

“.....” Kỵ Hành thú quá ồn ào, Thường Cảnh mặt liền đen thui.

Thường Cảnh bị Thiên Dịch ôm vào trong ngực, bọn họ phi hành trên không trung.

Như vậy có thể đến nhanh hơn chỗ cần đến, tuy rằng ngoài miệng nói chờ quá lâu thì sẽ thế nào, thế nhưng Thiên Dịch vẫn chiều theo vợ mình —— bởi vì cha cậu đã từng nói, vợ mình chính là để yêu thương.

Bởi vì phi hành trên không trung, nên bọn họ rất nhanh đã đến phía bên ngoài viện Bỉ Nặc. Từ không trung bay xuống, Thiên Dịch đem vợ trong lòng ngực cẩn thận từng li từng tí một đặt xuống đất, lúc này mới nắm tay vợ, đi vào trong phòng.

Trong phòng, Bỉ Nặc ngồi xổm trước đầu giường, ngay cả một cái chớp mắt cũng không động nhìn chăm chú người nằm trên giường, chỉ sợ chính mình chớp mắt một cái, sẽ không được nhìn thấy cử động của người nằm trên giường.

Bọn Thường Cảnh đi vào Bỉ Nặc vẫn duy trì động tác không nhúc nhích chột quay đầu lại, hai tròng mắt hắc màu đen chột phát sáng, như bầu trời đêm đen kịt tràn ngập ánh sao.

“Các người tới.”

“Ừ, chúng tôi đến rồi.” Thường Cảnh buông tay Thiên Dịch, chính mình đi tới bên giường, cúi đầu, đầu tiên là nhìn người nằm trên giường một chút, lập tức nói: “Ngày hôm nay anh ấy sẽ tỉnh lại.”

Khi Thường Cảnh nói chuyện, đem linh lực chữa trị của mình thâm nhập tuần hoàn trong cơ thể, sau khi linh lực đi khắp một vòng, liền thu hồi lại.

Nhìn người nằm trên giường, Thường Cảnh là chân tâm thật lòng nói ra điều bọn họ mong mỏi.

Thế nhưng do ngủ say quá lâu sẽ có ảnh hưởng trái chiều, nên y liền nói cho Bỉ Nặc biết: “Có điều, khi mới tỉnh dậy, khả năng sẽ không thể xuống giường đi lại như bình thường, hiện tại tứ chi của anh ấy không có cảm giác, hơn nữa bởi vì quá lâu không mở miệng nói chuyện dẫn đến trong khoảng thời gian ngắn, không có cách nào nói ra một câu hoàn chỉnh.”

“Không sao, chỉ cần Jojo tỉnh lại là tốt rồi.” Vươn ngón tay, Bỉ Nặc từng điểm từng điểm miêu tả hình dáng gương mặt người nằm trên giường, khóe miệng phác họa ý cười nhàn nhạt, “Chỉ cần em ấy tỉnh lại, những chuyện khác, từ từ rồi tính.”

Mặc dù ngữ khí rất bình thản, thế nhưng, Thường Cảnh nghe được, trong lời nói, bao hàm quá nhiều tình cảm chờ đợi.

Một lúc sau.

Thường Cảnh lại kiên định nói một câu, “Anh ấy tỉnh rồi.”

Như xác minh lời nói của Thường Cảnh, tiếng nói của y vừa hạ xuống, người trên giường liền phát sinh tiếng rên rĩ rất nhẹ, tuy rằng rất nhẹ, thế nhưng cũng đủ khiến cho cả ba người đều nghe thấy.

Bỉ Nặc lúc này vui mừng ra mặt.

Thường Cảnh cũng nở nụ cười, y nhìn Bỉ Nặc như đứa bé rất hài lòng khi thấy món đồ ưa thích của nó, trong lòng cảm khái, hồi thế gian tình ái là gì.

Xoay người đi đến bên người Thiên Dịch, Thường Cảnh yên lặng đưa tay nắm chặt người bên cạnh, nói đùa: “Thiên Dịch, nếu như ngày nào đó cậu không thấy anh nữa, cậu tuyệt đối không nên bắt chước Bỉ Nặc dần dần chờ anh về.”

“Không bao giờ.” Thiên Dịch hai tròng mắt xanh biếc khóa chặt Thường Cảnh, từng câu từng chữ nói: “Ta không cho phép chuyện này xảy ra, Tiểu Cảnh sẽ luôn khỏe mạnh.”

“Dừng dừng, anh chỉ đùa một chút thôi mà, Thiên Dịch cậu đừng có nghiêm túc quan trọng hóa vấn đề như thế.” Cảm giác được tay mình bị nắm chặt, Thường Cảnh không hiểu có phải đầu mình bị kẹp cửa rồi không mới nói ra những lời như vậy — từ khi nào mà y trở nên ngu ngốc đến như thế!

Rõ ràng phải hiểu, cái tính tình của Thiên Dịch, lúc nào cũng coi là thật.

Tuy rằng, chính y cũng xác thực không hiểu được, y có khả năng quay trở lại thế giới cũ hay không.

Có điều, Thường Cảnh lại không biết, chỉ vì một lời nói đùa này, có một ngày trong tương lai thật xa lại trở thành phương thức sấm truyền.

Nếu biết được những câu nói này thành sự thật, Thường Cảnh nhất định sẽ ở thời điểm ban đầu, liền nói — QAQ có thể mang tôi trở lại quá khứ được không?

.....

Tuần Thuyền cảm giác mình ngủ cực kỳ lâu, lâu đến nỗi, đều đem hắc ám trở thành quen thuộc.

Thời điểm khi y mở mắt ra lần nữa, y vẫn còn trong giai đoạn hoảng hốt, tròng tai họa trăm năm trước vẫn còn tái hiện ngay trước mắt, y cả kinh đột nhiên ngồi bật dậy, mở miệng lên tiếng: “Bỉ Nặc.....”

“Tuần Tuần!” Nhìn người vốn đang mê man trong chớp mắt ngồi dậy còn kêu tên của mình, Bỉ Nặc không cách nào không chế chính mình đưa tay đem người ôm chặt vào lòng ngực.

“Tuần Tuần, em rốt cuộc cũng tỉnh lại rồi.” Đem đầu vùi thật sâu vào cổ người trong lòng ngực, mũi hít

vào thở ra ngửi được hương vị quen thuộc, thân thể trong lòng ngực cục cựa, Bỉ Nặc lại một lần nữa nắm thật chặt tay y.

“Em ngủ thật lâu rồi sao?” Tuần Thuyền phát âm có chút kỳ quái, như một đứa nhỏ học phát âm nói chuyện, dáng vẻ mồm miệng không rõ ràng, thể nhưng vẫn có thể nghe được, y có chút gian nan giơ lên tay phải của mình, gắt gao ôm chặt tấm lưng người bên cạnh.

Thời điểm y làm những động tác này, như dùng hết khí lực toàn thân —— mặc dù vừa nãy khi y chuẩn xác gọi đúng tên Bỉ Nặc, cũng không có cách nào che dấu được —— y đã ngủ say gần một trăm năm nên tứ chi đã cứng ngắc, mà bởi vì quá lâu không có mở miệng, nên lời nói phát ra cũng không rõ ràng.

Đưa tay sờ lên tóc người trong lòng ngực, Bỉ Nặc mừng đến phát khóc: “Tuần Tuần, em ngủ đã rất lâu rồi, lâu đến nỗi, ta chờ đợi cũng đã thành quen.”

Bỉ Nặc hôn lên trán người trong lòng ngực, tuyến âm thanh có chút run rẩy.

“Xin lỗi.” Tuần Thuyền lộ ra vẻ mặt xin lỗi, “Để anh chờ đợi lâu.”

“Không sao, chỉ cần Tuần Tuần tỉnh lại, như thế đã là quá đủ.” Gắt gao ôm người vào trong ngực, Bỉ Nặc khóc rồi lại cười rồi lại khóc, quả thật giống như tên ngốc vậy, thể nhưng cho dù giống như tên ngốc thì thể nào đây, bởi vì, hắn rốt cuộc cũng đợi được người mình yêu nhất đã tỉnh lại.

Chuẩn xác không sai sót bất lấy bờ môi người trong lòng ngực, Bỉ Nặc cẩn thận từng li từng tí một như đối xử với bảo vật trân quý, từng điểm từng điểm, hôn lên bờ môi nhẹ nhàng mềm mại, sau đó, đầu lưỡi chậm rãi đỉnh mở hàm răng, luồn vào trong cổ họng người trong lòng ngực.....

Nụ hôn này, rất nhẹ, rất ôn nhu, là nghênh tiếp bầu bạn của mình từ trăm năm trước trở về, cũng là loại biểu hiện tình yêu chân thật.....

32. Chương 32

Lần thứ hai nhìn thấy Bỉ Nặc cùng bầu bạn đã từng mê man giờ đã hồi tỉnh trở lại là vài ngày sau.

Vào lúc này, bọn Thường Cảnh dưới sự hướng dẫn của quản gia đi dạo hết triệt để từ trong ra ngoài tòa thành này.

Ngày hôm nay.

Chân lác lư, Thường Cảnh trong lòng ngực ôm lấy Bony, ngồi ở trong phòng khách bày trên bàn đầy bánh

ngọt —— đây là thức ăn tương đối giống như ở địa cầu, có cảm giác thân thiết lắm.

Thường Cảnh ăn đến bụng căng tròn, lại cầm lấy hồng trà đặt ở một bên trút xuống một ngụm lớn, thỏa mãn thở dài nói: “Nhân sinh chính là như vậy, nhàn nhã ngồi ăn bánh kem cùng uống hồng trà —— a, quả thật là tuyệt đỉnh hưởng thụ.”

Bony bị Thường Cảnh ôm vào trong ngực, nghe xong những câu nói này, khinh thường cất tiếng nói, “Nhân tộc quả nhiên cũng chỉ là Nhân tộc, không có mục tiêu cực kỳ ngu xuẩn!” Thân thể của nó bé nhỏ, nếu nhìn kỹ, mặt nó tương tự như mặt con ngựa khinh thường người khác.

Tuy rằng, muốn một con thú Tiểu Mao mọc đầy lông xù mềm mại trên mặt nhìn thấy vui vẻ độ khó không thua gì ở thế giới này tìm được một người xuyên qua đến đây —— ờ, cũng có, tỷ như bạn của Bỉ Nặc..... Cho nên, Thường Cảnh xác thật ở trên mặt Bony nhìn thấy vẻ mặt khinh bỉ.

“Ồ..... Ta muốn nói, mi là một con Linh Thú, đôi khi thỉnh thoảng dùng lời trào phúng người khác, thật sự thích hợp sao?” Cúi đầu chọc bụng Bony, Thường Cảnh chơi vô cùng vui vẻ.

“Hừ, ngô là Linh Thú có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp như nhữ nên cứ mà cười trộm đi.” Cào cào móng vuốt chính mình, đuôi Bony như muốn nhếch lên trời.

Thường Cảnh đang cười trộm: “.....”

Phát hiện chính mình đang so đo với Linh Thú ôm trong lòng ngực, không lẽ chỉ số thông minh của y đang tuột dốc không phanh?

—— vậy mình không tính toán với con Linh Thú này là được rồi ()

“Khụ khụ, không thèm nghe mi nói nữa.”

“Đó là nhữ nói không lại ngô, muốn nhận thua sao.”

“..... Ai nói, mi mới nói không lại ta, nhận thua quần què ấy.”

“Ngô sẽ hào phóng tha thứ cho nhữ, Nhân tộc ngu xuẩn à, nhanh đến phủ phục dưới chân ngô đi.”

“.....!!”

Đột nhiên phát hiện gần đây mình trở nên có chút ngốc nghếch, Thường Cảnh ngẩn ngơ, lập tức cúi đầu liếc mắt nhìn Linh Thú nằm trong lòng ngực —— thông minh của y càng ngày càng hạ thấp $\Sigma(^\circ \quad ^\circ|||)$

Quá hoảng sợ, Thường Cảnh vội vàng đem tư duy chính mình kéo trở lại bình thường, chớp chớp mắt, quay đầu chăm chú nhìn Thiên Dịch từ đầu đến cuối chỉ yên lặng nhìn y, hỏi: “Gần đây có phải anh không giữ được bình tĩnh?”

“Bình tĩnh, là cái gì?” Thiên Dịch hỏi ngược lại.

“..... À, nghĩa của nó là trầm ổn ấy.” Trong khoảng thời gian ngắn không cần thận buột miệng thốt ra ngôn ngữ kỳ quái, Thường Cảnh gãi gãi đầu chính mình, nói: “Anh gần đây cùng Bony ngốc nhìn như có vẻ choáng váng nhỉ?”

Không muốn dùng từ ngốc để hình dung chính mình, trạch nam xuẩn manh Thường Cảnh đặc biệt đau trứng..... Haizz, y cảm khái, nhân sinh tịch mịch như tuyết.

Thiên Dịch nghe xong, mỉm cười, lắc đầu, “Không đâu, Tiểu Cảnh như vậy, rất là đáng yêu.”

Hình như nhân vật có khác đi một chút, Thường Cảnh sau khi tỉnh lại, tính cách phát sinh rất nhiều thay đổi —— đại khái bắt đầu từ lúc chính mình đem tính cách bộc lộ ra ngoài.

Đây là điều Thiên Dịch nghĩ đến.

Từ lúc mới bắt đầu là hiền lành, sau đó sẽ tới làm nũng, hiện tại là người có tấm lòng yêu thương giàu lòng nhân ái nhưng lại quen thuộc ỷ lại chính mình, Thiên Dịch cảm thấy, mỗi một tính cách của vợ mình, cậu đều thích hết.

Càng cảm giác mình tựa hồ bước đi theo chiều hướng tan vỡ, Thường Cảnh bắt đầu suy nghĩ lại, làm sao chỉ trong chớp mắt y lại không dấu kín bản tính của mình, cứ từng điểm từng điểm, chậm rãi đem bản tính của mình bộc lộ ra bên ngoài cơ chứ?

Là bởi vì hoàn cảnh quen thuộc, người cũng quen thuộc..... Cho nên, mới có thể như vậy đi?

—— Ừm, đại khái chắc là như vậy!

Thường Cảnh vẫn còn đang ngây ngốc, chờ y thời điểm hoàn hồn trở lại, liền phát hiện trước mặt mình xuất hiện thêm hai người, một là bị người ôm vào trong ngực, một là ôm người trong ngực.

“Hai anh đến đây từ lúc nào?” Thường Cảnh ngạc nhiên lên tiếng.

“Tiểu Cảnh,” Thiên Dịch đưa tay đem Thường Cảnh ôm vào trong ngực còn Bony bị xách lên vứt ra bên ngoài đất trống trải, lúc này mới tiếp tục nói: “Vừa rồi trong lúc em ngây ngốc, nên không thấy bọn họ đến đây.”

Trong lòng ngực trống trơn, Thường Cảnh nhìn thấy Bony vòng một đường parabol bay đến bên ngoài, sau đó bộp bộp rơi xuống đất, bên tai truyền đến tiếng nói ôn hòa, y chớp chớp mắt, lại chớp chớp mắt..... Sau đó, gò má nổi lên hai đóa hoa đỏ bừng.

Bỉ Nặc ôm Tuần Thuyền, ở trước mặt hai người ngồi xuống.

Tuần Thuyền bị Bỉ Nặc ôm vào trong ngực, giữa hai lồng ngực còn có chút mệt mỏi, trên người da dẻ lộ ra bên ngoài, cũng quá trắng đi —— người ngủ say trăm năm, rất ít nhìn thấy mặt trời, cho nên không trắng mới là lạ ấy.

Tuần Thuyền đôi mắt hàm chứa ý cười, nhìn kỹ Thường Cảnh trước mặt mình, há miệng thở dốc, thốt ra mấy chữ, không rõ ràng, làm cho người khác không thể nào hiểu được.

Có điều, Bỉ Nặc nghe hiểu.

Hắn vỗ vỗ sống lưng người trong lòng ngực, lập tức dựa theo ý tứ của Tuần Thuyền đem lời nói của y thuật lại: “Jojo nói: Cậu chính là người nắm giữ thể chất giống như tôi sao?”

“Hả?” Nghĩ tới Bỉ Nặc đã từng nói cho bọn họ biết bầu bạn của hắn cũng có được thể chất giống y như vậy, vì thế Thường Cảnh rất thức thời, y mỉm cười, gật gật đầu, “Chào anh, em tên là Thường Cảnh.”

Tuần Thuyền nói nhờ Bỉ Nặc phiên dịch: “Chào cậu, tôi tên là Tuần Thuyền, Tuần là Chu Ngô Trịnh Vương Tuần, Thuyền là chiếc thuyền ngược dòng nước.”

Thường Cảnh nghe xong lời giới thiệu như vậy, trong lòng kinh hãi như sóng to gió lớn nhảy dựng lên —— Triệu Tiền Tôn Lý, Chu Ngô Trịnh Vương, đây là Bách Gia Tính; học như đi ngược dòng nước, không tiến ắt lùi, đây là lời răn danh ngôn.

Lúc còn học tiểu học bắt buộc y phải thuộc lòng mấy thứ này, nên khi Tuần Thuyền tự giới thiệu mình, hoàn toàn chính là nói cho y biết, đến đây đi, mau tới nhận mặt nhau đi, tôi cũng là người xuyên qua nha.

Ừ, có lẽ là vậy.

Đại khái thấy vẻ mặt Thường Cảnh quá mức kinh hãi, khiến Tuần Thuyền trong khoảng thời gian ngắn rất là kinh ngạc, y há miệng, hỏi: “Thường Cảnh, cậu sao thế?”

“Ồ, có chút.” Thường Cảnh nghiêng đầu thấy Thiên Dịch vẫn chăm chú không chớp mắt nhìn mình, lại quay đầu nhìn Tuần Thuyền bị Bỉ Nặc ôm vào trong ngực ý cười âm áp đầy mặt.

Cuối cùng nghĩ đến một đề tài tương đối an toàn, nói: “Em có thể kiểm tra thân thể anh một chút được không?”

—— y rất là chăm chú cùng tận chức thực hiện nghĩa vụ làm một bác sĩ tốt!

Linh lực chữa trị tuần hoàn trong thân thể đi một vòng, sau đó sung sướng trở lại bên người chủ nhân nó.

Tiếp đó, Thường Cảnh đang nhắm mắt liền mở ra.

“Anh đã hoàn toàn khôi phục rồi, a, đây chính là, do quá lâu không có vận động, nếu muốn đi lại bình thường anh phải học lại những bài học cơ bản về cách bước đi.”

“Không sao hết.” Tuần Thuyền trả lời như vậy.

“Ừ, phục kiểm gì đó nên ngồi nhiều một chút là tốt rồi.” Thường Cảnh cười híp mắt tiết lộ ra từ ngữ trên địa cầu, rất tự nhiên.

Sau khi nói ra câu này, y lại nhìn thấy trên vẻ mặt Tuần Thuyền bắt đầu biến hóa, tuy rằng móng tay y bị Thiên Dịch nắm lấy —— ờ, đại khái là có ý định muốn phát tác chiếm hữu dục đây mà.

Thỏa mãn nhìn thấy trên mặt Tuần Thuyền đầu tiên là mờ mịt sau đó là giật mình cuối cùng chuyển thành kinh hãi, Thường Cảnh bắt đầu yên lặng vì sự thông minh của mình nhấn cho mình một cái like.

Không khí trong lúc đó ngay lập tức liền yên tĩnh, thời gian từng chút một trôi qua.....

Sau đó, rất lâu sau.

Thường Cảnh nghe được Tuần Thuyền kích động a a a a, không ngừng nói cái gì đó, thế nhưng bởi vì ngủ đến tận trăm năm dẫn đến khi nói chuyện như đang tập nói bi bô, khiến người khác không nghe rõ.

Cảm giác tâm tình người trong lòng ngực đang kích động, Bĩ Nặc cầm chặt tay Tuần Thuyền, hần nhẹ giọng nói: “Jojo em muốn nói gì, cứ từ từ nói, ta giúp em đem toàn bộ những lời muốn biểu đạt đưa đến cho Thường Cảnh.”

“Tiểu Cảnh, ta không thích cảm giác như thế này.”

Giữa lúc Thường Cảnh tập trung tinh thần nghiêm túc muốn nghe Tuần Thuyền biểu đạt ý tứ, Thiên Dịch bỗng nhiên không đầu không đuôi thốt lên một câu nói như vậy.

“Làm sao vậy, Thiên Dịch?” Thường Cảnh có chút mơ hồ.

“Tiểu Cảnh, em không nên nói những điều mà ta không thể nào hiểu được có được không.” Cau mày, Thiên

Dịch nói.

Thiên Dịch càng ngày càng khó chịu, không còn đáng vẻ đáng yêu ngốc manh thỉnh thoảng như một bé shota hay thẹn thùng, Thường Cảnh chỉ có thể thở dài, sau đó liền động viên vuốt lông.

“Thiên Dịch, chúng ta cũng không hề nói gì.” Thường Cảnh mỉm cười, đưa tay véo gò má Thiên Dịch, tâm ý thân mật hiện rõ ngay trên mặt.

“Ở thế giới này, người anh để ý nhất, luôn luôn là cậu.”

Thiên Dịch nghe xong lời này, trên mặt lộ ra ý cười thỏa mãn.

—— người vợ nói quan tâm mình nhất, hắc hắc hắc.

Mà bên này, Tuần Thuyền muốn đem ý tứ biểu đạt nói rõ ràng cho Bỉ Nặc biết.

Sau khi y nói xong liền cười ha ha nhìn Thường Cảnh cùng Thiên Dịch giữa hai người động chạm vào nhau, cười rất ôn hòa.

Sau khi Thường Cảnh đỡ dành được Thiên Dịch, thời điểm y quay đầu, nghe thấy Bỉ Nặc đang giúp Tuần Thuyền phiên dịch lời của y muốn nói.

“Tôi vẫn luôn cho rằng chỉ có một mình tôi bước vào lỗ hổng thời không đi đến nơi này, không nghĩ tới còn có người giống như tôi. Cậu đến đây từ lúc nào, cậu đến đây đã bao lâu rồi? Cậu cùng Tinh Linh phía sau là mối quan hệ bầu bạn sao? Xem ra hẳn rất quan tâm đến cậu.”

Tuần Thuyền liên tiếp hỏi ra ba vấn đề, Thường Cảnh suy nghĩ, trả lời: “À, chỉ có một mình em đến đây, có điều thời điểm nhìn thấy anh em thật sự rất vui.” Dừng một chút, lại nói tiếp: “Đại khái em đã đến đây mấy tháng rồi, em cùng Thiên Dịch..... Vẫn không tính là mối quan hệ bầu bạn, Thiên Dịch còn chưa thành niên đâu.”

Không phủ nhận, nhưng cũng không thừa nhận, trả lời như vậy, chỉ có thể nói là ổn thỏa.

“Còn chưa thành niên sao? Nhưng ngoại hình hẳn cùng giống đực thành niên gần như là giống nhau.” Tuy rằng Tuần Thuyền thể chất đặc thù, thể nhưng trên bản chất vẫn là Nhân tộc bình thường, nên cũng không phát hiện Thiên Dịch đã sớm thức tỉnh linh lực.

Nghe bầu bạn của mình lần thứ hai nhắc tới Thiên Dịch, Bỉ Nặc ánh mắt nhanh chóng lóe lên.

Hắn cúi đầu, tiến đến bên tai Tuần Thuyền, nói: “Jojo, Thiên Dịch đã sớm thức tỉnh linh lực, có điều em

quá mức chú ý đến giống đực khác, ta sẽ không vui.”

Tuần Thuyền: “.....”

Đồng thời Thường Cảnh cảm giác tay mình lần thứ hai bị nắm chặt: “.....”

Sau một lúc lâu.

Thiên Dịch đột nhiên lên tiếng: “Nếu bầu bạn ngươi đã thức tỉnh, ta cùng Tiểu Cảnh không cần phải lưu lại đây nữa, chúng ta ngày mai sẽ rời đi.”

33. Chương 33

“Nhanh như vậy sao? Không ở lại thêm một chút nữa?” Tuần Thuyền lôi kéo tay Bỉ Nặc, một đôi mắt vẫn nhìn Thường Cảnh, như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, “Tiểu Cảnh có thể lưu lại đây không?”

Bỉ Nặc giúp đỡ người trong ngực nói ra lời muốn biểu đạt lúc sau mới bỗng nhiên ngẩn ra, lập tức cúi đầu nhìn chăm chăm người nằm trong lòng ngực mới vừa tỉnh lại chưa được bao lâu, không đồng ý nói: “Jojo, Thường Cảnh là bầu bạn của Thiên Dịch, em không thể yêu cầu như vậy được.” Ta sẽ không cho phép điều này.

Hơi chút bĩu môi, đại khái làm động tác không được nhiều, Jojo không thèm nói nữa ngược lại ngoan ngoãn nằm trong lòng ngực Bỉ Nặc, nhưng đôi mắt kia, vẫn nhìn Thường Cảnh chăm chú, như đang nói —— lưu lại đi lưu lại đi lưu lại đi tôi còn rất nhiều chuyện muốn hỏi đó!

Nhìn vợ mình bị người khác nhìn chăm chăm, Thiên Dịch bặm môi đưa tay, kéo Thường Cảnh từ trên ghế nhét vào phía sau mình, dùng thân thể mình chặn lại tầm mắt Tuần Thuyền liên tục nhìn chăm chăm lên vợ mình, sắc mặt không tốt ngữ khí không quen mở miệng, lặp lại lần thứ n+1: “Tiểu Cảnh thuộc về ta.”

—— được rồi được rồi, chúng tôi đều biết Tiểu Cảnh là của cậu!

Thường Cảnh còn chưa kịp phản ứng đã bị lôi kéo, suýt chút nữa ngã xuống sắp mặt rồi, có điều mới vừa ổn định thân thể của mình, y liền phát hiện tầm mắt của chính mình đã bị chặn lại —— đáng vẻ Thiên Dịch nhìn từng người trong phòng như nhìn người xấu và tùy thời chuẩn bị ứng chiến, Thường Cảnh trong đầu chỉ toàn dấu ba chấm.

—— lược bớt những điểm cần ý tứ, không cần phải nói rõ ràng ra nữa.

Có điều ngày mai sẽ phải rời đi, Thường Cảnh cảm thấy có chút quá vội vàng, y vất vả lắm mới gặp được

Tuần Thuyền xuyên qua giống như mình, vẫn còn chưa nói đủ đâu, làm sao có thể nhanh như vậy rời đi cho được?

Chí ít, cũng phải ở lại một hai ngày chứ.

Vì thế, y từ phía sau Thiên Dịch ló đầu ra, nhìn Bỉ Nặc ôm Tuần Thuyền vào trong ngực, cười ha ha nói: “Tôi không muốn nhanh như thế lại rời đi.”

Đây là Thường Cảnh trực tiếp buột miệng thốt ra nói.

Im lặng.

Vào giờ phút này, Thiên Dịch cùng Bỉ Nặc hai người có biểu hiện đều trở nên có chút kỳ quái.

Sau đó.

Bọn họ hành động.

Mỗi người ôm một người, tự mình ôm lấy vợ mình, hai vị giống đực ở đây cảm thấy, bọn họ nhất định phải đem bầu bạn mình mang về cố gắng dùng hành động biểu thị cho y biết, cái gì gọi là đối với bầu bạn của mình phải chân thành tuyệt đối ——

Vì thế, Thiên Dịch ôm Thường Cảnh đứng lên, sau đó cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Trong khoảng thời gian ngắn.

Vốn bốn người còn ở trong phòng khách bỗng nhiên chỉ còn lại hai người.

Tuần Thuyền trong lúc đó, bị người ôm vào trong ngực chớp mắt nhìn Thường Cảnh bị ôm đi lộ ra vẻ mặt mất mát.

Còn một người khác, Bỉ Nặc ôm lấy người đang lộ ra tâm tình mất mát.

Bỉ Nặc mặt đen thui.

Sử dụng thuật thuận di, hắn trực tiếp từ phòng khách đi đến phòng ngủ, hắn đem người trong lòng ngực cẩn thận từng li từng tí một đặt xuống giường, ngay sau đó, chính mình cũng xoay người đi lên, bá đạo đem người ôm vào trong lòng ngực.

.....

Lời nói phân hai đầu, ở một bên khác, Thường Cảnh bị Thiên Dịch ôm trở về phòng, sau đó hạ xuống địa điểm, ở trong phòng đặt một tấm giường rất mềm mại.

—— rất tốt, hai vị giống được đều rất ăn ý nha, quả nhiên trên giường vẫn là chỗ tốt, trên giường mới thật là tuyệt sắc _(3 _.

—— bị ôm lấy theo kiểu công chúa Thiên Dịch ôm lấy hai chân trong tích tắc bay lên không trung, Thường Cảnh mới phát hiện mình nói những câu đó nó ngu xuẩn như thế nào.

Ngồi xếp bằng ở trên giường, Thường Cảnh nhếch miệng về phía Thiên Dịch, âm thanh có một chút áp bách.

“Lỡ hỏng thời không?”

“Chính là đặc sản ở quê hương tụi anh.”

“Không muốn rời đi?”

“..... Lưu lại đây có mấy ngày thôi mà, Tuần Thuyền vừa mới tỉnh lại, anh ở đây tiếp tục giúp y..... Xem một chút.” Ánh mắt Thiên Dịch nhìn chăm chú, câu nói kế tiếp, không còn điểm tự tin nào cả.

Thiên Dịch không nói lời nào, nhìn Thường Cảnh, bên trong trông mắt màu xanh lục ánh lên từng tia ưu thương.

Nhìn Thường Cảnh đau lòng áy náy.

Đáy lòng liền mềm xuống.

“Thiên Dịch, tụi anh xác thật không có gì cả.” Thường Cảnh xua xua tay, rất chăm chú giải thích, “Huống hồ, hai tụi anh đều là giống cái..... Giống cái cùng giống cái..... Có thể làm được gì?”

Vì muốn dỗ đứa nhỏ nên Thường Cảnh cảm giác tiết tháo mình đều bị vứt hết xuống đất —— lại một lần nữa thừa nhận chính mình là giống cái, loại chuyện này không cần phải tốt đẹp đến thế đâu QAQ

Thiên Dịch vẫn không nói lời nào, khuôn mặt xinh đẹp cách Thường Cảnh chưa đến mười cm, Thường Cảnh cảm giác chỉ cần một hơi thở thôi là có thể ngửi được người trước mặt thở ra mùi CO2.

Đột nhiên Thiên Dịch chợt hắc hóa, khiến Thường Cảnh không kịp ứng phó.

“.....”

“.....”

“Thiên Dịch, nói một câu có được không?” Đưa tay chợt lên má Thiên Dịch, Thường Cảnh cảm giác miệng mình nói nhiều như muốn sắp khô cả cổ họng rồi.

Vẫn như cũ: “.....”

Thở dài một hơi, Thường Cảnh bất đắc dĩ tự giác đem miệng mình tiến tới, hôn lên miệng Thiên Dịch.

Trợn tròn mắt nhìn Thiên Dịch phản ứng.

A, ánh mắt động.

Không ngừng cố gắng.

Vươn đầu lưỡi liếm một phát, liếc mắt nhìn Thiên Dịch phản ứng.....

Sau đó, Thường Cảnh mới đợi được Thiên Dịch phản ứng lại..... thân thể của y đột nhiên bị ôm vào trong lòng ngực đối phương, sau đó đảo khách thành chủ, bị hôn ngược lại.

“Tiểu Cảnh.....” Thiên Dịch thở dài, hôn lên môi người trong lòng ngực, tựa như con sói đói bụng nhiều năm, muốn đem người trong lòng ngực gặm cắn nuốt vào trong bụng.

Nụ hôn này kéo dài rất lâu, đến khi hai người tách ra, đại não Thường Cảnh do không khí không đủ mà có chút chóng mặt —— mặt y đỏ bừng, đôi mắt đầy hơi nước mông lung, môi đỏ chót, hàm dưới còn chưa kịp nuốt xuống nước bọt, nhìn có vẻ hơi dâm mỹ.

Cầm bị nhẹ nhàng nâng lên, Thường Cảnh theo ngón tay ngược đầu lên, đối đầu đôi mắt Thiên Dịch.

“Tiểu Cảnh, ta thật muốn, hoàn toàn có được em!” Như vậy em mới không thể rời bỏ ta.

..... Trời đất ơi, Thượng Đế à, Thiên Dịch bị làm sao vậy!

Cái loại hắc hóa hơn nữa còn có mị lực tăng cao như thế này là do có chuyện gì xảy ra!

Thường Cảnh bây giờ mới biết được các em gái nữ sinh thích mẫu bạn trai như thế nào rồi: nam nhân xấu xa nhưng đáng yêu, nhìn một phát ai cũng yêu mến.....

Brừ..... Lạnh quá à.

Vì thế, y ngơ ngác nhìn Thiên Dịch trước mặt, mở miệng nói: “Thiên linh linh địa linh linh, Thiên Dịch đáng yêu mau hiển linh.”

“.....”

“.....”

Hai người hai mặt nhìn nhau, Thường Cảnh rất nhanh liền phát hiện, chính mình lại một lần nữa làm trò xuẩn ngốc, hơn nữa, quá ngu ngốc.

Cả khuôn mặt y cau có, có điều y vẫn còn đang xoắn xuýt vì sao mình lại làm trò hề như thế này, Thiên Dịch bỗng nhiên phốc bật cười một tiếng.

Vốn gương mặt rất xinh đẹp, hiện tại lại chói mắt vô cùng.

“Tiểu Cảnh, em thật sự rất đáng yêu.” Sờ lên đầu Thường Cảnh, Thiên Dịch nói.

“.....” Cũng được, chí ít ra không phải hiền huệ là ổn rồi.

Có điều lời này vừa nói xong, Thiên Dịch rất chăm chú nhìn Thường Cảnh nói: “Tiểu Cảnh, ta không biết giữa em cùng bầu bạn Bĩ Nặc có mối quan hệ gì, thế nhưng em phải nhớ kỹ, y hiện tại là bầu bạn của người ta, cho dù cả hai đều là giống cái, cũng không thể tiếp xúc quá thân mật như vậy.”

Sau đó, lại vô cùng bá đạo đem Thường Cảnh ôm vào trong ngực của mình, ôm thật chặt, tiếp tục nói: “Hơn nữa, trước đó em đã đáp ứng ta chỉ nhìn một mình ta, em là giống cái là vợ ta, ta không thích em ở cùng chung với y.”

Thường Cảnh tựa vào ngực trái Thiên Dịch, chỗ đó chính là trái tim, y nghiêng tai lắng nghe —— thành thịch, thành thịch, thành thịch..... Rất có tiết tấu.

Người trong lòng ngực không nói lời nào, Thiên Dịch cũng không miễn cưỡng, cậu không biết người trong lòng ngực đến từ nơi nào, thuộc về bộ lạc Nhân tộc nào.

Những điều này, cậu không hề để ý.

Cậu chỉ biết là, chính mình dùng mười khối hoàng bảo thạch mua Thường Cảnh về, như vậy y chính là vợ cậu, cậu rất thích vợ mình, chỉ điều đơn giản này thôi, thế là đã đủ!

.....

Ngày hôm sau, Thiên Dịch vẫn kiên trì muốn rời khỏi, Bỉ Nặc chỉ giữ lại cho có, thế nhưng khi phát hiện đối phương kiên quyết muốn rời đi, thế là liền từ bỏ.

Tuần Thuyền tuy rằng không vui, thế nhưng đã trải qua ngày hôm qua Bỉ Nặc tự thể nghiệm cùng nhắc lại một chút sự tình, thế là y đành ngoan ngoãn nghe theo.

Trước lúc rời đi, Thường Cảnh sử dụng một lần linh lực chữa trị, chữa khỏi tứ chi cứng ngắc của Tuần Thuyền.

Lần này, y không còn giống như lần đầu sử dụng linh lực chữa trị, sử dụng xong thì liền ngất đi, tuy rằng có đôi chút mệt mỏi, thế nhưng vẫn xem như là có tinh thần.

Tựa ở trong lòng ngực Thiên Dịch, Thường Cảnh nói: “Anh thử vận động một chút xem, động động tay động động chân.” Tuy rằng y không biết có thể được không. Thế nhưng ngày hôm qua y có đọc quyển sách Hào Dịch đưa cho, trên giấy có viết như thế, thế là y liền nhanh chóng học theo.

Tuần Thuyền nghe lời giật giật tay ——

Ngay lập tức y kinh hãi phát hiện, chính mình ngay bây giờ có thể nhẹ nhàng hoạt động cổ tay của mình, trong lúc đưa tay, cũng không còn giống như tình trạng trong xương có thứ gì đó mắc kẹt lại.

Quá vui mừng, Tuần Thuyền xem quên đi chính mình phải đi đưa tiễn.

Y kêu Bỉ Nặc chuẩn bị lễ vật mà mình đã cất giấu từ lâu.

“Đây là món đồ duy nhất mà tôi đã mang trên người khi đến thế giới này, nó thuộc về cậu, cậu phải nhớ kỹ đến tôi đó, sau đó phải quay về đây nhìn tôi.” Y cười híp mắt nhìn Thường Cảnh, nghe Bỉ Nặc nói không thiếu một chữ đem lời của y phiên dịch cho đối phương nghe.

“Ừm, em biết rồi.” Nhận lấy cái hộp trên tay Bỉ Nặc, Thường Cảnh suy nghĩ, từ trong bao quần áo lấy ra chiếc áo lông vũ chính mình đã bận khi xuyên qua đến đây, “Cái này xem như là trao đổi, em cho anh này.”

Thời điểm Tuần Thuyền nhìn thấy chiếc áo lông vũ, mắt sáng rực lên.

Phải biết rằng, quần áo lúc trước của y, khi thời gian trôi qua, đã chậm rãi biến thành tro mắt rồi, hiện tại

một lần nữa nhìn thấy quần áo hiện đại, khiến y cảm thấy quen thuộc cùng vui vẻ.

“Cảm ơn.”

Những lời này, là Bỉ Nặc muốn nói, cũng là lời Tuần Thuyền muốn nói.

Gật gật đầu, sau đó Thiên Dịch ôm lấy Thường Cảnh ngồi vào trên lưng Kỵ Hành thú, nương theo âm thanh oán niệm của Kỵ Hành thú, rời khỏi nơi này.

Hết chương 33

34. Chương 34

Sau khi rời đi Ma tộc, bọn Thường Cảnh cả một đường vừa đi vừa nghỉ, trong lúc đó sẽ gặp một số con linh thú cấp thấp, cũng có cấp cao, có phổ thông..... Lúc đó, Thiên Dịch sẽ ôm Thường Cảnh đặt ngồi trên cây, sau đó bảo Bony canh chừng, còn mình thì đi đối đầu chúng nó.

Có lúc đối đầu một hai con, có lúc là một đám, còn có lúc, sẽ là toàn gia.....

Lúc mới bắt đầu khi nhìn thấy cảnh tượng máu tanh y sẽ buồn nôn khó chịu, nhưng sau khi trải qua nhiều tình huống như vậy, Thường Cảnh đã có thể bình tĩnh cầm đồ ăn ngồi trên cây một bên vừa nhìn vừa ăn, đôi khi phát ra âm thanh chặc chặc chặc đánh giá ——

Thiên Dịch tuy rằng có thể chiến thắng, thế nhưng thỉnh thoảng đôi lúc vẫn sẽ bị thương, vết thương có nhẹ có nặng, có điều bởi vì Thường Cảnh thức tỉnh linh lực chữa trị, nên chữa trị những vết thương này, rất dễ dàng.

Trải qua mỗi một lần sử dụng linh lực chữa trị, Thường Cảnh đã có thể thích ứng khi sử dụng linh lực chữa trị —— đương nhiên chỉ giới hạn việc chữa trị các vết thương nhỏ, còn cái loại cải tử hồi sinh cao cấp..... Chắc Thường Cảnh phải ngủ say thật lâu mới có thể làm được điều này.

Linh lực chữa trị là một loại linh lực rất thần kỳ, linh lực chữa trị cao cấp nhất thậm chí có thể khiến người khác cải tử hồi sinh —— chỉ cần người đó vẫn còn hô hấp là đủ.

Đây là linh lực độc quyền của Tinh Linh tộc, là thiên nhiên ban tặng cho Tinh Linh một đặc ân.

Thế nhưng gần ngàn năm nay, loại linh lực này đã hầu như hoàn toàn biến mất rồi.

Đã từng một thời huy hoàng, Tinh Linh tộc nằm trên đỉnh cao, thế nhưng theo thời gian trôi qua, nó từng chút một biến mất — những Tinh Linh đã từng thức tỉnh linh lực chữa trị sau này cũng thoái hóa linh lực và không thể dùng được.

— quang hệ chữa trị linh lực, đã biến mất.

.....

Lại một lần nữa đánh bại năm con linh thú cấp thấp, Thường Cảnh đang giúp Thiên Dịch chữa trị vết thương nhỏ trên tay.

Bọn họ đã hơn nửa tháng rời đi Ma tộc, vào giờ phút này, đang hướng tới phía đông mà đi.

Hầu như không mất quá nhiều thời gian, Thường Cảnh đã giúp Thiên Dịch chữa khỏi vết thương.

Vốn miệng vết thương máu me đầm đìa có chút khùng bố hiện tại đã trắng nõn mềm mại không còn nhìn thấy, điều này khiến cho người đã từng sử dụng nhiều lần linh lực chữa trị như Thường Cảnh vẫn không nhận được cảm thấy thật thần kỳ.

Ồ, cái này hẳn là do phần mềm hack đã mở ra cho y đi.

— Hallelujah, cảm tạ Thượng Đế.

— ặc..... Thôi được rồi, cũng xem như là đại thần xuyên qua, không hoàn toàn đem y lãng quên..... A, vậy cảm ơn ngài rất nhiều ()

Hết lật qua rồi lật lại, Thường Cảnh nhìn lại đã không còn bất cứ dấu vết gì trên cánh tay, trong lòng lòng tự tin bắt đầu càng ngày càng bành trướng.

Trở tay bắt lấy tay y đùa giỡn, nắm chặt trong lòng bàn tay, Thiên Dịch tiến đến trước mặt Thường Cảnh, hôn một cái chóc.

Đứng ở một bên mục kích tình cảnh này Bony rầm rì một tiếng, vó ngựa đập đập, “Nhóm của nhữ có thể không cần tiếp tục tú ân ái được nữa không! Hơn nữa, nhữ vẫn còn vị thành niên đó.” Câu cuối cùng, quay về phía Thiên Dịch nói.

Thật tự nhiên, nó vẫn không dậy nổi sự chú ý từ Thiên Dịch.

Bởi vì, đối phương ngay cả ánh mắt cũng không thèm bỏ thí cho nó, thậm chí cả khóe mắt cũng không.....

Điều này làm cho Bony bị tổn thương, nó tốt xấu gì cũng là Linh Thú sống một ngàn năm nha, nó đã trước tiên đi lấy lòng rồi, đã vậy còn đi lơ là nó..... Nó rõ ràng tồn tại rất lớn mà!!

Tan nát cả cõi lòng Bony cả người tỏa ra oán khí, nó ai oán nhìn người khế ước của mình một chút, suýt chút nữa khóc hu hu vất chân lên cổ chạy bay đến góc tối bên cạnh bắt đầu dùng vuốt vẽ vòng tròn dưới đất.

Khóe miệng giật giật, Thường Cảnh nhìn một màn trước mắt này, không biết đưa ra cảm tưởng gì.

—— Cho hỏi, mới bắt đầu con kia còn dùng ánh mắt bề nghệ nhìn những chủng tộc khác khắp toàn thân đều nghĩ mình là vô địch thiên hạ, đồng thời cả người đều tỏa ra khí thế uy hiếp giờ đã đi nơi nào!

Đi, nơi, nào!!

Hiện tại cái con tùy tiện này cứ tan nát cả cõi lòng rồi bắt đầu khóc hu hu rốt cuộc là bị làm sao vậy!

“.....”

“Tiểu Cảnh.” Bony mở to mắt nhìn Thường Cảnh, trong ánh mắt vô cùng đáng thương, “Nhữ cũng không để ý tới ngô?”

Thường Cảnh: “.....”

“.....” Oa oa oa, không ai được ngăn nó, nó muốn trốn vào góc khóc hu hu.

Bony đã thăng cấp trở thành vai hệ gốc ghéech thành công khiến Thường Cảnh vốn dĩ đang chăm chú nhìn Thiên Dịch tầm mắt liền dời đi.

Thế là.

Thật bất hạnh.

Thường Cảnh ánh mắt dời đi đã thành công khiến Tinh Linh nào đó bắt đầu tỏa ra khí áp suất thấp.

Chỉ mong ánh mắt vợ mình nhìn mình thật kỹ nhất định phải nhìn kỹ mình, Thiên Dịch biểu thị, sự chú ý của vợ mình đã bị khế ước thú hấp dẫn, cậu rất là khó chịu.

“Bony.” Thiên Dịch ánh mắt lạnh lùng quét qua, “Người có thể đi nghỉ ngơi được rồi đấy.”

“!” Thật vất vả Bony mới được người khế ước chú ý đến mình lại phát hiện người khế ước đã tức điên lên rồi, liền hậu tri hậu giác, chính mình thật giống như, không cẩn thận, đã làm sai chuyện rồi.

Hic..... Hình như nó đã hấp dẫn bầu bạn người khế ước nhìn đến trên người mình.

Hầy, hành vi tìm đường chết khiến cái đuôi đang ngoan ngoãn ngoe nguẩy liền sụp xuống không dám vung qua vung lại.

“Nhữ nói cũng đúng, ngô mệt mỏi rồi, thôi ngô đi nghỉ ngơi đây.” Dĩ thường bình tĩnh kiêu ngạo ném đi câu nói này, Bony trấn định tự nhiên xoay người, giơ lên móng ngựa, liền rời đi ——

Kỵ Hành thú động tác như thể tiến công, trong nháy mắt, vèo một cái liền biến mất không còn dấu vết nào.

“Wow, tốc độ thật nhanh.” Thường Cảnh từ đầu đến cuối ngơ ngác nhìn tình cảnh này phát sinh.

Thiên Dịch rất hài lòng khi không còn kẻ thứ ba xuất hiện, ánh sáng kỳ đà cản mũi biến mất không còn dấu vết, cậu vươn tay ra, đem đầu Thường Cảnh hướng về chính mình.

“Tiểu Cảnh chỉ cần nhìn ta là tốt rồi.”

Thường Cảnh: “.....”

Bony đã biến mất không còn dấu vết: “.....”

Cho nên mới nói, Thiên Dịch là giống đực ngoại lệ đặc thù, đây là ý muốn chiếm hữu, thật là khiến người ta phải ha ha ha ha.

Thường Cảnh chớp mắt, sau đó bật cười ha ha, ở trên chớp mũi Thiên Dịch nhéo một cái, thuận tiện lấy ra đầu ngón tay đặt trên cằm mình, Thường Cảnh nói một câu, “Đừng nghịch nữa.” Nói xong cười híp mắt vỗ vỗ mông từ trên tảng đá đứng lên.

Chậm rãi xoay người, Thường Cảnh nhìn cảnh sắc cánh rừng.

Cây xanh tỏa bóng mát, cây cối đều rất cao, Thường Cảnh chưa từng gặp loại cây này, chúng nó mỗi một gốc đều vươn cao thẳng tắp, như xuyên qua đến tận trời mây —— so với cây bạch dương y nhìn thấy ở trên địa cầu, nó còn thẳng tắp, cao hơn không thể với tới.

Hít một hơi thật sâu, xoang mũi ngửi được mùi không khí chung quanh bên trong còn lưu lại mùi máu tanh.

Y đã không còn loại cảm giác đó nữa, trái lại bắt đầu cảm thấy rất bình thường.

Y đã sớm hoàn toàn biết rõ, nơi này không phải địa cầu, cũng không phải lấy ‘hòa bình’ làm chủ đạo như thế kỷ 21.

Nơi này, là dị thể đại lục tàn khốc, nếu không muốn chết, như vậy phải ra tay, muốn trở nên mạnh hơn —— nơi này là xã hội tôn trọng vũ lực, lấy cường giả vi tôn.

Từ trong lòng móc ra một quả trái cây, Thường Cảnh chớp chớp bắt đầu cắn, thuận lợi ném một quả đến cho Thiên Dịch, y nhìn con đường nhỏ ngay trước mặt, nghiêng đầu nói: “Chúng ta có nên tiếp tục đi xuống? Phía dưới hẳn sẽ có thành trấn.”

“Ừ.” Thiên Dịch cũng đứng lên.

“Vậy thì đi thôi, chúng ta bây giờ đi hẳn là sẽ đến kịp lúc.” Chủ động đem tay mình luồn vào trong tay Thiên Dịch, Thường Cảnh nheo đôi mắt lại nhìn bầu trời cách đó không xa —— phía chân trời xanh thẳm không có áng mây trắng nào, là khí trời rất tốt đây.

.....

Hai người cứ chậm rãi bước đi, một đường đi một đường nhìn, Thường Cảnh phát hiện ở một góc đường có một cây dại, phát hiện ra đó là cây ớt.

Giật mình nhìn cái cây trước mặt, Thường Cảnh kéo Thiên Dịch, trực tiếp ở trước mặt cây ớt ngồi xổm xuống tò mò nhìn chằm chằm vào nó.

Theo Thường Cảnh ngồi xổm xuống, Thiên Dịch hiếu kỳ hỏi, “Tiểu Cảnh, em đang nhìn gì thế?”

“Cây ớt.” Hưng phấn chỉ vào cái cây chi chít quả đỏ trước mặt, Thường Cảnh cảm giác nước miếng của mình như muốn nhiều ra khỏi miệng.

“Dùng nó để nấu món ăn, sẽ rất ngon đó.”

“Cái này..... Có thể ăn sao?” Thiên Dịch có chút hoài nghi, từ lúc cậu sinh ra cho đến nay, chưa từng gặp loại thức ăn này.

“Đương nhiên có thể rồi.” Thế nhưng, cậu có ăn được hay không là cả một vấn đề đấy.

Thường Cảnh nhớ tới những món ngon mỹ vị kia, đều phải dùng một chút gia vị ớt cay làm chủ đạo..... A, rất muốn ăn nhưng phải làm sao bây giờ!!

Nhưng mà, y lại không biết làm QAQ

Là một người sống ở khu vực phía nam, chỗ của Thường Cảnh, các món ăn bình thường lấy thanh đạm làm chủ yếu, thế nhưng y lại khác biệt nha, thích ăn những món ăn, phải có chút vị cay.

Nếu không khi ăn chả có mùi vị gì.

Đã từng có một lần y cùng với bạn bè mình trong ký túc xá rất là bức mình khi không có ớt để ăn, nhưng thật may, mỗi lần ông chủ làm cơm đều thả rất nhiều ớt vào; mỗi lần hội tụ, ông chủ đều nhớ rõ sẽ đem ớt để vào rất nhiều.....

Nói chung, nếu không có vị cay Thường Cảnh sẽ không vui.

Không đợi Thiên Dịch ngăn cản, Thường Cảnh vui sướng đem cả đồng ớt hái sạch sành sanh, sau đó bỏ vào trong ngăn túi nhỏ của mình, cười cực kỳ thỏa mãn.

Ha ha ha, tuy rằng sẽ không ai làm thức ăn có vị cay cho y ăn, thế nhưng có trái ớt làm gia vị y đã thấy thỏa mãn rồi ——

Thiên Dịch nghe Thường Cảnh ha ha ha dọc theo đường đi đều theo dõi chăm chú nhìn y, cứ bước đi, không có nhìn đường.

Có điều, vào lúc này Thường Cảnh đang nghĩ xem tối hôm nay có thể ăn món nào có thể dùng đến ớt cao hứng đến nỗi không thể kiềm chế, đương nhiên cũng không chú ý Thiên Dịch đi bên cạnh.

Hai người một nhìn một nghĩ, Bony dọc đường đi đều cẩn thận đi ở phía sau bọn họ không ai thêm chú ý đến nó.

Mỗi lần đều xoát độ hảo cảm tồn tại Bony biểu thị: Nó quá đau lòng QAQ

.....

Ra khỏi cánh rừng, bọn họ đứng ở trên đường, phóng tầm mắt nhìn từ xa thấy làn khói bếp bay lên.

Quá rõ ràng, nơi đó có người ở.

Đi đường có chút mệt, Thường Cảnh đứng tại chỗ đá đá chân này, lại đá đá chân kia.

Thiên Dịch thấy, triệu hoán Bony tới đây.

Rốt cuộc đến phiên mình lên sân khấu, Bony vui vẻ cào cào móng vuốt trong chốc lát liền bay đến trước mặt bọn họ, đôi mắt thật to nhìn bọn họ.

“Ngô còn chưa nghỉ ngơi đủ, nhữ kêu ngô tới đây làm gì.” Cố ý làm bộ oán giận không hài lòng, kỳ thật trong lòng Bony như đang nở hoa đây.

Thường Cảnh rõ ràng thấy cái đuôi Bony hưng phấn đến nổi vểnh lên trời, đôi mắt sáng trưng đáng vẻ hài lòng, liền bĩu môi —— trong ngoài bất nhất như vậy, thật sự không thấy mệt à.

35. Chương 35

Kỵ Hành thú chở hai vị chủ nhân, tung tăng vất chân lên cổ lao nhanh trên đường, đôi mắt nó sáng trưng, hiển nhiên lúc trước làm bộ đáng thanh cao tao nhã bây giờ đã hoàn toàn rút đi ngụy trang lộ ra bản chất gốc gác xấu manh.

Một đường bụi bặm tung bay, Kỵ Hành thú một đường lao nhanh không kịp thở dốc, bỏ ra không đến nửa canh giờ, đã đến chỗ cần đến —— đó là chỗ cách đây không lâu Thường Cảnh thấy khói bếp bay lên.

Đây là một thôn trang nhỏ rất yên tĩnh, bốn phía đều có cây lúa mạch vàng óng bay trong gió dập dờn như dáng người con gái thướt tha, rất mỹ lệ.

Thường Cảnh cùng Thiên Dịch từ trên người Kỵ Hành thú bước xuống đi tới một căn nhà, gõ cửa.

Gõ rất lâu mới có người đến mở cửa, mở cửa chính là một giống đực Nhân tộc, hần đầu tiên nhìn thấy Thường Cảnh, mắt sáng rực lên, ánh mắt có chút ngây người.

Nam nhân lộ ra nụ cười quyến rũ nhìn Thường Cảnh, nói: “Giống cái mỹ lệ, cũng có chuyện cần ta giúp đỡ sao?”

Thường Cảnh thấy nụ cười nam nhân cảm thấy sợ hãi lùi về sau một bước, lưng tựa vào trong lòng ngực Thiên Dịch.

Khóe mắt co rút, Thường Cảnh cảm thấy khó mà tin nổi.

Thấy Thường Cảnh không nói gì, nam nhân tiến về phía trước một bước, hần cười hắc hắc, vừa muốn mở miệng nói chuyện, đột nhiên có một bàn tay chặn đường đi, tách ra khoảng cách giữa hần và Thường Cảnh.

Theo cánh tay nhìn lên, nam nhân lúc này mới phát hiện sự tồn tại của Thiên Dịch, Nhân tộc bản chất yếu đuối nhu nhược trong nháy mắt nam nhân lùi mười mấy bước, bộ mặt sợ hãi nhìn Thiên Dịch.

“Xin lỗi, ta không biết giống cái này có bầu bạn, ta không có ý tứ mạo phạm.”

“Cút.”

Thiên Dịch mở miệng ra, chỉ thốt một chữ, gương mặt lạnh lùng như băng, ánh mắt có thể đông chết người.

Vì thế, nam nhân nhanh chóng chạy biến ra khỏi nhà.

Thường Cảnh nhìn căn nhà trống rỗng ngay trước mặt, lại nghiêng đầu nhìn nam nhân chạy đi rất xa, “.....”

“Nè, Thiên Dịch, chúng ta làm như vậy, coi như trắng trợn cướp đoạt nhà dân rồi?”

“.....”

Không còn tâm tình, cho dù gian nhà trống rỗng bọn Thường Cảnh cũng không ngủ lại tại đây, liền xoay người rời đi căn nhà này.

Thôn này không lớn, thế là bọn Thiên Dịch chẳng tốn mấy phút liền nhìn thấy một căn nhà mới.

Lần này, Thiên Dịch kéo Thường Cảnh ra phía sau, chính mình đi tới gõ cửa.

—— vợ mình bị dòm ngó một lần là quá đủ, cậu có thể nhịn được lần thứ nhất nhưng không chắc còn có thể tiếp tục lần nữa hay không.

Rất nhanh, đã có người tới mở cửa. Mở cửa chính là một ông lão đã ngoài năm mươi tuổi, ông chống một cây gậy trúc, híp mắt đánh giá Tinh Linh trẻ tuổi gõ cửa trước mặt, đương nhiên, ông cũng nhìn thấy Thường Cảnh.

“Xin hỏi, các người đến đây có chuyện gì?” Ông lão hỏi.

Thiên Dịch gương mặt băng giá lạnh lẽo không nói chuyện, nên Thường Cảnh từ phía sau Thiên Dịch lộ đầu ra, lễ phép nói: “Tụi con có đi ngang qua đây, muốn tá túc một đêm, ông có thể cho tụi con ở lại đây được không?”

“Được, vào đi, ngược lại gian nhà này cũng chỉ có một mình ta ở trong này, nếu tụi con không chê, cứ ở đi.”

“Con cảm ơn ông.”

Bọn Thường Cảnh đương nhiên sẽ không ghét bỏ —— sơn động đã trải qua rồi, nơi nào còn ghét bỏ nữa đây.

Nhà ông lão cũng không lớn lắm, thế nhưng đi vào bên trong mới phát hiện, nhà tuy rằng không lớn thế nhưng vẫn thiết kế được hai căn phòng riêng.

Dẫn bọn Thường Cảnh tới một căn phòng, ông lão nói: “Đây vốn dĩ là nơi ở của con trai ta, thế nhưng ba tháng trước nó đi đến trong thành, không còn quay trở về nữa, các con trước hết cứ ở lại đây đi.”

Thường Cảnh cười híp mắt gật đầu, “Cảm ơn ngài.”

Phất phất tay, ông lão chống gậy xoay người rời khỏi căn phòng, có điều đi chưa tới một nửa, ông như nhớ ra cái gì đó, quay đầu dặn dò bọn Thường Cảnh: “Gần đây buổi tối không yên ổn, các con tốt nhất không nên đi ra khỏi cửa.”

“Dạ, cảm ơn ngài.” Thường Cảnh gật đầu biểu thị y đã hiểu.

Ông lão hài lòng xoay người rời đi, ông lão vừa rời đi, Thường Cảnh liền trực tiếp không có hình tượng hướng về cái giường trước mặt, bò lên giường nằm sấp co vào trong lòng ngực Thiên Dịch —— thần à tha thứ cho y đi, đi ra đường gì chứ, thật sự hiện tại y quá mệt rồi.

Thiên Dịch đáy mắt không có tia gợn sóng tự nhiên toát ra ý cười nhẹ nhàng, tay cậu nắm lên eo vợ mình trong lòng ngực, điều chỉnh tư thế ngồi một chút, để người trong ngực có thể dựa vào càng thêm thoải mái.

Thường Cảnh hưởng thụ được Thiên Dịch chăm sóc như vậy, thỏa mãn nheo mắt lại.

Ừ, được người khác mọi thời điểm nâng niu chiều chuộng cảm giác quá tốt đi.

Ặc, tuy rằng hai người bọn họ một thành niên bình thường cùng một vị thành niên mà nói, hẳn là mình phải chăm sóc Thiên Dịch đi.....

Có điều, cái gì, tuổi tác á?

—— suy nghĩ nhiều quá rồi, Thiên Dịch đã chín mươi bảy tuổi, ờ, so với y còn lớn hơn rất nhiều rất nhiều lần.

—— mặc dù, nếu tính theo tuổi tác của Tinh Linh mà nói, vẫn là một đứa nhỏ vị thành niên (.....)

Vì thế, người nào đó cứ yên tâm thoải mái.

.....

Buổi tối, bầu trời như một tấm màn đen trên sân khấu che khuất cả bầu trời, không có một tia sáng, quả thật nếu như đưa năm ngón tay ra ngoài sẽ không thấy đâu.

Nâng gương mặt gối đầu gối trên giường, Thiên Dịch xem xét bầu trời bên ngoài một chút, ánh mắt lóe lóe.

Thường Cảnh ngồi ở một bên đã có dấu hiệu ngáp lên ngáp xuống.

Sắc mặt ảm áp, Thiên Dịch vỗ vai Thường Cảnh, nhẹ giọng nói: “Mệt rồi thì ngủ trước đi.”

“Ừm,” dụi dụi mắt, Thường Cảnh rất nỗ lực đem hai mắt mở to, “Chờ cậu cùng ngủ chung.”

Nụ cười càng lớn hơn, nghe vợ mình nói câu này khiến trong lòng mềm nhũn ra, Thiên Dịch liền đem chuyện muốn làm gác sang một bên.

“Ừ, chúng ta cùng ngủ.”

Dứt lời, Thiên Dịch tiến đến Thường Cảnh hôn lên miệng một cái, ngữ khí ôn nhu như chìm vào trong nước, “Chúc ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.....” Thường Cảnh đôi mắt như muốn díp lại, có điều sau khi nói xong câu này, đầu lệch đi, nhắm mắt lại —— y đã ngủ.

Thổi tắt đèn dầu, Thiên Dịch không ngủ.

Ban đêm rất yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi có thể nghe rõ ràng bên ngoài truyền đến tiếng gió —— tuy rằng không lớn, thế nhưng vẫn rất rõ ràng.

Mãi đến khi tận nửa đêm, Thường Cảnh mơ mơ màng màng như nghe đến tiếng gào thét của dã thú, Thiên Dịch muốn hướng về phía lòng ngực nó đâm tới —— như vậy mới có thể ngăn chặn được âm thanh đó.

Chính là, Thường Cảnh theo bản năng hướng về lòng ngực người bên cạnh dựa vào, nhưng không cảm nhận được có người.

Mở choàng mắt, Thường Cảnh ở trong bóng tối sờ soạng một phen, mở miệng hô: “Thiên Dịch? Thiên Dịch.....”

Có điều, không nghe thấy phản hồi.

Dụi dụi mắt, Thường Cảnh vươn mình từ trên giường đứng lên, sau khi chờ đôi mắt thích ứng, y một mình thông dong đi bộ ra ngoài.

Thời điểm muốn mở cửa, Thường Cảnh đột nhiên nhớ tới ông lão trước đó đã căn dặn bọn họ ‘buổi tối không yên ổn không nên ra khỏi cửa’, bước chân dừng một chút, thế nhưng chỉ một lúc, y vẫn bước ra cửa.

Triệu hồi Kỵ Hành thú, Thường Cảnh để nó thu nhỏ lại, chính mình ôm lấy Bony vào trong ngực, nhỏ giọng hỏi: “Bony, Thiên Dịch đi nơi nào?”

Bony lưỡi biếng ngáp một cái, mở cái miệng lớn phun ra vài chữ, “Nhân tộc như nhữ, thật quá phiền phức.”

Thường Cảnh bị ghét bỏ: “.....”

“Khi nãy người khế ước nghe được tiếng gào thét của linh thú cấp thấp sau đó liền chạy theo âm thanh đó rồi.” Tuy rằng miệng nói ghét Thường Cảnh, thế nhưng Bony vẫn ngoan ngoãn nói ra nơi Thiên Dịch đã đi đến.

Nó hai mắt thật to xoay tròn, nhắc lên mí mắt xem xét Thường Cảnh đang ôm chính mình, cực lực che giấu chính mình muốn đi đến đó xem thử con thú nào đã làm cho người khế ước biến sắc, nỗ lực giả bộ mình là Linh Thú đáng vẻ cao quý diễm lệ, ngữ khí rất bình tĩnh nói: “Ha, hắc hướng về phía bên kia đuổi theo.”

Duỗi ra móng vuốt, Bony ở trong lòng ngực Thường Cảnh chỉ về hướng con đường nhỏ uốn lượn đi lên trên núi ——

Thường Cảnh hí mắt, khoe miệng hơi nhếch lên, nhẹ nhàng vỗ đầu ngựa Bony, vui cười hơn hở nói: “Ngao lắm, chúng ta đi xem thử.”

Bony trừng mắt thật lớn, “Nhữ là Nhân tộc thấp kém, ai cho nhữ sờ lên đầu ngô!”

“Yên chí yên chí, sờ một cái sẽ càng thêm khỏe mạnh mà!”

“Hừ.” Nhờ không có ánh sáng ban đêm nên đã che giấu rất tốt ánh mắt Bony rung chuyển, kiêu căng mở miệng: “Thôi được, ngô không muốn cùng nhữ so đo.”

Thường Cảnh cười ha ha gật đầu, “Ừ ừ ừ, mi không cần phải cùng ta so đo đâu.”

Bony trái hứ hứ phải hứ hứ, nằm trong lòng ngực Thường Cảnh hưởng thụ mình không cần phải vất chân lên cổ bước đi..... Ừm, nó sẽ không nói cho Thường Cảnh biết nó cảm thấy mấy ngày nay so với những ngày tháng trước đó, thoải mái vui sướng biết bao nhiêu.

Một người một Linh Thú chậm rãi đi tới sơn đạo, bên tai âm thanh tiếng dã thú gào thét càng lúc càng lớn, Thường Cảnh biết, y đang càng ngày càng tiếp cận tiếng con linh thú phát ra kia.

Càng đi càng gần, Bony nằm trong lòng ngực Thường Cảnh giật giật người, ngẩng đầu lên hướng về phía trước nhìn một chút, bỗng nhiên nghiêm túc mở miệng: “Nhữ không cần phải tiếp tục đi nữa.”

“Ồ?” Thường Cảnh cúi đầu nhìn Kỵ Hành thú trong lòng ngực, “Vì sao?”

“Nếu nhữ tiếp tục đi về phía trước, ngô không dám đảm bảo có thể bảo vệ được nhữ.” Tuy rằng không muốn phải thừa nhận chuyện này, thế nhưng Bony vẫn phải nói ra, cho dù ngữ khí rất bức bối.

“Nhưng mà Thiên Dịch.....” Thường Cảnh mở miệng, “Không phải cậu ta đi qua đó sao?”

“Nhữ có thể so sánh với người khế ước của ngô sao? Nhữ là Nhân tộc, nhưng người khế ước của ngô là Tinh Linh, cho dù chỉ vị thành niên, thế nhưng cũng có thể bỏ xa Nhân tộc mười vạn tám ngàn dặm, hơn nữa hẳn đã sớm thức tỉnh linh lực rồi!”

“Ầy..... Nhưng mà chúng ta đã đi tới đây.....” Thường Cảnh đưa tay sờ lên mũi chính mình, rầu rĩ mở miệng.

Được rồi, y thừa nhận mình rất yếu rồi.

“Nói chung, không cần phải tiếp tục đi nữa.” Bony rầu rĩ nói.

Hết chương 35

36. Chương 36

Thường Cảnh chăm chú nhìn Bony đối diện, thời gian từng phút trôi qua, gió mát từ phía xa thổi đến bay mái tóc dài của y.

Một lúc sau.

Thường Cảnh gật đầu, xoa xoa con nào đó trong lòng ngực tự xưng là Linh Thú ngốc nghếch, xoay người đi trở về.

“Được rồi, sẽ nghe lời mi.”

Bony nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm.

Trở lại nhà ông lão, Thường Cảnh vừa muốn mở cửa tiến vào, lại cảm thấy có bước chân khác thường đang đến đây.

“Bony, mi cảm thấy có chuyện gì đó kỳ quái không?” Y nhìn chung quanh một chút, tấm màn đêm không hề có chút tia sáng, thế nhưng bởi vì đôi mắt đã ở rất lâu trong bóng tối, nên đã sớm thích ứng tình huống như thế này.

Thế là, mặc dù đưa năm ngón tay chìa ra ngoài không thấy gì, Thường Cảnh vẫn ngơ ngợ nhìn thấy cảnh vật xung quanh.

—— bốn phía bọn họ, không biết từ lúc nào, đã tụ tập rất nhiều các thứ không thể xác định, Thường Cảnh cũng không biết đây là cái gì.

“Chết tiệt, là Ung Cùng.” Bony dứ tiếng, một lần nữa liền khôi phục thành dáng vẻ Độc Giác thú uy phong凛冽, “Mau đến ngồi trên lưng ngô.”

“Ung Cùng?” Thường Cảnh nghe thế, gọn gàng vươn mình lên lưng Bony, tay nắm lấy cổ Kỵ Hành thú —— nơi đó có rất nhiều lông, nếu có nắm chặt sẽ không đau.

“Một loại linh thú cấp thấp, bình thường đi theo Bọ Phi cùng nhau xuất hiện.” Một bên cảnh giác nhìn xung quanh Ung Cùng tụ tập càng ngày càng nhiều, Bony nhanh chóng phổ cập kiến thức đến Thường Cảnh.

Thường Cảnh như hiểu như không gật gật đầu.

“Bọ Phi, là cái gì?” Không biết cái Bọ Phi này có giống như y tưởng tượng không nhỉ?

“Ôn Dịch thú, là một loại Linh Thú.”

Thường Cảnh: “.....” Đúng là, Ôn Dịch thú là cái gì, nghe có vẻ cao cấp đấy.

Bony móng trước giật giật, ánh mắt lạnh lẽo, “Nắm chặt.”

Thường Cảnh nghe xong, theo bản năng tay dùng lực nắm thật chặt.

Sau đó, Thường Cảnh rất nhanh liền phát hiện, bọn họ đã bay lên, dừng ở giữa không trung, ở trên cao nhìn xuống phía dưới tụ tập khổng lồ bọn Ung Cùng đã vây thành một vòng tròn không thể đếm, cả người y nổi từng trận da gà.

Ung Cùng không biết bay, thậm chí còn không biết nói chuyện, chúng nó chỉ là chủng loại linh thú cấp thấp.

Từ trong lỗ mũi khinh thường hừ một tiếng, Bony hả hê chở Thường Cảnh, đất đất ở trên bầu trời bay tới bay lui xung quanh bọn Ung Cùng, không có nửa điểm khẩn trương tí nào.

Một trận giằng co không xong.

Nhóm Ung Cùng dần dần phát hiện chúng nó với không tới Bony, nguyên cả một vòng tròn chậm rãi tản mát ra bốn phía.

Ban đầu, Thường Cảnh cũng không biết tại nó muốn làm gì, thế nhưng rất nhanh, mặt y liền biến sắc.

“Bony, ngăn cản chúng nó.” Thường Cảnh thấy rõ ràng vài con Ung Cùng đang áp sát hướng về nhà ông lão ——

Thường Cảnh có một ý nghĩ rất khủng bố.

—— nhóm Ung Cùng này, dự định đối với các gia đình trong thôn khác sẽ làm gì.

“Ngô chỉ cần bảo vệ tốt như là được, còn những người khác, ngô không chịu trách nhiệm bảo vệ.” Đôi mắt Bony có thể nhìn vào ban đêm, cho nên nó thấy những con Ung Cùng đang ùn ùn hướng về các gia đình khác tiến tới, đồng thời bắt đầu có dấu hiệu xâm lấn.

“Bony, đó là những sinh mạng kia mà!” Bony lãnh huyết thờ ơ không động lòng khiến Thường Cảnh rất thất vọng.

“Nhưng mà, nếu ngô cứu bọn họ thì sẽ như thế nào, sinh mệnh Nhân tộc luôn yếu ớt như vậy.” Ngữ khí bình đạm không nhanh không chậm nói.

Sau đó, bọn Ung Cùng hướng về phía các hộ gia đình lũ lượt ào tới, ánh lửa sáng lên, tiếng thét chói tai xen lẫn âm thanh kêu cứu truyền tới ——

Âm thanh xuyên thấu màng tai cắt qua không trung màu đen.

Trong thôn càng ngày càng sáng, Thường Cảnh có thể nhìn thấy từ khoảng cách rất xa.

Đồng thời y lại đứng trên cao, cho nên, y có thể thấy các hộ gia đình rất rõ, thậm chí, y rõ ràng nhìn thấy vô số người bởi vì hoảng sợ mà khuôn mặt vặn vẹo, còn có..... Những người bị thương hoặc tử vong.

Buổi tối yên tĩnh, đã biến mất rồi.

Thường Cảnh đại ra nhìn cách đó không xa đã xảy ra chuyện, trong lòng nổi lên từng cơn buồn nôn —— tay y càng ngày càng dùng sức, đáy mắt trong suốt phản chiếu một thiếu niên ôm một thân thể thành nhân ngồi dưới đất không nhúc nhích, mà bên cạnh bọn họ, hai ba con Ung Cùng đang vây quanh ——

“Bony, ta hỏi mi một lần nữa, mi có nguyện ý ra tay hay không?” Thường Cảnh nghe được mình dùng âm thanh tỉnh táo dị thường mở miệng hỏi.

“Ngô chỉ phụ trách bảo vệ nhữ.....” Bony còn chưa nói hết, nó cảm giác sức nặng trên lưng mình biến mất, lập tức nghe được tiếng động rất lớn rơi xuống đất.

.....

“Bony, mi không cứu, ta tự mình cứu.” Ngẩng đầu nhìn Kỵ Hành thú vẫn đang ngây ngốc trên không trung, Thường Cảnh đứng lên, hướng về xung quanh đã tụ tập ba, bốn con Ung Cùng vây quanh thiếu niên.

“.....” Bony nhìn bóng người Thường Cảnh dị thường quyết đoán, liền trốn mất ngoác mồm.

Vào lúc này, nó nghe được phía sau nhà truyền đến âm thanh ông lão đã thu nhận giúp đỡ bọn họ.

Hơi nheo mắt, Bony hầm hừ nghĩ: Hừ, Nhân tộc ngu xuẩn, người không cho ta ra tay, ta lại càng muốn ra tay!

Thế là, Kỵ Hành thú cho dù không phát uy, cũng đừng nghĩ nó như con mèo nhỏ —— bởi vì, một khi nó phát uy, uy lực sẽ rất lớn nha.

Vì thế, ông lão được cứu trợ, những con Ung Cùng vây quanh xung quanh ông lão hầu như bị tiêu diệt trong chớp nhoáng.

“Nhân tộc yếu ớt, nhữ nên đứng ngốc tại đây không nên cử động.” Nói xong, căn bản không để ý đến sắc mặt đang kinh ngạc, nó niệm một chuỗi thần chú, xung quanh ông lão hiện ra một ngọn lửa, ngọn lửa như có trí khôn, chúng nó rất nhanh tạo thành hình vòng tròn, bảo vệ ông lão bên trong vòng lửa.

Rất rõ ràng một lần nữa ông lão lại bị dọa: “.....”

Bony quyết định đem ông lão để bên này, xoay người nhanh chóng hướng về Thường Cảnh bay đi, ở nơi đó, Thường Cảnh đã thành công giải quyết một đám Ung Cùng.

Đương nhiên.

Cũng phải trả giá khá đắt —— cánh tay y bị móng vuốt sắc bén của Ung Cùng cào trúng, trong nháy mắt, mùi máu tanh trôi nổi trong không khí.

Như người được hương vị gì đó, vốn bọn Ung Cùng đang giết người xung quanh đột nhiên dừng lại động tác, nường theo mùi hương, từng nhóm từng nhóm hướng về phía Thường Cảnh tới gần.

Bony cái trán nẩy lên thành thạch, nó từ không trung đáp xuống, đứng ở trước mặt Thường Cảnh, đôi mắt ác liệt nhìn xung quanh tụ tập đám Ung Cùng.

Miệng không khách khí quay về hướng Thường Cảnh mắng một trận, “Nhữ đúng là Nhân tộc ngu ngốc, nhữ không biết thân thể nhữ có bao nhiêu bất đồng sao, sao lại có thể để mình bị thương tùy tiện thế này!”

Thường Cảnh hoàn toàn không rõ vì sao: “.....”

“Hả? Có cái gì không giống sao? Đều có máu đỏ giống nhau mà.” Giơ lên cánh tay mình đã bị thương, vết thương tuy rằng không sâu, thế nhưng vẫn thấy rõ máu thịt bầy nhầy.

Thật kinh tởm, Thường Cảnh nghĩ vậy.

“Ngớ ngẩn!” Bony giơ chân, “Nhanh chóng sử dụng linh lực chữa trị chữa khỏi vết thương đi.”

Nếu cứ để mùi máu tươi phiêu tán khắp nơi, không biết sẽ đưa đến những thứ gì nữa.

“Ồ.” Không hiểu vì sao thoáng nhìn qua Bony, có điều Thường Cảnh vẫn ngoan ngoãn đem vết thương của mình chữa trị, đợi đến khi vết thương máu thịt bầy nhầy dần dần nhỏ đi rồi khép lại không còn dấu vết, y mới mở đôi mắt ra.

“What, sao lại nhiều như thế này!” Thường Cảnh trợn tròn đôi mắt.

Vừa mở mắt ra đã nhìn thấy đám Ung Cùng ba tầng bên trong ba tầng bên ngoài vây quanh bọn họ, không cần phải đáng sợ như thế chứ..... Má ơi, suýt chút nữa dọa y đá ra quần rồi.

“Còn không phải do nhữ sao.” Bony hàm hừ mở miệng.

“..... Liên quan gì tới ta.” Thường Cảnh sờ sờ mũi, “Chẳng lẽ mi muốn ta thấy chết không cứu sao, hơn nữa mi không nhìn thấy mặt thiếu niên kia ư, chỉ mới mười mấy tuổi thôi mà.”

“Ngô chỉ phụ trách bảo vệ nhữ, phải để ngô nói bao nhiêu lần nhữ mới hiểu đây!” Bony dậm chân, tuy rằng tức giận, thế nhưng Bony vẫn rất chăm chú chú ý bọn Ung Cùng bốn phía, chỉ cần chúng nó hơi động, nó sẽ kéo Thường Cảnh chạy ngay.

“.....” Thường Cảnh cảm giác mình không nên đứng trước mặt Kỳ Hành thú cái vãi về vấn đề ‘cứu hay không cứu’.

Bởi vì, không cần thiết —— bọn họ không phải người cùng thế giới, Thường Cảnh phải thừa nhận điểm này.

Dừng lại trong chớp mắt, Bony còn có chút kỳ quái, có điều thật đúng lúc, Thường Cảnh không còn nói lắm nhảm nữa, sẽ không phân tán đi sự chú ý của nó.

Vòng vây càng ngày càng nhỏ, chuyện này có ý nghĩa là, bọn Ung Cùng càng ngày càng tới gần bọn họ.

Thường Cảnh nhú mày, đôi mắt duy trì cảnh giác nhìn con thú tròn vo ngay trước mặt —— thế nhưng vẫn ngại xem trực tiếp, bởi vì, nó quá xấu.

“Này, Bony, có nắm chắc phần thắng không?” Đàn Ung Cùng lút nha lút nhít xem ra đồ sộ cực kỳ..... Nói thật, Thường Cảnh đã cảm thấy kinh tởm không thể kinh tởm hơn.

Trong lòng đã có một đám thảo nê mã chạy như bay để lại hàng chữ to: Ta năm ngoái vừa mới mua một cái đồng hồ.....

“Nhữ quá coi thường ngô rồi, chỉ là bọn Ung Cùng, ngô còn không thêm để trong mắt.” Ngẩng đầu, ưỡn ngực, Bony nâng đầu thật cao, đáng vẻ kia, kiêu ngạo lại hả hê.

“Có nghĩa là, chúng ta có thể thắng?” Thường Cảnh đôi mắt sáng lên.

“..... Nhân tộc ngớ ngẩn, nhiều Ung Cùng như vậy, một con thú như ngô làm sao có thể thắng!” Đuôi dựng thẳng lên trời, Bony rống to.

Thường Cảnh: “.....” Thế thì mày hả hê cái gì, lãng phí này giờ tao ngưỡng mộ mày.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Thường Cảnh nhìn đàn Ung Cùng cách bọn họ không tới ba mét, trong lòng lo lắng vô cùng.

Thiên Dịch, cậu đi đâu vậy, nếu cậu không về sẽ không còn gặp được tôi nữa!!!

Ý nghĩ như vậy vừa mới tuôn ra, Thường Cảnh liền đem nó vứt đi.

Nhiều Ung Cùng như vậy, cho dù có thêm Thiên Dịch, cũng không nhất định sẽ thắng.....

Ánh mắt phức tạp thoáng nhìn thiếu niên vừa nãy y mới vừa cứu, không biết nên nói cái gì.

37. Chương 37: Phiên Ngoại Gặp Lại Ở Thế Giới Hiện Đại

Ngày hôm nay.

Thường Cảnh trong lúc ngủ mơ màng bỗng nhiên tỉnh lại, xung quanh tối đen như mực, đưa tay không thấy nắm ngón tay đâu, không nhìn thấy bất kỳ ánh sáng nào.

Đây là đâu?

Thường Cảnh ở trong lòng tự hỏi, thế nhưng rất hiển nhiên, y không thể nào biết đáp án, y rõ ràng nhớ bản thân mình đang ngủ —— nhưng mà, chính mình sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây cơ chứ?

Theo trực giác, y ở trong bóng tối dò dẫm, không biết nếu như mình đi xuống liệu sẽ đi đến nơi nào, cũng không biết chính mình phải đi hướng nào.

Sau đó.

Y đi rất lâu.

Mãi đến khi, trong bóng tối truyền đến âm thanh xa lạ, âm thanh này dẫn dắt Thường Cảnh hướng đến nơi có ánh sáng duy nhất, y cách ánh sáng chưa tới một mét, liền ngừng lại.

Tiếp đó, y nghe được âm thanh kia hỏi y: “Người muốn trở lại thế giới cũ không?”

Thường Cảnh không chút nghĩ ngợi thốt lên: “Muốn!”

Trong bóng đêm truyền đến tiếng cười khê, liền nói: “Như người mong muốn, khi người tỉnh lại, nguyện vọng này sẽ thành hiện thực.”

Thường Cảnh: “.....” Tự dưng có loại cảm giác buông bỏ là như thế nào nhỉ?

Có điều, thanh âm kia vừa nói hết câu, liền biến mất, vô tung vô ảnh* ——

***Vô tung vô ảnh:** không thấy hình bóng.

Thường Cảnh đột nhiên nhớ tới, cho dù ở trong mộng, nếu như y đi rồi, Thiên Dịch phải làm sao bây giờ?

Vội vàng nhanh chóng lên tiếng, “Nè, Thiên Dịch có thể đi cùng tôi hay không?!”

.....

Đáp lại y, là mảnh hắc ám yên tĩnh.

Rất là bất đắc dĩ, không thể nào hiểu được, đại khái là đang nằm mơ đi ——

Ôm tâm tư như thế, Thường Cảnh nhìn trước mặt có lối đi chỉ có ánh sáng duy nhất, nhấc chân, hướng về ánh sáng kia đi tới. Trước mắt đột nhiên biến thành một vùng trắng xóa, sau đó trời đất quay cuồng —— y biết, chính mình đã không còn tri giác.

“Này, Thường Cảnh, cậu tỉnh lại đi.”

Thường Cảnh cảm giác như có người lay tỉnh mình, y không kiên nhẫn đập mạnh cánh tay đang lay động mình, sau đó điều chỉnh lại tư thế, tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Khương Khiêm vừa rồi dự định đánh thức Thường Cảnh: “.....”

Khương Khiêm nhìn thầy giáo già từng bước từng bước hướng về vị trí bọn họ đi tới, lại quay đầu nhìn Thường Cảnh ngồi chung bàn kiêm chung phòng ngủ say đến nỗi như lợn chết, bĩu môi —— cho đáng đời cứ ngủ say nữa đi.

Cậu lắc lắc đầu, người anh em à là do cậu không thể tự mình cứu chứ không phải tôi đây thấy chết mà không cứu nha, chính mình thì ngồi ngay ngắn, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn chằm chằm quyển cổ văn thư tịch đặt ở trước mặt trên bàn, nỗ lực rất chăm chú ta đây thật sự chăm chỉ học hành.....

Chín, tám, bảy, sáu —— người anh em, tôi vì cậu đốt một ngọn nến mặc niệm, Amen!

..... Ba, hai, một.

Khương Khiêm nhìn thầy giáo già đứng trước mặt Thường Cảnh, lại yên lặng đem đầu mình xoay trở lại.

“Khụ khụ,” Thầy giáo già vươn tay ra, ở trên mặt bàn gõ gõ, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, “Chính bởi vì có quá nhiều người không đáng hoàng như thế này, cho nên người nước ngoài mới nghĩ Đông Nam Á chúng ta như những con ma bệnh, xem thường chúng ta.....”

Thầy giáo già nói cực kỳ cảm phẫn. Đầu ngón tay vẫn liều mạng gõ lên mặt bàn, hận không thể khoét một lỗ thật lớn trên mặt bàn.....

Các học sinh đang ngồi học ở đây đều biết, ông thầy giáo già này là một người khó tính, hơn nữa mỗi lần phát sinh chuyện dù chỉ nhỏ nhất nhất – liền đem lịch sử Trung Hoa kết hợp lại, mượn cơ hội này tiến hành các loại chế giễu lạnh lùng nói khõe các loại.

Mọi người dồn dập đưa mắt nhìn trên người Thường Cảnh ngủ say như chết, ở trong lòng yên lặng vì y thấp một ngọn nến, chấp tay cầu nguyện y vượt qua kiếp nạn này.

—— người bạn học, cầu chúc cậu khỏe mạnh!

Thầy giáo già phát hiện mình đứng đông dặc diễn thuyết một hồi, cái tên nhóc nằm úp sấp trên bàn vẫn cứ tiếp tục ngủ, không có dấu hiệu tỉnh lại, tức giận đến nổi đỏ mặt tía tai.

Ông dùng sức, bàn tay đập mạnh lên bàn, toàn bộ bàn học vì cú đập tay này mà chuyển động không ngừng —— wow, Khương Khiêm rất muốn hỏi, thầy à, tay thầy có đau không? Nhưng mà, cậu không dám.....

Chỉ thấy thầy giáo già cúi người xuống, tiến đến bên tai Thường Cảnh, tiếp theo, là tiếng rống to: “Rời giường!!”

Bị tiếng rống to từ khoảng cách gần đánh thức, Thường Cảnh phản xạ tính đứng lên, đôi mắt trừng lớn sau đó hô to một tiếng: “Thiên Dịch ——“

“.....”

“.....”

Im lặng.

Tĩnh, mặc.

Tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Thường Cảnh vừa mới tỉnh lại đã hô to tên người xa lạ, thời gian như dừng lại trong chốc lát.

Khương Khiêm là người đầu tiên phản ứng lại, cậu đưa ánh mắt tự cầu phúc đến người anh em của chính mình, nói cho y biết là cậu đã gặp vận xui tận mạng rồi.

Thường Cảnh như hiểu mà không hiểu, đôi mắt sững sờ nhìn về phía trước.

Thầy giáo già cũng phản ứng lại, ông trừng mắt thổi râu mép, đã sớm giận đến nổi như sắp bốc khói ——

Trẻ con thật đúng là không dễ dạy!

Cư nhiên dám đối với thầy giáo hô to gọi nhỏ, quả thật là không có một chút tôn sư trọng đạo tí nào.

Thế là, thầy giáo già lạnh lùng nhìn Thường Cảnh sững sờ một chút, há miệng, ném xuống một câu: “Môn học này, cậu không đạt tiêu chuẩn!”

Khương Khiêm: “.....” Quả thật là xui xẻo rồi.

Các bạn ngồi học từ từ phục hồi tinh thần lại, nhìn vẻ mặt Thường Cảnh, vừa thương hại lại cảm thấy tội nghiệp.

Không đạt tiêu chuẩn là phải học lại, mà cái lão thầy giáo già một khi dạy lại..... Sẽ là một học kỳ chỉ toàn ngược đãi nhau mà thôi.

.....

Thường Cảnh sau khi ngồi xuống, Khương Khiêm thấy y bối vì trượt môn mà cả người đầy mệt mỏi, thế là viết một tờ giấy thật dài truyền đến cho y, tốt xấu gì cũng phải an ủi người anh em mình chứ.

Trên thực tế, Thường Cảnh mệt mỏi, là do bối vì khi y tỉnh lại trong nháy mắt nhìn thấy lớp học quen thuộc lại xa lạ, cùng với vị thầy giáo già mà y không muốn học kia, trong khoảng thời gian ngắn, không kịp phản ứng.

Cho nên nói, đây là đang đùa giỡn y đi.

Thường Cảnh dùng sức nhéo lên cánh tay chính mình.

Rất là đau ——

Nếu đã đau, chứng minh đây không phải là mộng.

Y đã trở về! Khi y còn chưa kịp đối phó tình huống, trong chớp mắt, lại trở về địa cầu, quốc gia mình đang sinh sống!

Không cần đổi mặt mũi máu tanh cùng thế giới lấy võ vi tôn.....

Nhưng mà, Thiên Dịch đâu?

Cái thời điểm lần đầu tiên gặp mặt ấy, lúc nào cũng đỏ mặt thẹn thùng gọi y là vợ đâu?

Không có cùng nhau tới đây sao?

À, đúng rồi, người kia, có thể chỉ là giấc mơ của y đi, hiện tại đã tỉnh mộng rồi, cho nên y đã trở lại?

Nở nụ cười tự giễu, Thường Cảnh cảm giác mình ngu chết đi được, có tình cảm với một người chỉ tồn tại trong giấc mộng, hơn nữa, đó là một nam nhân ——

Thế nhưng, trong lòng lại rất đau.

Như từ trong trái tim mình đục một cái lỗ thật lớn, thấm đẫm máu, hơn nữa trống rỗng, gió thổi vào liền lạnh buốt.

“Này, Thường Cảnh sao cậu lại khóc?” Khương Khiêm ngơ ngác nhìn anh em mình sau khi tỉnh lại sững sờ nửa ngày sau đó liền bắt đầu rơi nước mắt, từng giọt từng giọt, trực tiếp từ trong đôi mắt bắt đầu lăn xuống, nhiều xuống trên mặt bàn, khi đã chạm tới, những giọt nước mắt còn bắn lên gợn sóng nho nhỏ.

“Cậu đừng khóc, chỉ là học lại thôi mà, không có gì ghê gớm đâu, sao cậu lại khóc thế này.” Sau khi ngây ngốc, Khương Khiêm phản ứng lại, cậu luống cuống tay chân từ học bàn nữ sinh muốn lấy giấy vệ sinh, trực tiếp đưa đến trước mặt Thường Cảnh, Khương Khiêm trấn an nói: “Cậu đừng khóc nữa, lớn tòng ngồng như thế này rồi lại khóc cứ như mấy em nữ sinh bánh bèo ấy.”

“Tôi khóc?” Thường Cảnh hoang mang cúi đầu nhìn khăn tay trong tay mình, lại đưa tay sờ lên gò má chính mình, phát hiện nó đã ướt sũng, lúc này mới phản ứng được, chính mình đang khóc, lệ rơi đầy mặt.

Tâm tình kiềm chế cực kỳ khó chịu, hoặc có lẽ là do bị ‘mộng’ làm ảnh hưởng, Thường Cảnh đem đầu vùi vào trong cánh tay, lớn tiếng khóc lớn.

Khương Khiêm: “.....” Sao mà mới an ủi có chút xíu lại khóc càng thêm thê thảm thế này.

Gãi đầu bứt tai, Khương Khiêm yên lặng nhìn người anh em kiêm bạn cùng phòng nằm sấp trên bàn như mấy cô gái khóc suốt mướt không ngừng nghỉ..... Nhưng thật lạ, tiếng khóc này làm cho người khác cảm thấy có một chút đau lòng là sao thế nhỉ?

Tiếng khóc Thường Cảnh hấp dẫn toàn bộ cả lớp chú ý, ngay cả thầy giáo già đã đi tới trên bục giảng đang chuẩn bị bắt đầu tiết học phải kinh sợ quay đầu nhìn thanh niên mới vừa rồi bị mình nói học lại, cả khuôn mặt kinh ngạc khi thấy y lúc này nằm sấp trên bàn khóc đứt ruột đứt gan..... Cảm giác giống như mình đã nói câu khiến y quá đau lòng đến cực hạn như vậy.

Ừ, chỉ là học lại thôi mà!

Quá phóng đại rồi đi!

Thầy giáo già trợn mắt há hốc mồm, đương nhiên, vẻ mặt của mọi người đều giống nhau như thế.....

Trong lòng chỉ có một thanh âm không ngừng tuần hoàn qua lại: Quá phóng đại quá phóng đại quá phóng đại..... Cứ thế mà lặp lại nhiều lần.

Có điều, bọn họ không một ai biết, Thường Cảnh khóc không phải do nguyên nhân học lại, mà bởi vì, y không tìm được Thiên Dịch của mình.

Tưởng tượng đến khả năng sẽ không còn nhìn thấy Thiên Dịch thích thẹn thùng gọi mình là vợ với khuôn mặt đỏ bừng nói y hiền lành hai lỗ tai nhích tới nhích lui đều che chở cho y, nước mắt y không thể ngừng được, trong lòng khó chịu muốn chết rồi.

—— giống như vốn dĩ đã hoàn toàn chia tách ra..... Cho dù có chấp vá lại cũng không hoàn chỉnh.

Y nhớ lại thế giới tăm tối kia, hay âm thanh trong bóng tối, trong khoảng thời gian ngắn, càng thương tâm khổ sở.

Vì sao lại như vậy?

Trước đó, rõ ràng y còn cùng Thiên Dịch nói chuyện vui vẻ, đồng thời còn nói câu chúc ngủ ngon kèm nụ hôn ngọt ngào, làm sao mới vừa tỉnh lại sau giấc ngủ, đã thấy cả không gian tăm tối, thậm chí khi ý thức mất đi rồi tỉnh lại lần nữa, liền trở lại lớp học ban đầu ——

Thế cho nên, tất cả những sự việc xảy ra trong lúc đó, đều chẳng là gì cả!

Mà cùng lúc đó.

Ở Luân Đôn nước Anh, một nam nhân cao lớn đẹp trai đang đi đến Trung Quốc phồn thịnh, mà đôi mắt của hắn, lại phi thường đặc biệt, đó là đôi mắt màu lục sắc.

[chưa xong còn tiếp]

38. Chương 38: Phiên Ngoại Gặp Lại Ở Thế Giới Hiện Đại 2

Từ lần đó sau khi ở trên lớp bởi vì bị thầy giáo nói một câu học lại liền khóc lớn, Thường Cảnh đã là nhân vật nổi tiếng trong trường.

Thế nhưng, chuyện này đối với Thường Cảnh không có một chút ảnh hưởng nào.

Đối với y mà nói, hiện tại mỗi ngày cứ hết giờ học, liền trở về ký túc xá..... Đúng rồi, còn ở trong thư viện điên cuồng đọc sách.

Thường Cảnh hiện tại mỗi ngày giống như người mất hồn, sắc mặt tái nhợt, viền mắt thâm đen càng ngày càng nghiêm trọng, vốn là một thanh niên khi cười lên sẽ rất rực rỡ, hiện tại chỉ còn là bộ mặt không cảm xúc, ánh mắt đã không còn ánh sáng..... Bộ dáng đáng sợ của y khiến Khương Khiêm ở cùng ký túc xá mỗi ngày chuyện cần làm là tập trung tinh thần nhìn y, chỉ lo nếu mình không để ý, cả người sẽ bốc hơi không còn tung tích ——

Bằng không nếu xảy ra chuyện gì, thì cậu phải làm sao bây giờ!

Thời gian một tháng trôi qua vội vàng, Thường Cảnh mỗi ngày cứ như con nghiện vật vờ mệt mỏi, khắp toàn thân từ trên xuống dưới đều tỏa ra hơi thở ưu thương.

Mới ban đầu Khương Khiêm cũng cho rằng y bởi vì bị thầy giáo già nói câu bắt học lại, thế nhưng thời gian đã trôi qua lâu rồi, cậu cuối cùng cũng coi như hiểu rõ ——

Người anh em tốt của mình, rơi vào trạng thái thất tình.

Nếu biết nguyên nhân, vậy thì dễ làm rồi.

Vì thế ngày hôm nay, Khương Khiêm cầm bóp tiền kéo Thường Cảnh đang ngồi trước máy vi tính điên cuồng nhìn tư liệu lịch sử hướng đi ra ngoài ký túc xá, một bên vừa đi còn cười hề hề trên choker: “Thường Cảnh à, tôi mới phát hiện hóa ra cậu si tình đến như thế, không phải đang thất tình đấy chứ? Có phải chuyện gì quá mức đâu, cái cô gái kia đúng là không có mắt nhìn người, tội gì cậu cứ để tâm đến chuyện vụn vặt như vậy, người ta không cần cậu nữa, cậu cứ dần vặt mình như vậy, có câu nói này rất hay: Đổi nữ nhân như thay quần áo!”

“.....” Thường Cảnh không nói gì, chỉ đi theo Khương Khiêm.

Khương Khiêm kéo Thường Cảnh ra khỏi ký túc xá đi đến con đường trước mặt cách trường học không xa, đi vào chỗ rẽ, bên trong có vài quán bán đồ nướng BBQ, hiện tại là buổi tối mùa đông, theo đạo lý phải rất là lạnh, thế nhưng các quầy bán đồ nướng vẫn không ít người qua lại.

Tìm một chỗ trống ngồi xuống, Khương Khiêm đặc biệt phóng khoáng gọi các loại đồ nướng còn có cả rượu

nữa, dự định để người anh em của mình ăn uống làm hộp bìa giải sầu, chỉ cần ngủ một giấc sang ngày mai là có thể trở về trạch nam xuân manh Thường Cảnh.

Sau khi gọi món, Khương Khiêm nhìn người trước mắt vẻ mặt rầu rĩ không vui ánh mắt trống rỗng không nhìn thấy mình, miệng không khống chế được chỉ tiếc mài sắt không thành kim mở miệng: “Cậu như vậy là muốn gì, CMN Thường Cảnh cậu có coi tôi là anh em không.” Khương Khiêm thấy mình đã chịu đủ lắm rồi..... Một tháng này, Thường Cảnh như người mất hồn, không nói lời nào, mỗi ngày trôi qua, quả thật như cái xác không hồn.

Nghe xong lời này, Thường Cảnh ngược mắt, ánh mắt lọt vào trong đáy mắt Khương Khiêm, khiến Khương Khiêm muốn bộc lộ thêm nữa liền nuốt vào trong bụng.

Lắc lắc đầu, cậu vỗ vai Thường Cảnh, ý vị sâu xa nói: “Haizz, cậu có chuyện thì nói với tôi một chút, đến cùng là cậu bị làm sao vậy? Thật ra, nếu thất tình, cũng không phải là chuyện gì quá to tát, nếu như cậu không chịu được, ngày mai tôi sẽ tìm mười tám cô gái, để cậu lựa chọn, bảo đảm cậu.....”

“Khương Khiêm, người tôi thích, là một người đồng tính.”

Khương Khiêm vẫn còn duy trì khẩu hình miệng, nửa câu nói còn lại còn chưa kịp nói ra đã bị Thường Cảnh trong chớp mắt dọa sợ đến sững sốt rồi.

Đợi đến khi phục hồi tinh thần lại, cậu giật giật khóe miệng, mạnh mẽ đập mạnh lên lưng Thường Cảnh, cười ha ha ha điều tiết bầu không khí xấu hổ này, “Đùa gì kì cục vậy, chuyện này không có gì đáng cười đâu.

“Đây không phải chuyện đùa.” Thường Cảnh ngẩng đầu nhìn Khương Khiêm một chút, nói: “Hắn là Tinh Linh, Tinh Linh trong chuyện cổ tích ấy, loại Tinh Linh khi lớn lên có đôi tai nhọn hoắt. Hắn đối với tôi rất tốt, lần đầu tiên tôi nhìn thấy hắn, hắn vẫn chưa thành niên, lúc nào mặt cũng đỏ bừng lên gọi tôi là vợ, nói tôi là do hắn mua được, sau đó chỉ thuộc về mình hắn.”

Nói tới chỗ này, Thường Cảnh tạm dừng một chút, y cảm giác đôi mắt mình lại sắp bắt đầu mờ nhòe rồi.

Y cho rằng nước mắt của mình đã khóc khô cạn, nhưng không nghĩ tới, mắt của y vẫn không khống chế được lại muốn rơi nước mắt.

“Hắn cũng rất bá đạo, ý muốn sở hữu rất mạnh, hắn cứu tôi rất nhiều lần, mỗi khi gặp nguy hiểm, hắn là người đầu tiên lao ra, hắn thích kéo tay tôi nói tôi chỉ thuộc về mình hắn, bá đạo ôm lấy eo tôi, lúc nào hắn cũng nói, có thể để vợ dựa dẫm vào giống đực mới là giống đực ưu tú, sau đó, hiện tại hắn là giống đực ưu tú, bởi vì hắn có thể khiến tôi dựa dẫm.....”

Từng câu từng chữ thốt ra, gió ban đêm rất lớn, thổi đến mức khiến cả người rét run, Thường Cảnh quần áo che kín không nhiều, nhưng dường như không cảm giác được từng cơn rét buốt.

Không biết từ lúc nào, rượu cùng đồ nướng đã được đặt lên bàn.

Nhưng Khương Khiêm không động đây, cậu chỉ duy trì một động tác, cực kỳ cứng ngắc nghe bạn tốt của mình nói ra những tình tiết chỉ có trong tiểu thuyết xx, miệng mở lớn, nửa ngày không khép lại được.

Duy trì một động tác mãi đến khi Thường Cảnh hoàn toàn nói xong xuôi, cậu mới phát sinh một tiếng: “A.....”, hoàn toàn không biết nói gì thêm.

Cậu kỳ thật muốn nói, người anh em, không phải cậu đang nằm mơ chứ?

Cậu kỳ thật còn muốn nói, người anh em, có bệnh phải đi chữa, uống thuốc đều đặn vào.

Cậu kỳ thật cấp thiết muốn nói, người anh em, thật sự không thể được, tôi cùng cậu đến khoa tâm thần đi.

Cậu kỳ thật càng muốn nói, người anh em, chuyện xưa này sao có thể đặc sắc như thế này nha, sinh hoạt cùng mộng cảnh sao có thể hòa làm một được.....

Nhưng mà, cậu phát hiện, những câu nói này, một chữ cũng không thể thốt ra được.

Bởi vì, cậu nhìn thấy Thường Cảnh ngồi đối diện mình vẫn luôn hoạt bát xuẩn manh lộ ra vẻ mặt như mất đi toàn bộ thể giới. [tha thứ cho cậu vì không biết phải dùng từ nào để hình dung]

Bỗng nhiên trong lúc đó, bọn họ không ai nói lời nào.

Thường Cảnh cúi đầu, để nước mắt của mình chảy xuôi, mà Khương Khiêm không biết nên mở miệng như thế nào, làm sao để an ủi, luôn cảm thấy rất bị kịch nha.

Bọn họ đi đến nơi gần cách với địa điểm phồn vinh náo nhiệt —— những bàn khác truyền đến âm thanh huyền ảo tựa hồ cũng cách bọn họ rất xa.

Trên bàn vốn đồ nướng đang nóng hổi thì giờ đã nguội lạnh mất rồi, không ai động đến nó, cứ lè loi đặt ở trên bàn không sạch sẽ mấy, gió cứ mặc sức thổi, lan tỏa ra hương thơm ngào ngạt, đáng tiếc không hấp dẫn được sự chú ý của hai người bên cạnh.

Một lúc sau.

Khương Khiêm mới tìm lại được âm thanh chính mình.

Cậu miễn cưỡng mỉm cười, chỉ nói ra một câu, “Thường Cảnh, nếu đau lòng, cứ uống rượu đi, đêm nay,

anh em chúng ta không say không về.”

Sau đó, hai người bắt đầu uống rượu.

Bọn họ không ai trò chuyện, thế nhưng tình hữu nghị nhiều năm khiến Khương Khiêm có cảm giác đề tài mới vừa rồi hiện tại không thích hợp phải nói đến, cậu cũng không biết phải nói gì, đơn giản, liền không nói nữa.

Rượu uống được hơn nửa, que nướng cũng ăn rất nhiều, nhưng Thường Cảnh vẫn rất tỉnh táo.

Ánh mắt y khổ sở lại bi thương.

Khương Khiêm khê cần rằng, dự định đêm nay phải liều mình bồi quân tử mới được.

Hai người vốn uống từ lúc còn náo nhiệt cho đến khi các vị khách ngồi trong bàn từ từ rời đi, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Thường Cảnh đã mơ hồ say.

Y ôm chai rượu, yên lặng ngồi một chỗ, không quây phá, chỉ yên lặng chờ người ra, ngơ ngác.

Khương Khiêm cũng uống rất nhiều, thế nhưng vẫn không say đến nỗi hoàn toàn không thể bước đi.

Mơ mơ màng màng nhìn xung quanh một chút, cậu phát hiện mọi người đã đi hết.

Từ trong túi tiền móc tiền ra, cậu vận khí đan điền hướng về ông chủ rống to một tiếng, sau đó tính tiền dẫn Thường Cảnh yên lặng mang trở về.

Hiện tại đã muộn rồi, trở về trường học là không có khả năng.

Thế là, hai người đi bộ chỉ cách trường học không xa đi đến khách sạn ở một đêm.

.....

Buổi sáng ngày hôm sau, thời điểm Khương Khiêm tỉnh lại, phát hiện Thường Cảnh còn dậy sớm hơn mình.

Vào giờ phút này, y xách cái ghế ngồi trên ban công chờ ra nhìn ánh mặt trời bên ngoài.

Khương Khiêm vò vò lung tung đầu tổ quạ của mình, từ trên giường bò dậy, huyết thái dương nẩy lên từng cơn đau nhức, khiến cậu phải thấp giọng chửi một câu: “Mẹ nó, say rượu đúng là khó chịu!”

Bận lại cái áo khoác ngày hôm qua bị chính mình ném xuống đất, cậu mang đôi dép khách sạn cung cấp một lần đi tới bên người Thường Cảnh.

Không biết nên nói cái gì, cuối cùng, cậu chỉ vỗ lên vai Thường Cảnh.

Quay đầu, Thường Cảnh nhìn Khương Khiêm đứng sau lưng mình, khóe miệng giật giật, vốn trên mặt không hề có cảm xúc, chậm rãi hiện lên nụ cười mỉm, tuy rằng cực kỳ nhẹ, thế nhưng vẫn nhìn ra đó là cười!

Khương Khiêm đôi mắt tròn thật to.

“Thường Cảnh, rốt cuộc cậu cũng cười rồi!” Cậu kinh ngạc bật thốt lên, khoảng cách từ sự kiện phát sinh sau một tháng, cuối cùng cậu mới nhìn thấy Thường Cảnh cười.

“Ừ.” Thường Cảnh đứng lên, y xoay người, ôm lấy Khương Khiêm, “Người anh em, cảm ơn cậu, tôi không có việc gì đâu.”

Vẫn còn phải tiếp tục chặng đường, mặc dù không có Thiên Dịch, y cũng phải sống tiếp nha. Cho nên, Thường Cảnh thu thập tâm tình thật tốt, mỉm cười một lần nữa.

Y biết, chỉ có như vậy, mới không khiến cho người quan tâm đến y một tháng này phải thêm khổ sở nữa.

Về phần y đau khổ..... Cứ bỏ vào trong lòng đi.

Khương Khiêm nhìn Thường Cảnh đã trở lại bình thường, vui vẻ cười rất lớn, chỉ còn thiếu chống nạnh sau đó quay về xuống dưới lầu rộng to cho người phía bên dưới biết người anh em của tôi rốt cuộc đã khôi phục bình thường rồi.

Thường Cảnh khẽ cười, tự nói với mình, như vậy là tốt rồi, Thiên Dịch vẫn ở trong ký ức của y.

Nếu đã bình thường, bọn họ cũng phải chuẩn bị trở về trường học.

Nhanh chóng thu dọn xong, hai người bọn họ đi bộ trở về trường học, sáng sớm tiết học tương đối ít, mà bọn họ sáng sớm hôm nay, vừa vặn không có tiết học.

Khách sạn cách trường học không xa.

Bọn họ đi bộ đến đó đại khái mất khoảng chừng mười lăm phút.

Đứng ở đường cái đối diện, Thường Cảnh nhìn cửa trường học, tuy rằng năm tháng đã gột rửa nhưng vẫn thật uy nghiêm trang trọng.

Có chút ngơ ngẩn, mãi đến tận khi Khương Khiêm đứng bên cạnh y hô một tiếng, Thường Cảnh lúc này mới phản hồi lại sau đó bước lên lần vạch ngang đường cái.

“Này, Thường Cảnh, cậu nghe tin gì chưa, thầy giáo già nói chiều hôm nay sẽ có một thầy giáo nam đến từ nước Anh xa xôi, cao lớn đẹp trai lắm nha.” Đi đến trước cửa trường học, Khương Khiêm chợt nhớ tới ngày hôm qua nghe mấy bạn nữ xôn xao bàn tán vụ này.

“Sao thế, cậu cảm thấy có hứng thú à?” Thường Cảnh nghiêng đầu, cười ha ha hỏi.

Khương Khiêm: “.....” Khóe miệng cứng ngắc, cậu không phải là gay nhé.

Đứng tại chỗ ngáp một cái, Khương Khiêm dụi dụi đôi mắt.

“Cậu có muốn trở lại ký túc xá không?” Đụng vào cánh tay Thường Cảnh, Khương Khiêm hỏi.

“Không, tôi có việc đi một chút.”

Nghe xong câu trả lời, Khương Khiêm lườm y, cậu quyết định trước trở về ký túc xá ngủ một giấc.

Cậu tạm biệt Thường Cảnh, chính mình thong dong đi bộ trở về ký túc xá, dọc theo đường đi, tâm tình cậu đều rất tốt ——

Bởi vì, người anh em tốt của mình rốt cuộc đã khôi phục lại bình thường, đây không phải tín hiệu đáng mừng sao.

Nhìn Khương Khiêm rời đi, Thường Cảnh lắc lắc đầu, nụ cười nở trên môi đột nhiên chợt tắt.

Một mình y lững thững đi trên con đường nhỏ trong trường học, bên tai nhét tai nghe MP3, nghe đầu tai nghe truyền đến âm nhạc bi thương, bỗng nhiên nâng khóe miệng, nhỏ giọng lầm bầm lầu bầu, “Quả nhiên, thời điểm đau khổ nghe những ca khúc bi thương sẽ càng thêm khổ sở.....”

Một đường đi thật dài, Thường Cảnh bất tri bất giác đi đến lớp học.

Y đứng tại chỗ, nhìn lớp học trước mặt y đã đi qua vô số lần, ngây dại ra.

Mãi đến khi, một thanh âm quen thuộc từ phía sau truyền đến, y cảm giác tựa hồ mình nghe được tiếng Thiên Dịch.

“Tiểu Cảnh.....”

Sau lưng truyền đến tiếng giầy da bước đi trên gạch, Thường Cảnh tuân thủ theo âm thanh đó quay đầu nhìn lại, y há to mồm, đôi mắt trừng lớn.

Người đến thân hình cao lớn kiên cường, trên mặt tuy rằng không tuấn tú cho lắm, thể nhưng ngũ quan cực kỳ tinh xảo, hắc có mái tóc đen bóng thật dài, áo gió màu đen mặc ở bên ngoài tây trang, xem ra tao nhã lại hào phóng, ánh mắt hắc mang theo ý cười cùng nhợt nhạt nhưng nhìn Thường Cảnh, nhếch miệng, khuôn mặt rất là ôn nhu.

Quan trọng nhất chính là, nam nhân đi tới hướng về Thường Cảnh, đôi mắt hắc, là màu lục sắc.

Một giây sau, Thường Cảnh đưa tay che miệng lại, y phát hiện đôi mắt mình đã ướt sũng.

Cả người run bần bật, y nghe được âm thanh chính mình run rẩy thốt lên câu, “Thiên Dịch.”

Nam nhân đi tới trước mặt Thường Cảnh, thân thể cao lớn đem Thường Cảnh nhốt vào trong lòng ngực mình, hắc than nhẹ, ôn nhu trả lời: “Tiểu Cảnh, anh ở.....”

Mà Thường Cảnh được Thiên Dịch ôm vào trong lòng ngực, đã sớm khóc không thành tiếng.

[kết thúc phiên ngoại]

39. Chương 39

Khoảng cách càng ngày càng gần, càng ngày càng rút ngắn, ba mét đã biến thành hai mét rưỡi, hai mét.....

“Nhanh lên mau ngồi trên lưng ngô.” Bony lo lắng mở miệng, tiếp tục như vậy sẽ rất nguy hiểm.

“Không được.” Quay đầu nhìn thiếu niên đang ôm giống được thành niên trong lòng ngực, Thường Cảnh kiên định lắc đầu, “Nếu chúng ta rời đi, bọn họ sẽ chết chắc.”

“Đến bây giờ rồi mà nhữ còn muốn quản bọn họ.” Bony thật không thể tin nổi, nó thậm chí cảm thấy, đầu Thường Cảnh có chút vấn đề, không phải đều nói Nhân tộc rất ích kỷ sao, sao giống cái đứng trước mặt này lại khác xa đến thế chứ.

“Muốn!” Thường Cảnh nghe mình nói như vậy.

Bony tức giận đến nỗi trước mắt biến thành màu đen: “.....”

Nếu như có thể, Bony nhất định sẽ bắt Thường Cảnh đắm cho một trận, để y nhận thức rõ ràng hiện thực — mẹ kiếp hiện tại là thời điểm thánh mẫu à? Mệnh còn không giữ được, còn cầu thánh mẫu cứu giúp sao!

Đáng tiếc, không thể được..... Bony còn chưa đạt đến cảnh giới đó, hơn nữa, những câu nói này, đã vượt mức quy định, căn bản không phải là người của thế giới này có thể nói ra, Bony là thú, thế nhưng thú cũng không thể nói ra được.

“..... Thôi được, ngô thật sự chịu đủ lắm rồi! Nhữ không đi, ngô tự mình rời đi!”

“.....” Thường Cảnh nhìn Kỳ Hành thú khó chịu đứng bên cạnh tuy rằng ngoài miệng nói muốn rời khỏi, thế nhưng vẫn vững vàng đứng bên cạnh mình không nhúc nhích, ánh mắt dần dần lộ ra ý cười.

“Bony, dùng linh lực hệ lửa, hình như chúng nó e ngại sợ lửa thì phải.” Thường Cảnh mở miệng nói, y vừa nãy giương mắt nhìn thấy ở nơi ông lão được bao bọc chung quanh là lửa, tụi Ung Cùng bị lửa nhốt ở bên ngoài, bó tay không có biện pháp.

Được Thường Cảnh nhắc nhở, Bony lúc này mới nhớ tới, tuy đánh không lại chúng nó thế nhưng có thể kéo dài thời gian thì vẫn có thể.

Vì thế, nó niệm một đoạn thần chú, cũng giống như khi nãy, ngọn lửa đem bọn họ vây thành một vòng, ngăn cách khoảng cách với đám Ung Cùng bên ngoài.

Ánh lửa bốc lên, vốn Ung Cùng đang đến gần chợt không di chuyển nữa, chúng nó đứng ở bên ngoài, nhìn bên trong bọn Thường Cảnh được lửa bao bọc chung quanh, rất có bộ dáng các người không ra đây chúng ta cũng không đi.

Phù, Bony thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì bọn họ đã giằng co một quãng thời gian khá dài, bên ngoài những người may mắn còn sống sót dựa vào thời gian này chạy biến mất không còn hình bóng — cho nên nếu bọn họ không vượt ra ngoài vòng lửa thì bọn Ung Cùng sẽ không thương tổn được ai cả.

Đường đi Ung Cùng đã bị ngăn cách, Thường Cảnh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, dựa vào Bony ngồi xuống, Thường Cảnh cảm giác chân mình đã bắt đầu run rẩy không được tự nhiên — có trời mới biết, vừa lúc này y lại là người cực kỳ sợ hãi.

Bony cười nhạo một tiếng, ở trên cao nhìn xuống Thường Cảnh tựa bên cạnh mình, trong miệng khinh thường nói: “Hừ, nhữ không phải rất lợi hại sao, vừa nãy không phải rất có khí thế mà, sao hiện tại lại như con tôm yếu nhớt thế kia, biệt hiệu anh hùng vừa rồi phải biến thành cẩu hùng mới đúng đi.”

“Được rồi Bony, ta sai rồi được không.” Cười ha ha ngẩng đầu nhìn mặt ngựa đang cúi đầu nhìn mình, “Ta không có lợi hại như vậy, ta chỉ là không kiềm được khi nhìn thấy nhiều người tử vong như vậy mà thôi.”

“Lúc trước tuy rằng đã thấy nhiều cảnh tượng kinh hãi, thế nhưng những lúc ấy, tử vong đều là những linh thú cấp thấp. Mặc dù là cơ thể sống, thế nhưng, chúng nó không có trí khôn, hơn nữa độc ác lại hại người. Nhưng là, lần này không giống, bọn họ là người sống sờ sờ, là người cùng tộc với ta, mi muốn ta thấy chết mà không cứu, như vậy coi sao được?”

“..... Hừ, cho nên nhữ mới là Nhân tộc ngu ngốc.” Bony hất mặt qua một bên, không tiếp tục để ý người nào đó còn dựa vào chính mình.

Bony nhìn ánh lửa cùng bọn Ung Cùng bên ngoài, cảm thấy kỳ quái.

Theo lý mà nói, Ung Cùng xuất hiện, như vậy Bọ Phỉ nhất định cách nơi này không xa, nhưng là, đã lâu như vậy rồi, nó vẫn chưa nhìn thấy Bọ Phỉ xuất hiện ——

Thế nhưng, nếu không có Bọ Phỉ, thì đám Ung Cùng xuất hiện này, bản thân liền biết sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Hơn nữa, người khế ước của nó chạy đi nơi nào rồi? Nó vừa nãy rõ ràng đã dùng khế ước triệu hoán, nhưng đã lâu như vậy vẫn chưa xuất hiện, chuyện này là thế nào?

Tuy rằng rất nghi hoặc, thế nhưng Bony vẫn phải tiếp tục nâng cao tinh thần, chú ý không khí lưu chuyển bên ngoài cùng hướng đi của đám Ung Cùng.

Thường Cảnh nghỉ ngơi đủ rồi, liền đứng lên, y đi tới bên người thiếu niên, ngồi xổm xuống, nhẹ giọng hỏi: “Để anh nhìn người trong lòng ngực em một chút, có được không?”

Thiếu niên giật giật, ngẩng đầu lên.

Thiếu niên trên lông mày là đóa hoa đào nở rộ, rất hiển nhiên, thiếu niên là giống cái.

Hai mắt tròn to đen nhánh nhìn kỹ Thường Cảnh, mở miệng, nhưng không phát ra được thanh âm nào.

“Em không thể nói chuyện sao?” Thường Cảnh không lộ ra vẻ mặt thương hại, y đưa tay sờ lên đầu thiếu niên, khẽ mỉm cười, ngữ khí rất nhu hòa: “Nếu như đồng ý để anh nhìn một chút người trong lòng ngực em, thì em gật đầu một cái được không?”

Suy nghĩ một chút, Thường Cảnh lại tiếp tục bổ sung một câu: “Khi này em thấy anh chữa trị vết thương rồi đó, hiện tại đã hoàn toàn ổn rồi, anh sẽ dùng linh lực chữa trị, để có thể cứu chú ấy.”

Thiếu niên nhìn Thường Cảnh rất lâu, một lúc sau, mới gật gật đầu.

“Thật ngoan.” Thường Cảnh ngữ khí như nói chuyện với một đứa bé.

Thiếu niên ôm người trong lòng ngực, là một Nhân tộc thành niên, nhưng không phải giống cái, đại khái đây là phụ thân của thiếu niên đi.

Thường Cảnh nhắm mắt lại, đem linh lực chữa trị đánh vào thân thể người nọ, thu lại linh lực làm tài liệu giúp ích cho mình.

Sau khi biết tên nhân tộc này bị thương cũng không nghiêm trọng cho lắm, lúc này mới dùng linh lực chữa trị vết thương của hắn..... Quá trình này, bỏ ra không đến mười lăm phút.

Thu hồi linh lực chữa trị, Thường Cảnh cười híp mắt nhìn thiếu niên, nói: “Không sao rồi, anh đã chữa khỏi cho chú ấy.”

Thiếu niên nghe vậy, như tin lại như không cúi đầu nhìn người trong ngực một chút, sau khi thấy người trong lòng ngực đã mở hai mắt ra, mừng đến phát khóc.

Cậu không thể nói chuyện, chỉ có thể dùng âm thanh a a a biểu đạt mình vui sướng ra sao.

Giống đực Nhân tộc đã hoàn toàn không còn chuyện gì từ trong lòng ngực thiếu niên bò ra, lập tức kinh ngạc khi thấy mình không có bất kỳ vết thương nào cùng thân thể đã hoàn toàn thoải mái, kinh ngạc lên tiếng: “Ta không sao rồi?”

Thường Cảnh gật đầu, “Dạ, chú không còn bị thương nữa đâu.”

Bởi vì Thường Cảnh lên tiếng, ánh mắt của nam nhân chuyển tới trên người y, “Người là ai?” Người trước mặt hiển nhiên không phải ở trong thôn bọn họ, bởi vì thôn Nhân tộc của bọn họ chỉ là thôn xóm, hàng xóm xung quanh đều quen biết nhau, hắn xin thề, tuyệt đối chưa từng gặp mặt giống cái trước mặt này.

“.....” Thiếu niên kéo kéo ống tay áo nam nhân, khoa tay múa chân, như muốn cùng nam nhân nói gì đó.

Một lúc sau.

Sau khi thiếu niên khoa tay xong, nam nhân đối với Thường Cảnh vẻ mặt đã thay đổi, hắn cảm kích nhìn Thường Cảnh, lễ phép nói: “Xin lỗi, vừa nãy ta lỡ lời, cảm tạ ngài đã cứu ta.”

“Không sao.” Thường Cảnh vẫy vẫy tay, biểu hiện chính mình không có ngại.

Đem nam nhân bị thương chữa trị xong, Thường Cảnh lại cùng thiếu niên nói mấy câu, liền đứng dậy trở lại bên người Bony, y có chút mệt mỏi, ngáp một cái, lại nhìn ánh lửa bên ngoài bọn Ung Cùng, trong nháy mắt cơn buồn ngủ của Thường Cảnh chợt hoàn toàn tắt ngấm.

Đến nỗi khi nam nhân nhìn bên ngoài chăm chăm nhìn bọn Ung Cùng, đem thiếu niên ôm vào trong lòng ngực, một đôi mắt tuy rằng rất sợ hãi, thế nhưng lại kiên định —— là loại kiên định bất cứ lúc nào cũng có thể vì người trong lòng ngực hi sinh cả tính mạng.

Theo thời gian từng giây từng phút trôi qua, vốn trên bầu trời một chút ánh sáng đều không có dần dần từ đường chân trời bắt đầu có từng điểm tia sáng —— trời đã gần sáng.

“Bony, vì sao đến giờ Thiên Dịch vẫn chưa về?” Thường Cảnh trong lòng rất bất an, Thiên Dịch cũng không phải là người dễ dàng rời đi như vậy, “Thiên Dịch, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Y nhớ tới ngày hôm qua bọn họ đi tìm Thiên Dịch, Bony nói cho y biết không thể tiếp tục tiến lên..... Như vậy có ý nghĩa là, vào lúc ấy, Thiên Dịch đã gặp nguy hiểm?

Mây nhúu thật chặt, Thường Cảnh vỗ lên đầu mình, làm sao bây giờ y mới nhớ tới chứ.

“Không đâu, người khế ước của ngô sẽ không có chuyện gì.” Bony thoáng nhìn Thường Cảnh, trả lời.

Cái này cũng là sự thật, nếu người khế ước qua đời, như vậy khế ước thú cũng tự động mất đi hiệu lực, khế ước thú còn tồn tại, chứng tỏ người khế ước không có chuyện gì..... Chí ít, không nguy hiểm đến tính mạng.

“Có đúng không?” Thường Cảnh đáy mắt lo lắng dần dần lan tỏa ra, “Nhưng tại sao nguyên cả đêm nay, cậu ấy vẫn chưa trở về?”

Vấn đề này, Bony cũng rất muốn hỏi ——

Có điều, giải thích duy nhất chính là, người khế ước đã gặp phiền phức, hơn nữa cái phiền phức này, rất mạnh mẽ.

Trong khoảng thời gian ngắn, không ai nói một câu nào.

Rất nhanh, ánh sáng từ đường chân trời bắt đầu lan tỏa, mãi đến khi bầu trời bị tấm màn đen che khuất từ từ lộ bỏ —— thì trời đã sáng.

Vòng lửa vẫn còn bao quanh bọn họ, đem bọn họ bảo vệ an toàn ở bên trong, mà bên ngoài đám Ung Cùng

vẫn nhìn chăm chú về phía bọn họ.

Cứ như vậy mà giằng co, căn bản đây không phải là biện pháp tốt.

—— Bony đúng là không cần ăn uống, thế nhưng Thường Cảnh cùng thiếu niên và nam nhân phía sau đều là người Nhân tộc, bình thường hay ăn ngũ cốc hoa màu.

Vừa nghĩ đến ăn, Thường Cảnh liền nghe bụng mình sôi lên ục ục phát sinh tiếng kháng nghị, tỏ rõ cảm giác về sự tồn tại của nó —— đói bụng rồi nha.

Vuốt cái bụng chính mình, Thường Cảnh: “.....” Bụng ơi bụng à, mày vang lên đúng thời điểm quá cơ!

Bony hừ một tiếng, nói lầm bầm: “Nhân tộc yếu ớt.”

Thường Cảnh bị khinh bỉ: “.....” Mày mới là yếu ớt cả nhà mày mới là yếu ớt QAQ.

Ợt ọt ọt, đói bụng không thể chịu nổi!

Thường Cảnh vuốt bụng mình, thở dài từng hơi, thời điểm lần thứ ba nó vang lên, y nghe được một âm thanh trêu đùa.

“Này, giống cái, người vẫn khả ái như vậy nha.”

Thường Cảnh: “.....”

Theo tiếng nhìn lại, Thường Cảnh nhìn thấy nam nhân dáng vẻ không thể xoi mói, không giống với Thiên Dịch xinh đẹp cùng Bỉ Nặc khí chất lạnh lùng, nam nhân này có tính chất tà mị xấu xa, thế nhưng loại khí chất lười biếng kia vẫn có thể nhìn thấy, có điều không thể phủ nhận chính là, nam nhân xuất hiện không duyên cớ này, không thể nghi ngờ là rất đẹp trai.

Có điều, trong lòng ngực hắn đang ôm, chính là Thiên Dịch ——

Đôi mắt tròn lớn, Thường Cảnh lên tiếng: “Thiên Dịch bị làm sao vậy?”

Nghe vậy, nam nhân cúi đầu nhìn giống đực mình đang ôm vào trong lòng ngực, nhún nhún vai, “Như người nhìn thấy, bị thương rồi.”

“.....” Phí lời, y nhìn cũng biết là bị thương rồi.

“Có điều, anh là ai?” Nghe hắn mới vừa nói, thật giống như bọn họ đã từng quen biết nhau, nhưng bọn họ chưa từng gặp mặt?

“Ấy chà chà, lại quên ta?” Nam nhân đôi mắt híp lại, từ trên xuống dưới đánh giá Thường Cảnh, đột nhiên hỏi: “Người bị thương?”

“Sao?” Thường Cảnh chớp mắt không hiểu.

“À, ta ngửi được mùi máu tươi tuy rằng rất nhạt.” Nam nhân ôm lấy Thiên Dịch làm bầm lâu bầu, có điều âm lượng cũng không nhỏ lắm.

40. Chương 40

“À, tuy rằng mùi máu tươi rất nhạt, thế nhưng vẫn có sức hấp dẫn rất lớn, chẳng trách những con Ung Cùng này đều vây xung quanh người.” Cười ha ha, nam nhân chế giễu nhìn Thường Cảnh, vẻ mặt tuy lười biếng nhưng hàm xúc lại mang ý cười.

Thường Cảnh: “.....” Giận quá giận quá đi! Đã spam vô số lần năm ngoái mình mua được cái đồng hồ nay đã xuất hiện.....

Có điều.

Nhìn Thiên Dịch không động đậy nằm trong lòng ngực nam nhân, Thường Cảnh rất là lo lắng.

“Này, đến cùng anh là ai vậy, sao lại ôm Thiên Dịch, Thiên Dịch làm sao bị thương?!” Thường Cảnh liên tiếp hỏi ra nhiều vấn đề, đáng vẻ lo lắng kia nếu như không phải bởi vì bị lửa bao bọc vào bên trong, y phỏng chừng hiện tại đã xông ra ngoài.

“Người hỏi ba vấn đề, muốn ta trả lời câu hỏi nào đây?” Nam nhân cười ha ha mở miệng, không quan tâm chút nào đám Ung Cùng đang vây xung quanh bọn họ.

“Trước tiên trả lời câu hỏi làm sao Thiên Dịch lại bị thương?” Bặm môi, Thường Cảnh ánh mắt thẳng tắp rơi vào trên người nam nhân.

“Ồ..... Đại khái là do, không tự lượng sức?” Nghiêng đầu, nam nhân cứ như thế mà trả lời Thường Cảnh.

Không tự lượng sức? Cái này mà được xem như là đáp án sao, Thường Cảnh mặt tối sầm lại, cảm tức nheo mắt lại nhìn nam nhân, chuyện này căn bản là nói qua loa đi.

“Sau đó là vấn đề thứ hai, vì sao ta lại ôm hắn, đó là bởi vì ta xuất thủ cứu hắn nha.” Dem Thiên Dịch thay đổi tư thế vác lên vai, giống như tư thế khiêng bao tải, nam nhân chìa ra một cái tay trực tiếp trong nháy mắt hạ gục đám Ung Cùng tính toán tới gần hắn, lúc sau, mới chậm rãi nói: “Còn lại vấn đề cuối cùng, ta là ai.”

Nam nhân nhảy lên, độ cao kia quả thật không phải người thường có khả năng làm được —— gần như nhảy cao đến tận năm, sáu mét sau đó như đường cong parabol nhảy vào bên trong vòng lửa chuẩn xác không sai sót dừng lại trước mặt Thường Cảnh.

“Lúc trước ngươi cùng con Tinh Linh này đã cứu ta, ngươi quên rồi?” Thường Cảnh nghe được nam nhân đứng trước mặt mình dùng ngữ khí bình thản nói xong câu đó.

Sau đó, phản ứng của y là: “.....!!!”

Ôi trời, chuyện này không khoa học đâu!!!

Con Bạch Hổ kia hóa ra lại tà mị đẹp trai nóng bỏng soái ca đây sao!

Nhú mào, Bạch Hổ tiến sát vào mặt Thường Cảnh, nở nụ cười, “Sao thế, không tin à, nếu không ta biến trở lại cho ngươi xem?”

Ôi trời, đây lại muốn đứng trước mặt mình biểu diễn biến hóa nữa sao..... Rất muốn gạt đầu nha, nhưng mà.....

Thường Cảnh thoáng nhìn ra bên ngoài chăm chú nhìn vào đám Ung Cùng, cùng Thiên Dịch bị Bạch Hổ vác trên vai như khiêng bao tải, yên lặng nuốt vào chữ ‘muốn’ này.

“Thôi được rồi, trước tiên thả Thiên Dịch xuống đi.”

“Được rồi.” Ưỡn thẳng lưng, Bạch Hổ ngữ khí hơi tiếc nuối, có điều hắn vẫn đem Thiên Dịch vác trên vai đẩy vào lòng ngực Thường Cảnh, mặc kệ sức mạnh đó có thể khiến cho đối phương trực tiếp ngã sấp mặt xuống đất.

Cũng may Bony đúng lúc dùng đầu của mình chặn lại phần lưng Thường Cảnh, mới tránh cho Thường Cảnh cùng Thiên Dịch ngã xuống.

Thường Cảnh hướng về sau lùi một bước dài, mới ổn định bước chân của mình. Cẩn thận từng li từng tí một ôm lấy Thiên Dịch, Thường Cảnh nhắm mắt lại, lập tức đưa linh lực chữa trị bắt đầu giúp Thiên Dịch chữa trị.

Bạch Hổ nhìn Thường Cảnh sử dụng linh lực ánh mắt lóe lên một tia kinh ngạc, sau đó nhìn thấy ở trong

tay Thường Cảnh ngưng tụ ánh sáng màu trắng diu diu, càng thêm giật mình.

“Đây là..... Linh lực chữa trị?”

“Rất kinh ngạc sao?” Bony nhìn chăm chăm Bạch Hổ, vênh váo tự đắc hỏi: “Thú nhân tộc, Hỏa Phượng Hoàng bên nhữ vẫn khỏe chứ?”

“Đương nhiên là kinh ngạc rồi.” Bạch Hổ đem tầm mắt chuyển tới trên người Bony, đáy mắt hơi nghi hoặc một chút, “Người là, Kỵ Hành thú?”

“Hừ.” Bony kiêu căng hừ một tiếng, “Ngô đang hỏi nhữ, Hỏa Phượng Hoàng có khỏe không?”

“Rất khỏe.” Đây là Bạch Hổ trả lời.

Thế là, Bony khó chịu, những năm gần đây bị sao vậy, như thế nào mà một hai giống đực nhìn thấy nó đều không sợ hãi tí nào.

—— nhất định là bọn họ vẫn chưa trải qua bản lĩnh “hồ mưa gọi gió” của mình, hừ hừ..... Nếu là như vậy, thôi được rồi, nó đại nhân đại lượng không tính toán đến vụ này.

Nếu như vào lúc này Thường Cảnh biết ý nghĩ của Bony, nhất định sẽ cười nghiêng ngả, trực tiếp nằm sấp xuống đất cười lăn lộn.

Thường Cảnh chữa trị đã gần kết thúc, Thiên Dịch lông mi run rẩy, từ từ mở mắt ra.

“Tiểu Cảnh.....”

Thường Cảnh nghe vậy, lúc này mới đem lo lắng dần xuống, lập tức thu hồi linh lực chữa trị.

Đại khái là bởi vì sử dụng quá nhiều lần linh lực chữa trị, sắc mặt Thường Cảnh tái nhợt dị thường, trán y đổ mồ hôi rất nhiều, sau khi thu hồi linh lực, thân thể có chút đứng không vững.

Sau một hồi lão đảo, Thường Cảnh cảm thấy mắt tối sầm lại, thân thể mềm nhũn, sau đó không còn cảm giác. Cả người Thường Cảnh nghiêng sang bên, vừa vụn ngã xuống vào lòng ngực Bạch Hổ.

Bạch Hổ chỉ cảm giác lòng ngực mình ghì xuống, chớp chớp mắt, cúi đầu nhìn thấy Thường Cảnh ngất xỉu trong lòng ngực mình, thế là, hắn động đậy cánh tay, đem người trực tiếp đẩy trở về trong lòng ngực Thiên Dịch.

“Tự ngươi ôm lấy.” Bạch Hổ đây không thèm ôm ấp giống cái đã có bầu bạn.

Thiên Dịch tiếp được Thường Cảnh, sau khi xác định chỉ là ngủ, lúc này mới liếc mắt nhìn Bạch Hổ, nắm chặt nắm đấm chính mình.

—— cậu cũng không có ý định đem vợ mình đưa cho Bạch Hổ ôm ấp.

Thiên Dịch đã hoàn toàn hồi phục, cậu nhìn vòng lửa nhốt toàn bộ đám Ung Cùng ở bên ngoài, lại nhìn thôn làng trống trơn, lại nghĩ tới tối qua xuất hiện Bọ Phỉ, môi mím thật chặt.

“Bony, ngươi mau nói cho ta biết, tối qua, đã phát sinh chuyện gì?”

Bony thoáng nhìn người khế ước của mình, lại nhìn Thường Cảnh ngất xỉu trong lòng ngực cậu, lúc này mới phi thường bất mãn mở miệng, đem chuyện xảy ra tối đêm qua từng chút một kể lại rõ ràng.

Sau khi Bony nói đến câu cuối cùng, Bạch Hổ xì cười ra tiếng.

“Chắc chắn, bầu bạn của ngươi, không phải quá ngớ ngẩn sao? Chính mình không quản được mình mà còn đi lo lắng Nhân tộc không có chút quan hệ đến mình.”

“Không cần ngươi quan tâm.” Thiên Dịch ôm chặt người trong lòng ngực, mặt vô cảm bất mãn cùng lo lắng.

“Tiểu Cảnh.....” Không hề có một tiếng động thở dài, Thiên Dịch đương nhiên biết rõ, vợ mình thiện lương cỡ nào, nếu không như vậy lúc trước ở trên núi, sẽ không đi cứu Bạch Hổ.

“Rồi rồi rồi, ta mặc kệ.” Bạch Hổ buông tay, “Có điều, làm sao ngươi có thể thức tỉnh tinh linh lực? Phải biết rằng, chuyện như vậy, trăm năm hiếm thấy mới phát sinh một lần.”

“Chuyện này không liên quan đến ngươi.” Thiên Dịch một lần nữa dùng sáu chữ trả lời Bạch Hổ.

Bạch Hổ: “.....”

Thôi được, hần tha thứ con Tinh Linh trước mặt này, ai bảo bầu bạn cậu hiện tại đang ngất xỉu, nhẫn nhịn, nhẫn nhịn..... Hơn nữa, đối phương lúc trước còn cứu hần..... Ủ, phải nhẫn nhịn.

Thường Cảnh lại một lần nữa ngủ thiếp đi, khiến nội tâm Thiên Dịch như thiêu đốt, vì thế gấp xui xẻo đầu tiên, đó chính là đám Ung Cùng tụ tập bao quanh bên ngoài kia.

Bọn họ đại khai sát giới.

Thiên Dịch, Bạch Hổ, Bony, một con Tinh Linh một tên Thú tộc cộng thêm một con Linh Thú, trực tiếp đem đám Ung Cùng bên ngoài tiêu diệt toàn bộ.

Trận chiến trôi qua, không khí trôi nổi đầy mùi máu tanh.

Điều này khiến cho Thường Cảnh đang chìm vào giấc ngủ, cảm thấy không thoải mái —— cho dù ở trong mộng, lông mày y vẫn nhíu thật chặt.

Y được Thiên Dịch cho ở bên cạnh bên người thiếu niên cầm kia, thế cho nên, thiếu niên rất chăm chú nhìn Thường Cảnh, không chớp mắt tí nào.

Mà nam nhân bên người thiếu niên, thì lại dùng ánh mắt cảm kích nhìn Thường Cảnh đang ngủ mê man, đối với thiếu niên bên cạnh ý vị sâu xa nói rằng: “Con trai, sau này con phải cố gắng báo đáp vị ân nhân này.”

Thiếu niên con người rất sáng, cậu gật đầu.

Nam nhân cười từ ái, sờ lên đầu thiếu niên, “Con trai, lần này thôn làng gặp tai nạn lớn như vậy, cha không có cách nào bảo vệ con, nên là, con đi theo bọn họ đi, con là giống cái, cho dù bất luận có làm sao, sẽ được ưu tiên bảo vệ.”

Thiếu niên nghe xong lời nói này, quay đầu nhìn nam nhân, nhanh chóng lắc đầu, nước mắt nhanh chóng rơi xuống đất.

Cậu dùng tay khoa tay, kể ra lời nói trong lòng mình, hi vọng chính mình có thể không cần phải rời xa người cha này.

“Con trai, ngay cả cha cũng không biết mình phải đi nơi nào, làm sao có thể dẫn con đi, hơn nữa, nếu con đi theo cha, con sẽ gặp nguy hiểm.” Nhìn chăm chú vào đứa con của mình, nam nhân than thở, “Cha quá yếu, nếu như con đi theo cha mà gặp nguy hiểm, sẽ không toàn mạng.”

Thiếu niên không nói lời nào, đôi mắt buồn bã nhìn nam nhân.

“Nhưng bọn họ sẽ không cần con.” Thiếu niên khoa tay biểu lộ.

“Không đâu, con là giống cái, là giống cái quý giá.” Vuốt lên gò má đứa con trai bé bỏng của mình, nam nhân nhìn thấy bên ngoài Bạch Hổ thủ đoạn tàn nhẫn giết chết một con Ung Cùng, “Sao bọn họ không cần con chứ.”

“Cha..... Con không muốn rời xa người.” Thiếu niên tiếp tục khoa tay.

Nam nhân viên mắt hồng hồng, hấn khổ sở nói: “Cha cũng không muốn rời xa con, nhưng mà con à, nếu như cha có thể bảo vệ con, cha sẽ không để cho con rời đi như vậy.”

Bởi vì, hấn là Nhân tộc, quá yếu ớt, hơn nữa con trai của hấn lại là một đứa trẻ câm nữa.

Thiếu niên bị thuyết phục, cúi đầu, âm thầm khóc thút thít.

Những đối thoại này, đều được Thiên Dịch Bạch Hổ cùng Bony nghe vào trong tai, Thiên Dịch không cảm xúc, Bony biểu thị nó chỉ là một con Linh Thú, mà Bạch Hổ..... Lại cảm thấy hứng thú vượt cảm mình, nhếch miệng, có điều, bên trong ánh mắt kia, không có nửa điểm ý cười mà chỉ bình thản, trên thực tế, đối với Thú tộc mà nói, giống cái tồn tại chỉ dùng để phát tiết dục vọng mà thôi.

Giải quyết xong đám Ung Cùng, Thiên Dịch trực tiếp nhảy vào bên trong vòng lửa đem Thiên Dịch ôm vào trong lòng ngực, cũng không thèm nhìn tới thiếu niên cùng nam nhân.

Bạch Hổ thì ngược lại, hấn từ phía xa chậm rãi đi tới bên người Thiên Dịch, ánh mắt tựa cười mà như không cười nhìn thiếu niên cúi đầu ngồi dưới đất đang cùng nam nhân bên cạnh cậu.

“Nè, giống cái, cũng có muốn theo chúng ta rời đi không?”

Thiếu niên nghe xong, ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn Bạch Hổ.

“Muốn muốn, cảm tạ ngài, xin ngài chăm sóc thật tốt con trai của tôi.” Nam nhân nghe xong, đôi mắt sáng lên, hấn quay về hướng Bạch Hổ lễ phép quỳ trên mặt đất lạy một cái, cực kỳ uy nghiêm.

Bạch Hổ không nhìn nam nhân, mà chỉ nhìn chăm chăm vào thiếu niên, hỏi lại một lần nữa: “Cũng có muốn theo chúng ta rời đi không?”

Thiếu niên khựng một chút, nghiêng đầu nhìn người cha từ ái, hơi gật gật đầu, không nói một câu nào.

Bạch Hổ nghe xong, hài lòng nở nụ cười..... Hấn nghĩ, ừm, dù sao có được giống cái miễn phí..... Cảm giác này thật sự quá tốt rồi?

Tác giả có lời muốn nói:

Cậu bé thiếu niên bị câm kia..... Là giống cái của Bạch Hổ-kun.

Dù sao Bạch Hổ-kun cũng phải có giống cái của mình chứ.

41. Chương 41

Lúc bọn họ rời đi có hỏi ông lão nguyện ý đi cùng bọn họ luôn không, nhưng đã bị cự tuyệt, ông lão không muốn rời đi.

Cho nên bọn họ tự mình rời đi.

Một lần nữa ra đi, vốn đội ngũ hai người một thú nay đã mở rộng thêm, biến thành ba tên Nhân tộc một Tinh Linh một Thú tộc còn có..... Một con Linh Thú ồn ào.

Thiếu niên cùng phụ thân thiếu niên được phép gia nhập đội ngũ, cùng Bạch Hổ đồng thời bộ hành hướng lên phía trước.

Mà Thiên Dịch ôm Thường Cảnh ngồi ở lưng Bony cùng đồng hành với bước chân Bạch Hổ, không nhanh không chậm hướng về phía trước mà đi.

Cho dù trước đó một ngày buổi tối phát sinh sự kiện đám Ung Cùng xâm lấn thôn Nhân tộc, thế nhưng ngày hôm nay, bầu trời vẫn xanh thẳm, ánh mặt trời vẫn xán lạn.....

Thế giới này sẽ không vì bất cứ người nào hoặc bộ tộc nào bị tiêu diệt mà trì trệ..... Đây chính là sinh tồn, tàn khốc nhất, cũng là vô tình nhất.

Đi ở bên người Bạch Hổ chính là Chi Bằng, cũng chính là thiếu niên bị cầm bước chân bắt đầu lão đảo, thân mình loạng choạng suýt nữa té ngã, nam nhân Nhân tộc đỡ lấy cánh tay thiếu niên loạng choạng, ngữ khí lo lắng, “Nhược Nhi, con có khỏe không?”

—— bọn họ đã đi mấy ngày rồi, chưa từng dừng lại. Mà Nhân tộc lại quá yếu ớt, giống cái cày gầy yếu hơn, thế cho nên, thiếu niên là người đầu tiên không chịu nổi bước đi không ngừng như thế này.

Thiếu niên sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn quật cường bậm môi lắc đầu, dùng tay khoa tay, nói: “Cha, con không có chuyện gì đâu.”

Nam nhân nghe vậy, dừng bước, xoay người khẩn cầu Bạch Hổ, “Dừng lại nghỉ ngơi một chút đi, Nhược nhi thân thể của nó không thể chịu được nữa rồi.”

Đánh giá sắc mặt tái nhợt yếu đuối dị thường của thiếu niên, Bạch Hổ nheo mắt, gật gật đầu.

“Được rồi, vậy thì nghỉ ngơi một chút đi.”

Nam nhân nghe được Bạch Hổ đồng ý, thở phào nhẹ nhõm, đỡ thiếu niên hướng tới dưới tàng cây ngồi xuống.

Bạch Hổ vẫn nhìn thiếu niên, ngay lập tức, nhấc chân tiến về phía trước.

“Cậu tên gì?” Bạch Hổ cúi đầu, từ trên cao nhìn xuống thiếu niên cúi đầu đang nghỉ ngơi, khẩu khí bình thản hỏi.

“.....” Thiếu niên ngẩng đầu, nhìn Bạch Hổ, ánh mắt mờ mịt, ngơ ngác nhìn Bạch Hổ, há miệng ra, không hề có âm thanh nào thoát ra hai chữ.

“Biết viết chữ không? Viết ra đi.” Ánh mắt Bạch Hổ không chút gợn sóng nhìn thiếu niên, ngữ khí hơi ôn nhu một chút.

“Chi Bằng, là Chi Bằng.” Nam nhân trả lời, nghiêng đầu nhìn con trai mình, có chút chua xót cười như muốn khóc, “Nhược nhi khi nó còn nhỏ đã biết nói, nhưng mà, sau một cơn bệnh nặng, nó không còn mở miệng nói được.”

Sờ lên cằm mình, Bạch Hổ gật gật đầu, “Hóa ra, không phải trời sinh.”

Nếu không phải trời sinh, như vậy có thể hồi phục..... Giống cái trước mặt này tuy rằng không phải tuyệt sắc, thể nhưng lại thanh tú nhìn thật hợp mắt, nếu có thể nói chuyện, âm thanh sẽ thật là dễ nghe.

“Anh tên gì?”

Cảm giác góc áo của mình bị kéo, Bạch Hổ cúi đầu, nhìn thấy lớp bùn trên đất, viết ba chữ rất nắn nót, mà thiếu niên viết ba chữ này, nghiêng đầu dùng ánh mắt đen láy nhìn chính mình.

“Bạch Tử.” Thoát ra hai chữ, Bạch Hổ nói tên của mình cho thiếu niên nghe.

“Bạch Tử.” Thiếu niên nghe được lời Bạch Hổ, mở ra khép lại miệng, không hề có một âm thanh niệm đi niệm lại hai chữ này.

Ngay lập tức, vồn trên gương mặt thanh tú tái nhợt hiện ra ý cười.

Bạch Tử nhìn thiếu niên lộ ra ý cười, liền sững sốt, lập tức nghiêng đầu sang một bên, ném một câu ‘Các người tự mình nghỉ ngơi’ sau đó liền rời đi.

Khi đã đi xa, Bạch Tử nhỏ giọng lầu bầu một câu: “Thoạt nhìn rất bình thường, khi cười rộ lên lại khá là xinh đẹp..... Có điều, vẫn còn quá nhỏ đi.”

Nhân tộc không nghe được không có nghĩa là Bony cùng Thiên Dịch cách hẳn không xa thì không nghe được.

Thiên Dịch ôm lấy người trong lòng ngực mình, toàn tâm toàn ý ở trong lòng lo lắng cho vợ mình, căn bản không đếm xỉa tới Bạch Tử —— đương nhiên, cho dù có rảnh rỗi, cũng không có tâm tình để ý tới Bạch Tử.

Còn Bony, nó đang nhàm chán đến nỗi không có việc gì để làm.

Bởi vì Thường Cảnh còn chìm vào giấc ngủ say, không ai đến đấu võ mồm với nó, hiện tại đúng lúc xuất hiện một con Bạch Hổ, quả thật như từ trên trời rơi xuống để nó bắt nạt (tự Bony nghĩ thế), cho nên, hiện tại không hả hê, thì lúc nào mới hả hê đây.

Thế là, chúng ta lại có một màn như thế này.

“Úi cha cha, lẽ nào nữ dự định đối với giống cái vị thành niên này ra tay? Há há há, lần đầu tiên ngô mới phát hiện, hóa ra Thú tộc lại cởi mở như vậy nha ——“

Bạch Tử: “.....”

“Kỵ Hành thú, ngươi là muốn đấu với ta một trận sao?” Ánh mắt lạnh lẽo, Bạch Tử sắc bén nhìn chăm chăm gương mặt ngựa đang tràn ngập hả hê rất ư là hài lòng.

“Đấu thì đấu, ngon lại đây!” Bony nhấc đầu lên cao, đáng vẻ bề nghệ thiên hạ nhìn Bạch Tử.

Hai con thú chỉ ồn ào tranh cãi, nhưng đến hồi so đấu thì chưa ai động thủ trước.

Hai người ồn ào ầm ĩ khiến Thường Cảnh trong giấc mơ không cách nào yên tĩnh được, thế là, lông mày y nhú lại, nhỏ giọng rên rỉ một tiếng, có chút khó chịu trở mình.

Thiên Dịch cẩn thận từng li từng tí một vỗ lên sống lưng Thường Cảnh, thấp giọng quát lớn: “Bony.”

Bony rụt cổ lại..... Con mắt trợn lên thật lớn, vốn đã muốn bật thốt lên câu nói liền yên lặng nuốt trở vào trong.

“Ha ha ha.....”

Bạch Tử: “.....” Đây là lần đầu tiên hẳn nhìn thấy, con Linh Thú không có tiết tháo này.

Nghỉ ngơi đủ rồi, Thiên Dịch trước tiên ôm lấy Thường Cảnh đứng dậy.

“Đi thôi, chúng ta phải rời khỏi nơi này trước khi trời tối, tìm tới một thành trấn hoặc một địa phương nào đó có thể nghỉ ngơi.” Tiếng nói của cậu ghìm xuống thật thấp, ánh mắt ôn nhu chăm chú nhìn vợ nằm trong lòng ngực mình.

Chi Bằng cùng Mạc Lâm cũng đứng lên, tuy rằng vẫn còn mệt mỏi, thế nhưng sau khi nghỉ ngơi một lúc đã tốt hơn rất nhiều, hai người bọn họ cũng biết, chính mình vốn dựa vào bọn họ, cho nên càng không muốn cản trở họ thêm nữa.

Bạch Tử thoáng nhìn Chi Bằng bước đi vẫn còn có chút khập khiễng, hững hờ hỏi: “Có thể đi không?”

Chi Bằng nghiêng đầu, trên mặt nở nụ cười đơn thuần, gật gật đầu, trả lời: “Không sao đâu, tôi có thể kiên trì.”

“Ồ.”

Nếu còn có thể kiên trì, Bạch Tử không hỏi thêm nữa, hần nhấc chân đuổi kịp bước chân Bony.

.....

Đội ngũ năm người một thú cuối cùng cũng coi như trước khi mặt trời lặn đã đi tới thị trấn nhỏ không phồn hoa cho lắm.

Sau khi tiến vào trấn nhỏ, đưa mắt nhìn khắp nơi, dân ở đây rất ít ỏi, hơn nữa cảnh tượng cũng rất vội vã, tựa hồ như phía sau có cái gì đó khủng bố đang truy đuổi bọn họ.

Cửa hàng hai bên đường phố đều đóng cửa, cả tòa trấn nhỏ có vẻ thê lương tịch liêu, rất quạnh quẽ.

Một cơn gió thổi qua, thổi bay đám lá rơi rụng trên mặt đất sau đó hất tung lên không trung rồi tiếp tục bay đi, đối mặt với cảnh tượng như vậy, cả nhóm người Thiên Dịch, có chút ngẩn ngơ.

Nơi này, đã phát sinh chuyện gì?

Làm sao lại, quạnh quẽ như thế này?

Bạch Tử ngăn cản một tên Nhân tộc đang đi tới, hỏi dò: “Nơi này đã phát sinh chuyện gì? Các người.....”

Lời còn chưa nói hết, Nhân tộc bị kéo lại tránh thoát tay Bạch Tử nhanh chóng tháo chạy hướng về phía

xa, giống như có rắn độc mãnh thú đang tác oai tác quái tại đây ——

Bạch Tử: “.....”

Thiên Dịch liếc mắt nhìn Bạch Tử, lại nhìn lướt qua Chi Bằng cùng Mạc Lâm đi bên cạnh hắn, nói: “Đi thôi, những người này chắc chắn sẽ không nói cho chúng ta biết..... Bọn họ xem ra đã rất hoảng sợ cùng bất an..... Đi lên phía trước nhìn xem có thể tìm khách điểm hoặc nhà ở nào đó không.”

Rất hiếm khi thấy cậu nói một câu dài như vậy, Bạch Tử không nhịn được nhìn chằm chằm Thiên Dịch một lúc.

“Nói cũng đúng, vậy thì đi thôi.” Bạch Tử đáp lời, còn ý kiến của hai người kia vốn không được để ý tới, thế cho nên, hai người bọn họ cũng rất thức thời không nói lời nào chỉ là đi theo.

Từ bên cạnh bọn họ có gap thoáng qua Nhân tộc Thú tộc thậm chí cả Tinh Linh, thế nhưng bọn họ đều không ngoại lệ, biểu hiện trên mặt rất nghiêm trọng, cảnh tượng rất vội vàng.....

Thật vất vả, mới tìm được khách điểm còn mở cửa.

Đại sảnh khách điểm vốn trống rỗng không có một ai, ông chủ nằm sấp trên quầy chống đầu ngủ gật, ngay cả người phục vụ cũng không có một người ——

Cho nên, đây là một khách điểm tuy mở cửa nhưng không có một ai ở!

Nhìn Bony thu nhỏ lại một vòng còn Thiên Dịch đang ôm lấy Thường Cảnh trong lòng ngực, lại nghiêng đầu nhìn Chi Bằng cùng Mạc Lâm đứng phía sau, Bạch Tử thở dài một hơi, phi thường tự giác hướng về phía quầy.

Đưa tay đặt trên quầy gỗ gỗ, Bạch Tử trực tiếp đánh thức ông chủ còn đang ngủ gật.

Ông chủ là một tên Ma tộc, vốn dĩ bị đánh thức vừa định muốn phát hỏa, thế nhưng vừa nhìn thấy y phục trên người Bạch Tử cùng bọn Thiên Dịch phía sau, ngay lập tức thay đổi thành khuôn mặt tươi cười.

“Quý khách, muốn ở trọ sao, hay chỉ dùng bữa cơm?”

Bạch Tử cau mày, trời sinh Thú tộc cùng Ma tộc không thích làm bạn, lúc trước chính mình còn bị vài tên Ma tộc đả thương, cho nên khi nhìn thấy ông chủ là Ma tộc, sắc mặt không vui tí nào.

“Ở trọ.” Không kiên nhẫn mở miệng, Bạch Tử hận không thể ngay lập tức xoay người rời đi, thế nhưng..... Một khi bọn họ rời đi khách điểm này, rất có khả năng sẽ ở bờ ở bụi, nếu mà như vậy, vẫn là nên nhịn một

chút thì tốt hơn.

“Xin hỏi quý khách muốn ở mấy phòng, phòng thượng hạng hay là phòng phổ thông, phòng phổ thông một ngày một viên ngọc bích, phòng thượng hạng một ngày hai viên ngọc bích, đương nhiên cơm nước đều miễn phí.

Ông chủ rất có tâm, cho dù đối mặt với Thú tộc không thích mình, khuôn mặt vẫn luôn tươi cười ngênh đón, hết cách rồi, Ma tộc yêu tiền, mới cần đến mấy viên đá quý này đây.

Nếu như Thường Cảnh lúc này tỉnh lại, nhất định sẽ ở trong lòng nhỏ nước bọt cái phục vụ cơ bản này ở Trung Hoa đều có.

“Bốn phòng thượng hạng.” Chính mình một phòng, Thường Cảnh cùng Thiên Dịch một phòng, Mạc Lâm cùng Chi Bằng mỗi người một phòng.

Đã hai, ba ngày không có khách đến ở trọ đối với ông chủ mà nói, đây không thể nghi ngờ là món làm ăn quá có hời.

Tâm tình trong phút chốc liền vui vẻ hẳn lên.

Vì thế, ông chủ vẻ mặt vui vẻ, nhiệt tình thành ý hơi khom lưng xuống, đi đằng trước dẫn đường, “Được rồi, mời đi theo tôi.”

Bốn gian phòng đối diện nhau, đối với an bài như thế, Bạch Tử rất vừa lòng, vì thế cũng không tính toán hai viên ngọc bích, trực tiếp ném một viên hồng bảo thạch đến ông chủ.

“Chúng ta sẽ ở lâu một chút, trước tiên đi chuẩn bị chút đồ ăn, nghỉ ngơi xong sẽ xuống ăn ngay.”

Cầm cả một viên hồng bảo thạch, ông chủ hài lòng như muốn nhảy dựng lên, thế nhưng theo lễ nghi cơ bản thường thức của nghề phục vụ, hắn chỉ nỗ lực khắc chế chính mình muốn nhếch lên khóe miệng, tiếp tục lễ phép nói: “Dạ được, tôi sẽ xuống chuẩn bị đồ ăn cho mọi người.”

—— úi cha cha, hồng bảo thạch đó nha, là mười viên hoàng bảo thạch một trăm viên ngọc bích đó, he he he, lần này lời to rồi.

42. Chương 42

Sau khi phân rõ từng người vào phòng nào, chỉ đơn giản tẩy rửa sạch sẽ, lại một lần nữa xuống dưới lầu tụ tập ở đại sảnh, ngoại trừ Thường Cảnh còn đang say ngủ cùng Thiên Dịch đang hầu bên cạnh y.

Toàn bộ khách điếm vắng hoe, đại khái là không có khách vào ở, đại sảnh ngoại trừ bọn Bạch Tử, còn lại xung quanh rất yên tĩnh ngay cả cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Ông chủ khách điếm tự mình đưa lên mấy món thức ăn, trên mặt mang theo ý cười ha ha —— đùa à, có đá quý chính là đại gia nha!

Bạch Tử hưởng thụ quen rồi, nhìn trên bàn bày các món ăn chay đơn giản, tâm tình không tốt nhú mày: “Không có thịt sao?”

Người Thú tộc, phần lớn chủ yếu là ăn thịt. Phải biết, để một con hổ đi ăn chay, quả thật không khoa học

Dù sao, trên thảo nguyên Châu Phi những động vật họ mèo ăn thịt đều đi săn những động vật như linh dương ăn cỏ, nếu không bản thân khó có thể sống sót.

Nếu như muốn sống sót ở đây, cái quần thể sinh vật kia không phải sẽ bị lộn xộn sao?

Ma tộc đau khổ, vẻ mặt chuyển đổi rất cấp tốc, “Khách nhân tôn kính, không phải chúng ta không cung cấp thịt, thật sự là, hiện tại toàn bộ thị trấn nhỏ này lòng người đều rất bàng hoàng, căn bản không có ai đi săn thú.”

Bạch Tử chán ghét nhìn thức ăn chay đặt trên bàn, mím môi, “Đã phát sinh chuyện gì?” Có thể làm cho cả một thị trấn nhỏ khi nghe đến chuyện đó mặt biến sắc cực kỳ sợ hãi, Bạch Tử rất là hiếu kỳ.

“Bọ Phỉ, Ôn Dịch thú Bọ Phỉ trong truyền thuyết đã xuất hiện, đồng thời thị trấn nhỏ này đã có liên tiếp nhiều người bị mắc bệnh qua đời —— mọi người đều hoảng sợ.”

Ông chủ khách điếm lại nói tiếp, vẻ mặt có chút đáng tiếc, “Cũng bởi vì nguyên nhân này, hiện tại mọi người có thể không cần ra cửa liền không ra cửa, có thể không tiếp xúc với người ngoài liền tận lực không tiếp xúc người ngoài, thế cho nên, toàn bộ thị trấn nhỏ này, hiện tại vắng hoe như thế.”

Hóa ra là như vậy.

Bạch Tử đã hiểu rõ.

Ông chủ đã giúp Bạch Tử trong nháy mắt biết rõ tại sao thị trấn nhỏ này lại hoang vu như vậy.....

Hóa ra là do Bọ Phỉ tác quái.

Chỉ là, Bọ Phỉ đã gần vạn năm chưa từng xuất hiện, vì sao lần này, lại xuất hiện cơ chứ? Hơn nữa, còn dẫn

theo nhiều Ung Cùng như vậy..... Quả nhiên, thôn Nhân tộc kia sợ dĩ tao ngộ Ung Cùng tập kích, không tránh thoát khỏi mối quan hệ liên quan đến Bọ Phỉ.

“Vậy các người sao không thử đem nó giết chết đi?” Tuy rằng hư hư thực thực, thế nhưng Mạc Lâm vẫn nghe ra đại khái.

Ôn Dịch thú Bọ Phỉ xuất hiện ở thị trấn nhỏ này khiến dân tình bắt đầu hoang mang, chỉ lo nhiễm phải bệnh rồi chết, hơn nữa đã có rất nhiều người đã chết, mọi người càng thêm kinh hoàng thất thố.

“Bọ Phỉ giết không chết.” Ông chủ Ma tộc nói với Mạc Lâm.

“Chính xác.” Bạch Tử tán đồng ý ông chủ.

Bọ Phỉ là một trong những Linh Thú khác loại, bởi vì nó là tà thú, một khi đã xuất hiện, nhất định sẽ mang đến chết chóc —— bất kể là Nhân tộc Thú tộc hoặc Tinh Linh không ai có thể chống cự, chỉ là, ngoại trừ Ma tộc, đó là lí do vì sao khách điểm này vẫn còn mở cửa.

Ma tộc thuộc về hệ hắc ám, Bọ Phỉ đối với bọn họ mà nói, chỉ là một loại Linh Thú bình thường thôi, chỉ có thánh thú tượng trưng cho quang minh mới làm thương tổn đến bọn họ ——

Hắc ám cùng quang minh, đã từ rất lâu rồi không đồng thời tồn tại.

Hắc ám có thể áp chế quang minh, thế nhưng quang minh cũng có thể xoay ngược tình thế đánh bại hắc ám.

Định luật rất thần kỳ, thế nhưng nó tồn tại rất hợp lý.

Sợ dĩ nói Bọ Phỉ giết không chết, là bởi vì, chỉ cần còn có người mắc bệnh, cho dù chỉ đơn giản mắc bệnh cảm mạo, như vậy Bọ Phỉ vẫn có thể tiếp tục xuất hiện trở lại ——

Loại nguyên lý tái sinh này, quả thực là nghịch thiên, thế nhưng Bọ Phỉ tồn tại chính là thần kỳ như thế —— cũng không biết đây có phải là do Chúa sáng thế tạo ra hay không (.....).

Cùng đạo lý hắc ám là giống nhau, chỉ cần trên thế giới còn có vùng tối tồn tại, như vậy hắc ám vĩnh viễn mãi tồn tại.....

“Vậy thì, làm cách nào trục xuất nó đi?” Chi Bằng nhúng ngón tay vào trong ly nước, ở trên mặt bàn trống viết lên.

“Không ai đồng ý đi làm, hơn nữa, cũng không làm được.” Lần này, ông chủ nhìn Chi Bằng, “Giống cái

ngây thơ, Bọ Phỉ nếu dễ dàng có thể trục xuất như vậy, mọi người hà tất gì phải khủng hoảng đến thế.”

Lại xì cười một tiếng, khoe miệng hần cực kỳ trào phúng cong lên, “Huống hồ, có ai đồng ý hi sinh tính mạng của mình đi làm một việc mà cơ hội thành công nhỏ bé không đáng kể đây?” Phải biết, đại đa số cư dân ở quốc gia này đều ích kỷ, tuy rằng Tinh Linh vẫn luôn tôn sùng hòa bình, cũng chỉ là chủng tộc bác ái hơn so với những chủng tộc khác, thế nhưng hiện tại Tinh Linh Hoàng cũng biến mất, muốn Tinh Linh ra tay xua đuổi Bọ Phỉ, quả thật là không thể.

Chi Bằng cúi đầu, ngơ ngác nhìn vệt nước trên bàn từ từ khô dần, cuối cùng hoàn toàn mất đi dấu vết.

Một lúc sau.

Cậu lại ngẩng đầu lên, nghiêng đầu nhìn Bạch Tử, đưa tay khoa tay: “Thế còn anh? Có thể làm được không? Lúc trước không phải anh đã giết chết rất nhiều đám Ung Cùng hay sao?”

Lắc đầu, Bạch Tử chống cằm, “Sao cậu lại nghĩ ta có thể? Lúc đó chúng ta có tận ba người nha.”

Nghiêng đầu, Chi Bằng suy nghĩ, đầu liền cúi xuống.

“Là thế sao, có điều, sao ân nhân vẫn chưa tỉnh lại?” Đã qua mấy ngày rồi mà.

“Đúng vậy, vẫn chưa tỉnh lại, thật sự là ngủ quá nhiều.” Không hài lòng khi trước mặt giống cái nhỏ bé này lại đem câu chuyện dẫn đến người khác, Bạch Tử cười híp mắt cũng không lộ ra ý cười.

Quay đầu, hần liếc mắt nhìn ông chủ Ma tộc còn đứng ở bên cạnh mình chờ đợi dặn dò, nói: “Được rồi, những điều người nói chúng ta đều đã biết, người có thể rời đi.”

—— hừ, quả nhiên Ma tộc vẫn chướng mắt như thế.

Rất nghe lời liền lui xuống, ông chủ nhún nhún vai, hần đã đem toàn bộ tin tức nói ra rồi.

Được rồi, phải đi xem khối hồng bảo thạch mới được.

Ông chủ Ma tộc rời đi, hiện trường cũng chỉ còn sót lại ba người bọn họ.

Mặc dù đối với thức ăn chạy trên bàn không nhắc lên nổi khẩu vị, thế nhưng Bạch Tử vẫn gấp đũa tượng trưng, đương nhiên, nhét vào trong miệng có thể nhìn thấy rõ ràng nét mặt của hần nhăn nhu cả mày lại —— nhạt như nước ốc.

Sau khi ăn vài miếng, hắn liền buông đũa, quay đầu nhìn lại, thấy bát đũa trước mặt Chi Bằng vẫn chưa đụng qua, cúi đầu không biết đang suy nghĩ điều gì.

Thoáng nhìn đầu cúi xuống, Chi Bằng không động đũa, hắn ngữ khí rất bình thản hỏi: “Sao không ăn?”

Chi Bằng nghe vậy ngẩng đầu, có chút mờ mịt, như hồn lìa khỏi xác rồi mới định thần lại.

Cậu ngơ ngác há hốc mồm, nhìn Bạch Tử hỏi mình.

“Sao ạ?” Khoa tay múa chân.

“Cậu đang suy nghĩ gì?” Bạch Tử đầu ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, hắn nhìn Chi Bằng ánh mắt mờ mịt.

“Không có..... Ngần người đâu.” Sau khi nói ba chữ, hai vành tai Chi Bằng đều đỏ chót.

Nhìn vệt màu đỏ kia, Bạch Tử vừa lòng, hắn một lần nữa cầm đũa lên, gấp thức ăn cho Chi Bằng đặt vào trong chén của cậu, hướng về cậu, “Mau ăn đi.”

Chi Bằng gật gật đầu, cầm lấy đũa ngoan ngoãn gấp lên thức ăn Bạch Tử đưa cho mình, cái miệng nhỏ chúm chím bắt đầu ăn.

Chi Bằng còn vị thành niên, mới mười ba tuổi, khung xương nhỏ nhỏ, rất gầy lại nhỏ, xem ra nhìn rất giống một đứa bé.

Nhìn cậu cúi đầu cái miệng nhỏ bắt đầu ăn thức ăn trong chén, Bạch Tử phần khởi liền dứt khoát làm người gấp thức ăn, chờ Chi Bằng ăn hết thức ăn trong chén xong, hắn liền ngay lập tức gấp một đũa thức ăn đưa qua —— nhìn tình huống này, trên mặt Mạc Lâm luôn hiện ra ý cười, đáy mắt rất là vui mừng.

Đợi đến khi bọn họ sắp ăn xong, Thiên Dịch mới nắm tay dắt Thường Cảnh đáy mắt vẫn còn có chút mệt mỏi từ trên cầu thang chậm rãi đi xuống.

Chỗ Chi Bằng ngồi đối diện cầu thang, cho nên khi nhìn thấy Thường Cảnh được dắt xuống, cũng không còn nhét đồ ăn vào trong miệng, cậu ngẩng đầu, đôi mắt không chớp nhìn chằm chằm Thường Cảnh, trong đôi mắt trong suốt ánh lên ý cười vui sướng.

Bạch Tử nhìn Chi Bằng không ăn, suy nghĩ một chút lúc này chỉ mới ăn vài miếng, liền lên tiếng: “Sao không ăn, ăn ít như thể thảo nào khi cậu lớn lên lại gầy đi như vậy.”

Chi Bằng không để ý đến hắn, tiếp tục nhìn chằm chằm Thường Cảnh, một đôi mắt lóe lên tia sáng.

Bạch Tử lúc này mới phát hiện, có tiếng bước chân đang tới gần.

Thế là, hắn quay đầu, nhìn thấy Thiên Dịch vẻ mặt bình thản cẩn thận từng li từng tí một nắm chặt tay Thường Cảnh từ trên cầu thang đi xuống.

“Tĩnh rồi à?” Lời này là đối với Thường Cảnh nói.

“.....” Chuyện đã rõ ràng rành như thế, Thường Cảnh cảm thấy không cần trả lời.

Ánh mắt chuyển qua rơi xuống người đối diện Bạch Tử, Thường Cảnh nghĩ một lúc, mới nhớ tới đây là thiếu niên mà y đã cứu lúc đó.

“Làm sao bọn họ lại ở đây?”

“Ừm, là do Bạch Tử dẫn họ theo.”

“Bạch Tử?” Thường Cảnh nghi hoặc lên tiếng.

“Chính là Bạch Hổ.” Thiên Dịch kiên trì giải thích, thời điểm dứt lời, bọn họ đã đi tới trước bàn ăn.

Sau khi ngồi xuống, Thiên Dịch cầm chén dưa vì Thường Cảnh chia thức ăn, sau đó bưng chén dự định dứt vợ mình từng dưa một.

Cảm giác ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên người mình, Thường Cảnh nhìn Thiên Dịch trước mặt nghiêm túc giờ dưa gấp thức ăn đưa đến trước miệng mình, trong khoảng thời gian ngắn chỉ còn: “.....”

Căn bản Thiên Dịch chưa kịp phản ứng động tác của mình có bao nhiêu ám muội, cậu chỉ là nhìn vợ mình ngay trước mặt không chịu há mồm ra nhận thức ăn của mình, bất mãn nhú mày, “Tiểu Cảnh, a~, mở miệng nào.”

“.....”

“Thiên Dịch, cứ để anh tự làm.” Sau một hồi, Thường Cảnh co rút khóe miệng, có chút lúng túng đánh vỡ bầu không khí yên tĩnh này, tuy rằng y vẫn chưa bình phục hoàn toàn, thế nhưng còn không đến mức ăn cơm còn bắt người ta dứt ——

Đâu phải là người tàn tật không còn tay chân.

“Nhưng Tiểu Cảnh mới vừa tĩnh lại.” Thiên Dịch rất quật cường, cậu vẫn giữ chiếc dưa, đôi mắt màu xanh

lực nhìn chăm chăm Thường Cảnh, dáng vẻ như là muốn nuốt ăn, không cho cậu nuốt sẽ không cam lòng (.....).

Thường Cảnh da mặt mỏng, tuy rằng người không nhiều, thế nhưng ba người đồng thời nhìn bọn họ, tạo ra áp lực khá lớn đến y.

Trực tiếp dẫn đến hậu quả chính là..... Cả khuôn mặt đỏ, ngay cả lỗ tai cũng đỏ chót.

Thiên Dịch đôi mắt ôn nhu, Thường Cảnh rướn cổ về phía trước, sau đó mở miệng, đem chiếc dưa gấp thức ăn bỏ vào trong miệng.

Có lần đầu, đương nhiên sẽ có lần hai lần ba lần bốn, sẽ không còn phải xoắn xuýt nữa..... Mọi việc làm từ lúc đầu mới là khó.

Cứ như vậy anh nuốt tôi ăn, dáng vẻ tú ân ái này quả thật như muốn chọc mù mắt người khác.

“Khụ khụ.” Bạch Tử bỗng nhiên ho khan một tiếng, hắn ở trong lòng như muốn gào thét, đối với con Tinh Linh này, không biết phải nói gì nữa.

Thuận thế xoay mặt, hắn cảm giác nếu mình cứ nhìn bọn họ tú ân ái gì đó, chắc chắn sẽ bị choáng váng.

Có điều, tại sao giống cái vị thành niên kia, cứ liên tục nhìn chăm chăm vào hai con người đang tú ân ái, nhìn là muốn đui mù cả hai con mắt rồi.

Haizz..... Mà khoan đã, sao hắn lại quan tâm đến giống cái vị thành niên kia nhỉ?

“.....” Đại khái là quá lâu không có phát tiết dục vọng, cho nên trong khoảng thời gian ngắn bị ảo giác đi.

Bạch Hổ nghĩ như vậy.

43. Chương 43

Ăn uống no say, Bạch Hổ theo Thường Cảnh cùng Thiên Dịch trở lại phòng, còn Chi Bằng cùng Mạc Lâm, từng người một trở lại phòng mình, dự định nghỉ ngơi.

Đem vợ mình dàn xếp ổn thỏa rồi, Thiên Dịch quay đầu nhìn Bạch Tử còn ngồi trên ghế dùng để thiết đãi khách quý, huyết thái dương bắt đầu nảy lên thành thịch.

Mặt vô cảm đi tới trước mặt Bạch Tử, Thiên Dịch đi thẳng vào vấn đề, tâm tình không chút nào hoan nghênh không một chút ả giấu, “Người theo ta vào đây làm gì?”

“Ta muốn bàn với người một chuyện,” Bạch Tử ngẩng đầu, bởi vì linh lực đã sớm thức tỉnh nên thiếu niên đứng từ trên cao ánh mắt chăm chăm nhìn xuống mình, cười nhạt, “Chúng ta hợp tác đi.”

Vươn tay vì chính mình rót một ly nước, Bạch Tử không có chút nào nghĩ mình là khách —— giống như bọn Thiên Dịch lần đầu tiên cứu hắn, rõ ràng vết thương đã ổn rồi nhưng vẫn mặt dày mày dạn chiếm lấy cái giường duy nhất của người ta.

“Hợp tác cái gì?” Thiên Dịch hai tai giật giật, kéo qua cái ghế ngồi xuống.

“Người trợ giúp ta bắt lấy Linh Thú —— Bọ Phi.” Bạch Tử cũng không do dự, liền nói ngay, mục đích chính của mình.

“Không.” Không cần một giây cân nhắc, Thiên Dịch trực tiếp từ chối, tuy rằng nếu cậu giao thủ cùng Bọ Phi, đối với linh lực của cậu sẽ tăng cao rất hiệu quả, thế nhưng cậu cũng không muốn bởi vì nguyên nhân này, mà hại sinh mệnh của mình.

Mọi người đều biết, Bọ Phi là Ôn Dịch thú, cùng nó giao thủ, tương đương với việc đem cả sinh mệnh giao ra —— bởi vì đây là cuộc chiến đấu không có một chút phần thắng nào.

Bạch Tử nhìn Thiên Dịch không thèm suy nghĩ dù chỉ một giây, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói gì.

Thế nhưng, bằng vào chính năng lực của hắn căn bản không thể chống lại Bọ Phi, Thiên Dịch là Tinh Linh, có thể điều động sức mạnh tự nhiên, nếu trực tiếp đối đầu cùng Bọ Phi, sẽ có phần thắng lớn hơn.

“Thiên Dịch, người phải hiểu, nếu để Bọ Phi tiếp tục ở trên quốc gia này đi khắp nơi, hậu quả như thế nào, tự người phải hiểu lấy.” Đầu tiên Bọ Phi xuất hiện ở quốc gia nào, sẽ có đám Ung Cùng đi phía sau, nếu quốc gia đó có quá nhiều chủng tộc, sẽ tạo thành quy mô sát thương lớn.

“Chuyện này không liên quan đến ta.” Thiên Dịch liếc mắt nhìn Bạch Tử, có chút trào phúng nhếch khóe miệng, “Hơn nữa, người không cần phải đường hoàng nói chỉ vì quốc gia, mọi người đều biết, bất kể là Tinh Linh Thú tộc hay Ma tộc, đối với chuyện sống còn của tộc nhân xa lạ nào đó, sẽ càng không quan tâm.”

Bạch Tử: “.....” Ngay cả cái tình cũng không được?

“Được rồi, sự sống chết của bọn họ xác thật không có quan hệ gì đến ta.” Sờ sờ mũi, Bạch Tử đơn giản đem tại sao mình muốn giữ lấy Bọ Phi nói cho Thiên Dịch biết.

“Thú tộc cứ mỗi một trăm năm sẽ thay đổi thủ lĩnh, mà ta, muốn làm vua Thú tộc.”

Đây chính là nguyên nhân hắn muốn bắt được Bọ Phỉ —— Thú tộc tôn trọng vũ lực, tôn kính người mạnh mẽ, chỉ cần người này đủ mạnh mẽ, như vậy bọn họ sẽ tôn lên làm vua, chỉ đơn giản như vậy mà thôi, mà Bọ Phỉ lại rất mạnh mẽ, nếu có thể một thân một mình bắt lấy Bọ Phỉ, như vậy có thể tưởng tượng rằng, hắn hoàn toàn có lý do chứng minh mình là Thú nhân mạnh mẽ.

“Liên quan gì đến ta, người muốn chứng minh mình là người mạnh mẽ, thì cứ tự mình đi bắt Bọ Phỉ đi.” Nghiêng đầu hướng về phía sau nhìn người nằm trên giường, Thiên Dịch lộ ra nụ cười ôn nhu, cậu quay đầu trở lại, nhìn Bạch Tử, nói: “Ta chỉ muốn cùng Tiểu Cảnh vẫn luôn ở bên nhau mà thôi, không có hứng thú tham gia chuyện như vậy.”

Bạch Tử: “.....” Ngay cả cái lý cũng không xong?

“Nhưng là lúc trước ta có cứu người nha.” Đôi mắt hoa đào tựa cười mà như không cười nhìn Thiên Dịch, “Người không cảm thấy nên báo đáp ta sao?”

“Lẽ nào lúc trước Bạch Hồ cận kề cái chết không phải ta cùng Tiểu Cảnh cứu?”

Bạch Tử: “.....” Cường bức cũng không thành.

Bỏ tay hết cách, Bạch Tử chột vọt từ trong phòng Thiên Dịch lặn ra ngoài, nhìn trước mặt cửa phòng đóng chặt, hắn nhún vai một cái.

Thế là xong, chuyện như vậy cũng không phải ngày một ngày hai là có thể thuyết phục.

Cùng lắm thì, ngày mai hắn tiếp tục không ngừng cố gắng đi.

Vượt cấm, Bạch Tử xoay người trở về phòng của mình, sau khi tẩy rửa xong xuôi, mỗi ngày bắt đầu linh khí tuần hoàn một lần, đề cao cảm ứng linh lực của mình.

Mà ở bên khác.

Sau khi Bạch Tử rời đi, Thiên Dịch trở lại giường, nhìn Thường Cảnh nhắm mắt yên tĩnh lại.

Đại khái là ánh mắt của cậu quá mức nóng rực, vốn Thường Cảnh đang nhắm mắt liền mở mắt ra, ngay lập tức, tầm mắt hai người liền đối đầu nhau.

“Thiên Dịch.” Thường Cảnh từ trong chăn đưa tay kéo cánh tay Thiên Dịch dùng sức mạnh khiến cho mình ngồi dậy, sau đó quay về người ngồi trước mặt mình mỉm cười, hỏi: “Lúc này, Bạch Hồ..... Không, Bạch Tử

cùng cậu nói về vấn đề gì?”

“Không có gì cả, em đã ngủ đủ chưa?” Sờ lên gò má Thường Cảnh, Thiên Dịch ánh mắt rất ôn nhu cùng ôn hòa.

Nhìn Thiên Dịch trước mặt hoàn toàn đã không còn như lúc ban đầu nhìn thấy, Thường Cảnh nghĩ, tại sao có thể biến hóa lớn đến như vậy?

Thiên Dịch hiện tại, đã hoàn toàn không còn đáng vẻ thẹn thùng động một chút là cứ gọi vợ ơi vợ à như lúc còn hình dáng đứa trẻ.....

Có điều, Thiên Dịch hiện tại, lại càng thêm đáng yêu nha.

Đưa tay bóp lên lỗ tai Thiên Dịch, nhìn Thiên Dịch khuôn mặt trắng nõn từ từ chậm rãi trở nên đỏ chót, Thường Cảnh minh bạch, hóa ra lỗ tai chính là điểm mẫn cảm.

Đem tay từ lỗ tai chuyển qua gò má, Thường Cảnh thuận thế véo lên, ừm, cảm giác không tệ, da dễ tỉnh té mịn màng, mềm vô cùng.....

Nheo đôi mắt, Thường Cảnh khoe mắt hoa đào bung nở cực kỳ xán lạn.

Thu tay về, Thường Cảnh bình tĩnh nhìn kỹ Thiên Dịch, lập tức, mở miệng hỏi: “Thiên Dịch, buổi tối hôm đó, đã xảy ra chuyện gì?” Sao lại được..... Bạch Tử ôm trở về?

Thiên Dịch giữ chặt tay Thường Cảnh, nghĩ lại chuyện phát sinh đêm đó.

“Buổi tối ngày hôm đó vốn dĩ ta đã muốn đi ngủ, nhưng đột nhiên nghe đến bên ngoài truyền đến tiếng Linh Thú gào thét, hơn nữa khoảng cách rất gần, ta lúc đó đã ngay lập tức đuổi theo, tuân thủ theo âm thanh trước đó, trực tiếp đi lên trên núi.”

“Sau đó ta ở trên núi, nhìn thấy một con Linh Thú thân mình như trâu một con mắt trắng dã đuôi như rắn, ta chưa từng gặp loại Linh Thú này.”

Thiên Dịch vuốt ve đầu ngón tay của vợ mình, một ngón rồi lại một ngón, sau khi vuốt ve ngón cuối cùng, luồn cả bàn tay ôm trọn vào trong tay mình.

Lúc này mới tiếp tục dùng âm thanh bình thản mở miệng, “Sau đó, nó vừa nhìn thấy ta, liền hướng về ta công kích, hơn nữa ta còn nhìn thấy ở bên cạnh nó, rất nhiều linh thú cấp thấp, là bọn Ung Cùng.”

Nhúm mày, Thiên Dịch nhớ lại, vẫn còn có chút sợ hãi.

Ngày ấy, cậu nhất thời hiếu kỳ, mà bây giờ nghĩ lại, thật sự là quá mức xúc động, dù sao năng lực của cậu vẫn còn có giới hạn.

“Ban đầu, ta vẫn có thể cùng nó giao thủ, nhưng càng về sau, ta liền phát hiện bỗng nhiên toàn thân mình không còn một chút sức lực nào, linh lực trong thân thể nhanh chóng giảm thiểu đáng kể, nếu không có Bạch Tử đúng lúc xuất hiện, ta e rằng.....”

“Thiên Dịch!” Gắt gao siết chặt tay Thiên Dịch, trên mặt Thường Cảnh hiện ra vẻ lo âu và sợ hãi.

“Không có chuyện gì ta không sao hết, ta hiện tại đã tốt lên rồi.” Vỗ lên tay Thường Cảnh, Thiên Dịch động viên.

“Trời phù hộ.” Thật may, Bạch Tử đúng lúc xuất hiện.

“Nhưng mà, khi này Bạch Tử tìm cậu có chuyện gì thế?” Nghiêng đầu, Thường Cảnh nhìn Thiên Dịch.

“..... Hắn muốn ta, cùng hắn đối kháng Ôn Dịch thú Bộ Phi.”

Không muốn dấu diếm nữa, Thiên Dịch thành thật đem ý đồ của Bạch Tử đến nói cho Thường Cảnh biết rõ ràng.

“Vì lẽ đó, hắn muốn cậu giúp hắn bắt lấy Bộ Phi?”

“Ừ.”

Khi chữ này vừa thoát ra, Thường Cảnh lúc này trợn to đôi mắt muốn nói điều gì đó, có điều y rất nhanh nghe được Thiên Dịch tiếp tục nói: “Có điều ta đã từ chối.”

“.....” Làm ơn không cần phải tỏ đốc như vậy chứ, dọa đến nỗi muốn đau tim luôn rồi QAQ.

“Ta chỉ cần cùng Tiểu Cảnh sống tốt là đủ, Bạch Tử hắn muốn làm vua Thú tộc thì tự mình nỗ lực tranh thủ mà làm, ta không muốn tham dự vào.” Sờ lên đầu Thường Cảnh, Thiên Dịch cười rất đẹp.

Nghe xong những lời này, Thường Cảnh ngáp một cái, thân thể của y kỳ thực vẫn chưa hoàn toàn khôi phục như lúc ban đầu, cho nên vẫn luôn trong trạng thái mệt mỏi.

Khi này y cố gắng nỗ lực miễn cưỡng lên tinh thần nghe rõ đầu đuôi câu chuyện ra sao, bây giờ mí mắt đã bắt đầu díp lại.

“Ừm, Thiên Dịch không cần phải tham gia vào những chuyện này, chỉ cần sống thật tốt, là đủ.....”

Những câu chữ cuối cùng hầu như nói nhỏ đến mức không thể nghe thấy, thế nhưng Thiên Dịch vẫn nghe được..... Khóe miệng cậu vốn dĩ đã nhếch lên, nay nụ cười càng lớn thêm vài phần.

Thường Cảnh nói xong, đầu lệch sang bên, tựa vào lòng ngực Thiên Dịch ngủ say.

Tay chân nhẹ nhàng đem người đặt xuống giường, Thiên Dịch tự mình bò lên giường, nghiêng người đem người ôm vào trong ngực mình, cúi người hôn lên trán người trong lòng mình, lúc này mới thỏa mãn nhắm mắt lại.

.....

Ngày hôm sau, khí trời âm u, không có ánh nắng mặt trời, thị trấn nhỏ vốn đã quanh quẽ, nay càng thêm tiêu điều.

Thường Cảnh từ trong lòng ngực Thiên Dịch tỉnh lại, thuận lợi vặn eo mình, hít một luồng không khí thật sâu —— cái loại ngủ thẳng cẳng này khi tỉnh lại phát hiện mình nằm trong lòng ngực người mình thích cảm giác không có cách nào miêu tả nổi.

Từ trong lòng ngực Thiên Dịch bò ra, Thường Cảnh nhìn thấy Thiên Dịch đã sớm mở to mắt nhìn mình chăm chăm, nghiêng tai lắng nghe một lúc, nói: “Thiên Dịch, thị trấn nhỏ này, thật quá yên tĩnh.”

Thị trấn nhỏ rất yên tĩnh, cho dù hiện tại cũng không còn tính là sớm, thế nhưng ngoài cửa sổ vẫn chưa truyền tới bất kỳ âm thanh gào thét nào nhiệt nào.....

Đôi mắt chớp chớp, Thiên Dịch cũng không tính để Thường Cảnh biết tình huống của thị trấn nhỏ này, bởi vì cậu biết, vợ mình chính là người tốt, nếu như biết đến chuyện này, nói không chừng..... Nhất định là sẽ cứu bọn họ —— hơn nữa thân thể của chính mình vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

Chuyện như vậy, Thiên Dịch không muốn nói và không cho phép phát sinh.

Phần lớn người trong thị trấn nhỏ đã nhiễm phải dịch bệnh, Ôn Dịch thú đi ngang qua thị trấn nhỏ thì các chủng tộc khác sẽ khó mà tránh khỏi miễn dịch —— trừ Ma tộc ra.

Mà người nhiễm phải dịch bệnh trong quy mô lớn như vậy, nếu Thường Cảnh muốn ra tay chữa trị, tương đương với việc y sẽ tiêu hao hết toàn bộ tinh lực trong người ——

Thiên Dịch không biết nếu như sau khi làm xong, vợ mình, sẽ biến thành ra sao.

Chính vì vậy, cậu không cho phép.

Thế là, cậu nở nụ cười, trả lời Thường Cảnh: “Đại khái là bởi vì mọi người vẫn chưa tỉnh dậy.”

Nhưng mà, sau khi cậu nói xong, chỉ trong chớp mắt.

Một âm thanh đánh vỡ sự yên tĩnh đã có từ lâu trong thị trấn nhỏ này.

Thiên Dịch lỗ tai vừa động, sắc mặt trong nháy mắt thay đổi, ánh mắt cũng sắc bén lên.

44. Chương 44

Chỉ trong chốc lát, cửa phòng vang lên, cốc cốc cốc cốc, tiếng vang rất lớn, âm thanh ông chủ ở ngoài cửa vang lên, như đang rất lo lắng: “Khách nhân, hai vị đã dậy chưa? Phía dưới cửa tụ tập rất nhiều người muốn tìm các vị, các vị không phải đã làm gì.....”

Bên ngoài âm thanh ông chủ còn líu ra líu ríu không biết đang nói gì, Thường Cảnh nghe được có người tìm bọn họ liền giương mắt lên, hiếu kỳ nhìn ra cửa, “Ồ, tìm chúng ta sao?” Nói xong liền muốn xuống giường ra mở cửa, thế nhưng còn chưa kịp xúc chân, đã bị Thiên Dịch ngăn lại.

“Em nghỉ ngơi đi, ta đi xem là được rồi, thân thể của em vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.”

Không đợi Thường Cảnh lên tiếng, Thiên Dịch liền vén chăn đi xuống giường, sau đó mặc quần áo tử tế hướng ra cửa, mở cửa.

Ông chủ khách điếm vừa thấy Thiên Dịch đến mở cửa, vội vã tiếp tục mở miệng: “Trời mới vừa tờ mờ sáng không biết đã xảy ra chuyện gì, người trong trấn đều chạy ra đến tiệm ta bảo là muốn tìm các vị.....”

“Nhỏ giọng một chút.” Đánh gãy lời ông chủ nói, Thiên Dịch đầu tiên là quay đầu nhìn Thường Cảnh nở nụ cười xán lạn, sau đó mới đưa đầu quay ra cửa phòng, trở tay đóng cửa kỹ càng.

Đi được vài bước, Thiên Dịch đứng ở trước cầu thang nhìn đại sảnh dưới lầu tụ tập đám đông người, mặt không cảm xúc kéo ông chủ qua, hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

“Ta cũng không biết mà.” Ông chủ Ma tộc cười mà như khóc, có trời mới biết mới tờ mờ sáng bò ra khỏi cửa liền nhìn thấy bên ngoài tụ tập một nhóm người có bao nhiêu vui vẻ, vốn tưởng rằng có thể kiếm bọn tiền kết quả đám người đó vốn dựa vào tiệm mình tìm người hơn nữa còn không cho một viên đá quý..... Ông chủ biểu thị, cõi lòng đầy tan nát.

Hắn vốn dĩ đã điều chỉnh tốt vẻ mặt dự định kiểm món hời rồi, quá là lãng phí tình cảm mà!

Hai người xuất hiện rất nhanh gây nên sự chú ý của đám đông phía dưới, bọn họ lũ lượt ngẩng đầu, nhìn thấy Thiên Dịch trong nháy mắt, toàn bộ đều câm miệng.

Vào lúc này, không biết là ai trong đám người bắt đầu hô lên: “Chính là hắn, ta tận mắt thấy hắn cùng một giống cái cứu một Nhân tộc gần chết.”

Một hòn đá làm cả hồ dậy sóng.

Vốn đại sảnh rất yên tĩnh chỉ cần một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy bỗng nhiên trong lúc đó bắt đầu ầm ỹ lên, mọi người bắt đầu chen chúc nhau nói —— toàn bộ đại sảnh khách điểm như cái chợ bán hàng tôm hàng cá.

“Chính là hắn sao? Nhưng xem ra hắn không phải là người dễ chọc nha.”

“Không dễ chọc thì đã sao, chúng ta nhiều người như vậy, chẳng lẽ còn sợ một mình hắn sao? Nói chung chúng ta nhất định phải tìm tới người kia cứu chúng ta, ta không muốn cứ như thế mà chết.”

“Nhưng mà.....”

“Ày, nhưng cái gì mà nhưng, người đứng là nhất gan sợ chết, nếu như người sợ, vậy thì cút, thiếu một người chúng ta càng có cơ hội sống sót.”

“.....”

“.....”

Mọi người nhìn ánh mắt Thiên Dịch như nhìn thấy Chúa cứu thế.

Phía dưới đối thoại rõ ràng truyền vào trong tai Thiên Dịch, hai tay đặt ở bên người nắm chặt, gân xanh trên mu bàn tay nhô ra, ánh mắt tàn nhẫn nhìn người phía dưới đại sảnh, quanh người cậu phát ra không khí lạnh lẽo cùng áp suất thấp, khiến ông chủ Ma tộc đứng bên người Thiên Dịch chỉ cảm thấy lạnh chết người.

Phải biết rằng thời tiết Địa Quốc luôn trung hòa giữa không nóng và không lạnh, thế nhưng hiện tại hắn lại cảm thấy nhiệt độ quanh thân mình rơi xuống không độ, lạnh quá trời..... Nhưng mà, vì sao lạnh như vậy mà mồ hôi lạnh không ngừng tuôn trào ra, áo lót đã bị thấm ướt rồi.

Chà xát cánh tay của mình, ông chủ Ma tộc yên lặng hướng về phía sau lùi lại vài bước, cách khí lạnh

Thiên Dịch ra xa một chút.

Thiên Dịch ánh mắt sắc bén nhìn đoàn người phía dưới, bên dưới cũng có những Tinh Linh đã bắt đầu cảm thấy khiếp đảm.

Cùng là Tinh Linh, bọn họ biết, Thiên Dịch thức tỉnh tam hệ linh lực thậm chí có thể hơn, hơn nữa bọn họ cũng biết, Thiên Dịch còn là Tinh Linh vị thành niên.

Kẻ yếu đuối đối với cường giả đều sinh ra tâm tư khiếp đảm, huống hồ bọn họ muốn đối đầu chính diện, là người cùng tộc, tồn tại mạnh mẽ đến như vậy.

Thiên Dịch quét nhìn đám người phía dưới, mở miệng nhẹ giọng niệm một chuỗi thần chú, hóa thành phong hệ linh lực, đột nhiên tấn công xuống phía bên dưới, trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ bàn ghế đều ngã trồng chơ, phát sinh tiếng âm thanh va chạm.

Đương nhiên, Thiên Dịch chủ yếu công kích cũng không phải là bàn ghế, thế là phong hệ linh lực bắt đầu công kích những người đứng phía dưới, tất cả mọi người đều ngã chống vó lên trời, dáng vẻ chật vật đến khó nhìn.

Mà những người còn lại may mắn thoát khỏi, bọn họ đều tập trung một chỗ, nhìn Thiên Dịch ánh mắt bắt đầu sợ hãi, bọn họ nuốt nước miếng một cái, dừng lại không dám bước lên phía trước.

Ông chủ Ma tộc nhìn bàn ghế phía dưới đã hỏng hóc, quá đau lòng, thế nhưng hắn hiện tại cũng không dám đứng trước mặt con hổ bứt một nhúm lông —— chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Đứng ở khoảng cách an toàn, hắn yên lặng xem tình hình.

Thiên Dịch khoanh tay, đứng ở cửa cầu thang nhìn xuống đám người phía dưới, ánh mắt khinh miệt lạnh lẽo không thềm che giấu.

“Các ngươi mau cút, bằng không đừng trách ta hạ thủ không lưu tình.” Thiên Dịch ngữ khí lạnh lùng, ánh mắt sát khí bắt đầu lan tỏa, “Tiểu Cảnh không phải là người để các ngươi vọng tưởng, nhân lúc ta còn chưa đổi ý nhanh chóng cút ngay, nếu không các ngươi hiện tại sẽ chết ngay đây.”

Thiên Dịch một lời nói ra, có những kẻ nhát gan bắt đầu thật sự rút lui.

Có hai, ba Tinh Linh, bắt đầu rời đi.

Những người khác nhìn lẫn nhau, đều không nói gì.

Bỗng nhiên.

Có người bắt đầu vọng lên tiếng nói vừa rồi.

“Các người đúng là nhát như thỏ đế, hấn chỉ là dọa các người mà thôi, nếu như các người hiện tại đều đi hết, vậy thì cứ việc chờ chết đi.”

Vốn mọi người đã có ý định nẩy mầm lùi bước bỗng nhiên không di chuyển nữa, bọn họ ngẩng đầu nhìn Thiên Dịch, ánh mắt càng kiên định hơn.

Thiên Dịch nhìn đám người phía dưới, đôi mắt bình tĩnh chăm chú nhìn về một hướng.

“Lần này, ta sẽ tìm được người.” Thiên Dịch nhẹ giọng nói, ngay sau đó cậu nâng đôi mắt lên, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị bắn về phía giống đực Nhân tộc vẫn còn đổ dầu vào lửa.

Khi nhìn rõ tướng mạo người kia, Thiên Dịch liền nhớ lại người kia là ai.

À, hóa ra là người kia.

Hùng Sán sờ lên cánh tay của mình, sao cảm thấy lạnh quá vậy nè.

Đưa tay xoa mồ hôi trên trán, hấn hung ác nở nụ cười, may là lúc đó hấn nhìn thấy giống cái kia cứu mình cùng lão già Mạc Lâm, nếu không lần này sao có thể dễ dàng như vậy khiến những tên nhát gan sợ chết này đến đây giúp đỡ mình.

Đúng, Hùng Sán chính là tên bị Thiên Dịch dọa một phát liền đái ra quần, hơn nữa người này có tâm lý rất thù dai, theo đạo lý mà nói, bọn Thiên Dịch vẫn chưa làm gì hấn cả, thậm chí chỉ nói một tiếng cút mà thôi, thế nhưng người này lại nhớ rất kỹ, tâm sinh lý vạn vẹo sinh ra ý đồ muốn trả thù cho bằng được.

Mà thị trấn nhỏ này bởi vì Bộ Phi đã từng đi qua dẫn đến dịch bệnh lan tràn, càng khiến cho hấn có cơ hội tốt ngàn năm có một.

Chính vì lẽ đó, ngày hôm qua hấn vô tình nhìn thấy bọn Thiên Dịch đến thị trấn nhỏ này, đã nghĩ ra một phương pháp.

Phải biết rằng, Thường Cảnh năng lực như thế, mọi người trong thị trấn nhỏ này đều muốn tranh giành.

Tính mạng vẫn là trên hết.

“Phải biết bỏ qua cơ hội lần này, các ngươi sẽ không có cơ hội lần sau!”

Hùng Sán không sợ chết tiếp tục châm ngòi thổi gió.

Lúc này, mọi người phía dưới vốn ý chí không kiên định trái phải còn bồi hồi, toàn bộ mọi người niềm tin đã đều kiên định.

Nhìn phía dưới đám người ngu xuẩn hồ đồ mất lý trí, Thiên Dịch miệng nhếch lên nụ cười lạnh, trên tay lần thứ hai tụ lại linh lực, lần này, là hệ lửa.

Lần này linh lực công kích nhắm vào một người, đó là Hùng Sán.

Hùng Sán còn không biết chính mình đã hạ xuống một ván cờ nguy hiểm, còn tận hết sức lực liên tục quay về đoàn người thổi gió, mãi đến khi, hắn cảm giác được có một thứ gì đó đang bay đến đây.

Hắn muốn trốn, nhưng đã không còn kịp.

Linh lực hệ lửa trực tiếp đánh vào trên người hắn, ánh lửa bùng lên, Hùng Sán thét lên một tiếng đau đớn cực kỳ chói tai, ngay lập tức, thân thể chậm rãi biến thành cháy đen, cuối cùng hóa thành tro tàn.

Thiên Dịch chán ghét nhìn một màn này, lông mày nhăn lại thật sâu.

Đứng ở cách đó không xa ông chủ Ma tộc hít vào ngụm khí lạnh, đôi mắt trợn lên thật lớn, miệng không thể nào khép lại.

.....

Một tiếng gào thét thê lương, hầu như khiến tất cả mọi người ở đây đều sợ hãi, Mạc Lâm cùng Chi Bằng đều từ trong phòng đi ra, có điều còn chưa kịp qua, đã bị Bạch Tử đứng ngoài cửa ngăn cản đường đi.

Bạch Tử đối với bọn họ lắc đầu, nói: “Không cần qua đó, quay trở về phòng đi.”

Chi Bằng nhìn Bạch Tử, khoa tay, “Nhưng mà.....”

“Không có nhưng nhị gì hết, các ngươi hiện tại mà đi ra ngoài chỉ càng thêm phiền phức.” Bạch Tử không chút lưu tình, khiến Chi Bằng sắc mặt cứng đờ, cậu nhếch khóe miệng mình, gật gật đầu, “Chúng tôi trở về thôi.”

Xác định đã nhìn thấy người trở về phòng, Bạch Tử lúc này mới nhấc chân lên, hướng về Thiên Dịch đi đến,

bước chân của hắn không nhanh không chậm, sắc mặt thậm chí còn dần theo ý cười nhàn nhạt lười biếng.

Kỳ thực, nhờ có nhóm người này, đã cho hắn một cái lý do có thể thuyết phục Thiên Dịch giúp đỡ mình.

Mà ở một phòng khác.

Kỵ Hành thú Bony bị lưu lại ở trong phòng bảo vệ Thường Cảnh, vào lúc này bằng nhĩ lực tự nhiên của mình nó đã biết rõ chân tướng ngọn nguồn.

Xuy xuy xuy lác đầu thở dài.

Nó đã nói mà, cư dân quốc gia này, ai mà chẳng ích kỷ chứ.

Đầu ngựa ngẩng lên, nó thoáng nhìn Thường Cảnh nằm trên giường mở to đôi mắt, hừ một tiếng, hất mặt qua một bên.

—— chính là do tên Nhân tộc ngu xuẩn gây ra đại họa này.

“Bony, bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, vừa nãy tiếng gào thét kia, đã có chuyện gì xảy ra?” Thường Cảnh từ trên giường ngồi dậy, nghi hoặc hỏi.

Bony giả bộ hồ đồ, “Không có gì cả, làm sao có chuyện gì chứ.”

“Không có chuyện gì sao?” Thường Cảnh ngờ vực nhìn chằm chằm Bony, khi nhìn đến đối phương ánh mắt né tránh, xác định đã xảy ra chuyện rồi.

“Bony, mi sẽ không nói dối.”

Thường Cảnh từ trên giường đứng lên, mặc quần áo vào, liền muốn ra bên ngoài, Thiên Dịch đi lâu như vậy vẫn chưa trở về, hơn nữa cái tiếng thét chói tai thê lương kia..... Y phải nhanh chóng đến xem, đã xảy ra chuyện gì.

“Hừ, nhữ không cần đi.” Bony thân hình cao lớn đứng chặn ở cửa, khó chịu không nhìn Thường Cảnh.

“Tránh ra.” Thường Cảnh nhìn Bony.

“Không được, người khế ước của ngô kêu ngô phải bảo vệ nhữ.”

Thường Cảnh khoác tay nhìn Bony, ánh mắt không chớp nhìn chăm chăm vào nó, “Ta lặp lại lần nữa, tránh ra!”

Bony: “.....” QAQ như thế nào lại có cảm giác đáng sợ thế này.

Giằng co nửa ngày, thỏa hiệp cuối cùng vẫn là Bony.

Nhắm mắt từng bước đi theo phía sau Thường Cảnh, Bony đã chuẩn bị kỹ càng nghênh đón người khế ước sẽ phạt mình..... Nó cảm thấy, nó là Linh Thú bi đát nhất trong lịch sử này.

Không có Bony ngăn cản, Thường Cảnh rất nhanh đi tới cửa cầu thang, nhìn thấy ông chủ Ma tộc ngẩn ra, đứng ở nơi tay vịn, Thiên Dịch từ trên cao nhìn xuống phía dưới.

Y vừa muốn mở miệng, liền nhìn thấy trong tay Thiên Dịch ngưng tụ phong hệ linh lực đã thức tỉnh, năng lượng như vậy có thể phá hủy toàn bộ khách điểm này.

Đôi mắt y trừng lớn, nhìn Thiên Dịch không cảm xúc cầm trong tay linh lực này ném mạnh ra ngoài ——

Ánh mắt nhìn xuống.

Thường Cảnh nhìn thấy đám người phía dưới, bọn họ hoặc là hoảng sợ hoặc lại sợ hãi, thế nhưng dù vậy, ánh mắt vẫn kiên định nhìn Thiên Dịch.

Âm thanh có chút run rẩy, Thường Cảnh nghe mình gọi tên Thiên Dịch.

“Cậu đây là, muốn làm gì?”

45. Chương 45

Thiên Dịch giật mình, vốn linh lực đã ngưng tụ trong lòng bàn tay nay đã biến mất, cậu thu cánh tay về, nhìn về phía Thường Cảnh ánh mắt vẫn còn lưu lại một chút tàn độc chưa kịp tiêu tán.

“Tiểu Cảnh sao lại ra đây.” Ánh mắt lạnh lùng quét qua Bony, Thiên Dịch tiến lên một bước, vươn tay ôm lấy eo vợ mình, để y tựa vào trong lòng ngực mình, cúi đầu, ánh mắt đã khôi phục nhu hòa: “Không phải đã bảo em ở trong phòng chờ sao? Em vẫn chưa hoàn toàn hồi phục cơ mà.”

Tựa vào trong lòng ngực Thiên Dịch, Thường Cảnh nhìn đại sảnh khách điểm tụ tập đám đông người, hỏi: “Khi này cậu đã làm gì bọn họ?” Tay chỉ về phía dưới, Thường Cảnh nghiêng đầu nhìn về phía Thiên Dịch.

Thiên Dịch đối mặt với ánh mắt vợ mình, lời nói dối lên đến miệng vẫn không có cách nào nói ra, cậu mím môi, lông mày hơi nhíu.

Một lúc sau.

“Bọn họ muốn em cứu bọn họ.”

Thiên Dịch nhíu mày thật chặt, thành chữ xuyên (), tốc độ cậu nói rất nhanh đồng thời trong giọng nói đều là bất an cùng phiền toái, “Bởi vì hiện tại thị trấn nhỏ này cư dân ngoại trừ Ma tộc hầu như đều bị dịch bệnh lan truyền.....”

Sau khi nói đến đây, Thiên Dịch ôm lấy cánh tay Thường Cảnh nắm thật chặt, lúc này mới tiếp tục nói hết: “Mà Tiểu Cảnh, năng lực của em, có thể khiến cho sinh mệnh bọn họ tiếp tục kéo dài, nếu không như vậy, ngghên tiếp bọn họ chỉ có cái chết.”

Một bên ông chủ Ma tộc nghe đến đó, hít vào một ngụm khí lạnh.

Hắn nhìn về phía Thường Cảnh tựa vào trong lòng ngực Thiên Dịch dáng vẻ yếu đuối nhu nhược ngay lập tức như muốn ngắt đi, trong nháy mắt ánh mắt trở nên kinh ngạc.

Cư nhiên có Nhân tộc thức tỉnh linh lực chữa trị quang hệ đã biến mất từ vạn năm trước!

Đơn giản khiến cho người khác không thể tin tưởng.

Có điều, hắn lập tức lắc lắc đầu, thở dài.

Nhân tộc năng lực không đủ, giống cái này hiện tại về mặt một mỗi bờ phờ, đại khái cũng là do hậu quả sử dụng chữa trị linh lực đi.

Ánh mắt hơi liếc về phía đám người phía dưới, ông chủ nghĩ, nếu thật sự để giống cái Nhân tộc này dùng linh lực chữa trị cứu tất cả mọi người, như vậy người đầu tiên mất mạng, khẳng định chính là giống cái này.

Hầy, chỉ tưởng tượng Tinh Linh ôm lấy y kia sẽ không đồng ý chuyện như vậy rồi.

Ngoài ông chủ Ma tộc giật mình ra, Thường Cảnh cũng kinh ngạc theo.

Y giơ tay lên, ngón trỏ chỉ vào mũi mình, chớp chớp đôi mắt, nhìn về phía Thiên Dịch: “Anh?”

Gật gật đầu, Thiên Dịch ngay lập tức đem Thường Cảnh nhốt vào trong lòng ngực mình, đồng thời cho

thấy quyết tâm của chính mình: “Tiểu Cảnh, em muốn nghĩ cũng đừng nên nghĩ, ta sẽ không đồng ý, lấy năng lực hiện tại của em, căn bản không có cách nào sử dụng linh lực chữa trị mà không tiêu hao tinh lực!”

“Có thể thử xem sao?” Thường Cảnh nằm trong lòng ngực Thiên Dịch, có chút không đành lòng nhỏ giọng hỏi một câu.

“Không được thử.” Thiên Dịch ánh mắt bình tĩnh nhìn Thường Cảnh.

Một hồi sau.

Cậu mới nói: “Em sẽ chết.” Thiên Dịch biểu tình quá mức nghiêm nghị, mở miệng ra tận nửa ngày, lúc này mới thốt lên ba chữ.

Sẽ chết sao?

Thường Cảnh rất sợ.

Ai lại không sợ chết cơ chứ, mặc dù Thường Cảnh có thể thích ứng xuyên qua đến dị thể, thể nhưng điều này cũng không có nghĩa là, y có thể dễ dàng đối mặt với cái chết.

Chết chóc, hai chữ này, kỳ thật trong lòng mỗi người ai cũng đều khiếp sợ.

Thường Cảnh không nói lời nào, y tựa vào trong lòng ngực Thiên Dịch, đôi mắt nhìn thấy đám đông phía dưới, trong đám đó còn có Tinh Linh, có Nhân tộc, thậm chí còn có Thú tộc.

Bọn họ ánh mắt cầu sinh nhìn lên chính mình, điều này làm cho Thường Cảnh theo bản năng đem thân thể co lại hướng về trong lòng ngực Thiên Dịch.

“Còn có biện pháp nào có thể giúp bọn họ được không?” Dùng tính mạng của mình đi đổi lấy sự sống của người khác, Thường Cảnh tự nhận là y không có thánh mẫu được như vậy!

Tuy rằng có câu châm ngôn, cái chết nặng tựa như Thái Sơn..... Thế nhưng, nặng tựa như Thái Sơn cái đầu này, y chỉ cần chết nhẹ tựa như lông hồng sống hết cả quãng đời cho đến khi chết già như thế là đủ rồi.

Thường Cảnh vừa đề xuất ra câu hỏi, Bạch Tử vẫn đứng ở một bên nhìn sự kiện phát sinh cho đến hiện tại rốt cục đi chuyển, bởi vì hắn cuối cùng cũng coi như là đợi được phần mà hắn muốn nghe.

“Có.” Trên mặt mang theo ý cười miễn cưỡng, ánh mắt tựa cười mà như không cười, Bạch Tử nhìn Thường Cảnh, trả lời: “Chỉ cần đánh bại Bọ Phỉ, từ trên người Bọ Phỉ gỡ xuống tinh thạch trong cơ thể nó, đặt ở bên trong nguồn nước, để mọi người ở trong thị trấn nhỏ này dùng nước đó để uống, như vậy có thể giải

trừ bệnh ôn dịch này.”

Âm thanh Bạch Tử không lớn không nhỏ, vừa vặn khiến tất cả mọi người ở tại chỗ đều nghe thấy.

Vốn đại sảnh đang yên tĩnh, lúc này lại sôi sục lên.

Thương lượng đến, thương lượng đi, bọn họ vẫn do dự, vẫn chưa ai dám nhấc bước chân của chính mình lên.

Nếu đối đầu trực tiếp với Bộ Phỉ, bọn họ vẫn cho rằng, thà thỏa hiệp khiến Thiên Dịch đáp ứng để giống cái ở trong ngực cậu giúp bọn họ trị liệu, vậy thì sẽ an toàn hơn một chút.

Bạch Tử nhìn phía dưới vẫn chưa ai chịu bước lên một bước, lại đưa mắt nhìn sang Thiên Dịch, cười nói: “Như thế nào, cùng ta hợp tác chứ?”

Hắn đã sớm biết, có Thường Cảnh ở đây, Thiên Dịch sẽ không thể đem toàn bộ người phía dưới giết chết sạch sẽ, mà nếu không giết chết bọn họ, trận đấu này lại cứ tiếp tục giằng co.

Mà thỏa hiệp cuối cùng, nhất định chính là Thiên Dịch.

Bạch Tử khước miệng giờ lên, trong mắt là tự tin chắc chắn.

—— bởi vì, chỉ cần giống đực có nhược điểm, dù có mạnh mẽ đến đâu, cũng nhất định sẽ thỏa hiệp hoặc là nhận phần thua về phía mình.

Yên lặng.

Rất yên lặng.

Tất cả mọi người đều nín thở nhìn Thiên Dịch ôm Thường Cảnh gắt gao, nhìn lông mày cậu chưa từng giãn ra, nhìn cậu ôm thật chặt lấy người trong ngực.

Một hồi sau.

Thiên Dịch gật gật đầu, đồng ý lời đề nghị của Bạch Tử.

“Thiên Dịch.” Thường Cảnh nhìn Tinh Linh còn trẻ đang ôm lấy mình, ánh mắt lo lắng nhìn không sót tí gì, “Để anh xem thử đi, có lẽ sẽ không đến nỗi nào đâu!”

Sờ lên đầu người trong lòng ngực, Thiên Dịch lông mày vốn nhíu chặt liền buông lỏng ra, ánh mắt ôn nhu mang theo ý cười, nhẹ giọng nói: “Ta là giống đực của Tiểu Cảnh nha, ta sao có thể để Tiểu Cảnh mạo hiểm cho được. Hơn nữa, ta đã đáp ứng Tiểu Cảnh, sẽ luôn bảo vệ em, ta sẽ khiến cho Tiểu Cảnh luôn luôn dựa vào người ta!”

“Nhưng mà.....” Thường Cảnh đối diện con người trong suốt của Thiên Dịch, nơi đó như đang viết ‘hãy tin tưởng ta ta là giống đực có thể bảo vệ Tiểu Cảnh’.

Hầu kết lặn lên xuống, đến cuối cùng, Thường Cảnh lo lắng đã hóa thành khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt, “Vậy thì..... Thiên Dịch, cậu phải cẩn thận!”

Thường Cảnh phát hiện mình thật sự rất ích kỷ.

Nhưng mà, y cũng không có cách nào nhìn những người phía dưới cứ thế liên chết.

Vươn hai tay bưng kín mặt mình, trán của y chống đỡ trên ngực Thiên Dịch, không nói lời nào.

—— bởi vì, y không biết mình phải nói cái gì, nên nói cái gì.

Thiên Dịch hết một lần lại một lần vì mình mà thỏa hiệp, nhưng y lại không một lần nào lưu tâm đến người vẫn đang ôm mình trong giờ phút này.

Y cảm thấy, y đã sai rồi.

Thiên Dịch đưa tay nhẹ nhàng vỗ lên người vợ mình, thanh âm ôn hòa lại ôn nhu, “Tiểu Cảnh không cần lo lắng, có ta Bạch Tử và còn cả Bony, phần thắng sẽ lớn hơn.”

Hai lỗ tai nhọn hoắt giật giật, Thiên Dịch gương mặt trắng nõn có chút ửng hồng, “Hơn nữa, ta vẫn chưa cùng Tiểu Cảnh làm chuyện sinh bảo bảo, còn phải chân chính đem Tiểu Cảnh cưới về nữa.”

Thường Cảnh vốn đang căm ghét cùng phỉ nhổ chính mình: “.....”

Bạch Tử cạ lời nhìn Thường Cảnh cùng Thiên Dịch trước mặt mình, trong lòng đang suy nghĩ: Đâu phải cứ nhất định là sinh ly tử biệt, chỉ cần Tinh Linh vẫn còn bản thể, như vậy Thiên Dịch bất cứ lúc nào đều không thể chết được..... Cũng không chịu nhìn kỹ một chút phía dưới tụ tập những Tinh Linh cùng Thú tộc kia, những người đó không phải yếu đuối như gà mắc tóc à.

“Khụ khụ.” Bạch Tử lên tiếng, “Kỳ thật không cần phải khoa trương đến thế, giống cái Nhân tộc, người hoàn toàn có thể đi theo Thiên Dịch, nếu hắn bị thương, người cứ dùng linh lực chữa trị giúp hắn trị liệu là ổn rồi.”

Ngay lập tức.

Thường Cảnh đôi mắt sáng rực lên.

Y từ trong lòng ngực Thiên Dịch ngẩng đầu lên, quay đầu nhìn Bạch Tử, “Đúng vậy, tôi cũng có thể xuất lực.” Bạch Tử vừa định nói, đã bị giành trước rồi.

Thiên Dịch đem đầu vợ nhét vào trong ngực mình, không chút nghĩ ngợi nói: “Không thể!”

Từ trong lòng ngực Thiên Dịch ngẩng cao đầu, Thường Cảnh ánh mắt kiên định: “Thiên Dịch, nếu cậu không cho anh hỗ trợ, như vậy anh thà rằng hiện tại ngay bây giờ dùng linh lực chữa trị cứu đám người phía dưới.”

“Thân thể em vẫn chưa hồi phục!”

“Anh đã ổn rồi!”

Để chứng minh lời nói của mình là sự thật, Thường Cảnh kéo tay áo của mình lên, ngay ở trước mặt Thiên Dịch gồng tay hiện lên cơ bắp..... Thiên Dịch mặt liền biến đen.

Vội vàng đem tay áo Thường Cảnh thả xuống che đi cánh tay trắng nõn, Thiên Dịch tròn tròn mắt, “Tiểu Cảnh, em là giống cái, tại sao lại có thể tùy tiện lộ ra cánh tay của mình!”

Thường Cảnh: “.....”

Có điều đã từ lâu rồi Thiên Dịch không còn làm như vậy, Thường Cảnh mỗi một lần tỉnh lại, Thiên Dịch bởi vì đề tài này đối với y nói rất nhiều lần.....

Mím môi nở nụ cười, Thường Cảnh mỉm cười mí mắt uốn cong.

Đầu ngón tay hơi cong lên, nhón mũi chân búng lên trán Thiên Dịch, Thường Cảnh cười ha ha nói: “Biết rồi.”

Thiên Dịch phồng má, ánh mắt đảo qua Bạch Tử còn có cả ông chủ Ma tộc.

Bạch Tử đưa tay che mắt, biểu thị chính mình khi này không nhìn thấy gì cả, còn ông chủ Ma tộc càng làm quá hơn, hắn vừa kịp lúc cũng xoay người rồi.

Sắc mặt Thiên Dịch, lúc này mới hòa hoãn lại một chút xíu.

“Rồi đó, Thiên Dịch đáp ứng anh có được không?” Chuyện xưa nhắc lại, Thường Cảnh đôi mắt không dám chớp nhìn chăm chăm Thiên Dịch.

“..... Ừm.” Thiên Dịch ánh mắt phức tạp, nhưng vẫn thỏa hiệp.

Nghe vậy, Thường Cảnh lộ ra ý cười sung sướng.

.....

Bởi vì bọn Thiên Dịch muốn ra tay lòng bắt Bọ Phỉ, nên mọi người còn đang tụ tập dưới đại sảnh khách điểm cũng liền rời đi..... Có mấy người không muốn rời đi, thế nhưng cuối cùng vẫn được những người bạn đồng hành khuyên đi rồi.

Trước khi rời đi, bọn họ lưu lại một kỳ hạn.

Trong vòng mười ngày, bọn họ hi vọng Bọ Phỉ sẽ bị bắt lấy.

Bằng không, bọn họ sẽ quay trở lại!

Tuy rằng năng lực của bọn họ so với Thiên Dịch yếu hơn rất nhiều, thế nhưng bọn họ được lợi thế là nhiều người, nếu như một đợt này qua đi sẽ có một đợt khác thay thế, dù Thiên Dịch có mạnh đến đâu cũng sẽ tinh bì lực tẫn đến một thời điểm nào đó tinh lực cũng kiệt quệ đi.

Yêu cầu này, Bạch Tử thay thế Thiên Dịch đáp ứng bọn họ.

Bởi vì kỳ tuyển cử của thú vương cũng sắp bắt đầu, mười ngày cũng đủ cho hắn thu thập, kỳ hạn này là dài nhất rồi.

Đoàn người sau khi rút lui, ông chủ Ma tộc nhìn đại sảnh khách điểm bữa bọn, vẻ mặt buồn khổ so với thất tình còn đau khổ hơn.

Thịt hắn đau quá đi!

Những thứ này đều mua từ đá quý đó!

Ngay khi ông chủ còn đang chìm đắm vào thế giới bi thương của mình, vút một tiếng, trong ngực của hắn liền có thêm một viên hồng bảo thạch.

Bạch Tử hiện tại tâm tình rất tốt.

“Coi như đây là bồi thường cho người.”

46. Chương 46

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hai viên hồng bảo thạch khiến ông chủ Ma tộc yêu tiền trên mặt còn đau lòng trong nháy mắt đã thu hồi về, nhìn về phía Bạch Tử ánh mắt lóe sáng, trên mặt nở nụ cười nịnh hót, hắt một bên đem bảo thạch nhét vào trong ngực của mình, một bên ngoài miệng còn nói: “Không cần nhiều như vậy, ngài thật đúng là khách nhân cực kỳ hào phóng.”

Bạch Tử khước miệng co giật, phát tay ra hiệu ông chủ Ma tộc có thể rời đi.

Thỏa mãn che giấu hồng bảo thạch vào trong ngực, ông chủ Ma tộc phi thường nghe lời xoay người tung ta tung tăng rời khỏi.

Mà bên này, Chi Bằng cùng Mạc Lâm cũng từ trong phòng đi ra, bọn họ không biết lúc này đã phát sinh chuyện gì, có điều bọn họ nhìn thấy Thiên Dịch cùng Thường Cảnh sắc mặt không được tốt, cũng hiểu là chuyện không mấy tốt đẹp gì.

Liếc mắt nhìn lẫn nhau, hai người đều yên lặng đứng ở một bên.

Tất cả mọi người đều đứng ở cửa cầu thang, không một ai tính cử động cả, thế là Thiên Dịch là người đầu tiên cử động, trực tiếp kéo vợ mình trở về phòng.

Đến nỗi ngay cả Bony, cảm thấy rất là bị kịch, hoa hoa lệ lệ bị bỏ rơi —— rõ ràng nó là con thú có hình thể to lớn nhất, theo lý mà nói độ tồn tại phải là mạnh nhất, thế nhưng mỗi ngày nó không thoát độ hảo cảm thì mọi người sẽ lơ là nó đi.....

Bước từng bước nhỏ, Bony riu ra riu rít nhảy nhót đi theo phía sau đoàn người, nỗ lực muốn biểu hiện sự tồn tại của chính mình, có điều..... Những người phía trước sao không ai quay đầu lại xem nó một chút.

Bony biểu thị, nó tan nát cõi lòng.

Năm người một Linh Thú toàn bộ tụ tập đến trong phòng bọn họ, vốn phòng tiếp khách đã xem như là rất rộng rãi bỗng nhiên cũng khiến cho người khác cảm thấy chật hẹp cực kỳ.

Vì thế, nằm không cũng trúng đạn vẫn là Bony.

Nhận được tin tức từ người khế ước, Bony bất đắc dĩ biến nhỏ thành một cục bông, sau đó vui vui nhảy vào trong lòng ngực Thường Cảnh đã ngồi trên ghế.

—— hừ hừ, dám khi dễ ngô, không có chuyện gì, ngô vẫn còn người khế ước giống cái Nhân tộc nhỏ bé đây mà.

Tất cả mọi người lần lượt ngồi xuống, lấy bàn tròn trung tâm ngồi thành một vòng.

Thường Cảnh ngồi bên cạnh Chi Bằng, sau đó là Mạc Lâm, mà Thiên Dịch ngồi bên cạnh Bạch Tử.

Bạch Tử tay trái chống cằm mình, tay phải gõ từng nhịp nhẹ nhàng lên mặt bàn.

Khước miệng hắt nhếch lên, trên mặt mang đến ý cười, ánh mắt lười biếng rơi xuống người Thiên Dịch, lên tiếng, “Người định làm gì?”

Muốn bắt Bọ Phi, nếu bọn họ không lập một kế hoạch khẳng định sẽ không bắt được nó, cho nên trước khi lên đường, phải thương thảo vấn đề về chiến thuật.

“Không biết.” Thiên Dịch ném ánh mắt đến Bạch Tử, há miệng, nói ra ba chữ.

Bony ngoắt đuôi vung vẩy nằm ủ vào trong lòng ngực Thường Cảnh, mở miệng: “Bên người Bọ Phỉ nhất định sẽ có đám Ung Cùng đi chung, vừa đối đầu Linh Thú Bọ Phỉ cùng linh thú cấp thấp Ung Cùng, phần thắng là phi thường thấp nha.”

Bony tùy ý nói, ánh mắt nhìn Bạch Tử cùng người khế ước của mình xoay một vòng, khẽ hừ một tiếng xem thường, đả kích bọn họ nói: “Chỉ bằng như cùng người khế ước của ngô mà muốn đánh bại Bọ Phỉ, quả thật là quá sức viễn vông.”

Thường Cảnh nghe xong, dùng tay gõ lên đầu Bony một cái.

“Mi đừng có đả kích bọn họ, mi cũng là Linh Thú, mi hẳn phải biết nhược điểm của Bọ Phỉ nằm ở đâu.” Cùng là Linh Thú, hơn nữa đã sống lâu đến như vậy, đều đã thành tinh, cái con Kỵ Hành thú trong lòng ngực này luôn luôn thích trào phúng nhất định nó sẽ biết được điều này.

“Ngô mới không thêm nói!” Mũi hừ một tiếng, Bony tiếp tục dùng dáng vẻ xuẩn ngốc rậm rì, “Có điều nếu như cầu ngô, ngô sẽ cân nhắc vấn đề này.”

Thường Cảnh: “.....” Mạnh mẽ chà xát Kỵ Hành thú tròn vo như cái bánh dango*, chỉ cảm thấy rất muốn đánh nó..... Cái loại cảm giác ngứa ngáy này, thật muốn ra tay nha.

*Dango (, Đoàn tử) là một loại bánh trôi của nền ẩm thực Nhật Bản được làm từ bột nếp (mochiko). Bánh này thường được uống với trà xanh. Người ta thường ghim 3, 4 viên đoàn tử vào que tre. (Nguồn: Wikipedia.)

Bạch Tử nghe xong đoạn đối thoại giữa Thường Cảnh cùng Bony, liền đem ánh mắt của chính mình rơi xuống trên người vẫn còn đang ôm một con Linh Thú không có cảm giác uy phong lẫm liệt một chút nào, xì một tiếng, lạnh nhạt nói: “Ta nhìn người cũng hiểu là không biết gì rồi, người nhìn ngốc đến như vậy, chắc chắn chỉ số thông minh sẽ không cao.”

Nghe xong giọng điệu Bạch Hổ trào phúng, đôi mắt Bony liền trợn tròn.

“Ai nói ngô không biết, nhược điểm của Bọ Phỉ không phải là sợ nước.....” Đột nhiên hiểu được mình đã nói ra điều gì đó, Bony ngay lập tức nhắc chân trước che miệng lại, đôi mắt căm hờn nhìn Bạch Tử cười ha ha, “Thú tộc dê tiện, lại dám dùng phép khích tướng.”

“Thế mới bảo người đúng là ngu ngốc.” Bạch Tử buông tay, ánh mắt chế nhạo nhìn Bony.

Bị gán mác ‘vừa ngốc lại không thông minh đã thế còn dễ dàng bị khích tướng’ những lời này làm Bony bị tổn thương sâu sắc, trong nháy mắt nó liền uể oải.

Thường Cảnh nhìn dáng vẻ Bony, ánh mắt ánh lên ý cười.

Đưa tay an ủi sờ lên đầu Kỵ Hành thú, vuốt nhẹ vuốt nhẹ, rất mềm mại, rất ôn nhu.

Bony được sờ tâm tình rất khoan khoái, thoát một cái đã không còn thấy dáng vẻ uể oải nữa, trong nháy mắt lại tràn đầy sức sống trở lại.

“Xi, Thú tộc ngu xuẩn, chỉ số thông minh của nhữ mới thấp đó!” Nó ngẩng đầu mình lên, “Ngô được khen ngợi là Linh Thú có chỉ số thông minh cao nhất.”

Đại khái là do Bony có dáng vẻ xuẩn ngốc khiến không khí đang có chút căng thẳng ngọt ngào trong nháy mắt hòa hoãn đi không ít.

Chi Bằng che miệng lại cười, mi mắt uốn cong vốn dung nhan rất bình thường đột nhiên như được tỏa sáng.

Bởi vì không có cách nào phát ra âm thanh, nên khi Chi Bằng cười khoa trương, cũng chỉ làm rung nhẹ bờ vai chính mình.

Bạch Tử ngồi ở đối diện Chi Bằng, nhìn người đối diện mình vẫn còn trong độ tuổi vị thành niên cười lên thật vui vẻ, trong ánh mắt nhanh chóng lướt qua một tia nào đó, có điều rất nhanh liền biến mất, hẳn ở trong lòng âm thầm nghĩ: Thật sự là quá kỳ quái, rõ ràng kỳ phát tình của Thú tộc vẫn còn xa lắm kia mà.

Trở lại chuyện chính, trải qua giai đoạn Bony điều tiết trung hòa, bầu không khí rõ ràng không còn bức bối như trước nữa.

“Nếu đã biết nhược điểm Bọ Phi, như vậy liền dễ làm hơn rất nhiều, chúng ta chỉ cần đưa nó dẫn đến chỗ nào có nước là được rồi.” Bạch Tử ngôn ngữ khẳng định, trong giọng nói, cũng nhiều hơn xác định một chút.

“Nhưng mà, Bọ Phi là Linh Thú, nó giống như Bony vậy, nó sẽ đi theo các người sao? Khi nó biết nhược điểm của mình là gì, nó phải cách nguồn nước rất xa mới đúng.” Thường Cảnh nghiêng đầu, đem nghi vấn của mình ra nói.

“À.....” Bạch Tử ngây người ra một lúc, giơ tay sờ lên cằm mình, giảng đạo: “Nói cũng đúng.”

Chi Bằng cùng Mạc Lâm hai người đều mở to mắt mê man nhìn bọn Thường Cảnh, như đang lạc vào trong đám mây, hoàn toàn không biết tình hình ở bên ngoài.

Đối với chuyện trước đó đã xảy ra hai cha con Chi Bằng cùng Mạc Lâm đều không biết, bọn Thiên Dịch nói những thứ này quả thật cứ như đang đọc một quyển sách.

Có điều Chi Bằng vẫn nắm bắt được trọng điểm, cậu đại khái đã đoán được mấy người trước mặt này, đang thương lượng cái gì.

“Bọ Phi..... Là cái gì? Ung Cùng, lại là cái gì?” Chi Bằng mở to đôi mắt trong suốt, chăm vào nước viết chữ lên mặt bàn hỏi ra vấn đề của chính mình.

Thường Cảnh nhìn thấy vấn đề của Chi Bằng, đối diện với ánh mắt tò mò của Chi Bằng, ôn hòa mỉm cười, trả lời: “Bọ Phi là một loại Linh Thú, bọn họ gọi Bọ Phi là Ôn Dịch thú, mà Ung Cùng, chính là những con linh thú cấp thấp đã vây xung quanh thôn làng Nhân tộc trước đây.”

“Thế không phải chúng nó rất nguy hiểm ư!” Chi Bằng đôi mắt tròn lớn, vội vàng khoa tay, “Những con Ung Cùng kia thật là lợi hại, ân nhân các người muốn đối đầu với chúng nó sao?”

Chi Bằng mãi mãi sẽ nhớ tới những sinh vật khủng bố kia đã hướng về phía cậu, nếu không có cha thể cậu cần một hồi, chỉ sợ cậu hiện tại đã sớm mất mạng rồi.

“Đúng vậy, rất nguy hiểm, nhưng chúng ta không thể không làm như vậy.” Đây là Bạch Tử nói, hẳn chống nửa bên gò má nhìn chăm chăm Chi Bằng, cười hì hì nói: “Nếu chúng ta không hợp sức tiêu diệt chúng nó, sẽ càng có nhiều thôn làng chịu bị công kích nha.”

Chi Bằng nhìn về phía Bạch Tử, sau khi đối mặt với đôi mắt đối phương liền nhanh chóng cúi đầu xuống, hai lỗ tai đỏ chót, đây là giống cái biểu hiện ra cho giống đực xem, bản năng then thừng mắc cỡ, đặc biệt là đối phương chính là một giống đực mạnh mẽ.

Mạc Lâm ở một bên nhìn dáng vẻ con trai mình, trong ánh mắt chỉ toàn là ý cười.

Ông rất là vui mừng.

Vừa lòng nhìn Chi Bằng hai lỗ tai đỏ chót, Bạch Tử đưa mắt một lần nữa chuyển hướng về phía Thiên Dịch, hỏi: “Người đã thức tỉnh linh lực, có linh lực hệ thủy không?”

“Không biết.” Thiên Dịch cau mày suy nghĩ rất lâu, mới trả lời: “Từ lúc ta đi đến nơi này, chỉ mới thử hỏa linh lực, phong linh lực còn có mộc linh lực.”

Bạch Tử thở dài một hơi, “VẬY thì nguy rồi.” Bởi vì hắn chỉ mới thức tỉnh, cũng là hỏa linh lực cùng phong linh lực.

Cứ như vậy, cho dù có biết được nhược điểm thì cũng không thể xuống tay hay sao?

Thường Cảnh cũng nhíu mày suy nghĩ, khoa học hiện đại có rất nhiều trường hợp tạo ra mưa nhân tạo, nhưng yêu cầu cần thiết nhất phải có băng khô (trạng thái CO2 cố định) hỗ trợ, tuy rằng cổ đại cũng từng có ‘mưa nhân tạo’, thế nhưng điều kiện địa lý nhất định mới có thể làm được.

Mà nơi này..... Thường Cảnh thất vọng lắc đầu.

Y đã đi tới thế giới này mấy tháng rồi, nhưng vẫn chưa từng thấy mưa một lần nào, y như muốn hoài nghi, thế giới này thật sự có mưa hay không?

Không thể đột phá từ nơi này, Thường Cảnh trực tiếp đem mưa nhân tạo từ trong đầu mình vớt ra ngoài, ngược lại bắt đầu nhớ tới phương pháp của mình.

Thế nhưng, phương pháp này cũng ít thành công.

Vì thế, Thường Cảnh cảm nhận sâu sắc, trước khi xuyên qua thì phải học cho thật giỏi, như vậy y mới có thể từ trong các tập tài liệu tìm kiếm khoa học kỹ thuật để có thể giúp thời đại không đủ phát triển này bắt đầu tạo ra mưa và gió.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người đều rơi vào trầm mặc.

Từ từ, năng lực hệ mộc..... Mộc, cái kia không phải là cây sao?

Thường Cảnh đôi mắt liền sáng lên.

Y phi thường kích động kéo cánh tay Thiên Dịch, ánh mắt tỏa sáng, hưng phấn mở miệng: “Anh nghĩ ra rồi, anh biết phải làm sao có nước rồi.”

Dáng vẻ hưng phấn khiến tất cả mọi người đều hấp dẫn đến trên người mình, Chi Bằng đôi mắt rất sáng, cậu nhìn Thường Cảnh, vẻ mặt hoàn toàn kính nể.

Bony nằm rút vào trong ngực Thường Cảnh cũng mở mắt ra thoáng nhìn giống cái Nhân tộc, khẽ hừ một tiếng một lần nữa nằm sấp xuống phía dưới, hai móng trước giao hòa để đầu của mình gối lên trên.

Hừ, còn có phương pháp nào sao.

Chẳng lẽ còn có thể hô mưa gọi gió à?

Thường Cảnh kích động, đồng thời Bạch Tử vẫn ném ra câu nói đả kích, “Này, người thật sự có biện pháp sao? Phải biết Bọ Phỉ nhất định tuyệt đối sẽ cách xa nơi có nguồn nước.”

Thiên Dịch trừng Bạch Tử, lúc này mới đem ánh mắt một lần nữa nhìn xuống Thường Cảnh cầm lấy cánh tay mình, ôn thanh nói: “Ừ, Tiểu Cảnh cứ nói.”

“Thiên Dịch, không phải cậu có thể điều động cành cây dây leo để cậu sử dụng sao? Vậy còn nguyên cả cái cây, có thể không?”

Thiên Dịch khẽ gật đầu, “Có thể.” Có điều lại nghi ngờ nói: “Nhưng mà, có ích lợi gì?”

47. Chương 47

“Đương nhiên hữu dụng rồi, à không đúng, là phi thường hữu dụng đó!” Thường Cảnh hưng phấn, gò má nổi lên màu hồng nhạt, “Cây muốn phát triển, phải nhờ vào rễ cây hấp thụ lượng nước, nếu như cậu có thể

điều động cây cối tạm thời trước tiên kêu chúng nó cống hiến lượng nước ra ngoài, như vậy không phải sẽ hình thành nguồn nước sao.”

“Nhưng mà, nếu làm như vậy, rồi cây sẽ khô héo ư?” Thiên Dịch là Tinh Linh rừng rậm, đối với thiên nhiên rất có ý thức bảo vệ.

“Không đâu, chỉ cần mọi người vẫn còn ở trong rừng cây, cây cối nhiều như vậy chắc không chỉ có một hai cây đi, nhiều cây như vậy, chỉ cần mỗi một thân cây cống hiến ra một chút lượng nước có sẵn trong thân, như vậy là có thể rồi.”

Một hơi nói xong, Thường Cảnh vươn tay rót cho mình một ly nước uống ừng ực hết cả ly, đôi mắt cười híp lại, hiển nhiên vì phương pháp của chính mình mà cảm thấy rất hài lòng.

“Có điều tiền đề là, Thiên Dịch làm thế nào để những cây cối kia cam tâm tình nguyện đem lượng nước của mình cống hiến ra ngoài?” Bạch Tử lại gọi cho một gáo nước lạnh, “Cho dù Thiên Dịch là Tinh Linh, có được sức mạnh tự nhiên, thế nhưng muốn cho tất cả các cây cối đều cam nguyện, cũng không phải là một chuyện đơn giản, huống hồ, hắn vẫn còn là vị thành niên!”

Lần này, vốn dĩ Chi Bằng vẫn cúi đầu liền nhìn về phía Bạch Tử, đồng thời ánh mắt nhìn về phía hắn có chút quái dị.

Có vấn đề đi.

Bằng không ở phía trên đã nói thế rồi như thế nào xuống đây lại như tự vả miệng mình!

Không phải nói không có cách nào sao?

Nhưng đến khi nghĩ ra được biện pháp, liền trực tiếp gọi gáo nước lạnh, đây là muốn như thế nào!

Thường Cảnh phồng má, mở to đôi mắt trừng mắt về phía Bạch Tử, “Ha, Thiên Dịch vẫn chưa nói có làm được hay không làm được, anh làm gì cứ luôn gọi nước lạnh vậy.”

Bạch Tử lười biếng nhấc lên mi mắt, xem xét Thường Cảnh một chút, không để ý chút nào nhìn lướt qua Chi Bằng cũng đang đồng dạng nhìn hắn, chậm rãi trả lời: “Chỉ là để ngừa vạn nhất thôi, trước hết phải đặt nguy hiểm lên hàng đầu, sau đó mới giải quyết được.”

Chi Bằng nghe vậy, ánh mắt quái dị nhìn Bạch Tử mới dịu đi, một lần nữa cúi thấp đầu mình.

Không chút biến sắc liếc nhìn Chi Bằng, thấy đối phương không tiếp tục dùng ánh mắt sáng lấp lánh nhìn chăm chú Thường Cảnh cùng Thiên Dịch, hắn lúc này mới thu hồi tâm tư phiền muộn.

Mà Thường Cảnh nghe Bạch Tử nói xem như là nói có sách mách có chứng, nghiêng đầu nghĩ, lăm bằm lâu bàu: “Ừ, đúng là như vậy thật.” Y một bên nhỏ giọng nói, một bên đem mặt của mình chuyển hướng về Thiên Dịch, chớp mắt theo dõi nhìn cậu.

“Có thể.” Nhìn vợ mình chớp chớp đôi mắt, Thiên Dịch gật đầu, trả lời vấn đề của Bạch Tử.

Nhún nhún vai, Bạch Tử nói: “Nếu là như vậy, thế thì dùng phương pháp này đi.”

Nghe đến đây, Kỵ Hành thú vẫn còn nằm trong lòng ngực Thường Cảnh rồi cuộc muốn xoát độ tồn tại của mình.

“Nhóm nhữ có biết hiện tại Bọ Phỉ ở nơi nào sao?” Từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, Bony nói: “Hơn nữa, các nhữ chỉ nghĩ đến Bọ Phỉ, thế bên người nó có rất nhiều Ung Cùng thì sao?”

“Đương nhiên là giao cho người.” Bạch Tử nhìn Bony, ngữ khí mang theo ý cười, “Hơn nữa, giống cái này, người cũng phải phụ trách bảo vệ.”

Thuận lợi chỉ về hướng Thường Cảnh, Bạch Tử ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, ánh mắt dừng lại trên người Bony.

“.....” Kinh ngạc không nói nên lời một lúc sau Bony mới phản ứng lại, “Nói đùa à, ngô chỉ có một người, làm sao có thể đối phó nhiều Ung Cùng như vậy!”

“Khụ khụ, Bony, mi không phải là người, chỉ là Linh Thú.” Chột chột lên đầu Bony, Thường Cảnh rất thẳng thắn nói.

“.....” Nhân tộc đáng chết, đây là thời khắc mấu chốt để phản chiến lại mà..... À không, chúng ta phải đồng thời cùng làm a a a!

“Phụt.” Bạch Tử bật cười.

Sau khi Thường Cảnh phản ứng lại, liền trầm mặc, y dùng tay vuốt nhẹ lên đùi tên gia hỏa, xem như là xin lỗi.

Thiên Dịch vươn tay từ trong lòng ngực Thường Cảnh túm lấy sau gáy Bony, tiện tay ném tới tấm thảm lông trải trên sàn nhà, mặt lạnh lẽo, kéo lấy cái tay người ngồi bên cạnh mình, lạnh nhạt nói, “Không cần, Tiểu Cảnh do chính ta bảo vệ.”

“Tình Linh, người quá mức tự phụ rồi.” Lắc đầu, Bạch Tử rất không khách khí nói ra sự tình ngay trước mặt cậu, “Phải biết rằng, chính người cũng không có cách nào bảo vệ được chính mình.”

Cũng có lý.

Thiên Dịch đôi mắt bình thản nhìn về phía Bạch Tử, “Vợ của ta, chính ta tự bảo vệ.”

Đối mặt với ánh mắt Tinh Linh kiên định, Bạch Tử lại nghĩ tới thời điểm Thiên Dịch cứu mình, rồi còn đối thoại đêm hôm ấy, hần sở lên mũi chính mình, thỏa hiệp: “Tùy người, chỉ cần người đảm bảo không cản trở là được.”

“Cho dù có cản trở cũng là do chính anh lựa chọn.” Thường Cảnh nhân cơ hội phản bác lại một câu.

Thiên Dịch nghe vậy, nắm lấy cánh tay Thường Cảnh thật chặt.

Nhìn hai người tình ý nồng đậm, Bạch Tử phát phát tay, bất đắc dĩ mở miệng: “Các người cứ bày tỏ tình cảm như thế này, thì làm sao có thể đi?”

Bony đá đá móng vuốt chân trước mình, nguýt Bạch Hổ khinh thường: Người khế ước muốn như thế nào thì liền như thế ấy, chẳng lẽ còn phải nghe như nói sao.

Nếu đã có đối sách, Thiên Dịch nhìn những người không phận sự có mặt trong phòng mình, mặt không chút biến sắc xuống lệnh đuổi khách.

Mạc Lâm nói như thế nào cũng lớn tuổi hơn Chi Bằng, hơn nữa Nhân tộc có ánh mắt nhìn người, hần nhìn thấy Thiên Dịch không nói lời nào, liền kéo Chi Bằng đứng lên, “Đã như vậy, ta cùng Nhược nhi trở về phòng trước, ta cùng Nhược nhi ở chỗ này chờ đợi mọi người vinh quang trở về.”

Khom lưng, Mạc Lâm làm tư thế cổ lễ tiêu chuẩn, sau đó nhìn thấy Thiên Dịch nhẹ nhàng gật đầu, liền kéo Chi Bằng rời phòng.

Mà Bạch Tử thì sao?

Hần ấy hã, đầu tiên là rót cho mình một ly trà, sau đó chậm rãi uống nước trà đuổi người vắn eo cùng Bony đấu võ mồm một trận, lúc này mới đứng dậy cáo từ.

Cuối cùng chỉ còn lại Bony.

Bony tiếp nhận ánh mắt của người khế ước, riu riu rít rít gờ móng ngựa vắt chân lên cổ chạy ra cửa, sau đó vui vẻ chạy đi tìm Chi Bằng —— dưới cái nhìn của nó, giống cái Nhân tộc này, dường như chơi rất vui vẻ.

Người vương bện đều đã đi hết, Thường Cảnh cùng Thiên Dịch ở trong căn phòng, lại thành hai người đơn độc trong thế giới này.

Thường Cảnh đem tay của mình từ trong lòng bàn tay Thiên Dịch rút ra, sau đó nhìn chăm chăm Tinh Linh ngồi ở bên cạnh mình một lúc.

Một lúc sau, mới chịu mở miệng.

“..... Thiên Dịch, nếu như anh khi ấy không đi ra ngoài, cậu thật sự sẽ đem những người kia..... Giết sạch sao?”

“Tiểu Cảnh không tin nhiệm ta sao?”

“Không phải, chỉ là.....” Y chỉ là có chút mâu thuẫn mà thôi.

Thiên Dịch nhìn Thường Cảnh vẫn chưa nói tiếp, đáy mắt hiện lên tia thống khổ cùng thất vọng.

“Ta không nghĩ đến sẽ thật sự giết chết bọn họ, hơn nữa ta cũng không làm được.” Thiên Dịch ngữ khí thần nhiên nói: “Cho dù ta đã sớm thức tỉnh linh lực, thậm chí thức tỉnh tam hệ linh lực, thế nhưng đồng thời đối đầu nhiều đối thủ như vậy, cũng không có khả năng toàn thân trở ra ngoài. Ta chỉ muốn để bọn họ biết khó mà lui thôi.”

Thiên Dịch đôi mắt màu xanh lục nhìn về phía Thường Cảnh, cậu chớp mắt, hai lỗ tai nhọn hoắt giật giật, “Bởi vì, Tiểu Cảnh phải sống thật tốt, sống theo ta đến thật lâu, cho đến ngày chúng ta nhắm mắt lìa đời.”

Ta dục cầu gì? Nắm lấy tay người; ta dục cầu gì, giai tử đầu bạc, gấn bó làm bạn, không oán không vưu..... Chết rồi quy thổ, cũng táng hoang khâu —— chỉ đơn giản như vậy, Thiên Dịch cho đến nay, chỉ có một ý nghĩ đơn thuần như thế này thôi.

Thường Cảnh chớp chớp mắt, cảm thụ hai mắt của chính mình có chút vị chất, y cảm thấy trong lòng có thứ gì đó không ngừng bành trướng, sau đó bụp một tiếng, tràn ra ngoài.

Y nhìn Thiên Dịch trước mặt đứng cách y không xa đưa tay là có thể chạm tới, miệng bỗng nhiên chua xót không thể nói nên lời.

Y phát hiện, mình vẫn chưa hoàn toàn tin nhiệm Tinh Linh mà y mở to đôi mắt lần đầu tiên nhìn thấy này.

Nhưng mà, Tinh Linh trước mặt này, luôn toàn tâm toàn ý, đặt hết lên trên người y.

Không có bất kỳ tình cảm tạp chất cùng trả giá nào.

Không so đo bất luận thứ gì, chỉ cần, y nguyện ý bồi tiếp cậu, ở bên cạnh cậu là tốt rồi.

Đột nhiên, Thường Cảnh chán ghét chính mình.

Từ khi đi đến thế giới này, y tuy rằng vẫn tự nói với mình cứ sống tốt như vậy là đủ rồi, thế nhưng trong nội tâm, vẫn luôn không ngừng oán giận thế giới này.

Mặc dù, mỗi một lần y đều được Thiên Dịch cứu.

Mặc dù, mỗi một lần y đều biết, thế giới máu tanh này mạnh yếu khác nhau.

Thế nhưng, ý của y vẫn không chịu thay đổi, y đã quá quen thuộc điều này.

Quen thuộc y đã dùng nhiều năm để học cách sinh tồn, luôn lấy mình làm trung tâm cuộc sống.

Chính vì lẽ đó, cho dù y đã bắt đầu trở nên ỷ lại thậm chí rõ ràng mình thích Tinh Linh vị thành niên này, thế nhưng y vẫn chưa hề hoàn toàn trả giá tâm ý.

Thế nhưng hiện tại.

Vào giờ phút này.

Thiên Dịch ánh mắt bi thương, mắt mát cùng khổ sở, khiến cho Thường Cảnh cảm giác mình rất muốn khóc.

Tại sao y lại có thể, làm tổn thương Tinh Linh trước mặt này.

Hận không thể giơ tay tát mình hai bạt tai.

“Thiên Dịch, xin lỗi.” Thường Cảnh nghe thấy âm thanh mình nói như vậy.

“Anh.....” Thường Cảnh phát hiện mình không biết phải nói ra sao, muốn giải thích như thế nào? Nhưng mà, có thể giải thích điều gì?

Thiên Dịch nhìn vợ mình ngồi đối diện, vốn mắt mát cùng khổ sở đã biến mất không còn nhìn thấy.

Cậu nhẹ nhàng vuốt lên đầu Thường Cảnh, nói: “Tiểu Cảnh không có lỗi với ta.”

“Là bởi vì ta không bảo vệ tốt Tiểu Cảnh, mới biến thành sự tình như thế này. Nếu như buổi tối ngày hôm ấy, ta không có hiếu kỳ đi ra ngoài nhìn, có lẽ sẽ không xuất hiện chuyện như ngày hôm nay.”

Nghe Thiên Dịch nói những lời này, Thường Cảnh rũ mi mắt xuống, dùng sức lắc đầu, “Không phải!”

Không phải như lời Thiên Dịch nói.

Chuyện này, vẫn luôn là y sai.

Bony nói rất đúng, y tự bảo vệ chính mình còn không được, nhưng vẫn có ý nghĩ kỳ lạ muốn làm thánh mẫu bạch liên hoa.

Nếu không phải ngày đó y tự ra tay.

Sự tình sẽ không biến thành như vậy.

Y không dám tưởng tượng, Thiên Dịch nếu xảy ra chuyện gì, y sẽ làm sao đây.

Tí tách tí tách, Thường Cảnh nước mắt rơi xuống.

Y cúi đầu, đôi tay gắt gao nắm chặt mảnh vải trên đùi mình, “Thiên Dịch, thật sự không cần phải đối xử tốt với anh như vậy, anh chỉ đem lại cho cậu nhiều sự phiền phức không đáng có.”

Cứ mỗi một lần lại một lần thỏa hiệp, đã khiến trong đầu y hình thành ‘đằng nào Thiên Dịch cũng thỏa hiệp’, thế là y cứ liều mạng, chỉ nghĩ đến cảm thụ của riêng mình.

Nhưng lại chưa từng đứng ở góc độ Thiên Dịch suy xét, suy nghĩ một chút chuyện này có nên làm hay không.....

“Bởi vì Tiểu Cảnh là vợ ta.” Thiên Dịch cười, nâng gương mặt Thiên Dịch lên.

Ngón tay nhẹ nhàng lau đi vệt nước mắt Thường Cảnh, cười hì hì nói: “Hơn nữa, Thiên Dịch cảm thấy rất là vui.”

Bởi vì đôi mắt mới chảy nước mắt, Thường Cảnh vẫn thấy có chút mờ lung.

Nhìn dáng vẻ Thiên Dịch, Thường Cảnh làm ra một việc mà y rất ít làm.

Y tiến lại gần, chủ động hôn lên môi Thiên Dịch.

48. Chương 48

Ở khách điểm nghỉ ngơi ba ngày, tất cả mọi người đều đã điều chỉnh tâm trạng thời kỳ đỉnh cao nhất ——

Đương nhiên, trong vòng ba ngày này, bọn họ cũng không làm việc gì cả.

Bạch Tử nhờ có hai miếng hồng bảo thạch thành công thu phục ông chủ Ma tộc, dưới sự giúp đỡ của ông chủ Ma tộc, đã tìm tới trong thị trấn nhỏ bốn người khá thực lực ——

Hai tên Ma tộc một tên Tinh Linh còn có một tên Thú tộc.

Không biết Bạch Tử dùng biện pháp gì thuyết phục bọn họ, nói chung sau ba ngày thì ngày hôm nay, phải xuất phát ngay, bốn người đều đúng hẹn liền xuất hiện.

“Hoan nghênh gia nhập hội chúng ta.” Bạch Tử quay về bốn người trong đó có một tên Thú tộc vươn tay ra, “Ta là Bạch Tử.”

“Tu Hòa.” Tên Thú tộc kia nhìn người trước mắt mình đã lâu rồi chưa thấy tộc nhân của mình, gật gật đầu, cũng vươn tay ra cùng lòng bàn tay Bạch Tử vỗ thật chặt.

Đây là lễ nghi của người Thú tộc, biểu thị ý tứ hữu hảo.

Nếu Tu Hòa đã tự báo tên họ, ba người khác cũng sôi nổi tự giới thiệu mình.

Trong đó có hai gã Ma tộc một gã tương đối cao có tên là Kiều Hi, còn một gã lùn hơn một chút tên là Betty, bọn họ là một đôi huynh đệ. Còn tên Tinh Linh cuối cùng kia, có tên là Hal.

Giới thiệu mình xong, Hal nhìn chăm chăm Thường Cảnh, trải qua mấy ngày nay, một tên Nhân tộc giống cái đã thức tỉnh linh lực chữa trị đã biến mất từ vạn năm trước đã lan truyền khắp nơi trong toàn bộ thôn trấn nhỏ, đương nhiên, còn có thể lan truyền tới các thành trấn khác, có điều chuyện này cũng không phải là điều bọn họ muốn quản.

Khi nhìn đến Thường Cảnh trước mặt, hần cho rằng, giống cái Nhân tộc thức tỉnh quang hệ linh lực chữa trị, có lẽ so với giống cái Nhân tộc khác sẽ có sự khác biệt.

Thế nhưng, tận mắt nhìn thấy Thường Cảnh, hần phát hiện cũng không cùng giống cái khác có sự khác biệt ở chỗ nào.

Nhìn trong chốc lát, hần liền đưa ánh mắt từ nhìn Thường Cảnh chuyển sang nhìn Thiên Dịch.

So sánh với giống cái Nhân tộc đã thức tỉnh linh lực chữa trị mà nói, hẳn càng tò mò cái vị Tinh Linh đứng bên cạnh y hơn.

“Người còn kém vài tuổi nữa liền sẽ thành niên?” Hal hỏi Thiên Dịch.

Thiên Dịch không nói gì, cậu luôn luôn không muốn để ý đến những người mà mình không hề quen biết.

Đối với Thiên Dịch vô lý, Hal cũng không tức giận, chính hắn cũng là Tinh Linh, đương nhiên biết rõ Tinh Linh đại đa số đều cao cao tại thượng cách xa người không quen biết cả ngàn dặm.

Cho nên, Thiên Dịch không trả lời hắn, hắn cũng chỉ nhún vai, biểu thị có một chút tiếc nuối.

Có nhiều người đến khiến trong lòng Thường Cảnh đánh một cái dợ phòng, y giật người, nghiêng đầu vỗ lên vai Thiên Dịch, nhỏ giọng ghé vào lỗ tai cậu hỏi: “Tiểu Cảnh, cậu có nắm chắc phần thắng không?”

“Ta sẽ không thua.”

“Vậy thì tốt rồi.” Thường Cảnh quay về hướng Thiên Dịch nở ra nụ cười thật lớn, ánh mắt tín nhiệm hiển lộ không thể nghi ngờ.

Ba ngày trước, sau khi chuyện tình kia phát sinh, Thường Cảnh đã tự thức tỉnh chính mình.

Vì thế, y bây giờ, đối với Thiên Dịch không còn giống như lúc trước.

Y sẽ không tiếc hết thầy mà trả giá tín nhiệm.

Giữa hai người đang giao tiếp dẫn tới sự chú ý của mấy người khác, trong đó có hai tên Ma tộc liên tục nhìn chăm chăm vào Thường Cảnh.

Một lúc sau, Betty kinh ngạc mở miệng, “Người lại có cùng thể chất giống như vương phi?” Mà đứng ở bên cạnh hắn Kiều Hi cũng đồng dạng ánh mắt cũng giật mình theo.

“Trên người người truyền đến mùi hương thật là thơm, thật không nghĩ tới thời gian qua đi nhiều năm như vậy, ta lại may mắn gặp phải giống cái thể chất giống như vậy.” Betty nhếch miệng lộ ra nụ cười cực kỳ xán lạn, “Giống cái, người có nguyện ý đi theo ta, làm bầu bạn ta không?”

Hắn hơi khom lưng, làm một cái lễ thân sĩ, quay về Thường Cảnh làm ra tư thế mời.

Thiên Dịch gương mặt lạnh lẽo đưa tay đem Thường Cảnh hướng về chính mình, lạnh lùng nói: “Tiểu

Cảnh là của ta.”

Betty hiển nhiên vẫn không đem Thiên Dịch đặt vào mắt, dưới cái nhìn của hắc giống đực vị thành niên này, cũng không có gì quá to lớn trở ngại, thế là, hai mắt hắc lấp lánh có thần nhìn Thường Cảnh.

Ngoài ý muốn diễn ra một màn này.

Betty bỗng nhiên mở miệng, khiến Bạch Tử đang nói chuyện cùng Tu Hòa cũng đem ánh mắt dừng lại ở trên người Thường Cảnh.

Vốn dĩ lời nói cũng đồng loạt đình chỉ.

Bạch Tử nhìn thấy một màn này, ôm cánh tay đứng ở một bên xem kịch vui.

Mà Hal thấy việc này không liên quan tới mình liền đứng trong tư thế ngẩng cao đầu, cũng giống như Bạch Tử, đứng ở một bên nhìn tình hình đang phát sinh. Có điều, hắc nhìn về phía đáy mắt Thường Cảnh, vẫn như cũ hiện lên vẻ kinh ngạc.

Ma tộc vương phi, hắc cũng từng nghe nói, loại thể chất kia quả thực khả ngộ bất khả cầu*, đó là thể chất giống cái mà các giống đực hằng mơ tưởng từ lâu, không chỉ có thể giúp mình sinh sản đời sau hơn nữa còn có thể tăng cao linh lực tự thân ——

***Khả ngộ bất khả cầu ():** có thể gặp không thể cầu.

Không nghĩ tới, giống cái bình thường trước mặt này không có quá nhiều điểm hấp dẫn, lại có được thể chất cùng sức mạnh hấp dẫn người khác đến thế.

Ánh mắt lóe sáng, có điều cuối cùng ánh mắt Hal vẫn bình tĩnh trở lại.

Nhìn Ma tộc trước mặt vẫn luôn có chủ ý muốn hấp dẫn vợ mình, Thiên Dịch ánh mắt lạnh như băng dường như muốn đông thành đá.

Có điều Betty hiển nhiên rất kiên trì, phải biết, hắc đã từng hâm mộ thân vương có được một người có thể chất như vương phi, lúc này từ trên trời rơi xuống một giống cái có cùng thể chất đặc biệt như vương phi, hắc sao không thể nỗ lực tranh thủ đây, hơn nữa, giống cái như thể này rất vừa mắt hắc.

Mà đối với Thường Cảnh mà nói, đã lâu như vậy rồi, thể chất của mình lại một lần nữa bị nhắc tới, y có chút quỳnh quảng.

Y đưa tay chọc vào sống lưng Thiên Dịch, đợi đến khi người trước mặt quay đầu lại nhìn, y mới nhỏ giọng

nói: “Để anh nói với hần đi, bọn họ hần sẽ không miễn cưỡng nhân tài đâu.”

Thiên Dịch biểu tình vẫn như cũ rất bất mãn, lông mày nhăn lại có thể kẹp chết người.

Thường Cảnh duỗi ngón trỏ ở chỗ mi tâm Thiên Dịch xoa nhẹ, đợi đến khi lông mày nhú chặt giãn ra, lúc này mới nghiêng đầu cười hì hì mở miệng: “Cứ nhú mày mãi, coi chừng biến thành ông già đó.”

Nghe vậy, tuy rằng Thiên Dịch biểu tình vẫn chưa tốt lắm, thế nhưng đã không còn nhú mày nữa, cậu gắt gao túm lấy tay vợ mình, sợ bị người ta cướp đi.

Thường Cảnh từ phía sau Thiên Dịch thò đầu ra, nhìn Betty, có chút thật không tiện mở miệng: “Xin lỗi, cảm ơn anh đã thích tôi, nhưng tôi đã có bầu bạn rồi.”

“Ý em là nói cái tên giống đực còn vị thành niên này ư?”

“Đúng vậy, tôi rất thích Thiên Dịch.” Chỉ mặt gọi tên, Thường Cảnh bây giờ nói ra một điểm áp lực đều không có.

Betty muốn nói tiếp, hần là vẫn muốn tranh thủ một chút, có điều bị Kiều Hi đứng ở bên cạnh hần ngăn cản.

“Ca ca.” Betty hất cánh tay Kiều Hi ra, bất mãn nói.

“Betty, không được vô lễ.” Nói xong, Kiều Hi quay đầu nhìn Thường Cảnh cùng Thiên Dịch, trong mắt thật áy náy nói: “Thật xin lỗi, Betty nó quá lỗ mãng.”

“Nó chỉ nhất thời đối với thể chất của cậu kinh ngạc thôi, cũng không có ý định mạo phạm, xin hãy tha thứ cho nó.” Betty cắn răng, tuy rằng rất không cam nguyện, nhưng ca ca đã mở miệng nói thế, hần cũng cố hết sức không tiếp tục kiên trì cái đề tài này nữa.

Thường Cảnh mông lung chớp chớp mắt, sau đó nghiêng đầu nhìn Thiên Dịch.

Sờ lên đầu vợ mình, Thiên Dịch đáy mắt hiển lộ ra từng ý cười.

Trò hay kết thúc, Bạch Tử có chút tiếc nuối câu môi cười cợt, haizz, không được thấy cảnh hay rồi.

Hần cũng không biết trong miệng Betty nói thể chất rốt cuộc là thứ gì, có điều trở ngại này cũng không làm khó hần, Thường Cảnh thể chất không giống với người thường.

Thế là, hấn nhìn về phía đáy mắt Thường Cảnh, lại càng muốn tò mò nghiên cứu.

Có điều, đã bị hấn che lấp rất tốt.

Mà Tu Hòa thần sắc nhàn nhạt, vẫn còn đang phát ngốc, đợi mọi người thương lượng muốn lên đường, lúc này mới phục hồi tinh thần lại.

Chi Bằng cùng Mạc Lâm là Nhân tộc bình thường, nên cũng không tham dự vào, bọn họ bị ở lại trong khách điểm, cùng ông chủ Ma tộc làm bạn.

Chính bởi vì như vậy, ông chủ Ma tộc lại thu được một viên hoàng bảo thạch.

.....

Ba ngày nay bọn họ đã đi điều tra chỗ ẩn giấu hiện tại của Bọ Phỉ, vì thể hiện tại trực tiếp đi tới mục tiêu.

Thiên Dịch ôm Thường Cảnh ngồi trên lưng Kỳ Hành thú, mà những người khác, thì lại dùng phương pháp của chính mình, bọn họ cùng nhau xuất phát.

Bọ Phỉ hiện tại đang ở trong hốc một hang núi đá, mà đúng lúc, vị trí hang núi đá bên ngoài không tới một ngàn mét, nằm ngay chỗ rừng cây rậm rạp.

Một lần nữa ở trong rừng cây, trong tất cả mọi người, tốc độ nhanh nhất chính là Ma tộc, bởi vì bọn họ có thể sử dụng thuật di —— mặc dù là cấm thuật, thế nhưng điều này cũng không làm trở ngại Ma tộc sử dụng nó nhiều lần.

Rất tự nhiên, không hề bất ngờ, nhiệm vụ dẫn Bọ Phỉ tới rừng cây không phải là điều bọn họ không làm được.

Betty cùng Kiều Hi nghe xong, nhún vai không sao cả, liền tương hiệp rời đi.

Mà Thường Cảnh được Thiên Dịch bảo hộ bên người, đồng thời vì muốn an toàn, Thiên Dịch dùng thần chú dựng lên một tấm màn bảo hộ trong suốt bao quanh thân Thường Cảnh.

Bony bên trái Thiên Dịch bên phải, phía sau là cả một rừng cây đại thụ che kín cả bầu trời, Thường Cảnh được bọn họ bao vây vào giữa, bảo vệ rất tốt.

Tất cả mọi người tụ tập ở đây đều chú ý hơi thở chung quanh, bởi vì sẽ không biết khi nào Bọ Phỉ sẽ xuất hiện tại đây.

Thời gian chờ đợi trôi qua đặc biệt rất lâu.

Tích tắc, tích tắc.

Cũng không biết chờ đợi trong bao lâu, một đợt sóng cùng một đợt sóng vô vị trôi qua, hơi thở xung quanh, rốt cuộc không còn giống như trước.

Thiên Dịch ánh mắt sắc bén, cậu thấp giọng báo cho Thường Cảnh: “Có thứ gì đó đang đến đây.”

Thường Cảnh nghe vậy, gật đầu, hai tay giao nhau đặt ngay trước bụng, thân thể bởi vì căng thẳng lại càng căng thẳng hơn, ánh mắt cũng cảnh giác lên.

Quả nhiên.

Một lúc sau, một đám Ung Cùng dồn dập tới, bọn họ dùng ngôn ngữ thuộc về bọn họ câu thông, người khác nếu nghe sẽ không hiểu.

Âm thanh lú ra lú rú âm ỉ không dứt bên tai, Thường Cảnh có chút khó chịu liền bịt lỗ tai lại.

Âm thanh như thế, nghe rất chói tai khiến người khác khó có thể chịu đựng.

Người cầm đầu trước tiên, chính là Hal.

Hắn biến ra kiếm ánh sáng, thả người tiến vào trong đám Ung Cùng, Thường Cảnh đôi mắt mở to, nhìn chăm chăm không chớp mắt đám Ung Cùng cùng động tác Hal nhanh nhẹn giết chết một con rồi một con Ung Cùng, mùi máu tanh bay khắp nơi, khiến cho toàn bộ khu rừng đều phủ một tầng sương máu, xem ra có chút khiến người khác sợ hãi.

Thế nhưng đám Ung Cùng lại không giống như vậy, cứ nối tiếp không dứt hướng về bọn họ vọt tới, vốn dĩ tính toán chờ đợi Bọ Phi đến sẽ động thủ thế nhưng hiện tại Tu Hòa cùng Bạch Tử đều đã ra tay rồi.

Xung quanh Thường Cảnh xem như đã sạch sẽ, bởi vì Ung Cùng còn chưa tới gần y, cũng đã bị Bạch Tử hoặc Tu Hòa giết chết.

Ung Cùng bị đâm trúng hoặc là bị giết chết đều phát ra tiếng thét chói tai thê lương, người nghe được cũng khiến da đầu tê dại.

Trước mặt tình cảnh này khiến Thường Cảnh càng nhìn càng buồn nôn, thế nhưng y hiểu được, hiện tại không phải là thời điểm buồn nôn, y nhất định phải hết sức chăm chú, không được có nửa điểm phân tâm, nếu không sẽ biến thành sự phiền toái không cần thiết, lại tăng thêm một phần nguy hiểm đến nhóm Thiên

Dịch.

Bọn Bạch Tử không biết đã giết chết biết bao nhiêu Ung Cùng, lại có bao nhiêu đàn Ung Cùng con trước ngã xuống con sau tiến lên tranh nhau vọt tới, ánh mắt Thiên Dịch đã bắt đầu thay đổi.

Cậu lên tiếng nhắc nhở: “Bọ Phỉ đang tới!”

Đám người vẫn đang trong trận đấu với Ung Cùng sau khi nghe xong, liền đối diện lẫn nhau một chút, quay lưng dựa vào nhau, hình thành một hình tam giác.

Tất cả mọi người thu hồi vũ khí, đồng thời nhắm mắt lại niệm thần chú.

Ánh sáng đem cả ba người bọn họ nhốt vào trong, ngay lập tức, một quả cầu lửa thật lớn xuất hiện, lấy ba người bọn họ làm trung tâm hướng ra phía bên ngoài khuếch tán ——

Ung Cùng vẫn còn bao quanh trong vòng tròn chưa kịp phản ứng đã bị quả cầu lửa đốt cháy thành tro, mà những con Ung Cùng phía sau theo bản năng bắt đầu lùi về sau, nhưng vẫn chống lại không được vận mệnh của những con đi trước.

Trong nháy mắt khi đám Ung Cùng toàn bộ hóa thành tro tàn, một tiếng gào thét rung trời truyền đến, nổ tung bên tai bọn họ ——

Bọn họ đều biết, Bọ Phỉ đã đến!

49. Chương 49

Trực tiếp chính diện đối đầu Bọ Phỉ có thể nói sẽ rất nguy hiểm, tất cả mọi người đều cẩn thận chú ý phương hướng tiếng gào thét, tăng cao độ cảnh giác.

Thiên Dịch chỉ kịp quay đầu dặn Thường Cảnh một tiếng chú ý an toàn liền nhanh chóng chặt vật chạy trở về đứng cùng Betty và Kiều Hi.

Betty cùng Kiều Hi trở về, tất cả mọi người đều nhìn thấy một con Linh Thú to lớn xuất hiện, con Linh Thú lớn đến nỗi nhìn cũng thật khó coi, ít nhất so với Kỳ Hành thú mà nói, quả thật là khác nhau một trời một vực —— người đẹp và quái vật khác biệt cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi.

Mà hai tên Ma tộc trở về cũng cùng nhóm Bạch Tử đứng chung một chỗ, Thiên Dịch cùng Bony thì lại đứng trước mặt Thường Cảnh, chỉ có duy nhất Nhân tộc nhỏ bé là tồn tại ở đây.

Bọ Phỉ rất tức giận, hai mắt nó trừng lớn, hung ác lại khát máu, nhìn đám người trước mặt điếc không sợ súng, hung tàn mở miệng: “Các người là muốn tìm đường chết!”

Betty cùng Kiều Hi hai người không ai nói lời nào, cách làm của bọn họ khi này quả thật có chút..... Quá đáng.

Bởi vì Bọ Phỉ ở trong tận hốc đá, không muốn đi ra, cho dù bọn họ đã làm nhiều cách nhưng nó cũng không tức giận, thế là Betty làm ra một phương pháp cực kỳ đáng xấu hổ.

Phương pháp này..... Ngược lại cuối cùng là phương án thành công nhất, mà Bọ Phỉ cũng thành công bị hai người bọn họ làm cho tức giận.

Tuy rằng bọn họ không e ngại trên người Bọ Phỉ có độc, thế nhưng không có nghĩa là có thể xem thường.

Vì thế hai người dựa vào thuật thuần di của mình, một đường đem Bọ Phỉ dẫn vào trong rừng.

Bạch Tử nhìn Bọ Phỉ nổi giận đùng đùng, nghiêng đầu nhìn hai huynh đệ Ma tộc vội vàng chạy về, nói: “Các người đã làm gì Bọ Phỉ?”

“Không có gì.” Betty sờ sờ mũi của mình, ngượng ngùng mở miệng, vẻ mặt có chút lúng túng.

Kiều Hi vốn cũng định mở miệng, có điều hắn thấy đáng vẻ đệ đệ mình, thấy nó thỉnh thoảng hướng ánh nhìn về giống cái Nhân tộc, liền dăm chiêu nhìn Thiên Dịch bảo vệ Thường Cảnh rất tốt, tâm tư vừa chuyển, đã liền minh bạch.

—— chuyện như vậy, quả thật không tốt khi nói trước mặt giống cái.

“Hửm?” Bạch Tử nhướng mày.

“Dù sao mặc kệ ta dùng phương pháp gì, chẳng phải đã dẫn Bọ Phỉ đến đây rồi sao?” Betty bị Bạch Tử hỏi đến mức phiền toái, ngữ khí bắt đầu bất mãn, “Sao người cứ hỏi tới hỏi lui, tính đem chúng ta trở thành phạm nhân để thẩm vấn sao?”

“.....” Tựa hồ cảm thấy ngôn ngữ mình có chút quá đáng, Bạch Tử mở miệng nói: “Ta xin lỗi.”

“.....” Chỉ xin lỗi qua loa cho có, đúng là không có thành ý.

Có điều vào lúc này ai cũng không có thời gian tính toán những thứ này.

Đứng ở trước mặt bọn họ chính là một con Linh Thú to lớn, là địch thủ cường đại nhất của bọn họ, chỉ cần một tí lơ là, rất có khả năng sẽ bỏ mạng tại đây.

Chuyện như vậy, không ai muốn nó phát sinh.

Tất cả mọi người không ai nói nữa, tập trung tinh thần cao độ nhìn Bọ Phỉ đứng trước mặt bọn họ chỉ cách một trăm mét.

Bọ Phỉ bởi vì ngửi được mùi máu tanh của đám Ung Cùng vẫn còn phiêu tán trong rừng, vốn cảm xúc đang phần nộ càng trở nên thêm táo bạo.

“Các người đã làm gì cận vệ trung thành của ngô, cư nhiên dám giết hại thuộc hạ của ngô.” Bọ Phỉ vừa mở miệng, hơi thở bệnh khuẩn phả vào mặt, trừ hai tên Ma tộc cùng Bony ở ngoài ra, mấy người khác đều nhanh chóng bịt mũi miệng lại.

“Ung Cùng ở khắp nơi làm loạn, ai cũng đều bị nó giết!” Nói chuyện, chính là Hal.

“Ha.” Bọ Phỉ cười nhạo một tiếng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn bọn họ, “Kẻ yếu đuối mới đối mặt tử vong, những kẻ yếu như vậy, có chết hay không liên quan gì đến ngô?”

Ngay sau đó liếc nhìn Thiên Dịch cùng Bony đồng thời bảo vệ Thường Cảnh, ngữ khí càng thêm xem thường, “Kỵ Hành thú, người dám cùng với đám yếu đuối này đi chung với nhau sao? Từ khi nào, chủng tộc Linh Thú lại có thể chung sống hòa bình với những người này?”

Bọ Phỉ tiếng nói rất lớn, nghe thật sự rất khủng bố, có điều ở đây cũng không phải là người nhát gan, tuy rằng cảm thấy thanh âm này rất chói tai, thế nhưng trên mặt cũng không lộ ra nửa điểm tâm tình nào.

Bony trong lòng khinh thường hừ một tiếng, suy nghĩ, ai lại cùng với nhữ cùng trong chủng tộc Linh Thú chứ, có điều ngoài miệng lại nói: “Hừ, ngô đây không phải theo chân bọn họ mà đến đây. Chẳng qua người khế ước của ngô đứng ở chỗ này, ngô nhận được yêu cầu phải bảo vệ y thôi.”

“Như vậy xem ra, người là muốn cùng ngô đối địch.”

“Người khế ước của ngô sẽ cùng nhữ đối địch!”

“Như vậy, ngô không cần niệm tình cùng chung chủng tộc đối với người thủ hạ lưu tình!”

Cứ nói như thế, thế nhưng trong lòng Bony đã minh bạch, cho dù chính mình không có đứng về hướng đối địch, Bọ Phỉ cũng sẽ không bỏ qua chính mình — chúng nó tuy rằng cùng là Linh Thú, thế nhưng từ xưa tới nay không phải cùng chung một con đường, Bọ Phỉ hung ác đến cực điểm, cho dù nó là Linh Thú cùng chủng tộc nhưng cũng không có con nào dám đến gần nó, ngoại trừ những con Ung Cùng không có

trí khôn kia.

Đừng nhìn Bọ Phỉ thân hình khổng lồ, nhưng động tác lại cực kỳ linh hoạt, chỉ thấy nó trực tiếp nhảy lên một cái, đảo mắt đã đứng trước mặt bọn Bạch Tử.

Khoảng cách càng gần, trên người Bọ Phỉ truyền đến khí độc càng kích thích thần kinh họ, ngoại trừ Betty cùng Kiều Hi không bị ảnh hưởng bên ngoài, Hal Tu Hòa còn có Bạch Tử đều cảm thấy hô hấp có chút không thở nổi.

“..... Chúng ta mau phân tán ra, như vậy mục tiêu sẽ lớn hơn.” Bạch Tử cau mày mở miệng.

Tu Hòa cùng Hal liếc mắt nhìn, ngay lập tức nhảy đến phía trên Bọ Phỉ.

Thấy Hal cùng Tu Hòa đã nhảy vọt lên phía trên, Bạch Tử liền triệu hồi vũ khí của chính mình, hướng về trước mặt hình thể khổng lồ Bọ Phỉ vọt tới.

Thiên Dịch một tay cầm kiếm ánh sáng đứng ở trước mặt Thường Cảnh, nhìn mọi người trước mặt đã bắt đầu chiến đấu với Bọ Phỉ, hơi nhíu mày.

Cậu ánh mắt nhàn nhạt nhìn Hal đứng trên đỉnh đầu Bọ Phỉ, gật gật đầu.

Ngay sau đó, Thiên Dịch thu hồi kiếm ánh sáng trong tay, đọc thần chú, thân thể chậm rãi bay lên không trung.

Thường Cảnh nhìn Thiên Dịch, hai tay đặt trước ngực bắt đầu cầu nguyện.

Hai tên Tinh Linh đứng gần nhau, tuy rằng không nói tiếng nào, thế nhưng động tác lại mười phần ăn ý.

Thường Cảnh vươn tay trái, mà Hal vươn tay phải, tay của hai người phân biệt ở trên không trung vẽ một nửa hình tròn, âm thanh kỳ ảo chậm rãi vang lên, như một bản ngâm xướng hòa âm khuếch tán.

Hai người vẽ ra nửa vòng tròn ánh sáng dần dần bắt đầu phát tán, bên trong ánh sáng, ở trung tâm địa phương, bắt đầu chậm rãi phát ra ánh sáng màu vàng nhạt.

Vòng sáng lấy hai người bọn họ làm trung tâm, không ngừng hướng về bốn phía khuếch tán. Hào quang màu vàng óng từ từ lan tỏa khắp toàn bộ cánh rừng, vốn khu rừng cực kỳ yên tĩnh, cây cối bắt đầu phát sinh động tĩnh sần sật, cành cây lá cây không có gió rung rinh động đậy, tựa hồ như muốn câu thông đáp lại hào quang vàng nhạt, hơn nữa tâm tình rất là sung sướng.

Bạch Tử nhìn những ánh sáng này, trong ánh mắt càng ngày càng trở nên phức tạp, thế nhưng hắn không

có phân tâm, cũng không có quên trước mặt hắn, vào giờ phút này, là kẻ địch mạnh cỡ nào.

Bộ Phỉ vốn không hiểu được Thiên Dịch cùng Hal đang làm gì, thế nhưng không lâu sau đó, công kích của nó càng trở nên kịch liệt gấp nhiều lần — dường như nó đã hiểu ra điều gì rồi.

Bộ Phỉ luân phiên công kích bên dưới, Bạch Tử bị thương, ngực cùng tứ chi hắn, đều có vết thương.

Betty cùng Kiều Hi liếc mắt nhìn nhau, giờ vũ khí của bọn họ gia nhập vòng chiến, nhưng bọn họ lại phát hiện, Bộ Phỉ động tác rất gấp gáp, phương thức xuống tay với bọn họ cũng càng ngày hung ác hơn.

Bốn người đối đầu Ôn Dịch thú Bộ Phỉ, vẫn rơi vào thế hạ phong.

Bất quá bọn họ nhìn hào quang màu vàng óng ánh càng ngày càng sáng, trong lòng càng kiên định hơn, cũng bắt đầu xuất lực nhiều hơn.

Bộ Phỉ ánh mắt đỏ lên, nó khinh bỉ nhìn hết một lần lại một lần chính mình đã thương Bạch Tử, trào phúng mở miệng: “Thú tộc ngu xuẩn, các người cho rằng bằng chính năng lực nông cạn của các người có thể đánh bại được ta sao!”

“Có được hay không, phải thử mới biết được.” Bạch Tử lau đi vết máu nơi khóe miệng, bình thản mở miệng, dường như hiện tại hắn đang bị thương, thật sự không chút nghiêm trọng nào.

Thế nhưng trên thực tế, mọi người ở chỗ này đều biết, Bạch Tử bị thương rất nặng, không đơn thuần chỉ có Bạch Tử, còn có Tu Hòa cùng hai tên Ma tộc.

Thường Cảnh giậm chân đứng ở bên trong vòng bảo hộ do chính Thiên Dịch vì y tạo thành, y nhìn thấy Bạch Tử cầm đầu nhóm người hết đứng lên rồi ngã xuống, ngã xuống lại đứng lên, liên tục rất nhiều lần.....

Trong ánh mắt lo lắng biểu lộ ra không sót tí nào, y căn môi mình, hoàn toàn không biết bờ môi của chính mình đã bị cắn đến chảy máu.

Máu Thường Cảnh so với đồng máu tanh dày đặc bên trong khu rừng có hương vị đặc biệt không giống nhau.

Bony đứng trước mặt Thường Cảnh cái mũi ngửi ngửi, lập tức thâm kêu không tốt.

“Nhân tộc ngu xuẩn, tại sao nhữ lại làm chính mình bị thương!” Thở phì phò quay về hướng Thường Cảnh rống to, Bony đã chú ý tới ánh mắt Bộ Phỉ quét nhìn về phía phương hướng này.

Không chỉ Bộ Phỉ nghe thấy, Bạch Tử Tu Hòa Betty Kiều Hi đều nghe thấy.

Hương vị máu Thường Cảnh, không phải loại tanh nồng ghê tởm, mà là hương vị nhàn nhạt —— hương vị từ chính trên người y tỏa ra.

Bộ Phỉ đôi mắt trừng lớn, nhìn Thường Cảnh ánh mắt trở nên khát máu cùng hưng phấn —— đây chính là loại máu này, rốt cuộc cũng bị nó tìm ra!!

Có điều.

Bộ Phỉ ánh mắt nhìn vào Bony trong tư thái bảo vệ đứng ở đó nắm giữ dòng máu cần thiết của Nhân tộc yếu đuối, ánh mắt khẽ nhúc nhích.

Thè ra lưỡi dài rất lớn đảo một vòng xung quanh miệng, Bộ Phỉ nhìn chăm chăm Thường Cảnh như nhìn một món đồ ăn đang đặt ngay ngắn trên bàn ——

Thường Cảnh cảm giác cả người mình lạnh toát.

Ôm chặt cánh tay của mình, Thường Cảnh ngẩng đầu, nhưng không ngờ khi nhìn thẳng tắp về tầm mắt Bộ Phỉ, y theo bản năng hoảng sợ lùi về sau một bước.

Nhanh chóng thu hồi động tác của mình, bước chân hướng về bên cạnh đi tới, trốn đến phía sau Bony.

Cái loại khát máu cùng ánh mắt như nhìn thấy đồ ăn kia, khiến Thường Cảnh cảm thấy quá khủng bố. Khiến y ngay lập tức cảm nhận mình như đang bị đối phương lột da nuốt ngay vào bụng.

Kỵ Hành thú đương nhiên biết vào giờ phút này Bộ Phỉ đang suy nghĩ điều gì.

Về mặt nó rùng mình, nhìn chăm chú vào Bộ Phỉ: “Ngô khuyên nhũ tốt nhất không nên đánh chủ ý lên người Nhân tộc này, y không phải là của nhũ!”

Bộ Phỉ nở nụ cười, trong khoảng thời gian ngắn như có ảo giác đất trời rung chuyển.

“Chỉ bằng ngươi,” nó nhìn về phía ánh mắt Bony cũng không hữu hảo gì, hơn nữa lại xem thường, “Kỵ Hành thú, nếu ngô nhớ không lầm, trong chủng tộc Linh Thú, ngươi là con yếu nhất trong bầy.”

“Ai nói!” Bony thành công bị thái độ của Bộ Phỉ chọc cho nổi giận, “Ai đúng ai sai, tới so bì sẽ biết!”

Bộ Phỉ ánh mắt bề nghệ chúng sinh xem xét Bony một chút, nhấc lên móng vuốt của mình, sau đó không thèm quan tâm đến bọn Bạch Tử liền hướng về phía Thường Cảnh.

“Thế thì cứ thử xem.”

Dứt tiếng, hai con Linh Thú va vào đánh nhau, trong khoảng thời gian ngắn, khiến người khác hoa mắt nhìn thấy không rõ cục diện ra sao.

Thừa cơ hội này, bọn Bạch Tử đi tới trước mặt Thường Cảnh, nhìn Bony bên trong vòng chiến, lại nhìn một chút trên không trung Hal cùng Thiên Dịch đang ngâm xướng ngôn ngữ mà bọn họ không thể hiểu, quay đầu nhìn trở về bên người Thường Cảnh ánh mắt liền cảm thấy không đúng —— may là Thường Cảnh đã dời mục tiêu nhìn sang phía Bọ Phi.

Thường Cảnh vẫn chưa ra khỏi vòng ánh sáng, mà là nhìn tất cả mọi người đang lo lắng hỏi: “Các anh thế nào rồi? Có ổn không?”

Trong mấy người, chỉ có Bạch Tử là bị thương nặng nhất, sắc mặt hắc tái nhợt, trên trán chảy mồ hôi rất nhiều, hần suy yếu cong khóe môi, nói: “Có khả năng sẽ phiền toái đến cậu rồi, giúp ta trị liệu một chút đi.”

50. Chương 50

Thường Cảnh nhìn Bạch Tử sắc mặt tái nhợt không còn chút máu, ngây ngốc gật gật đầu.

Thế nhưng, ngay lập tức, y liền nhớ tới, chính mình vẫn còn trong vòng bảo hộ Thiên Dịch vì y mà tạo thành, cũng chính là bên trong vòng ánh sáng kia..... Chỉ có y đi ra, những người khác không thể vào được.

“Ồ.....” Thường Cảnh do dự một lúc, nói: “Được rồi, anh đưa tay vào trong vòng ánh sáng này đi!”

Bạch Tử nghe vậy, vẫn chưa nói điều gì, mà là dựa theo Thường Cảnh, đem bàn tay mình kề sát vào thành vách cứng rắn trong suốt của vòng bảo hộ.

Thường Cảnh cũng đưa tay ra, bao trùm lên cánh tay kia, nhắm mắt lại, trong lòng đọc lẩm nhẩm.

Linh lực chữa trị theo ý thức Thường Cảnh bắt đầu đi khắp nơi trong cơ thể Bạch Tử, xua tan đi những linh khí ưu phiền cùng chữa trị những vết thương ghê người ——

Đợi đến khi Thường Cảnh mở mắt ra, thân thể Bạch Tử như tràn đầy sinh lực, mỗi một bộ phận trong thân thể không còn thấy khó chịu nữa, không còn giống như trước kia lúc nào cũng có thể khiến mình bất tỉnh lúc nào không hay.

Thu tay về, Thường Cảnh an tĩnh mỉm cười, “Xong rồi.”

Bạch Tử nghe xong, cũng cảm giác thân thể đau đớn trước kia đã biến mất không còn dấu vết.

Một lần nữa nhắm mắt lại, hắn cảm thụ một chút bởi vì lúc chiến đấu cùng Bọ Phi đã bị đối phương truyền độc khí dẫn đến thân thể không khỏe, hiện tại đã hoàn toàn biến mất đi — linh lực trong cơ thể dồi dào, hẳn rõ ràng đã khôi phục trạng thái đỉnh cao nhất.

Hơi kinh ngạc nhìn Thường Cảnh, ngay sau đó, Bạch Tử quay về phía Thường Cảnh gật gật đầu, khoe miệng hơi giật, cho thấy chính mình tỏ lòng biết ơn.

Thường Cảnh lắc lắc đầu, ánh mắt nhìn phía sau Bạch Tử về hướng trên người Tu Hòa, “Còn anh thì sao? Có cần giúp một tay không?”

Tu Hòa không chút nào xấu hổ, nghe Thường Cảnh nói xong liền trực tiếp đưa bàn tay ra.

Thường Cảnh nhìn đối phương mặt không hề cảm xúc chìa tay ra, trong lòng có một đám thảo nê mã đáng yêu chạy vụt bay ngang qua — đậu má, nói một câu cũng không được sao hả đại ca, đúng là một người không biết điều!

Mắt to trừng mắt nhỏ.

Thường Cảnh cùng Tu Hòa nhìn nhau rất lâu, đến cuối cùng, Thường Cảnh sờ sờ chóp mũi mình, tiếp đó lặp lại động tác trước.....

Rất nhanh, Tu Hòa cũng giống như Bạch Tử, đã hoàn toàn khôi phục.

Betty cùng Kiều Hi chỉ bị ngoại thương, cho nên bọn họ vẫn chưa để Thường Cảnh trị liệu — dưới cái nhìn của bọn họ, tên giống cái này quá yếu, nếu chỉ bởi vì sử dụng linh lực chữa trị quá độ dẫn đến hôn mê, sẽ càng trở nên phiền toái hơn.

Thường Cảnh chớp mắt nhìn bọn họ một lúc, xác định đối phương không có ý nguyện để mình trị liệu, mới thở phào nhẹ nhõm.

Đưa tay xoa lên trán vừa mới chảy ra mồ hôi, Thường Cảnh dụi dụi đôi mắt của mình, làm cho chính mình phải nâng cao tinh thần lên, y cũng không muốn mình trở thành phiền toái.

Đưa mắt một lần nữa nhìn trên người Thiên Dịch, Thường Cảnh rất là lo lắng.

Mà vào lúc này, vốn hai con Linh Thú đang chiến đấu lẫn nhau bỗng nhiên ngừng lại, Bony từ trên không trung rút xuống.

Thường Cảnh nhìn thấy một màn này, đôi mắt trừng lớn, hô một tiếng: “Bony!”

Tư thế của Bony vô cùng chặt vật.

Nó thử đứng lên, thế nhưng bất luận có cố gắng như thế nào, chân trước dường như không chịu nghe lời, không hề có khí lực —— nó biết, có khả năng chân trước của mình đã bị gãy mất rồi.

Cố tình Bọ Phỉ còn chưa ngại Bony không đủ bực mình không đủ sinh khí, từ trên cao nhìn xuống Bony té trượt dài trên mặt đất, trào phúng nói: “Người thua rồi.”

“.....” Bony phẫn nộ nói: “Ngô chỉ là nhất thời sai lầm, có bản lĩnh mau lại đây!”

Bọ Phỉ nhìn chăm chăm Bony, như nhìn một tên hề, “À, trước đó người phải đứng lên cùng ta nói chuyện đi đã.”

Bony có cố gắng thế nào cũng không thể đứng lên: “.....”

Cõi lòng tan nát hóa thành bột phấn.

Bọ Phỉ ánh mắt khát máu một lần nữa chuyển hướng về Thường Cảnh, khiến Thường Cảnh sợ hãi không ngừng lặn xuống cổ họng mình, nuốt ngụm nước miếng —— cái loại bị dã thú nhìn chăm chăm kia, thật sự khiến cho người ta quá mức kinh sợ!

Bạch Tử ngẩng đầu nhìn ánh sáng màu vàng đã bao phủ bên trong rừng rậm, lại nhìn Hal cùng Thiên Dịch đang ngâm xương ngón ngón mà hắn không hiểu, một lúc sau, mới thu hồi ánh mắt.

Nhấc chân bước ra một bước, Bạch Tử đứng trước mặt Thường Cảnh, dùng thân hình nhân tộc cao lớn hơn rất nhiều chặn lại thân thể giống cái Nhân tộc phía sau.

Nghênh diện đối đầu với Bọ Phỉ, Bạch Tử vẫn không lui về phía sau chút nào, cho dù, chính mình cũng biết rất rõ, căn bản hắn cũng không phải là đối thủ.

“Tránh ra!”

“Ôn Dịch thú, đối thủ của ngươi là ta!” Bạch Tử cất cao giọng nói.

Bọ Phỉ ánh mắt đỏ như máu gắt gao chăm chú nhìn Bạch Tử, đối phương còn chưa kịp phản ứng, đã bắt đầu ra tay.

Nó đã không đợi kịp nữa rồi!!!

Nó đã tìm dòng máu này gần ngàn năm nay! Có dòng máu này rồi có thể giúp nó trở thành vua của các Linh Thú! Còn có thể giúp nó tự do muốn biến hóa thành người hay thành thú bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu!

Loại máu này, hiện tại đang đứng ngay trước mặt nó, dòng máu chảy trong người Nhân tộc khoảng cách còn chưa đến 100 mét, nó nhất định phải có được!

Bạch Tử khó khăn lắm mới tránh thoát được cuộc công kích này, lại phát hiện Bọ Phỉ đã nghiêng người tiến đến, dưới chân xoay một cái, lập tức lùi về sau vài bước, lại muốn tiến công đánh trả, nhưng Bọ Phỉ không cho hắn một cơ hội nào.

Bọ Phỉ thừa dịp Bạch Tử né tránh một đòn hung hiểm kia, đã ngay lập tức nhảy đến gần ngay mặt Thường Cảnh, Thường Cảnh con người phản chiếu con quái vật khổng lồ đang tiến đến mình ngày càng gần hơn, thân thể dường như bị chôn chặt dưới đất, có làm cách nào cũng không thể di chuyển nửa bước!

Bởi vì sợ hãi, Thường Cảnh con người co rút lại.

Tay chân y lạnh lẽo, chỉ cảm thấy trái tim mình đã nảy lên tới cực hạn chỉ cần vài giây tiếp theo nữa thôi bởi vì đập liên hồi sẽ dẫn đến cái chết ——

Tình huống ngàn cân treo sợi tóc.

Betty nhảy lên một cái, đồng thời vũ khí trong tay muốn đâm vào thân thể Bọ Phỉ, thế nhưng vẫn không có biện pháp nào.

Hiển nhiên hành vi này đã hoàn toàn chọc tức Bọ Phỉ, Bọ Phỉ rống lên một tiếng rú vang trời, ngay sau đó Thường Cảnh liền thấy sương mù huyết sắc bay đầy trời —— tay phải Betty bị móng vuốt Bọ Phỉ trực tiếp xé rách.

Cánh tay gãy rời rơi xuống, Thường Cảnh cũng đồng thời thét lên tiếng hét chói tai!

Kiều Hi nhìn đệ đệ mình còn sống sờ sờ bị xé rách tay, sắc mặt âm lãnh nhảy lên, hướng đến Bọ Phỉ vọt tới, trong mắt lệ khí đầm máu!

Mặc dù Ma tộc lãnh tâm lãnh huyết, thế nhưng đối với thủ túc chí thân, vẫn rất là cố chấp.

Thế nhưng có thể làm gì, sức mạnh Kiêu Hi vẫn quá yếu. Lại một lần nữa bị thua, Bọ Phỉ đã đứng trước mặt Thường Cảnh.

Bọ Phỉ như một ngọn núi lớn chặn hết tất cả ánh sáng trước mặt Thường Cảnh.

“Máu..... Cho ngô máu của người.....” Bọ Phỉ nhìn chăm chăm Thường Cảnh, ánh mắt hung ác cùng mê luyến khiến Thường Cảnh rùng mình nổi da gà.

“Thiên Dịch.....” Thường Cảnh sững sờ nhìn móng vuốt Bọ Phỉ hướng về y, miệng vô thức hô lên cái tên người mà đáy lòng mình tín nhiệm nhất.

Trên không trung được hào quang màu vàng bao bọc vào bên trong Thiên Dịch hai lỗ tai nhọn hoắt rung rung, trong giây lát, cậu mở toang đôi mắt màu xanh biếc.

Ánh mắt nhìn về phía dưới.

Ngay lập tức, con người cậu co rụt lại, muốn hướng về phía Thường Cảnh bay đi, thế nhưng bị Hal kéo lại.

“Thiên Dịch, chỉ còn một chút nữa thôi.” Hal có chút tinh bì lực tấn, đây là lần đầu tiên hắn sử dụng sức mạnh tự nhiên lớn đến như vậy.

Hắn hơi kinh ngạc nhìn Thiên Dịch bên cạnh không ảnh hưởng chút nào, trong ánh mắt, vẻ phức tạp thoáng lên trong chốc lát.

“Ta muốn đi cứu Tiểu Cảnh.” Thiên Dịch thoát khỏi tay Hal.

“Nếu người hiện tại mà đi, cũng chỉ chịu chết!” Ánh mắt Hal vô hỉ vô bi, ngữ khí lãnh đạm, “Trước không phải người đã bày cái lồng phòng hộ thuộc về sức mạnh tự nhiên sao? Nó có thể tranh thủ một ít thời gian, mà chúng ta thì sắp sửa đạt được thành công, người phải biết bỏ qua cơ hội lần này, khả năng tất cả chúng ta đều phải chết.”

Ánh mắt Hal nhìn về phía cành cây lay động vui vẻ đồng thời đầu cành cây lá vang lên tiếng sà sạt rung động, cuối cùng nói một câu: “Hơn nữa, bên kia còn chưa tới bước ngoặt khẩn cấp nhất.”

Thiên Dịch nghiêng tai lắng nghe những tiếng cây cối đang kêu gọi cậu, lại nhìn phía dưới vợ mình đang vô cùng nguy hiểm..... Ánh mắt tối sầm, cuối cùng vẫn là lý tính chiến thắng cảm tính, cậu một lần nữa nhắm đôi mắt lại, cùng những cây cối tiếp tục giao lưu.

—— Tiểu Cảnh, chờ ta, một chút nữa thôi là được rồi!

Đúng như lời Hal nói, Thiên Dịch trước khi rời đi đã bày ra vòng sáng bảo hộ Thường Cảnh, chỉ ít hiện nay nó sẽ có tác dụng.

Bởi vì, Bọ Phỉ móng vuốt sắc nhọn không thể nào chọc thủng ở ngoài vòng bảo hộ trong suốt.

Điều này làm cho Bọ Phỉ rất là tức giận.

Chỉ cách có một bước nữa thôi!

Ánh mắt gắt gao trừng Thường Cảnh đang co cả người lại, Bọ Phỉ há mồm thật lớn, thở ra làn khói đen chỉ trong nháy mắt đã đem cả vòng sáng cùng Thường Cảnh ở bên trong bao quanh toàn bộ bên trong.

Cái khói đen này, là hơi thở độc nhất thuộc về Bọ Phỉ, nó có thể hòa tan bất cứ thứ gì.

Bị làn khói đen bao vây, Thường Cảnh phát hiện vòng bảo hộ trong suốt từ từ dần yếu đi, thậm chí y có thể nghe thấy âm thanh nứt vỡ dần dần lớn lên.

Mắt thấy tình cảnh này Tu Hòa liền phát động, hần nhanh tay ném phong linh lực cùng hỏa linh lực, nhưng những linh lực này đối phó với Ung Cùng thì sẽ là vũ khí tất sát, thế nhưng nếu ném trên người Bọ Phỉ, cũng chỉ như gãi ngứa —— không hề có lực sát thương tí nào.

Trên người Bọ Phỉ có nguyên bộ giáp cứng rắn nhô ra, khối giáp này luôn luôn bảo vệ Bọ Phỉ, chính vì như vậy hầu như Bọ Phỉ không có một chút nhược điểm nào.

Nhưng những lớp vảy giáp này lại sợ nước, bởi vì một khi đụng vào nước, lớp vảy giáp sẽ hóa thành hư vô —— một khi Bọ Phỉ mất đi bộ giáp bảo hộ, cả người sẽ lộ ra nhược điểm rõ ràng, lúc đó Bọ Phỉ sẽ không hề khó giải quyết.

Động tác của Tu Hòa khiến Bọ Phỉ nổi giận phát tiết.

Kết quả cuối cùng vẫn là trước sau như một.

Tu Hòa thảm bại, hơn nữa còn hôn mê bất tỉnh —— sắc mặt hần biến thành tái xanh, đây là triệu chứng trúng độc.

Bạch Tử thấy, sắc mặt biến đổi, vội vã nâng Tu Hòa lên, chỉ là Tu Hòa lúc này đã không còn thần thức.

Bọ Phỉ thấy, hừ nhẹ một tiếng: “Không tự lượng sức mình!”

Mà vào giờ phút này.

Khi vòng khói đen đã hoàn toàn biến mất, cùng biến mất theo, còn có vòng bảo hộ trong suốt bảo vệ

Thường Cảnh.

Bọ Phỉ liếm miệng, ánh mắt đỏ như máu nhìn trên người Thường Cảnh, móng vuốt rất nhanh vươn tới.

Động tác móng vuốt của Bọ Phỉ rất nhanh, nhưng mà, trong đáy mắt Thường Cảnh, động tác này lại cực kỳ chậm chạp, sự sợ hãi trong lòng của y càng tăng lên cao đến cực điểm!!!

Khoảng cách móng vuốt Ôn Dịch thú chỉ cách Thường Cảnh không tới một cm, Thường Cảnh không chịu nổi rồi cuộc nhắm mắt lại kêu to tên Thiên Dịch.

Đúng lúc này.

Hal và Thiên Dịch cũng đã thành công.

Hầu như chỉ trong chớp mắt kia.

Thường Cảnh chỉ cảm thấy trước mắt loáng lên một cái, đã được một đôi tay ôm vào trong lòng ngực, thời điểm mở mắt ra, đã phát hiện mình đứng thẳng ở giữa không trung.

“Tiểu Cảnh, ta đến rồi, xin lỗi.....”

Bên tai, truyền đến thanh âm ôn nhu thuộc về Thiên Dịch, Thường Cảnh chớp chớp mắt, rồi cuộc đem những lo lắng sợ hãi kia toàn bộ chôn chặt xuống đáy lòng.

Thả lỏng thân thể tựa người vào trong ngực người sau lưng, Thường Cảnh nhắm đôi mắt lại —— chỉ cần tựa vào lòng ngực Tinh Linh phía sau, y sẽ không còn sợ hãi nữa.

Bọ Phỉ căm tức nhìn Tinh Linh vị thành niên đang ôm lấy Nhân tộc, phát sinh tiếng gầm rú.

Nó đã nhận ra Thiên Dịch chính là Tinh Linh vào ngày ấy đã trốn thoát khỏi móng vuốt nó.

“Đưa giống cái kia cho ngô, ngô muốn máu y!”

Thiên Dịch lạnh lùng nhìn Bọ Phỉ viền mắt khát máu đáng sợ đến cực điểm, âm thanh thản nhiên nói: “..... Ôn Dịch thú, ngươi thua rồi.”

Thiên Dịch vừa dứt tiếng, hào quang màu vàng phủ kín rừng cây cối dồn dập sung sướng lay động cành cây, chỉ trong chớp lát, những cột nước nhỏ cuộn cuộn không ngừng tập trung trên không trung, quả là một màn đẹp mắt.

Thế nhưng cảnh đẹp mắt này trong mắt Bọ Phi, lại như trở thành địa ngục, cảnh tượng này càng tăng thêm sự khủng hoảng, nó bắt đầu điên cuồng tấn công bọn Bạch Tử, thế nhưng cho dù vậy, vẫn không ngăn cản được, cái sự thật trước mắt kia.

—— Bọ Phi sợ hãi điên cuồng gào thét tận không trung, những cây cột nước nhỏ biến ảo thành một cơn mưa to tầm tã, khuynh đảo rơi xuống!

51. Chương 51

Trong tiếng gào thét kinh thiên động địa, Thiên Dịch ôm vợ vào trong lòng ngực, lạnh lùng nhìn sinh vật kinh tởm dám dòm ngó đến vợ mình, Bọ Phi bộ giáp cứng rắn từ từ bị hòa tan, lộ ra cơ bắp màu đỏ bên trong ——

Thân thể cao lớn quay cuồng trên mặt đất, hiển nhiên, cơn mưa to này đã khiến lớp da trên người nó bóc ra khỏi cơ thể, cực độ đau đớn thống khổ.

“Thiên Dịch, được rồi.” Bạch Tử ngẩng đầu, nhìn chăm chăm giữa không trung không thấy rõ vẻ mặt Tinh Linh, yên lặng lên tiếng, lúc trước được Thường Cảnh chữa trị vết thương, một lần nữa đã bị độc tố xâm lấn.

Thiên Dịch nhìn lướt qua Bạch Tử ngửa đầu, ánh mắt tàn nhẫn vẫn như cũ, có điều cậu nghiêng đầu thoáng nhìn qua Hal, ra hiệu trận đấu mượn sức nước này đã đến hồi kết thúc.

Hal gật đầu, lập tức giơ lên một cánh tay, sau đó lại chậm rãi thả xuống.

Một lúc sau, nước mưa từ từ giảm đi, rất nhanh, đã hoàn toàn biến mất hầu như không còn một giọt.

Cây cối sung sướng lung lay cành cây, dường như chúng nó rất vui vẻ, Hal khước miệng hơi nâng nở một nụ cười, dùng ngôn ngữ Tinh Linh đối thoại nói lời cảm ơn đối với những cây cối này, liền mở đôi mắt ra.

Ôn Dịch thú giờ chỉ là một con thú mệt mỏi không còn bất kỳ nguy hiểm nào, Thiên Dịch ôm lấy Thường Cảnh, từ giữa không trung hạ xuống, thế nhưng cậu cũng không muốn tới gần nó.

Chân vừa đặt xuống đất, Thường Cảnh vội vã hướng đến Bony chạy tới, y nửa ngồi nửa quỳ ở trước mặt Bony, nhìn Kỵ Hành thú bị thương ở chân trước, trong mắt đầy áy náy.

“Có thể đứng nổi không?”

“Nhữ không biết nhìn à!” Bony trợn mắt, gào lên.

“.....” Thường Cảnh nhìn tư thế chân trước có chút quái dị, dừng một chút, mở miệng: “Bony, ta hiện tại liền giúp mi trị liệu.”

Dứt lời, liền đưa tay ra, tay y đặt ngay trên móng chân trước, nhắm mắt lại. Thường Cảnh tốc độ nhanh đến nỗi Bony còn chưa kịp phản ứng, có điều nó nhìn Nhân tộc trước mặt càng ngày càng suy yếu, ánh mắt chớp lại chớp.

Đợi đến khi Nhân tộc trước mắt mở đôi mắt ra, đối với mình nở nụ cười suy yếu, Bony lúc này mới lên tiếng, ngữ khí không được tự nhiên, “Nhân tộc ngu xuẩn, ai thêm nhữ giúp ngô trị liệu!”

Tuy lời nói như thế, thế nhưng ánh mắt Bony không chớp nhìn chăm chú Nhân tộc nửa quỳ nửa ngồi trước mặt nó, chỉ sợ đối phương không cẩn thận một chút thôi, chính mình phải động thân hỗ trợ.

—— được rồi, Bony tuy rằng biệt nữ nhưng tính cách xuẩn ngốc lại xuất hiện.

Đã sớm biết rõ Linh Thú trước mặt này luôn khó chịu, Thường Cảnh sắc mặt tái nhợt mỉm cười, “Được rồi được rồi, là ta phải cầu mi giúp đỡ.”

“Hừ.” Từ trong lỗ mũi thở ra một hơi, Bony kiêu căng xoay mặt sang bên.

“Đứng lên thử xem một chút nào.” Thường Cảnh nói.

“Phiền phức chết đi được!” Sau tiếng gào, Bony vẫn ngoan ngoãn nghe lời giật giật chân trước sau đó thuận lợi đứng lên, đá đá chân trước động động chân sau, nó không nhận được nói: “Như vậy là được rồi chứ gì, nhữ đúng là Nhân tộc phiền phức!”

Thường Cảnh thấy Bony đã hoàn toàn khôi phục, liền nở nụ cười.

Dự định đứng dậy, thế nhưng vừa mới hơi đứng lên một chút, Thường Cảnh cảm thấy trước mắt như biến thành màu đen, trong lòng thầm kêu một tiếng không ổn, có điều thân thể đã sớm hơn ý thức hướng về một bên ngã xuống ——

Bony tuy rằng hất mặt sang chỗ khác, thế nhưng ánh mắt vẫn chú ý Thường Cảnh, vì thế vừa thấy Thường Cảnh gần ngất xỉu, ngay lập tức dùng chính cái đầu mình từ phía sau đem người đỡ lấy.

“Này, này, Nhân tộc ngớ ngẩn, nhữ bị làm sao thế!”

“.....”

Bony hét lớn thành công khiến Thiên Dịch nhìn lại đây, nhìn Nhân tộc ngất đi bị chính người kẻ ước của

mình ôm vào trong ngực, nó rất chăm chú ló đầu thăm dò nhìn, xác định đối phương chỉ sử dụng linh lực chữa trị tiêu hao sức mạnh quá độ, mới thở phào nhẹ nhõm.

Có điều nó mới vừa thở phào nhẹ nhõm, liền đối mặt với người khế ước bình thần không gợn sóng thế nhưng đáng vẻ lạnh lùng, theo bản năng cả người đầy lông đều run lên, khó tránh khỏi có chút chột dạ.

“Do Nhân tộc này cứ nhất định phải cứu ngô, không phải do ngô ép buộc đâu.....” Càng nói càng không có tự tin, cái đuôi Bony sụp xuống, yên lặng bẹp bẹp cào dưới đất.

Thiên Dịch nhìn Kỵ Hành thú trước mặt cúi đầu đáng vẻ sám hối, cũng không nói chuyện, cậu chỉ bặm môi lại, ôm vợ mình từ bên người nó lướt ngang qua.

Nhìn bóng lưng người khế ước chậm rãi đi xa, Bony đá đá vó ngựa, sau đó liền thở phì phò đi tới Bọ Phi không hề có sức chống cự ngay trước mặt —— nó cần phải phát tiết!

Ánh mắt bề nghệ từ trên cao nhìn xuống con quái vật đã ngã trên mặt đất, trào phúng nở nụ cười: “Ha, phong thủy thay nhau chuyển động nhỉ.”

Ai da, cảm giác này thật không tệ.

Bọ Phi không còn sức lực, mặc dù ánh mắt vẫn hung ác tàn độc, thế nhưng nỗi đau lột da này đã hành hạ nó đến không còn khí lực.

“Hề hề hề, sao nhìn chật vật quá vậy.” Bony vênh váo tự đắc, tiếp tục trào phúng.

Bạch Tử vác Tu Hòa đã hôn mê đi tới trước mặt Bọ Phi, trước mặt con Linh Thú đã hao phí biết bao nhiêu tinh lực của mọi người, đồng thời mỗi một người hoặc ít hoặc nhiều phải đều bị thương.

“Kỵ Hành thú, Ôn Dịch thú cứ giao cho ta xử trí đi.”

Bony nhìn trên dưới đánh giá Bạch Tử một chút, xác định đối phương tuy rằng bị thương thế nhưng tinh thần vẫn rất tốt, liền quay người lại, uốn éo người, vắt chân lên cổ vui vẻ hưởng về người khế ước chạy như bay.

Nếu như có thể phối âm, nó sẽ viết xuống đoạn văn như thế này: Chủ nhân à, đừng vứt bỏ ta, ta sẽ biết điều không tham ăn không giỡn nhây đặc biệt có thể làm ấm giường, cho nên..... Chủ nhân nhớ chờ ta nhé! (khụ khụ, cái thứ kỳ quái này không cần thận chui vào đây làm loạn)

Bạch Tử nhìn Bony truy đuổi bóng lưng Thiên Dịch, một lúc sau, xoay người, hẩn nhìn thẳng vào ánh mắt Bọ Phi khát máu, khi ánh mắt đối phương nhìn chăm chú vào mình, hẩn liền vươn tay, biến thành cánh tay thú.

Betty được Kiều Hi nâng đỡ, mặt tái nhợt, nhìn Bạch Tử, kinh ngạc nói: “Người muốn làm gì?”

Bạch Tử nhướng mày, cánh tay thú trực tiếp đi vào trong ngực Bọ Phi, một bên mò tìm đồ vật một bên trả lời, “Lấy tinh thạch.”

Dứt tiếng, Bạch Tử trên mặt tái nhợt lộ ra nụ cười, tay từ trong ngực Bọ Phi đưa ra ngoài, mà máu đỏ tươi dính trên bàn tay kia, rõ ràng đang cầm một viên tinh thạch.

“..... Cái này, có thể giải được bệnh độc Ôn Dịch thú?” Hal nhìn trong tay Bạch Tử có một viên tinh thạch giống như hạt châu, không xác định hỏi cho ra lẽ.

“Đương nhiên.”

“Sử dụng như thế nào?”

“Đem nó đặt vào trong nước là xong.” Bạch Tử một bên trả lời, một bên đem cái túi treo bên hông mình lấy ra một ít nước, cẩn thận rửa sạch sẽ tinh thạch, đem những vết máu đỏ rửa đi, một lần nữa lấy nước sạch ra, đem tinh thạch từ trong tay mình bỏ vào trong nước, chờ đợi đại khái mười lăm phút trôi qua, hẩn thu hồi tinh thạch, đem nước đổ vào trong miệng Tu Hòa còn đang hôn mê.

“Chờ một chút, Tu Hòa sẽ tỉnh lại.”

Cẩn thận từng chút một đem tinh thạch cất vào lòng ngực, Bạch Tử lẳng lặng nhìn Tu Hòa.

Quả nhiên, chưa đến một phút, Tu Hòa liền cử động, sau đó, đôi mắt chậm rãi mở ra.

“Cảm thấy thế nào?” Bạch Tử ngược mắt nhìn Hal.

“Đúng là một bài thuốc hay để chữa trị bệnh độc Ôn Dịch thú.”

Hai người mỗi một người nói một câu, Bọ Phi đáng thương ngực bị khoét một cái lỗ rất to, lại tận mắt nhìn tinh thạch của mình bị cướp đi, tứ chi giật lên một cái, hai mắt trừng to, triệt để tắt thở —— nó chết rồi.

Betty nhìn chằm chằm Bọ Phi đã tắt thở, thở dài một hơi, hẩn cảm thấy Linh Thú này chết thật oan uổng —— mọi người đều biết, cường giả vi tôn, Bọ Phi kỳ thật đã chọn sai đối tượng rồi.

Có điều khi hẩn cảm nhận được cánh tay mình truyền đến từng trận đau nhói cùng nhìn thấy Tinh Linh trẻ tuổi ôm giống cái Nhân tộc vào trong ngực rời đi, cảm khái đó liền biến mất, thay vào đó là sự hờ hững đối với cái chết của Bọ Phi.

Sự kiện Ôn Dịch thú cuối cùng cũng coi như là kết thúc, Bạch Tử mang tinh thể đem chữa trị cho những người đã nhiễm bệnh độc trong thị trấn.

Sau đó, bởi vì Bạch Tử phải trở về tranh vị trí Thú vương, liền cáo từ rời đi.

Lúc hắn đi, thuận tiện mang theo Chi Bằng cùng Mạc Lâm, đối với quyết định này của Bạch Tử, Thiên Dịch nâng hai tay tán thành.

Tuy rằng Chi Bằng không muốn rời đi chút nào, cậu muốn nhìn ân nhân cứu mạng mình tỉnh lại, thế nhưng ngại Thiên Dịch luôn nhìn mình chăm chú lạnh lùng, vẫn là lựa chọn rời đi.

—— giống đực có dục vọng chiếm hữu quá mãnh liệt khiến Chi Bằng cảm thấy, nếu cậu kiên trì không chịu rời đi, đối với cậu mà nói, tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt đẹp gì.

Do Bạch Tử đã đưa tiền thuê nhà cho ông chủ Ma tộc nhiều đến nỗi có thể dư sức mua lại khách điểm này, thế là Thiên Dịch ôm Thường Cảnh, ở tại trong căn phòng đó.

Thiên Dịch nằm trên giường kế bên là Thường Cảnh vẫn còn hôn mê, ngơ ngác nhìn mỗi ngày trôi qua.

Đợi đến khi Thường Cảnh tỉnh lại đồng thời thân thể hoàn toàn khôi phục, đã là thời gian rất lâu.

Mà vào lúc này, cái ngày bọn họ giết chết Bọ Phỉ, đã sắp qua một tháng.

... * ...

Linh lực chữa trị một lần nữa ở trên quốc gia này xuất hiện tin tức ngắn ngủi chỉ trong một tháng đã lan truyền toàn bộ trên quốc gia đại lục —— không có tin tức nào so với tin tức này lưu truyền nhanh chóng đến như thế.

Mặc dù đã nhanh chóng phong bế thời không, tin tức lan truyền cấp tốc cũng khiến cho người ta cảm thán.

Khi tin tức kia chuẩn xác lan truyền đi, linh lực chữa trị đã biến mất lại ở trên người một giống cái Nhân tộc thức tỉnh, hơn nữa giống cái Nhân tộc này còn có thêm một kỹ năng —— nếu cùng với y tiếp xúc thân mật, có thể tăng lên năng lực tự thân.

Các giống đực có tính chiếm hữu đều chấn động rồi.

Bọn họ biểu thị, nếu có được giống cái này, sẽ không tiếc bất cứ giá nào.

Lại nghe nói bên người giống cái này còn có một Tinh Linh vị thành niên, vì thế một ít giống đực có tâm tư xấu đã bắt đầu ra tay..... Có điều vào giờ phút này hai người vẫn còn nằm bên cạnh nhau, vẫn chưa biết đến điều đó.

Tin tức này cũng truyền vào trong tai đường chủ Phụng Linh Đường, ở bên trong cung điện Tinh Linh Hoàng đang ở, Phong Lâm nghe thủ hạ đến báo cáo, ánh mắt hiện lên một mặt vui sướng.

“Người chắc chắc chứ?”

“Thuộc hạ khẳng định, đây là do chính thuộc hạ tận mắt nhìn thấy.” Lúc tin tức được truyền ra, hắn liền đi kiểm tra, đồng thời tận mắt nhìn thấy sự thần kỳ đến từ linh lực chữa trị.

Phong Lâm trầm tư, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ lên tay vịn trên ghế, trầm ngâm nói: “Được, ta biết rồi, người đi xuống trước đi.”

Hướng đến Tinh Linh đối với mình vẫn còn quỳ dưới đất, Phong Lâm phát phát tay.

“Dạ.” Tinh Linh nghe lời khom lưng lui ra ngoài.

Cung điện trống rỗng không còn người, vốn Phong Lâm vẫn ngồi trên ghế đột nhiên động thân thể, hắn không nhanh không chậm cất bước đi, đi tới trước kệ sách, đưa tay đem vài cuốn sách trên giá sách thay đổi vị trí ——

Chỉ nghe một tiếng động rất nhỏ, mặt tường chậm rãi nhích qua bên trái, từ từ lộ ra lối vào chỉ có thể cho phép một người thông qua.

Phong Lâm mặt vô cảm bước vào lối vào, mặt tường tự động đóng lại, cứ như khi nãy không có chuyện gì phát sinh.

Từ lối vào tiến vào trong, hai bên tường đều đốt đèn dầu dọc cả đường đi, cực kỳ sáng sủa, Phong Lâm mím môi quẹo qua hướng đông rồi ngoặt sang hướng tây, đi tới một gian thạch thất trước mặt.

Hơi cong lưng xuống, Phong Lâm đứng ở cửa, cung kính nói: “Tinh Linh Hoàng đại nhân.....”

52. Chương 52

“Tinh Linh Hoàng đại nhân.....”

Phong Lâm là Đường chủ Phụng Linh Đường, mà Phụng Linh Đường nằm dưới sự trực tiếp quản lý của Tinh Linh Hoàng, hơn nữa có Phong Lâm trung thành tuyệt đối, kết hợp câu nói này, có thể thấy được, vào giờ phút này, người ở trong thạch thất, không phải người đã đối ngoại tuyên bố Tinh Linh Hoàng đã mất tích hay sao.

Không nghe thấy người bên trong thạch thất trả lời, Phong Lâm vẫn cúi người, rũ mắt, vẻ mặt bình thản nhưng cung kính dị thường.

Một hồi sau.

Bên trong thạch thất vang lên tiếng nói già nua, Phong Lâm nghe vậy, lúc này mới đứng thẳng eo, ngẩng đầu đi vào thạch thất.

Gian thạch thất tuy rằng đơn sơ, thế nhưng phương diện bố trí không kém cung điện ở bên ngoài chút nào, thậm chí có thể nói chỉ có hơn chứ không có kém.

Bên trong thạch thất, có một cái bàn tròn, xung quanh bàn tròn có mấy cái ghế nhỏ, phía trên bàn tròn, đặt khay trà cụ cùng một lư hương nho nhỏ.

Tầm mắt nhìn sang phải, là một cái giường đá bố trí giản dị thế nhưng không có chỗ nào không cực kỳ tinh xảo, ở phía trên giường, là tấm thảm lông thượng đẳng, tầm mắt nhìn sang trái, chính là một cái ghế nằm, bên cạnh ghế nằm bày ra một kệ sách, phía trên kệ sách, có đầy đủ các loại quyển sách, đều có liên quan đến linh lực chữa trị.

—— nói đơn giản chính là chim sẻ tuy nhỏ, thế nhưng ngũ tạng đầy đủ.

Mà lúc này, chủ nhân thạch thất đang nằm trên ghế dựa vào kệ sách, trong tay cầm một quyển sách, xem ra nhìn rất nhập thần.

Chủ nhân thạch thất, cũng chính là Tinh Linh Hoàng Du Lâm, ông là Tinh Linh độc nhất có khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ, duy nhất tiếc nuối chính là, hai bên vành tóc mai của ông đã có chút tóc bạc, giữa hai lông mày cũng có chút nếp nhăn —— đó là do thường xuyên nhíu mày mà tạo thành.

Tuổi tác Dư Lâm trên thực tế cũng đã hơn mấy ngàn tuổi rồi, ở trong Tinh Linh tộc, là thuộc về độ tuổi tráng niên, thế nhưng lão hóa đến như vậy, cũng là có nguyên nhân.

Nghe được tiếng bước chân hướng về chính mình đi đến, cả người dựa vào kệ sách đặt quyển sách xuống, ngược mắt lên nhìn về phía Phong Lâm.

“Bên ngoài gần đây có phát sinh chuyện gì lớn không?” Trong lời nói tuy rằng nhàn nhã, Tinh Linh Hoàng Du Lâm ngón tay nhẹ nhàng ma sát quyển sách đặt trên ngực mình, động tác cứ như đang tán gẫu một chuyện gì đó.

“Tĩnh Linh Hoàng đại nhân, linh lực chữa trị lần thứ hai thức tỉnh rồi!” Phong Lâm hiển nhiên rất hưng phấn, lúc hắn nói chuyện, đáy mắt còn tỏa ánh sáng, “Đại nhân, cái ngày ngài khôi phục linh lực sẽ nằm trong tầm tay.”

Nghe Phong Lâm nói xong, Tĩnh Linh Hoàng Du Lâm không cách nào tiếp tục bình tĩnh nổi, ông ngồi dậy, mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Phong Lâm, ngữ khí kích động tới nỗi chính mình cũng không lường trước được, “Người nói cái gì? Người nói là có người đã thức tỉnh linh lực chữa trị, linh lực chữa trị đã thức tỉnh rồi sao?”

Nói năng có chút lộn xộn, ánh mắt Lâm Du lộ ra hồng quang, đó là do kiềm chế lâu ngày, tia hi vọng lần thứ hai được nghe thấy.

“Đúng, hiện tại tin tức này đã lan truyền khắp toàn bộ quốc gia.” Phong Lâm cung kính trả lời.

“Ừ? Không ngờ còn có Tĩnh Linh có thể thức tỉnh linh lực chữa trị, quả thật không thể tin được.” Du Lâm cảm khái.

“Đại nhân, thức tỉnh linh lực chữa trị, cũng không phải là Tĩnh Linh!”

“Là Thú tộc sao?” Nếu như là Thú tộc, như vậy thì hơi khó một chút, có điều vì mau chóng khôi phục linh lực của mình, mặc dù là khó khăn, ông nhất định phải đem cái tên đã thức tỉnh linh lực chữa trị kia mời về đây.

Du Lâm từ khi phát hiện linh lực trong cơ thể mình đang từ từ biến mất, liền gọi Phong Lâm Đường chủ Phụng Linh Đường tuyệt đối trung thành với mình diễn một vở kịch —— tiết mục Tĩnh Linh Hoàng đã mất tích.

Nếu không, đợi đến khi có một ngày linh lực mình biến mất hầu như không còn, đợi chờ ông chính là, hắc ám vô tận vô biên.

Ông tuyệt đối sẽ không thừa nhận chính mình là Tĩnh Linh yếu ớt không thể điều khiển linh lực dù chỉ là nhỏ nhất, hơn nữa ông vẫn còn phải tiếp tục nhậm chức Tĩnh Linh Hoàng, ông tuyệt đối không cho phép có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra ——

Tiết mục Tĩnh Linh Hoàng mất tích đã đạt được thành công, ông trở thành vị Tĩnh Linh Hoàng đã mất tích kia, từ trong cung điện chuyển về thạch thất từ rất sớm, hi vọng có thể lần thứ hai tìm lại linh lực của mình.

Thế nhưng, linh lực không tìm về được thì thôi, hơn nữa còn trôi đi càng lúc càng nhanh, chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, vành tóc mai bạc trắng, từ một Tĩnh Linh tráng niên biến trở thành một Tĩnh Linh sắp bước vào tuổi lão niên ——

Điều này khiến cho Du Lâm không thể tiếp thu nổi.

Thế là, ông nhớ tới cái chữa trị linh lực đã biến mất từ lâu kia.

Ông bảo Phong Lâm giúp mình cướp đoạt những cuốn sách có liên quan đến linh lực chữa trị, thế nhưng ông càng nhìn, càng cảm thấy trong lòng nổi lên từng cơn sợ hãi.

Ông luôn cảm thấy, chủng tộc của bọn họ sắp được nghênh đón một đại nạn trước nay chưa từng có!

Đương nhiên, ông lo lắng không phải cho tộc nhân của mình, mà là chính mình.

Tinh Linh vốn ích kỷ, điểm này Du Lâm chính là một ví dụ điển hình.

Mà ngay lúc ông sợ hãi linh lực mình sắp hoàn toàn biến mất, Phong Lâm lại đem tới cho mình một tin tức tốt — có người thức tỉnh linh lực chữa trị.

Đây không thể nghi ngờ là một tin tức không thể tốt hơn, ông rất hài lòng, mừng rỡ đến cao hứng.

“Tinh Linh Hoàng đại nhân, người đã thức tỉnh linh lực chữa trị, chính là giống cái Nhân tộc bình thường.”

“Cái gì!” Du Lâm mở to hai mắt, nổi giận đùng đùng nói, “Phong Lâm, người là đang đùa giỡn ta có đúng không?”

Nhân tộc thì thôi đi, lại còn là giống cái, cứ như đang lừa gạt đứa bé ba tuổi..... Thủ hạ của ông, xem ông như đứa ngốc à!

“Đại nhân, đó là sự thật, thuộc hạ phái người đi tận mắt nhìn thấy.” Phong Lâm nghĩ đến thời điểm bản thân nghe thủ hạ báo cáo, đáy lòng hắn bay lên sự kinh ngạc, e rằng nếu không thật sự tận mắt nhìn thấy, với tin tức này, hắn cũng sẽ không tin tưởng.

Du Lâm vỗ mặt kinh ngạc không tin nổi!

Giống cái Nhân tộc nhỏ bé yếu ớt lại thức tỉnh linh lực chữa trị đã biến mất từ lâu, này, này, chuyện này quả thật khó có thể tin được!

Thế nhưng sau khi kinh ngạc trôi qua, Du Lâm xoay đầu, lại cảm thấy tin tức này đối với mình mà nói, là một tin tức tuyệt vời nhất.

“Tinh Linh Hoàng đại nhân, còn có thêm một việc.” Phong Lâm nhú mày, tính toán đem chuyện này báo

cáo.

“Chuyện gì?”

“Giống cái Nhân tộc này, có người nói có thể chất đồng dạng giống như Vương phi của Thân vương Ma Tộc, cùng y tiến hành thân mật, có thể tự thân tăng lên linh lực, thuộc hạ nghĩ.....” Nói tới chỗ này, Phong Lâm dừng một chút, tiếp tục nói, “Thuộc hạ nghĩ, nếu ngài có thể tiếp nhận y trở thành bầu bạn, như vậy linh lực của ngài tuyệt đối khôi phục, làm ít đạt hiệu quả nhiều.”

Nghe Phong Lâm nói xong, Du Lâm mắt sáng rực lên.

“Lại còn có chuyện tốt hơn thế sao,” đã như thế, ông phải thu phục vậy, “Phong Lâm, chuyện này người phải đi làm, phải mau chóng đem giống cái Nhân tộc mang tới trước mặt ta!”

“Dạ.” Thu được mệnh lệnh, Phong Lâm khom lưng cung kính đáp lại.

“Được rồi, người đi về trước đi.” Du Lâm có chút mệt mỏi xoa bóp huyết thái dương mình, hướng về phía thuộc hạ mình phát phát tay, ra hiệu đối phương rời đi.

Thấy Tinh Linh Hoàng mà mình sùng bái lộ ra vẻ mặt uể oải, Phong Lâm liền rời đi trước.

Du Lâm nhìn bóng lưng Phong Lâm rời đi, hơi nheo mắt lại, ánh mắt vui sướng hoàn toàn không chút nào che dấu.

Sẽ nhanh thôi, ông sẽ khôi phục thành Tinh Linh Hoàng cường đại, không, có lẽ sẽ càng cường đại hơn!

... * ...

Thời điểm Thường Cảnh tỉnh lại, Thiên Dịch cầm trong tay quyển sách bình thường, lật từng trang từng trang nghiêm túc xem.

Chớp chớp mắt, Thường Cảnh nhìn chăm chú, ơ, trong tay Thiên Dịch, không phải là quyển sách Hào thức đưa cho y có liên quan đến linh lực chữa trị hay sao?

Y cũng biết lần này mình ngủ rất lâu, bởi vì khi tỉnh lại, cảm giác tinh thần cả người rất thoải mái.

Duỗi duỗi người, đá đá chân, Thường Cảnh không ngủ được nữa, y trực tiếp vươn mình từ trên giường ngồi dậy.

Chiếc giường kéo kẹt một tiếng, tiếng vang này đã kinh động đến Thiên Dịch đang ngồi yên tĩnh đọc sách.

Vì thế, khi Thường Cảnh ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt Thiên Dịch nhìn mình, đó là ánh mắt kinh hãi cùng say đắm.

Nâng lên ngón tay mình, Thường Cảnh hướng về phía Tinh Linh trẻ tuổi ngoắc ngoắc tay, vẻ mặt cười lên vô tâm vô phách.

Thiên Dịch đi tới trước mặt Thường Cảnh, cúi đầu nhìn người ở trên giường giơ tay quay người cười khúc khích, ánh mắt ấm áp, cúi người xuống đem người ôm vào trong ngực mình.

“Hoan nghênh trở về, Tiểu Cảnh của ta.”

Một bên tai đỏ lên, Thường Cảnh nghe Thiên Dịch nói ôn nhu dịu dàng, thỏa mãn đến nỗi đôi mắt hơi nheo lại.

Đưa tay dùng sức ôm lấy Tinh Linh trẻ tuổi trước mặt, âm thanh Thường Cảnh còn có chút khàn khàn, “Anh đã trở về, Thiên Dịch.”

Dừng lại một chút, lại nói: “Xin lỗi, lại làm cậu lo lắng rồi.”

Thiên Dịch cố chấp đem người ôm vào trong ngực, bàn tay nhẹ nhàng vỗ lên sống lưng vợ mình, chậm rãi nói: “Không sao, chỉ cần em tỉnh lại là được rồi.”

Chờ đợi mãi mãi là thời gian dài đằng đẳng nhất.

Thiên Dịch nhớ lại thời điểm khi thấy vợ mình ngất xỉu lần đầu tiên, chính mình đã lo lắng chờ đợi, cảm giác sống một ngày bằng cả một năm..... Mà cứ hết một lần lại một lần như vậy, cậu phát hiện kỳ thật chính mình cũng có thể thật bình thản, chỉ cần đến ngày nào đó, vợ mình tỉnh dậy là được rồi.

Thường Cảnh phát hiện mình không nói nên lời, khóe mắt ẩm ướt dường như chực chờ chỉ muốn bật khóc!

Nhanh chóng dụi đi hai mắt của mình, Thường Cảnh từ trong ngực Thiên Dịch bò ra, có chút quần bách sờ lên bụng mình, “À thì, anh đói rồi.....”

—— cứ mỗi một lần tỉnh lại đều cảm thấy đói bụng, loại sinh hoạt này cứ như đang nuôi heo..... Khiến Thường Cảnh cho dù da mặt có dày cỡ nào, cũng cảm thấy mắc cỡ đến đỏ mặt.

Sau khi ăn uống no nê, Thường Cảnh vuốt cái bụng căng tròn của mình, lại nhìn thị trấn nhỏ đã khôi phục náo nhiệt, đáy mắt thỏa mãn vui mừng không cách nào che giấu.

Thế nhưng, trong đầu chợt nhớ tới ở bên trong khu rừng phát sinh một chuyện như vậy, khiến sắc mặt y biến đổi.

“Thiên Dịch, Betty cùng Tu Hòa thế nào rồi?” Y còn nhớ, trước khi mình hôn mê, Betty vì giúp y mà bị Bọ Phỉ xé mất cánh tay, mà Tu Hòa thì trúng độc ngất đi.

“Không chết được.” Thiên Dịch dừng lại, mới chậm chạp nói: “Tu Hòa dính độc đã được Bạch Tử dùng tinh thể cứu chữa, còn Ma tộc kia, đã được ca ca hấn mang về.”

“Như vậy à.” Thường Cảnh gật gật đầu, nói: “Thiên Dịch, chúng ta đi xem bọn họ một chút đi.”

“Không cần đi!” Thiên Dịch không chút nghĩ ngợi cự tuyệt.

“Tại sao, bọn họ đã cứu anh mà.” Thường Cảnh cho rằng Thiên Dịch đang ghen và có ý đồ muốn sở hữu, thế là chỉ biết mỉm cười, “Anh chỉ là Tiểu Cảnh của một mình Thiên Dịch thôi.”

Thiên Dịch biết rõ vợ mình hiểu lầm, cậu theo thói quen nhú mày thế nhưng nghĩ tới lời Thường Cảnh nói, liền giãn lông mày, “Kiều Hi sẽ không hoan nghênh chúng ta tới đâu.”

“Hả, tại sao?”

“..... Đệ đệ hấn, hiện đang hôn mê, sống chết chưa rõ.”

53. Chương 53

“Sao có thể!” Thường Cảnh kinh ngạc lên tiếng, y đột nhiên cất cao âm lượng khiến ánh mắt của những người khác hấp dẫn đến bàn bọn họ, cảm giác được ánh mắt những người chung quanh, lúc này Thường Cảnh mới đem âm lượng hạ xuống, nhỏ giọng hỏi: “Như thế nào lại hôn mê bất tỉnh, hấn là Ma tộc, không phải sẽ không bị bệnh độc Ôn Dịch thú xâm hại sao?”

“Nếu như không bị thương, Ma tộc sẽ không bị bệnh độc xâm hại.” Thiên Dịch nhìn vợ mình một chút, không hài lòng, thế nhưng vẫn nói ra nguyên nhân.

“Không phải nói tinh thể Bọ Phỉ có thể giải trừ bệnh độc sao?”

“Bạch Tử đã rời đi.” Thiên Dịch kéo tay Thường Cảnh, “Tiểu Cảnh, ngày hôm nay chúng ta cũng phải rời đi.”

“Không,” Thường Cảnh lắc đầu, lông mày nhú lên đầy suy tư, một lúc sau, chậm rãi nói: “Thiên Dịch, anh muốn đi cứu Betty.”

Betty lúc trước đã cứu y, y phải nên báo đáp lại.

“Tiểu Cảnh.....” Thiên Dịch ánh mắt phức tạp, “Hắn đối với em không có ý tốt.”

Quạt cường nhìn Thường Cảnh, Thiên Dịch kéo chặt tay vợ mình.

Chợt lên vầng trán Tinh Linh trẻ tuổi trước mặt, Thường Cảnh cười ha ha, “Đứa nhỏ ngốc, lúc trước đã nói rồi, anh chỉ có một mình cậu thôi.”

Thiên Dịch không nói lời nào, cậu yên lặng nhìn vợ mình, thấy đối phương cười lên rất thoải mái, khoe mắt hoa đào càng ngày càng diễm lệ, cả người đều tỏa ra khí chất đặc thù so với tướng mạo không tương xứng.....

Thiên Dịch ánh mắt rùng mình, trực tiếp đem đầu của đối phương nhét vào trong ngực mình.

Ánh mắt đảo qua nhìn nhóm giống đực trẻ tuổi đang ngồi bên cạnh, cảm giác lạnh lẽo này khiến người khác như rơi vào hầm băng.

Các giống đực khác biết điều hơn đem ánh mắt của mình thu về, mặc dù có chút không muốn, thế nhưng Tinh Linh trẻ tuổi bên người giống cái lại quá mức cường đại.

—— giống cái xinh đẹp vẫn còn rất nhiều, không thể chỉ vì giống cái này phải trả giá đánh đổi mạng sống.

Thiên Dịch nhìn những giống đực nhát gan không tự lượng sức nhòm ngó vợ mình, lại cúi đầu nhìn người vùi đầu vào trong ngực mình không một chút nào biết ‘chính mình là giống cái rất có mị lực’, thở dài thật sâu.

Một lúc sau.

Thiên Dịch vỗ lên người trong ngực, giọng nói bất đắc dĩ, “Tiểu Cảnh nếu muốn làm..... Thì cứ làm đi.”

Rất là bất đắc dĩ.

Biết rõ tính cách Thường Cảnh như vậy, Thiên Dịch không thể không một lần nữa đối với y thỏa hiệp.

—— cậu đồng ý, cứu Betty, cái tên gia hỏa dám dòm ngó vợ mình.

Có điều trước khi đi, Thiên Dịch đem người lôi trở về phòng, cậu có chuyện muốn nói, còn có, cậu muốn thảo luận một chút.

Ánh mắt trông mong nhìn Thiên Dịch ẩn mình ngồi trên ghế, Thường Cảnh cong môi, có chút bất đắc dĩ sờ lên hai tay đang nắm chặt bờ vai mình, “Anh không nói mình sẽ đi ngay lập tức.”

“Không phải điều này.” Thiên Dịch từ trong lòng ngực móc ra quyển sách Hào Dịch lúc trước đưa cho Thường Cảnh, nói: “Mấy ngày nay lúc Tiểu Cảnh ngủ, ta vẫn đang nghiên cứu quyển sách này, ta phát hiện, bên trong còn có điều bí ẩn.”

“Hả?!” Nghĩ đến mình não động quá lớn rồi, Thường Cảnh gãi đầu, bắt đầu cười ngây ngô, “Thiên Dịch đã phát hiện chuyện gì?”

Nói ra thật xấu hổ, Thường Cảnh còn chưa xem xong quyển sách này, chỉ tình cờ lật vài trang để xem, hầu như còn lại thì không đã động gì đến nó.

“Máu Tiểu Cảnh.”

Thường Cảnh ngẩn người, ngây ngốc nhìn Thiên Dịch.

“Hử? Máu của anh thì sao?”

Đột nhiên nhớ tới lần trước Bọ Phỉ không ngừng đề cập muốn máu mình còn có Bony khi ngửi thấy mùi máu y đáng vẻ dường như rất kích động..... Theo bản năng trừng to hai mắt, chắc không phải là những gì y đang nghĩ đi!

Lắc lắc đầu, ý nghĩ ấy vừa xuất hiện đã bị Thường Cảnh trực tiếp phủ định.

Bởi vì, đây căn bản không có khả năng!

“Thiên Dịch, cậu đừng nói cho anh biết, máu của anh có dị năng nha, cái này không có khoa học đâu.”

Mặc dù chuyện xuyên qua đối với bản thân đã là không khoa học rồi, thế nhưng Thường Cảnh tuyệt đối sẽ không tin bản thân sẽ mở ra được bàn tay vàng như thế này!

Tuyệt đối!

Bởi vì, đại thần xuyên qua làm sao lại ngó ngang đến y chứ.

Nhìn vợ mình dường như không thể tin nổi vẻ mặt như muốn nói đừng có gạt anh, cậu dừng một chút, mặt vô cảm tiếp tục nói: “Dòng máu của em rất đặc thù, còn nhớ ta trước đó vì sao lại thức tỉnh linh lực sớm không?”

“Không biết.” Lắc lắc đầu, Thường Cảnh thật sự không hiểu, vào lúc ấy, nước mắt của y nhỏ xuống trên người Thiên Dịch, sau đó Tinh Linh nhỏ bé liền bắt đầu lớn lên..... Chuyện như vậy, khiến y làm sao có thể minh bạch đây?

“Bởi vì, là do nước mắt Tiểu Cảnh.” Thiên Dịch tuy rằng đã sớm mơ hồ thấy chuyện này, thế nhưng sau đó Hào thúc đưa quyển sách cho vợ mình, liền minh bạch ngay.

“Cái gì!” Không ngừng xoa tay, Thường Cảnh liên tục lắc đầu, “Thiên Dịch cậu nghĩ sai rồi!”

“Không có sai, chính vì nước mắt Tiểu Cảnh, nên ta mới sớm thức tỉnh linh lực.....” Thấy người trước mặt kinh ngạc còn chưa hoàn hồn, Thiên Dịch lại nói tiếp: “Không chỉ nước mắt Tiểu Cảnh, còn có thân thể của em, đều có năng lực đặc biệt, mà dòng máu của em, có thể khiến cho người khác thoán thai hoán cốt, có thể khiến Linh Thú từ thú trở thành người.”

Những câu nói này, khiến Thường Cảnh cảm muốn rớt xuống đất.

Quá kinh dị rồi!

Như vậy có thể nói, khắp toàn thân y ngay cả sợi tóc, tất cả đều có năng lực thần kỳ..... Vậy y không phải trở thành động vật trong sách đỏ hay sao?

“.....”

“.....”

Ánh mắt hai người đối đầu nhau, thế nhưng Thường Cảnh rất nhanh rũ xuống mi mắt, có trời mới biết hiện tại trong đầu y quả thật như thiên nhân giao chiến!

Thiên Dịch nói những lời này, đối với y mà nói, tuyệt đối không phải tin tức tốt lành gì!

Nếu như linh lực chữa trị của mình thức tỉnh bị truyền ra bên ngoài, như vậy về sau y sẽ nghênh đón, tất cả các loại phiền phức không ngừng kéo về đây.

—— QAQ không cần đâu, y chỉ muốn cuộc sống của mình bình thường như bao người thôi!

Thiên Dịch yên lặng nhìn Thường Cảnh, khuôn mặt căng thẳng, đôi mắt không dám chớp nhìn chằm chằm

Thường Cảnh ngồi ở trước mặt mình không chút nào để ý đến mình.

—— thật không vui.

Thấy vợ không nhìn mình, cậu không thích cảm giác này tí nào.

“Tiểu Cảnh, ta sẽ bảo vệ em.”

Khi cậu biết rõ vợ mình không giống với những giống cái khác, Thiên Dịch liền minh bạch, sau này mình phải tiếp nhận khảo nghiệm này, tuyệt đối phải nghiêm túc.

Đặc biệt là sau sự kiện lần này —— thể chất Thường Cảnh được người người biết đến, thức tỉnh linh lực chữa trị cũng được tiết lộ.....

“Thiên Dịch.” Thường Cảnh mờ mịt.

Nguyên bản cho tới nay, chính mình đi tới thế giới này thì thôi, chỉ cần đơn giản sống sót là đủ rồi. Thế nhưng theo sự tình càng ngày càng phức tạp, y luôn có một loại cảm giác rất thần kỳ.

Luôn cảm thấy, sở dĩ y tới được nơi này, là có nguyên nhân.

Mà nguyên nhân này, y dần dần từng bước tiếp cận đến nó.

“Ta đây.”

“Anh cảm thấy rất bất an.....” Dựa đầu mình trên ngực Tinh Linh trẻ tuổi, y để cả người mình bao vây trong lòng ngực đối phương, ngửi được chỉ toàn mùi hơi thở đối phương, cảm giác như vậy, khiến Thường Cảnh tìm được một chút cảm giác an toàn.

Đem người ôm vào trong lòng ngực, Thiên Dịch vuốt nhẹ lên tóc vợ mình, nhẹ nhàng nói: “Ta vẫn luôn ở bên cạnh Tiểu Cảnh.”

Đột nhiên đa sầu đa cảm, khiến bầu không khí giữa hai người vô cùng tốt đẹp, trong lúc bất tri bất giác, bọn họ hôn nhau ngay tại chỗ.

Môi lưỡi tiếp xúc, Thường Cảnh mơ mơ màng màng nghĩ, chính mình càng ngày càng quen thuộc loại đụng chạm tương trợ nhau trong lúc hoạn nạn này.

Tựa vào lòng ngực Thiên Dịch, Thường Cảnh ngửa đầu, vươn cổ đưa miệng mình tiến đến trước mặt Thiên

Dịch khiến cho đối phương càng thân mật hơn.

Khoang miệng bị đối phương luồn đầu lưỡi liếm lộng, từ cảm cho đến mỗi chiếc răng..... Đầu lưỡi Thường Cảnh đã lúi đến tận bên trong, thế nhưng vẫn không chống đỡ được bị Thiên Dịch câu ra hấp thụ.

Kết thúc nụ hôn, Thường Cảnh thở hổn hển, y cảm giác như mình bị hôn dẫn đến đốt cháy lửa dục vọng, mà trong mắt Thiên Dịch, ánh mắt mê ly của vợ mình trong lúc này, gò má đỏ chót, môi bị cắn đến sưng lên..... Đáng vẻ như vậy, quả thực khiến người ta rất muốn làm chuyện xấu!

Thiên Dịch ánh mắt tối sầm lại, cuối cùng thở dài một hơi, nâng mặt vợ mình lên gặm cắn một hồi, gặm cắn đến nỗi khi người trong lòng ngực ý thức dần dần rơi vào mơ hồ, mới hài lòng thả người ra.

“Tiểu Cảnh, ta thật muốn mau chóng nhanh lớn lên.”

“Thiên Dịch chẳng mấy chốc sẽ lớn lên.” Thường Cảnh mặt đỏ bừng, y không biết mình đã ngồi vào trong lòng ngực Thiên Dịch tự khi nào, mà chỗ đó của Thiên Dịch, đã bắt đầu thức tỉnh, lúc này dương vật đang chống đỡ trên mông y, đáng vẻ như đang diều võ giường oai.....

Rõ ràng vẫn còn chưa thành niên, thế nhưng chỗ đó tại sao có thể lớn đến như vậy..... Cái này không khoa học tí nào!

Thường Cảnh cảm giác cả người mình nóng đến nỗi có thể luộc được cả trứng gà, xấu hổ cực cực, muốn rời xa cái thứ không khoa học càng xa càng tốt.

Bị vợ trong lòng ngực cứ làm bốc lên dục vọng không thể tiêu tan, đã vậy còn ọ tới ọ lui, Thiên Dịch mặt tối sầm, đối Thường Cảnh gầm nhẹ: “Đừng nhúc nhích!”

Giật mình, Thường Cảnh trong nháy mắt không di chuyển, ngược mắt lên nhìn Thiên Dịch.

Thiên Dịch nhần nhện cực khổ, “Tiểu Cảnh, trước tiên em hãy xuống khỏi người ta đi.”

Thường Cảnh nghe xong, liền vui vẻ đứng thẳng thân thể mình, rời xa Thiên Dịch sắc mặt không tốt cùng với thứ không khoa học kia.....

“Khụ khụ.” Thường Cảnh con người đảo một vòng, sau đó xoay người, quay lưng về hướng Thiên Dịch, “Cái kia, cậu tự mình giải quyết, trước tiên anh đi ra bên ngoài chờ cậu.”

Tay mát lạnh lẹ giữ chặt tay Thường Cảnh, Thiên Dịch đem người ấn ngồi trên ghế, hướng về y đặt quyền sách vào trong lòng ngực, sau đó mới đứng lên, hướng tới buồng trong mà đi.

“Không cần đi ra ngoài, ta sẽ vào trong.”

“.....” Quá mắc cỡ, ở cùng một không gian lại cảm nhận người khác đang ảo tưởng YY chính mình, Thường Cảnh giương mắt lên, vẻ rối rắm hiện lên thấy rõ.

Có điều y cũng không rối rắm được bao lâu, đã thấy Thiên Dịch giải quyết xong đang hướng về y đi tới.

“Hử!” Thế là, Thường Cảnh chớp mắt, nghi ngờ nói: “Xong rồi.”

Thiên Dịch mặt tối sầm.

Thường Cảnh: “.....”

Không muốn chết lại tự tìm đường chết!

Vì thế, Thường Cảnh rất nhanh liền biết cái gì gọi là họa từ miệng mà ra..... Y bị Thiên Dịch gặm tới gặm lui, miệng bị gặm đến nỗi không cách nào có thể gặp người, nếu không phải bởi vì đối phương còn chưa thành niên, y sẽ vô cùng hoài nghi liệu mình có thể lên được không.

Cuối cùng của cuối cùng, thời gian bọn họ ở trong phòng rất lâu, đến gần chạng vạng, mới từ trong phòng đi ra.

Ông chủ khách sạn thoáng liếc mắt nhìn môi Thường Cảnh sưng đỏ, não động đã có chuyện gì đó xảy ra trong phòng, vì thế hướng ánh mắt quái dị nhìn về phía Thiên Dịch, như là đang nói: Còn chưa có thành niên mà đã hung hăng thế này rồi.....

Thường Cảnh bị ông chủ nhìn thấy cảm thấy cả người không được ổn.

Vì thế liền quỳnh quáng, kéo tay Thiên Dịch một đường chạy từ đại sảnh chạy đến trước cửa nhà Betty cùng Kiều Hi.

Nhìn ngôi nhà trước mặt không lớn không nhỏ, cửa lớn không có gì đặc sắc, tiến lên một bước, Thường Cảnh gõ cửa.

Trong chốc lát, đã có người tới mở cửa.

Mở cửa chính là một tên Ma tộc, không còn trẻ, cũng không đến nỗi quá già, ánh mắt ông sáng quắc nhìn chăm chăm bọn Thường Cảnh, đây cảnh giác.

“Các người là ai, tới đây làm gì?”

54. Chương 54

Cảnh giác với người lạ đến đây, Thiên Dịch và Thường Cảnh cũng cảm thấy đây là chuyện bình thường.

“Chúng tôi đến đây tìm Kiều Hi.” Suy tư một lúc, Thường Cảnh nói ra tên này, bởi vì bây giờ Betty đang hôn mê, bọn họ nếu muốn tìm người, cũng chỉ có thể tìm Kiều Hi.

“Cậu chủ nhà tôi không tiếp khách.” Người đến dứt lời xong liền muốn đóng cửa.

Thường Cảnh vội vã ngăn lại, “Ày, chờ một chút.”

Tên hạ nhân Ma tộc kia ánh mắt khôi phục cảnh giác, quát lớn nói: “Các người đến cùng là từ đâu tới?”

“Xin ông đi nói với Kiều Hi, Thiên Dịch cùng Thường Cảnh đến thăm.” Tên hạ nhân Ma tộc này đã hoảng sợ rồi, trên mặt Thường Cảnh nở nụ cười nhạt, độ cong khóe miệng cũng vừa đủ, ánh mắt y ôn hòa, xác thật y cũng không phải là người xấu, huống chi, y chỉ là một tên giống cái.

Ngờ vực, nhìn lướt qua Thường Cảnh, lại nhìn Thiên Dịch đứng phía sau Thường Cảnh, cuối cùng cũng coi như là có gặt đầu, biểu thị đồng ý đi thông báo.

Thiên Dịch nắm tay Thường Cảnh, cùng y đứng đợi người kia trở về. Thường Cảnh lúc đang tán gẫu ánh mắt nhìn xung quanh, y phát hiện nơi này, là một địa phương thật sự hẻo lánh.

Xung quanh không có cửa hàng nào, ngay cả tiệm bán vàng bạc cũng không có, chỉ có duy nhất, chính là mấy người bán hàng rong thưa thớt hai bên đường, nhìn dáng vẻ của họ, vẫn có thể cho là nhân nhả.

Chỉ trong chốc lát, tên hạ nhân Ma tộc có chút già nua trở về, đầu tiên ông nhìn chằm chằm Thường Cảnh một lúc, lúc này mới nhỏ giọng lầm bầm gì đó mời hai người đi vào, dáng vẻ kia, thật sự không cam tâm tình nguyện cho lắm.

Thường Cảnh thính lực nghe không tốt, nên không nghe được tên hạ nhân dẫn đường lầm bầm câu gì, có điều cũng không có nghĩa rằng Thiên Dịch không nghe thấy.

Hai lỗ tai nhon hoắt giật giật, đáy mắt hiện lên tia tức giận, nắm lấy tay vợ mình chặt hơn chút.

Bất quá đối phương cũng chỉ nói là không tin vợ mình có thể chữa trị cho cậu chủ Betty mà thôi, Thiên

Dịch tuy rằng không thích, nhưng không đến nỗi làm lớn chuyện.

Đưa người đến trước mặt Kiều Hi, tên hạ nhân kia liền cáo lui.

Kiều Hi nhìn giống cái Nhân tộc đã hoàn toàn khôi phục tinh thần, khoe miệng nỗ lực giương lên chút ý cười, hẳn để Thường Cảnh cùng Thiên Dịch ngồi vào chỗ, chính mình thì đi lấy nước trà đưa cho họ.

Ma tộc trước mặt đã có chút tiêu tụy, đại khái bởi vì em trai ruột của mình vẫn còn hôn mê, nên tinh thần bất luận có như thế nào cũng đều không tốt.

Nhìn Thường Cảnh cùng Thiên Dịch nhàn nhã thưởng thức trà, Kiều Hi nhú mày, hai tay đặt trên đùi nắm lấy thật chặt, hẳn đã chờ một lúc, quyết định không thể chờ đợi đối phương mở miệng nữa.

“Hai vị đến tìm Kiều Hi, là có chuyện gì?” Kiều Hi ánh mắt có chút ước ao, “Vì Betty mà đến?”

Thời gian ban đầu, khi Bạch Tử chưa rời đi, bệnh trạng của Betty vẫn chưa biểu hiện ra, chỉ duy nhất biểu hiện ra bên ngoài, chính là mất đi một cánh tay mà thôi, thế cho nên Betty cùng Kiều Hi cũng không làm lớn chuyện gì, bởi vì khi ra tay giúp đỡ Thường Cảnh, cũng không phải là bị bức bách mà là do hãn tự nguyện.

Thế nhưng, sau khi Bạch Tử rời đi, Betty liền bắt đầu biểu hiện bị trúng độc.

Thời điểm bắt đầu, cả người không còn chút sức lực nào, rồi sau đó, dẫn đến hôn mê bất tỉnh, cả người cũng từ từ dần trở nên cứng ngắc, mà năng lực trong cơ thể, hoàn toàn không thể dùng được —— bởi vì tĩnh mạch đã bị phong tỏa, linh khí bao bọc trong người, hoàn toàn mất đi tác dụng.

Betty bị biến thành như vậy, Kiều Hi vẫn không hiểu nguyên nhân là vì sao, thế nhưng một ngày nào đó, trong lúc vô tình hắn đọc một quyển sách, ở phía trên viết bệnh trạng giống hệt như em trai ruột hắn đang bị, hắn mới biết rõ ràng nguyên nhân.

Vì thế, đành liều mạng.

Kiều Hi đương nhiên tìm tới Thiên Dịch.

Thế nhưng vào lúc ấy Thường Cảnh còn đang ngủ say, Thiên Dịch thấy Kiều Hi không suy nghĩ gì, như muốn nhào đến trên giường lay tỉnh vợ mình đang chìm vào trạng thái ngủ say, khiến ông chủ Ma tộc phải mời đối phương rời đi.

Đến tận bây giờ, Kiều Hi nổi giận đùng đùng tìm Thiên Dịch năm, sáu lần, thế nhưng đều không ngoại lệ, mỗi lần đều bị đuổi về.

Kiều Hi tuy rằng không quá yếu, thế nhưng vẫn không có cách nào chống lại Thiên Dịch, đặc biệt là sau chiến dịch Bọ Phỉ kia, đương nhiên, Thiên Dịch linh lực bản thân tăng lên không ít, hơn nữa đối với sức mạnh tự nhiên lực khổng lồ càng thuận buồm xuôi gió.

Ba lần bốn lượt thất bại, Kiêu Hi biết rõ, chính mình không phải là đối thủ Thiên Dịch, không thể làm gì khác hơn là về nhà, khước từ mọi cuộc gặp gỡ, mỗi ngày vùi đầu trong thư viện, hi vọng tìm ra phương pháp cứu chữa đệ đệ mình.

Mãi cho đến ngày hôm nay, thời điểm hắn nghe được hạ nhân đến đây báo cáo, cho rằng chỉ là một trò đùa dai, nhưng không nghĩ tới đúng là con Tinh Linh trẻ tuổi kia cùng tên giống cái Nhân tộc.

Thiên Dịch nghe xong lời Kiêu Hi, dừng động tác trên tay mình, giương mắt lên nhìn Ma tộc ngồi trước mặt mình, nheo mắt lại – cậu thật không muốn vợ mình chỉ nghĩ đến những giống đực khác, thế là liền mặc kệ Kiêu Hi hay là Betty, nhìn chỉ càng thêm chúm chím.

Kiều Hi cẩn thận quan sát vẻ mặt hai người, phát hiện đối phương tuy rằng có mình ở đây nhưng vẫn không biểu hiện ra dáng vẻ gì, thân thể không tự giác có khuynh hướng hướng về phía trước, lo lắng nói: “Ta biết cậu có thể cứu Betty, van xin cậu, dù sao Betty đã từng cứu cậu một lần.”

Thường Cảnh buông ly trà trên tay xuống, nhìn giống đực Ma tộc như muốn tiến đến trước mặt mình, tự động tự giác lui về phía sau, y vẫn chưa quen có người áp sát đến gần mình.

Chờ lùi đến khoảng cách an toàn, Thường Cảnh mới nói ra mục đích chuyến đi này: “Chúng tôi vốn dĩ đến đây là để cứu Betty.”

Dừng một chút, Thường Cảnh còn nói: “Hơn nữa tôi vô cùng cảm ơn anh ấy ngay lúc đó đã ra tay cứu trợ,” nói tới chỗ này, biểu tình y thu lại, “Thật xin lỗi, đã làm tổn thương cánh tay anh ấy, nếu không đã không trúng bệnh độc của Ôn Dịch thú.”

Thường Cảnh nói mấy câu, Kiêu Hi vốn có chút thất vọng ánh mắt trong nháy mắt trở nên sáng trưng, hắn kích động đứng lên, mặt mày có chút hồng hồng.

“Cảm ơn cậu, cậu là một giống cái ưu tú.” Kích động qua đi, Kiêu Hi khôi phục lại trầm ổn, hắn đối với Thường Cảnh đưa ra một cái lễ thân sĩ, sau đó mới đứng thẳng eo, nói: “Ngay bây giờ có thể nhìn Betty không? Bệnh trạng của nó, đã càng ngày càng nghiêm trọng.”

Cũng may Betty là Ma tộc, nếu là những chủng tộc khác, vào lúc này, đã sớm chết qua không biết bao nhiêu lần.

Thiên Dịch bất động thanh sắc kéo Thường Cảnh đến bên cạnh mình, phía sau ôm lấy eo vợ mình, ôm lấy vợ vào trong ngực mình mở miệng: “Người dẫn đường.”

Ngẩng đầu nhìn giống đực trẻ tuổi ôm lấy chính mình, Thường Cảnh hơi kinh ngạc: “Thiên Dịch?”

Thiên Dịch liếc Thường Cảnh, bất mãn nói: “Sớm làm cho xong chuyện này, chúng ta có thể sớm chút rồi đi, Tiểu Cảnh, chúng ta trở về thôn đi.”

Ở bên ngoài quá nguy hiểm, mỗi người đều đang nhòm ngó vợ cậu, vẫn là nên trở về làng cho an toàn, tuy rằng trong thôn có tên gia hỏa Rohan, có điều Thiên Dịch cũng không còn e ngại nữa, trải qua gần một năm tôi luyện, cậu đã sớm mạnh mẽ hơn so với các giống đực Tinh Linh khác không biết bao nhiêu lần.

Huống hồ, cậu chỉ còn gần một năm nữa thôi là đã thành niên.

Ngay lập tức là có thể đem Thường Cảnh tiến vào cửa, danh chính ngôn thuận trở thành vợ mình..... Thuận tiện, còn có thể làm chuyện sinh bảo bảo.

Cậu nên chuẩn bị thật tốt thật cẩn thận mới được.

“Ừm, cũng tốt.” Luôn cảm thấy nếu muốn sống một cuộc sống bình thường, vẫn là nên trở lại địa phương ban đầu kia là được rồi, Thường Cảnh cũng không phản đối, đồng ý với suy nghĩ của Thiên Dịch.

Chỉ là hiện tại hai người, còn chưa ý thức được, tình huống bây giờ đã không còn có thể để bọn họ khống chế được, hiện tại có quá nhiều người đang tìm bọn họ, không đúng, chính xác là chỉ tìm Thường Cảnh —— mà hai người họ cũng không có cách nào nhân nhả như lúc bắt đầu nữa.

Dù sao, thể chất Thường Cảnh, khiến quá nhiều người đổ mắt, vì bản thân mình mà muốn chiếm lấy.

Đi theo phía sau Kiều Hi, bọn họ đi tới trước giường Betty.

Thường Cảnh nhìn thoáng qua sắc mặt Betty cùng với tình huống thân thể, lại nhìn thấy cánh tay cụt kia, đáy mắt dâng lên một mặt áy náy.

“Anh cứ yên tâm, hiện tại tôi sẽ chữa trị cho anh ấy.”

“Có thật không?”

“Yên tâm, cái này không nghiêm trọng lắm.” Linh lực chữa trị trên thực tế có thể cải tử hồi sinh, thể nhưng muốn làm như vậy, thì phải tiêu hao rất lớn, Thiên Dịch sẽ không đồng ý.

Vì lẽ đó cho đến tận ngày nay, Thường Cảnh cũng chưa xem đến phần nội dung quyền sách Hào Dịch tặng cho y nói về việc liên quan đến linh lực chữa trị có tác dụng cải tử hồi sinh.

Thường Cảnh rất nhanh liền đem bệnh độc trong cơ thể Betty tiêu diệt sạch sẽ, mở mắt ra, y lùi về sau một bước an tâm tựa trong lòng ngực Thiên Dịch, có chút suy yếu nhìn về phía Kiều Hi, ôn thanh nói: “Xong rồi, không lâu sau anh ấy sẽ tỉnh lại, chúng tôi nên rời đi trước.”

Kiều Hi vốn còn muốn giữ lại, hoặc phải nói là muốn chờ đến khi đệ đệ mình sau khi tỉnh lại rồi mới cho rời đi, thế nhưng đối đầu hai mắt Tinh Linh trẻ tuổi, lời còn chưa thốt ra khỏi miệng liền đổi thành: “Cứ như vậy đi, hi vọng lần sau còn được nhìn thấy cậu.”

Chậm rãi chớp mắt, Thường Cảnh cười khẽ, “Ừ, hi vọng vậy.”

Kiều Hi nhìn bóng lưng hai người tương hiệp rời đi, vì đệ đệ chính mình không công hi sinh cả một cánh tay mà thở dài một hơi.

Có điều Kiều Hi không biết chính là, Betty đây là nhờ họa được phúc, Thường Cảnh không ngừng đem bệnh độc trong cơ thể tiêu diệt hết, còn để năng lực của hắn tăng lên không dưới một bậc.

.....

Hai người rời khỏi phủ đệ Ma tộc, vẫn chưa muốn trở về khách điểm, mà trực tiếp gọi Kỵ Hành thú, một đường hướng về phương đông tiếp tục đi tới, dù sao vật dụng của bọn họ đều đặt ở trên người mình, trở lại khách điểm cũng không có chuyện gì làm.

Bony vất chân lên cổ vui vẻ chạy đi, Thường Cảnh ngồi trên người nó có chút buồn ngủ, tự động tự giác tiến vào trong lòng ngực Tinh Linh trẻ tuổi, Thường Cảnh đơn giản nhắm mắt lại bắt đầu dưỡng thần.

Trên bầu trời mặt trời treo cao chỉ còn dư lại một nửa, nửa bên còn lại đã hạ xuống dưới đường chân trời, bầu trời từ từ trở nên u ám, ngay lập tức sẽ biến thành tối đen.

Vốn dĩ rừng cây sinh ý dạt dào cũng bắt đầu trở nên âm u khủng bố, nếu đã không còn ánh sáng, những con linh thú cấp thấp sẽ đi qua lại cánh rừng, không còn an toàn, trên thực tế, phải xem đây là địa phương rất nguy hiểm.

Kỵ Hành thú chở người khế ước cùng bầu bạn người khế ước, một đường vất chân lên cổ chạy tốc độ cực nhanh, cuối cùng cũng coi như là trước lúc trời tối, tìm tới một sơn động bằng phẳng.

Chân lép xẹp lép xẹp, Bony đem hai người trên lưng mình thả xuống, sau đó vui vẻ chạy vào bên trong hang núi, đông nhìn tây nhìn, sau khi xác định không có linh thú cấp thấp, lúc này mới ra vẻ làm nũng đi tới trước mặt Thiên Dịch, nói cho hai người biết rằng có thể đi vào.

Thường Cảnh nhìn dáng vẻ Bony ngoan ngoãn, mở to hai mắt, có chút khó có thể tin được.

Bony ngượng ngừng xem xét Thường Cảnh một chút, lúc này mới biết nữ nói: “Cái kia, ngô cảm ơn nữ.”

“.....” Khóe miệng giật giật, trước mặt Kỵ Hành thú xuân manh y vẫn là không quen.

“Nè, tuy rằng nữ lần này cứu ngô một lần, nhưng không có nghĩa là ngô thừa nhận nữ đâu, nữ ở trong mắt ngô, vẫn là giống cái Nhân tộc không có gì khác!”

Nói xong, liền ngoảnh đít quay về hướng Thường Cảnh, cái đuôi còn sung sướng vẫy qua vẫy lại.

“.....” Thường Cảnh nghĩ, hết ngô rồi lại nữ, thật đúng là làm cho người ta khó chịu muốn chết.

Vẫn không nói gì, có điều Bony hoạt bát ngơ ngác bộ dáng xuân ngốc, đúng là để dọc đường đi Thường Cảnh không có quá nhiều tinh thần nâng khóe miệng, nở nụ cười.

55. Chương 55

Hai người một thú ở bên trong thạch động nghỉ ngơi cả một buổi tối, sáng sớm hôm sau, liền đứng dậy chuẩn bị xong xuôi tiếp tục xuất phát ——

Không biết có phải là do họ hiểu nhau ăn ý hay không, Thiên Dịch cùng Thường Cảnh cho rằng, bọn họ không nên ở trên đường lưu lại quá lâu, phải nhanh một chút trở lại tiểu sơn thôn, bằng không..... Nếu không sẽ như thế nào, bọn họ cũng không biết, thế nhưng có một loại cảm giác, thúc giục bọn họ nhanh chóng rời đi, nhanh hơn chút nữa.

Kỵ Hành thú luôn luôn lười biếng cũng bị người khế ước cảm hóa tâm tình, một đường vất chân lên cổ chạy rất là sung sướng, gần như là muốn đi cả một chặng đường dài ngàn dặm.

Từ hướng tây đến hướng đông, Kỵ Hành thú tận hết sức lực nhanh chóng chạy nhanh, bọn họ chỉ trong vòng nửa tháng ngắn ngủi, đã trở lại Bình Thành, so với lúc trước đi cùng Bỉ Nặc tiết kiệm thời gian đến một nửa.

Bình Thành vẫn đối với bọn họ lúc rời đi cũng không có gì khác biệt quá lớn, phi thường náo nhiệt, trên đường mọi người đi lại, nối liền không dứt.

Thường Cảnh không kịp nhìn, nhìn cái này rồi lại nhìn cái kia, như người hiếu kỳ nhìn thấy bảo vật..... Cứ một đường đi như vậy bọn họ trước tiên tìm một khách điểm ở trọ.

Tìm được chỗ nghỉ ngơi tại địa phương này, Thường Cảnh trở về phòng sau đó liền ngã xuống giường không muốn dậy, mấy ngày nay đi cả ngày lẫn đêm, tuy rằng đều ngồi trên người Bony, thế nhưng y cũng cảm

thấy có chút mệt mỏi, tổng kết lại một câu, chính là thân thể trạch nam không thể chịu đựng nổi.

Tự động tự giác để đầu cọ lên cái giường mềm mại, Thường Cảnh cảm nhận cơn buồn ngủ bắt đầu lũ lượt đến..... Ừm, buồn ngủ quá đi. Đôi mắt chớp chớp, sau đó tốc độ chớp càng ngày càng chậm, cuối cùng chỉ còn lại tiếng hít thở vững vàng vang lên —— Thường Cảnh ngủ rồi.

Thiên Dịch nhìn vợ mình nửa điểm hình tượng cũng không có nằm ở trên giường tư thế hình chữ đại đã chìm vào giấc ngủ, khẽ cười đi tới trước giường, cúi đầu tỉ mỉ nhìn giống cái Nhân tộc bất tri bất giác đã ở chung sắp gần một năm.

—— đây là chính vợ mà cậu đã mua được!

Thiên Dịch khuôn mặt tuần mỹ thanh tú lộ ra nụ cười ngu ngơ, cậu vươn tay ở trên bụng Thường Cảnh chọt chọt, có thể cảm nhận chỗ đó vô cùng mềm mại, nhếch miệng, biểu hiện tâm tình mình hiện giờ rất sung sướng.

Lộp cộp lộp cộp, cộp cộp cộp ——

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân chình tề, đánh gãy Thiên Dịch nhìn chằm chằm vợ mình ngủ ngon đến nỗi còn ngáy khò khò.

Lông mày hơi nhíu, Thiên Dịch vươn tay biến ra tấm màn mỏng trong suốt, đem người đang ngủ trên giường ngăn cách với bên ngoài, lại đưa tay đem tư thế vợ mình sắp xếp thành bộ dáng ngủ say tự nhiên, rồi đắp chăn lên, lúc này mới đi ra cửa phòng, dự định nhìn ra bên ngoài xem sao.

Ở ngoài cửa.

Phong Lâm chấp tay, đứng ở cửa, vẻ mặt hồ hững, “Xác định đang ở bên trong?”

Đứng ở trước mặt hần thuộc hạ Long Lâm cung kính trả lời: “Dạ đúng, Phong Lâm đại nhân, người của thuộc hạ tận mắt thấy Tinh Linh trẻ tuổi dẫn theo giống cái Nhân tộc kia tiến vào khách điểm này.”

“Ừ,” Phong Lâm mệnh lệnh đám Tinh Linh cường tráng phía sau, “Các ngươi đều lui về phía sau một chút, không cần xông tới chúng ta chỉ muốn mời khách mời.”

“Dạ!” Ngẩng cao đầu chình tề trả lời, tiếp đó là tiếng nhịp bước lui về phía sau.

Nhìn thủ hạ mình đã lui tới một khoảng cách an toàn, lúc này Phong Lâm mới chỉnh lại vạt áo, sau đó về mặt hồ hững gõ lên cửa phòng ——

Vừa đúng lúc này, cửa từ bên trong mở ra, Thiên Dịch khuôn mặt tinh xảo hiện ra.

Phong Lâm nhìn Tinh Linh trẻ tuổi gần trong gang tấc, khụ một tiếng, lập tức lùi về sau một bước, tầm mắt dừng ở trên người Thiên Dịch đánh giá trên dưới, nói: “Người chính là Tinh Linh đã dẫn theo giống cái Nhân tộc?”

Thiên Dịch không hề trả lời Phong Lâm, mà là nhìn lướt qua Tinh Linh trước mặt, trong lòng đánh giá sự chênh lệch giữa đối phương cùng mình, phát hiện chính mình so với đối phương vẫn còn yếu, liền có chút buồn bực.

“Các người là ai?” Thiên Dịch dấy mắt đầy cảnh giác.

Long Lâm trừng mắt nhìn Thiên Dịch, tựa hồ như muốn nói cái Tinh Linh vị thành niên này đúng là không có mắt, lớn giọng trách móc nói: “Chúng ta là người Phụng Linh Đường, vị này chính là Đường chủ Phụng Linh Đường.”

“Ồ.” Nghe vậy, Thiên Dịch chỉ nhàn nhạt đáp lại một câu.

Thật may mắn chính là lúc vợ mình ngủ say cậu đã dùng hương liệu có thành phần an thần rải đầy vào phòng, nên lúc này mới không bị đánh thức.

“Người!” Long Lâm nổi giận, hần sùng bái nhất chính là Tinh Linh Hoàng, mà Đường chủ Phụng Linh Đường đương nhiên là người mà hần sùng bái thứ hai, nhưng Thiên Dịch này lại không mẫn không nhạt đáp lại, thật sự khiến hần không thể không tức giận, vừa muốn tiếp tục nói gì đó, thế nhưng đã bị chính người lãnh đạo trực tiếp liếc mắt nhìn, liền ngoan ngoãn lui trở về.

“Long Lâm.” Phong Lâm mở miệng, âm thanh bình thản, hần đỏ mặt tía tai nhìn thuộc hạ mình, đem tầm mắt một lần nữa nhìn trên người Tinh Linh trẻ tuổi cao bằng hần.

“Cái vị giống cái Nhân tộc ở cùng người kia hiện tại có ở bên trong không? Có thể mời y ra đây chúng ta cùng nhau bàn chuyện?” Thái độ Phong Lâm cũng còn xem như là hữu hảo, lễ nghi làm đúng nơi đúng lúc.

Chỉ có điều, Thiên Dịch cũng không có tâm tình xem trọng Phong Lâm, trong mắt cậu vẫn chứa đầy cảnh giác nhìn đối phương, không nói một lời.

“.....”

“.....”

Một lúc sau, Phong Lâm cũng không muốn mang mặt nạ nguy trang thêm nữa, trực tiếp xé ra, đem ý tưởng chân thật nhất của mình bại lộ trước mặt Thiên Dịch.

“Người ngăn không được chúng ta.” Phong Lâm nhìn Thiên Dịch, từng câu từng chữ nói.

“Ta sẽ làm được.” Thiên Dịch âm thanh rất bình thản, dường như đang đối mặt với chính mình, không phải là kẻ địch mạnh hơn mình gấp đôi.

“Người không thắng được ta.” Phong Lâm vô đoán nói, “Cho dù người thắng được ta, người cũng không thể nào mang theo tên giống cái thoát khỏi nhiều nhân thủ an toàn mà rời đi.”

“Không thử một lần, người làm sao có thể vô đoán như vậy?” Thiên Dịch thái độ rất kiên định.

Phong Lâm nhìn về phía Thiên Dịch ánh mắt lộ ra tán thưởng: “Tuy rằng người còn vị thành niên, thế nhưng ta khâm phục dũng khí cùng ý chí của người.”

Thiên Dịch ngay ở trước mặt Phong Lâm, gọi ra Kỵ Hành thú Bony, kêu nó đi bảo vệ Thường Cảnh ngủ say.

“Kỵ Hành thú?” Phong Lâm nhướng mày.

Thiên Dịch không trả lời hắn, mà là sau khi Kỵ Hành thú xuất hiện, nhấc chân lên, đi ra cửa, sau khi đóng lại cửa phòng, lúc này mới nhìn Phong Lâm một chút, lời ít mà ý nhiều: “Đi bên ngoài.”

Gật gật đầu, Phong Lâm đồng ý, có điều hắn liếc mắt nhìn vị trí cửa phòng, trong ánh mắt, có chút ý vị thâm trường.

.....

Phía trước khách điểm rất trống trải, Phong Lâm kêu gọi các thuộc hạ Tinh Linh chủ động tạo thành một vòng tròn, ngăn cách đám người bên ngoài bởi vì hiếu kỳ mà ánh mắt ngó dáo dác vào đây, ở bên trong vòng tròn, Thiên Dịch cùng Phong Lâm đứng đối diện nhau.

“Nếu như người thua, ta sẽ mang tên giống cái kia đi.”

“Cho dù thua, ta cũng không để cho người dẫn Tiểu Cảnh đi.” Thiên Dịch ánh mắt rất kiên định, cậu không nắm chắc mấy phần có thể thắng, thế nhưng khi này, cũng đã nói cho Kỵ Hành thú, nếu như trong vòng nửa canh giờ mà cậu không thể quay trở lại, phải mang Thường Cảnh rời đi ngay.

Mệnh lệnh của người khế ước phạm làm khế ước thú là phải nghe, thế là nó đồng ý.

Chính bởi vì có Kỵ Hành thú, nên Thiên Dịch mới yên tâm cùng Phong Lâm đi xuống dưới đây.

Cả hai người đều không ai động, mà là nhìn kỹ đối phương, thế nhưng chỉ cần đối phương xuất thủ trước, như vậy tuyệt đối sẽ không phải là người dễ dàng thắng thế.

Im lặng.

Mãi cho đến khi Thiên Dịch cảm nhận được một cơn gió thổi qua, tay cậu liền ngưng tụ phong hệ linh lực, dần dần ra tay công kích.

Phong Lâm thấy thế, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, tuy rằng năng lực vừa đủ, thế nhưng tính nhẫn nại vẫn không được. Giơ lên cánh tay, Phong Lâm dễ dàng hóa giải phong hệ linh lực mạnh mẽ kia.

Thiên Dịch đương nhiên biết rõ chính mình không thể dễ dàng đánh bại Phong Lâm, ngược lại, đối phương nếu như muốn đánh bại chính cậu, không cần dùng quá nhiều tinh lực, vì thế cậu chỉ có thể đánh đòn phủ đầu. Sau khi công kích bằng phong hệ linh lực, Thiên Dịch biến ra kiếm ánh sáng, nhanh chóng nhảy tới hướng về phía Phong Lâm, đem tốc độ tăng đến mức cao nhất, thế nhưng ở trong mắt Phong Lâm, động tác này cứ như thước phim quay chậm vậy, đỡ được kiếm ánh sáng, dễ như trở bàn tay.

Lần công kích thứ hai bị ngăn lại, Thiên Dịch vẫn không hề từ bỏ, tiếp đó là làn sóng công kích lần thứ ba.

Phong Lâm rất bình tĩnh, thậm chí khóe miệng nở chút ý cười, đây không phải là xem thường Thiên Dịch, mà là đối với tri kỷ nhưng nhớ, thế thì đã sao, bọn họ bất luận có làm sao cũng không có cách nào trở thành bằng hữu, khả năng duy nhất, chỉ có thể là, mối quan hệ thù địch.

Lần công kích thứ ba, Thiên Dịch vẫn thất bại.

Lui về vị trí ban đầu, Thiên Dịch ánh mắt vẫn rất bình thản, không bởi vì ba lần công kích thất bại mà tỏ ra lo lắng căng thẳng, cậu tay cầm kiếm ánh sáng, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Tinh Linh cường đại chỉ cách mình khoảng trăm mét.

Phong Lâm đối đầu ánh mắt Thiên Dịch, thở dài một hơi, hắn vẫn chưa hề từ bỏ dùng phương pháp ôn hòa nhất muốn dẫn theo Thường Cảnh — chính là phải thuyết phục Tinh Linh trẻ tuổi trước mặt.

“Người còn chưa thành niên, giống cái có nhiều như vậy, tội gì phải chuyên tâm với tên kia làm gì?”

“Bởi vì trên thế giới, cũng không còn Tiểu Cảnh thứ hai.”

Thiên Dịch như một tảng đá cứng rắn, bất luận Phong Lâm nói cái gì, dùng sức mạnh hay ôn hòa, vẫn là mềm không được cứng không xong chết sống không hé miệng.

Sự kiên nhẫn đến cuối cùng cũng bị mài mòn sạch sẽ.

Thế là, Phong Lâm thu lại dáng vẻ bình thản, cả người đứng thẳng, ánh mắt hần sáng quắc, nhìn chăm chú vào Thiên Dịch như nhìn một đối thủ đang sánh vai cùng hắn.

“Nếu đã như vậy, ta sẽ không hạ thủ lưu tình.”

Hắn giết không chết Thiên Dịch, thế nhưng có thể đánh tan linh lực Thiên Dịch —— Tinh Linh năng lực cường đại có thể đánh bay đi linh lực thân thể của Tinh Linh yếu hơn mình, đối với Địa Quốc xem trọng cường giả vì tôn mà nói, Tinh Linh mất đi linh lực, sẽ giống như Nhân tộc bình thường không có sự khác biệt nào, thậm chí còn kém hơn so với giống đực Nhân tộc, bởi vì tướng mạo Tinh Linh, một chút tộc nhân có sở thích quái dị sẽ đối với Tinh Linh mất đi linh lực làm những chuyện ghê tởm, những thứ này đều có tồn tại.

Phong Lâm thật sự không muốn Tinh Linh trẻ tuổi trước mặt biến thành dáng vẻ như vậy, thế nhưng chính mình đã dùng mọi cách khuyên bảo nhưng đối phương vẫn thờ ơ không động lòng, như vậy hắn chỉ có thể không hạ thủ lưu tình.

Dù sao, chủ nhân của hắn là Tinh Linh Hoàng, đối với hắn mà nói, mệnh lệnh Tinh Linh Hoàng là quan trọng nhất.

Đối với những câu lúc trước Phong Lâm nói, Thiên Dịch như nước đổ đầu vịt, thế nhưng khi nghe câu này, cậu nghe rất rõ, cậu biết rằng Tinh Linh cường đại trước mặt, đã bắt đầu nghiêm túc rồi.

Thiên Dịch ánh mắt sáng lên.

Cậu cũng sùng bái người cường đại, đương nhiên, đối với Phong Lâm trong nháy mắt thay đổi tư thế, tâm càng cảm giác gấp mười lần.

Phong Lâm sau khi nói, liền di chuyển, trong tay hắn cũng cầm kiếm ánh sáng, cả người đều lộ ra luồng khí thể mạnh mẽ, ép tới nỗi Thiên Dịch có chút khó chịu.

“Kế tiếp, chính là đến phiên ta công kích, Tinh Linh trẻ tuổi, đỡ lấy chiêu thứ nhất của ta.” Dứt lời, bóng người Phong Lâm đi tới trước mặt Thiên Dịch, chém nhát kiếm đầu tiên.

Thiên Dịch trông mắt màu lục sắc thấy đường kiếm của hắn vung đến, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, dưới chân bước hụt, miễn cưỡng mới tránh thoát được chiêu thứ nhất, thế nhưng kế tiếp, lưỡi kiếm càng nhanh hơn, tốc độ nhanh đến nỗi, Thiên Dịch mới vừa phản ứng lại, kiếm kia đã đến trước ngực mình.....

56. Chương 56

Thế nhưng kế tiếp, tốc độ lưỡi kiếm còn nhanh hơn, tốc độ nhanh đến nỗi, Thiên Dịch vừa mới phản ứng lại, kiếm kia đã tiến đến trước ngực..... Thiên Dịch con người co rút, né người sang một bên, mũi kiếm cạo qua, tấm áo cậu bị lưỡi kiếm cắt ra, lộ ra da thịt sần chắc.

Lùi về sau một bước dài, Thiên Dịch nhìn Phong Lâm, cường độ cảm kiếm ánh sáng trong tay càng chặt thêm một phần, tinh thần cậu càng tập trung hơn.

Từ lúc bắt đầu cho đến hiện tại thời gian đã qua hơn nửa canh giờ, Thiên Dịch đại khái tính toán lộ trình Kỳ Hành thú đã bắt đầu đi đến nơi nào rồi, đáy mắt sáng lên, cậu nhón mũi chân, một lần nữa phát động công kích về hướng Phong Lâm.

Đối với Thiên Dịch không chịu buông tha, Phong Lâm rất tán thưởng, hấn một mặt ngăn cản đối phương công kích một mặt khác mở miệng khuyên bảo, “Từ bỏ đi.”

Không để ý đến đối phương, Thiên Dịch chỉ vì đầu tiến hành công kích, tuy rằng vẫn không ngoại lệ, vũ khí trong tay cậu ở khoảng cách trước mặt Phong Lâm tầm mười cm đã bị ngăn lại, cậu đã thử rất nhiều lần, thế nhưng vẫn đều như vậy.

Lắc đầu thở dài, Phong Lâm đối với Thiên Dịch vừa yêu lại vừa hận —— yêu bởi vì quý nhân tài, hận vì đối phương tại sao lại không nghe lời mình.

Lần này, Phong Lâm không động lòng trắc ẩn nữa, hấn quyết định dùng chiêu nặng tay.

Hỏa hệ cùng mộc hệ kết hợp hoàn mỹ, khiến Thiên Dịch bị vây vào phạm vi nhỏ hẹp, không biết dây leo từ đâu tới dây cuốn lấy tay chân cậu, bên ngoài là dây leo, lửa thì bao bọc xung quanh. Vòng vây tầng tầng ngoài, Thiên Dịch không thể bay được, cũng không thể động đậy.

Thiên Dịch trong mắt dâng lên thần sắc ảo não, vừa nãy cậu bất cẩn, chưa từ bỏ ý định giật giạt tay chân, nhưng phát hiện mình thật sự hoàn toàn không có cách nào thi triển sức lực.

Phong Lâm nhìn tay chân Tinh Linh trẻ tuổi đã bị mình hạn chế, thu hồi kiếm ánh sáng đi tới trước mặt đối phương, hơi ngẩng đầu, bởi vì bị dây leo cuốn lấy, nên vào lúc này Thiên Dịch so với Phong Lâm mà nói, cao hơn cả một cái đầu.

“Như thế nào?”

“Ta sẽ không đáp ứng.”

Mặc dù ở thế hạ phong, mặc dù hiện tại mình bị Tinh Linh trước mặt cường đại hơn chính mình rất nhiều hạn chế, Thiên Dịch cũng sẽ không đem chuyện vợ mình ra thỏa hiệp, cho dù, cậu biết mình kế tiếp sẽ đối

mặt, nhất định không phải chuyện tốt đẹp gì.

“..... Cho dù ta có đánh nát đi linh lực trong cơ thể, để ngươi cũng trở thành giống như giống cái Nhân tộc yếu ớt?”

“Phải!” Thiên Dịch ánh mắt bắn ra niềm tin kiên định.

Phong Lâm thất vọng rồi, thân thể hắn chậm rãi bay lên không trung, dần dần, đến cùng một độ cao như Thiên Dịch, hắn nhìn Tinh Linh vị thành niên trước mặt ánh mắt chỉ toàn thương hại, bàn tay phóng tới trước ngực Thiên Dịch.

“Ngươi sẽ hối hận.”

Đây là Phong Lâm trước khi động thủ nhẹ giọng cảm thán.

“Ta sẽ không hối hận.” Thiên Dịch trả lời như vậy.

Linh lực trong cơ thể kịch liệt giảm bớt, sắc mặt Thiên Dịch càng ngày càng trắng bệch, trên trán chảy đầy mồ hôi, cậu cắn chặt bờ môi mình, không cho nó phát sinh một chút thanh âm, ánh mắt cũng không thay đổi chút nào.

Vốn đám người tụ tập xem náo nhiệt chung quanh nhìn thấy cảnh này đều kinh ngạc cực kỳ sợ hãi, tất cả mọi người quay đầu rời đi, bọn họ sợ hãi mình sẽ biến thành Thiên Dịch.....

Phong Lâm cảm thấy rất đáng tiếc, thế nhưng không có hạ thủ lưu tình.

Đợi đến khi linh lực trong cơ thể Thiên Dịch toàn bộ biến mất, hắn mới thả lỏng dây mây buộc chặt tứ chi Thiên Dịch, nhìn Tinh Linh trẻ tuổi vốn hăng hái té thật mạnh xuống mặt đất, cố gắng như thế nào cũng không có cách nào đứng lên được, ngay sau đó, Tinh Linh trẻ tuổi tựa hồ như vẫn chưa hề từ bỏ, nỗ lực một lần lại một lần, giấy giụa, lại bắt lực ——

Đã trở thành yếu ớt, có làm cách nào cũng không chịu từ bỏ, cũng giống như thời điểm ban đầu, ánh mắt đó vĩnh viễn kiên định giống như Tinh Linh trẻ tuổi y như đúc.

Phong Lâm nhấc chân đi tới trước mặt Thiên Dịch, hai chân ở khoảng cách Thiên Dịch chưa đến mười cm thì dừng lại.

“Vẫn không hối hận sao?”

“Không.....”

—— rõ ràng thanh âm đã rất suy yếu, rõ ràng đã không còn linh lực cường đại, thế nhưng, Thiên Dịch vẫn kiên trì không lay chuyển.

“Nhưng người bây giờ, không ngăn cản được ta.” Phong Lâm nhìn Thiên Dịch nằm trên mặt đất, xoay người, bước nhanh đi vào khách điểm.

“Cũng chưa chắc đâu.” Thiên Dịch nhẹ giọng nói, chỉ là âm thanh quá nhỏ, không có ai nghe được.

Long Lâm nhìn lão đại nhà mình cứ như vậy tiến vào khách điểm, không thể tin nổi trợn trừng mắt, “Phong Lâm đại nhân, ngài cứ như vậy tha cho tên Tinh Linh này?”

“..... Bắt lấy hắn, cũng vô dụng.”

Khi Phong Lâm tìm khắp cả khách điểm cũng không tìm được Thường Cảnh, hắn liền biết, tên giống cái này đã sớm lén lút chạy trốn, vì thế đối với giống cái này, càng căm ghét hơn.

Ra khỏi khách điểm, Phong Lâm liếc mắt nhìn Thiên Dịch nằm trên mặt đất không nhúc nhích, giống như đã quyết định gì đó, cuối cùng vẫn không đem đối phương mang về. Hắn xoay người, dẫn theo đoàn người Phụng Linh Đường rời đi —— hắn còn phải tiếp tục đi tìm giống cái đã chạy trốn kia.

.....

Thời điểm Thường Cảnh tỉnh dậy, phát hiện chính mình đang ở trên lưng Kỳ Hành thú, mà bọn họ đã sắp về tới thôn làng.

Thiên Dịch đâu?

Bên cạnh không có Thiên Dịch, đột nhiên phía trước chỉ có một mình mình, điều này làm cho y rất nghi hoặc, đưa tay vỗ lên cổ Bony, Thường Cảnh lên tiếng: “Bony, Thiên Dịch đâu? Đã đi nơi nào?”

“.....” Bony tận chức vất chân lên cổ chạy trốn, một đi không trở lại, không để ý đến Thường Cảnh.

Mây nhíu lại, Thường Cảnh cảm thấy bất an.

“Bony, Thiên Dịch đâu!” Lại một lần nữa lên tiếng, Thường Cảnh âm lượng đột nhiên cất cao lên, “Bony, trả lời ta!”

Bony thở hổn hển một lúc, lúc này mới không tình nguyện mở miệng: “Người khế ước kêu ngô trước tiên mang nhữ trở về thôn tìm Tinh Linh giống đực.”

Cũng không có chính diện trả lời vấn đề Thường Cảnh, thời điểm Bony trước khi ra khỏi khách điểm, Thiên Dịch nói cho nó biết nếu Thường Cảnh tỉnh lại phải trả lời y như vậy.

Nghe được Bony không trả lời mình, Thường Cảnh càng thêm bất an.

Cắn chặt môi, Thường Cảnh ra lệnh: “Dừng lại, Bony!” Đôi mắt rũ xuống, Thường Cảnh không thích Thiên Dịch quyết định như vậy, bọn họ là một thể, song phương khi gặp nạn phải gánh chịu cùng nhau, chính vì vậy, y thậm chí dùng ngữ khí cầu khẩn, “Thiên Dịch nhất định đang gặp nguy hiểm, nếu không hắn sẽ không kêu mi chờ ta rời đi, ta phải về đi tìm hắn.”

Bony đương nhiên biết rõ lần này Thiên Dịch gặp nguy hiểm, chỉ là, nó cảm giác trên lưng mình kỳ thực rất mệt mỏi, tới đó cũng không giúp được gì, cho nên nó vẫn còn do dự.

Nhìn Bony đáng vẻ do dự, Thường Cảnh mở miệng lần nữa: “Bony, van cầu mi.”

Vó ngựa bực bội đạp tới đạp lui, đến cuối cùng, Bony cắn răng, vểnh đuôi, đầu nâng lên, thở hỗn hển thay đổi lộ trình, đem móng mình thay đổi phương hướng, sau đó vất chân lên cổ chạy.

Thường Cảnh cùng Kỵ Hành thú trở lại khách điểm, xung quanh đã không còn người Phụng Linh Đường, mà Thiên Dịch nằm trước cửa khách điểm, sắc mặt tái nhợt.

Thường Cảnh nhìn Thiên Dịch nằm trên đất, vội vã từ trên người Kỵ Hành thú đáp xuống, bởi vì đứng không vững, liền té xuống đất, y bò dậy, bàn tay cọ sát xuống mặt đường cũng không còn cảm giác. Lão đảo đi tới trước mặt Thiên Dịch, Thường Cảnh ôm cả người vào trong lòng ngực, run rẩy vươn tay mình đưa đến mũi người nằm trong lòng ngực, cảm nhận được hơi thở yếu ớt, y mới thở phào nhẹ nhõm.

“Thiên Dịch, cậu sao vậy, đừng làm anh sợ?”

Thường Cảnh giọng nói sợ hãi liên tục run rẩy, y ôm Thiên Dịch thật chặt vào trong lòng ngực, nước mắt cứ như thể tí tách tí tách rơi xuống, nhỏ xuống trên người Thiên Dịch, nhưng không phát sinh kỳ tích giống như lúc trước.

“Thiên Dịch, không phải cậu nói nước mắt của anh là linh dược sao? Thế nhưng tại sao cậu vẫn chưa tỉnh lại.” Thường Cảnh hai mắt đầm lệ mông lung, hơi thở của người trong lòng ngực càng ngày càng suy yếu sắc mặt càng thêm tái nhợt, “Nhanh tỉnh lại có được không?”

“.....”

Thiên Dịch không có cách nào đáp lại Thường Cảnh vào giờ phút này.

Bony cảm nhận được hơi thở xung quanh có biến hóa, nó đi tới giống cái lệ rơi đầy mặt đang ôm lấy người

khế ước, nghiêm túc nói: “Trước tiên mang người khế ước rời đi, bọn họ nếu như biết nhữ xuất hiện, sẽ quay trở lại.”

“Ai?” Thường Cảnh quay đầu lại nhìn Bony, “Là người đã thương tổn đến Thiên Dịch sao? Bởi vì ta sao?”

Bony: “.....”

Bony thái độ ngằm thừa nhận vấn đề y vừa hỏi, Thiên Dịch vì y mới biến thành như vậy, điều này làm cho Thường Cảnh càng thêm khó chịu.

Bony đã cảm thấy loáng thoáng chung quanh đây có hơi thở ngày càng dày đặc, nó có chút bất an lo lắng, nó không hiểu được tại sao Phụng Linh Đường lại đem người khế ước vứt bỏ ở đây, thế nhưng chung quy là có nguyên nhân, nếu bọn họ không rời đi, như vậy một lúc nữa sẽ thật sự không thể đi được.

“Nhanh một chút mang người khế ước đặt trên lưng ngô, nếu không chúng ta sẽ không thể rời đi nơi này được.” Bony gấp đến độ dậm chân.

Ôm thật chặt người trong lòng ngực, Thường Cảnh thu lại biểu hiện bi thương, y phải đi về tìm Hào Dịch, y tin tưởng Hào Dịch nhất định sẽ có biện pháp giúp Thiên Dịch tỉnh lại.

Cố gắng đem Thiên Dịch đặt trên lưng Bony, mà chính mình cũng vươn người ngồi ở phía sau Thiên Dịch, để cho đối phương tựa vào trong lòng ngực mình —— như nhiều lần trước chính mình cũng ỷ lại vào lòng ngực đối phương.

Đợi đến khi người ngồi trên lưng vững vàng, Kỳ Hành thú bay lên, tốc độ phi hành tuy rằng so với chạy trốn không nhanh được bao nhiêu, thế nhưng trên không trung, phạm vi sẽ được thu nhỏ lại.

Bony đoán chính xác không sai, sau khi bọn họ rời đi chỉ cách mấy phút sau Phong Lâm dẫn theo người Phụng Linh Đường xuất hiện trở lại, hắn nhìn Thiên Dịch đã biến mất, vẻ mặt rất khó coi, là hắn nghĩ sai về giống cái này rồi sao?

Long Lâm rút cổ tiến đến trước mặt Phong Lâm, nhỏ giọng nói: “Phong Lâm đại nhân, hiện tại chúng ta nên làm gì?”

“Truy.” Bọn họ nhất định còn chưa đi xa, Phong Lâm lập tức dặn dò thủ hạ bắt đầu truy đuổi bọn Bony, còn chính mình thì nắm thật chặt nắm đấm để bên người, ánh mắt rất ảo não —— sớm biết có chuyện này sẽ không đơn giản buông tha Tinh Linh vị thành niên đã bị mình đánh bay linh lực.

Phong Lâm căn bản không có nghĩ đến, Thường Cảnh ‘chạy trốn’ còn có thể trở về, hơn nữa còn đem đi Thiên Dịch.

.....

Dùng tốc độ nhanh nhất trở lại thôn Tinh Linh, Thường Cảnh vác Thiên Dịch hôn mê gõ cửa nhà Hào Dịch.

Sau khi Hào Dịch mở cửa, nhìn thấy Thường Cảnh nửa ôm Thiên Dịch, rất là kinh ngạc, “Thiên Dịch sao thế này!”

“Linh lực bị đánh nát!” Bony thể Thường Cảnh trả lời, thân hình nó cao lớn đứng ở phía sau Thường Cảnh, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía Hào Dịch, ngay sau đó, ánh mắt né qua tia nghi hoặc, “Nhữ, nhìn rất quen?”

57. Chương 57

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bony nhìn chăm chăm Hào Dịch, nhìn nhiều đến nỗi trên mặt đối phương như muốn nở hoa, thế nhưng ánh mắt nó đối với người đang bị nó nhìn dường như không ảnh hưởng, bởi vì đối phương đang làm những gì cần làm —— chính là dùng linh lực chữa trị kiểm tra thân thể Thiên Dịch.

Đối với việc Hào Dịch cũng dùng linh lực chữa trị, Bony dường như không cảm thấy kinh ngạc tí nào, nó cảm giác như mình đã từng gặp mặt Tinh Linh này rồi, nhất định là như vậy.

Tay chân luống cuống kiểm tra thân thể Thiên Dịch, lại muốn dành thời gian an ủi Thường Cảnh cả người trong trạng thái mất hồn, Hào Dịch hận không thể chia người mình ra hai nửa, mỗi một bên một nửa, thế nên ông không có thời gian rảnh nhìn đến Bony đang nhìn mình chăm chú, mặc dù, ánh mắt Bony thật sự rất chăm chú.

“Tiểu Cảnh, có phải thể chất con thức tinh linh lực chữa trị đã bị mọi người biết?” Đặt Thiên Dịch xuống giường, Hào Dịch lúc này rảnh rồi mới đi tới bên người Thường Cảnh, hỏi rõ nguyên nhân.

Tiếng dạ nhỏ đến nỗi không thể nghe thấy, tâm tình Thường Cảnh xuống dốc không phanh, ở trên đường y đã nghe Bony nói đến quyết định của Thiên Dịch, điều này làm cho cả người y cảm thấy không tốt, y đang tự trách mình.

Hào Dịch nhìn người trước mặt hôn bay phách tán, hơi thở dài, lập tức vươn tay như trưởng bối, nhẹ nhàng xoa lên đầu Thường Cảnh, “Không cần lo lắng, chỉ cần Địa Quốc linh lực vẫn còn dồi dào, Thiên Dịch sẽ có ngày khôi phục, hơn nữa còn có khả năng đột phá.”

Nghe được lời Hào Dịch, Thường Cảnh đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt như nai con Bambi* nhìn về đối phương, không nhịn nổi mở miệng xác nhận, “Có thật không ạ? Thiên Dịch còn có thể khôi phục sao?”

*Nai Bambi

“Ừm.....” Hào Dịch ánh mắt có chút hư vô, “Trên thực tế, linh lực hiện tại của Địa Quốc, đã càng ngày càng ít, chỉ còn một số ít địa phương linh lực vẫn dồi dào, thế nhưng có một vài chỗ, thậm chí đã hoàn toàn biến mất.”

“Biến mất? Sao lại thế?” Thường Cảnh có chút mờ mịt, “Thiên Dịch hiện tại như thế này, liệu cậu có thể khôi phục không?” Thường Cảnh lo lắng tay nắm chặt áo Hào Dịch, ánh mắt cấp thiết hỏi dò.

“Chỉ cần linh lực Địa Quốc một lần nữa trở lại vào thời kỳ dồi dào, như vậy sẽ liền khôi phục ngay, mà hiện tại, chỉ có thể nói rằng sẽ rất chậm thôi.” Hào Dịch nhìn giống cái trước mặt, nhẹ giọng nói, “Chỉ là, muốn cho linh lực Địa Quốc trở lại thời kỳ dồi dào, nói dễ làm mới khó.”

Ngày xưa ngày xưa, linh lực Địa Quốc vô cùng dồi dào, có một ít chủng tộc dựa vào hấp thu linh lực bắt đầu khởi nghĩa, tỷ như Tinh Linh tộc, tỷ như Thú tộc..... Bọn họ dựa vào hấp thu linh lực Địa Quốc, tu luyện chính mình, cuối cùng trở thành quân chủ lực khổng lồ nhất trong Địa Quốc.

Địa Quốc ban đầu chỉ có cư dân nguyên thủy, kỳ thật chỉ có Nhân tộc cùng Ma tộc, hai chủng tộc lúc đó không can thiệp lẫn nhau, bọn họ thỉnh thoảng sẽ hợp tác, bởi vì Nhân tộc có giống cái mà Ma tộc muốn, mà Ma tộc thì lại có thể cung cấp đá quý cho Nhân tộc.

Thế nhưng sau khi Tinh Linh tộc cùng Thú tộc xuất hiện, bọn họ liền đánh vỡ loại hình thức cân bằng này, thời điểm ban đầu, Tinh Linh tộc, Ma tộc cùng Thú tộc, thường xuyên có những cuộc đại chiến, bọn họ vì đất đai, vì giống cái, thậm chí vì một ít nguồn nước, cái gì cũng có thể đánh nhau chí chóe.

Mãi đến tận rất lâu về sau, mọi người chợt phát hiện chiến đấu với nhau nhiều lần như vậy thì không phải là biện pháp tốt, chính tộc nhân mình hi sinh sẽ giảm thiểu rất nhiều, vì thế từ Ma tộc, Thú tộc, Tinh Linh tộc đề cử người làm lãnh đạo, bọn họ khắc chế lẫn nhau, cùng nhau thỏa thuận, đưa ra điều khoản —— Ma tộc ở lại hướng tây, mà Thú tộc cùng Tinh Linh tộc, lại phân bố ở trung bộ cùng hướng đông.

Theo thời gian trôi qua, ba chủng tộc không còn nghiêm khắc ước định lẫn nhau, tộc nhân bọn họ bắt đầu sống trong thành trấn lẫn nhau, chỉ cần không xâm phạm, như vậy sẽ bình an vô sự.

Một thời gian sau, mọi người cũng đã bắt đầu quen thuộc phương thức này.

Nhưng mà, ngày tháng hòa bình càng ngày càng lâu, đội ngũ Tinh Linh tộc cùng Thú tộc càng ngày càng khổng lồ, hầu như đã đạt đến con số khủng, hơn nữa Tinh Linh nhờ vào thiên nhiên, nên rất ít khi qua đời, ngay cả binh quân tuổi tác của Thú tộc cũng ngày càng dài, cuối cùng đạt đến mấy ngàn năm thậm chí hơn vạn năm..... Rốt cuộc, Địa Quốc bắt đầu có làn sóng người tai hại tăng vọt.

Đầu tiên, diệp lục trên Địa Quốc bắt đầu giảm bớt; tiếp đó, thời tiết bốn mùa càng ngày càng lộn xộn, sau đó sông núi nước non bắt đầu theo mùa bùng nổ ra những thiên tai chưa bao giờ thấy; cuối cùng, cũng là cái nghiêm trọng nhất thậm chí còn gây nguy hiểm thương tổn đến Thú tộc cùng Tinh Linh tộc —— vốn linh lực dồi dào ngày càng giảm bớt, đồng thời còn biết được, người Tinh Linh tộc có quang hệ linh lực chứa trị từ từ biến mất, Thú tộc càng ngày càng ít giống đực —— nếu linh lực cứ tiếp tục biến mất, tiếp đến, chính là Tinh Linh tộc cùng Thú tộc toàn bộ đều diệt vong.

Không hiểu được Hào Dịch nói chuyện gì, thế nhưng Thường Cảnh miễn cảm phát hiện, chuyện này, có thể có mối liên quan đến nguyên nhân chính mình xuyên đến đây, y an tĩnh nhìn Tinh Linh ngồi ở trước mặt

mình, mím môi.

“A, ngô nhớ đã gặp nhữ ở đâu rồi!” Bony âm thanh kích động đánh vỡ Hào Dịch cùng Thường Cảnh đang ngồi yên tĩnh xuất thần, hai người ăn ý đưa ánh mắt nhìn xuống con thú đã thu nhỏ kia, thể nhưng tính cách vẫn là Kỳ Hành thú xuẩn ngốc.

“Cái cây thể giới, nhữ là người thủ hộ của cây thể giới!” Bony ánh mắt tỏa sáng, nó vất chân lên cổ nhảy đến trước mặt Hào Dịch, ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc, khẳng định điều này.

Nghe vậy, Hào Dịch chỉ nhẹ nhàng nở nụ cười, không phủ định cũng không thừa nhận, Thường Cảnh ở một bên có chút không rõ vì sao, “Bony, cây thể giới có nghĩa là gì?”

“Hừ, nhữ là Nhân tộc chỉ có trăm năm tuổi thọ nên đương nhiên không biết rồi.” Bony đối với cây thể giới có một tình cảm khó có thể dùng lời diễn tả, nó hơi giương mắt, híp mắt nhìn Thường Cảnh, hắng giọng một cái, không nhanh không chậm mở miệng, “Cây thể giới này được cộng đồng Thú tộc cùng Tinh Linh tộc sùng bái, tồn tại như một vị thần. Có người nói nó là một hạt giống đến từ dị thể, sau khi nó xuất hiện, thể giới này mới bắt đầu xuất hiện linh lực, bởi vì xuất hiện linh lực, mới khiến cho Thú tộc cùng Tinh Linh tộc có thể lớn mạnh như vậy.....”

Bony giọng điệu rất tự hào, “Lúc ngô còn nhỏ, đã từng may mắn được một lần gặp cây thể giới, quanh người lão là một lớp linh lực ôn hòa dày đặc, khiến ngô cảm giác rất thoải mái..... Quả thật là một ký ức khó quên, lão rất hiền lành, rất thích nói đùa.”

..... Cho nên, một cái cây có thể nói chuyện?

—— đây là thụ tinh giám định hoàn tất!

..... Hạt giống đến từ dị thể?

—— lại một hạt giống có kỳ tích xuyên qua đến đây, thể là xong!

Trở lại chuyện chính, Thường Cảnh nghe Bony tổng kết ra hai câu, kỳ thật rất thần bí, có điều Thường Cảnh cũng không quá ngạc nhiên, dù sao thể giới này có Tinh Linh có Ma tộc có Thú tộc, còn có những sự việc kỳ quái khác, có một gốc cây được ví von như vị thần, không có chút nào kỳ lạ cả.

“Đúng vậy, cây thể giới đều thích nói một chút về chuyện thể giới của ông cho ta nghe, khi ông miêu tả trong thời không kia, có một cái cánh quái vật khổng lồ bay trên không trung, cũng có thể là dưới đáy nước có những con cá và các sinh vật hết sức kỳ quái, thậm chí ở trên đường còn có những cái hộp biết đi hết sức kỳ lạ.....” Hào Dịch khoe miệng nở nụ cười nhân nhật nhớ lại hồi ức cảnh tượng giữa mình và cây thể giới, thể nhưng về mặt sau đó lại lộ ra lo lắng: “Ông luôn luôn hài hước như vậy, nhưng mà, đã gần ngàn năm nay, ông càng ngày càng ít nói chuyện, thanh âm cũng càng ngày càng mệt mỏi.”

“Cũng chính bởi vì như vậy, linh lực Địa Quốc mới bắt đầu biến mất sao?” Câu nói này là Bony hỏi, nó kỳ thật vẫn luôn không buồn không lo cho nên khi ban đầu chưa gặp gỡ bọn Thiên Dịch đi ngang qua con đường đó thì nó hay trêu chọc người qua đường, thỉnh thoảng sẽ hoan thoát chạy về tìm đồng bạn của chính mình chơi đùa, tiếp đó trở về cánh rừng rậm tiếp tục trêu chọc người khác —— sở dĩ có nguyên nhân như vậy, là bởi vì Bony cảm thấy, nếu ở lại trong cánh rừng rậm kia, linh lực của nó sẽ tăng trưởng nhanh hơn.

Thường Cảnh cũng chớp mắt nhìn Hào Dịch.

“Đúng, cây thể giới nói cho ta biết, chẳng còn bao lâu nữa, linh lực của lão sẽ hoàn toàn biến mất, cuối cùng sẽ trở thành một cái cây bình thường.” Hào Dịch bi thương, ánh mắt bỗng nhiên chuyển hướng về Thường Cảnh, “Tiểu Cảnh, con có còn nhớ ta lúc đó có đưa cho con một chiếc hộp có chứa hạt giống không?”

Thường Cảnh sững sờ gật gật đầu, “Dạ nhớ, lúc đó con còn nhờ người giữ dùm con hộp này.”

Hào Dịch gật đầu, “Thật ra, đây là hạt giống của cây thể giới, nó kỳ thật có hai hạt, một hạt ở chỗ của ta, còn một hạt, ở trong tay của người dị thể, nhưng từ lúc đó cho đến bây giờ, ta còn chưa tìm được y.”

Nói tới chỗ này, Hào Dịch có chút hổ thẹn.

Người dị thể? Thường Cảnh trong đầu phản ứng đầu tiên chính là nghĩ đến mình, bởi vì chính y cũng là người dị thể xuyên qua đến nơi này, nhưng y biết rõ, trên người mình không có hạt giống kia.

Nghiêng đầu, Thường Cảnh nhớ tới một người khác.

Y vội vã từ trên eo mình móc ra túi tiền lúc trước Tuấn Thuyền đã đưa quà cho mình, cái kia được gọi là món đồ đến từ dị thể, không thể chờ đợi được nữa mở ra, nhìn thấy hạt giống lằng lằng nằm ở bên trong, hiểu ý nở nụ cười.

“Hào thúc, là cái này sao?”

Hào Dịch vội vã nhận lấy cẩn thận phân biệt, về mặt kinh hỉ.

“Tiểu Cảnh, từ nơi nào mà con có được nó?”

“Lúc trước con cùng Thiên Dịch có đi đến Ma tộc giúp vương phi của thân vương Ma tộc Bỉ Nặc tỉnh lại, lúc chia tay, vương phi có tặng con lễ vật này.” Thường Cảnh đem chuyện này từ từ kể ra, cũng nói đến việc Bony cùng Thiên Dịch ký kết khế ước.

Hào Dịch nghe xong, cảm khái đúng là ý trời.

Yên lặng nhìn Thường Cảnh, Hào Dịch nói: “Tiểu Cảnh, con muốn biết đến cái gì gọi là người thủ hộ cây thể giới không?”

Thường Cảnh gật gù đầu, y bức thiết muốn biết, càng nhiều thông tin về thế giới này, cùng với, phương pháp khiến cho Thiên Dịch khôi phục trở thành Tinh Linh cường đại.

“Người thủ hộ cây thể giới, chính là.....” Hào Dịch bắt đầu kể ra cổ sự cổ xưa cho Thường Cảnh nghe.

Người thủ hộ cây thể giới, vẫn luôn là Tinh Linh trong bộ tộc, đây là đệ nhất Tinh Linh được chính cây thể giới thời điểm khi mở mắt ra, liền trời buộc danh hiệu này.

Bởi vì đệ nhất Tinh Linh khi thức tỉnh nhìn thấy đầu tiên chính là cây thể giới, nên tộc Tinh Linh vẫn luôn được gọi là Tinh Linh tự nhiên, bọn họ thờ phụng thiên nhiên, sùng bái thiên nhiên, thậm chí, đối với cây thể giới thần bí, luôn ngóng trông ngưỡng mộ.

Cây thể giới vẫn luôn do đệ nhất Tinh Linh khi thức tỉnh huyết thống liền bảo hộ, đến Hào Dịch đã là một thế hệ mới, đã qua ba đời, mỗi một đời người thủ hộ sẽ ở bên cạnh rất lâu, mãi đến tận khi người thủ hộ kế tiếp xuất hiện.

Thời điểm đến Hào Dịch, cây thể giới đã bắt đầu trở nên suy yếu, bởi vì Địa Quốc cần linh khí vượt quá mức cho phép khả năng lão có thể cung cấp.

Cho nên, Hào Dịch từ ngày thủ hộ cây thể giới đến tận bây giờ, liền biết vào một thời khắc nào đó, sẽ có một tên dị thể Nhân tộc cũng giống như cây thể giới đến đây, có thể giúp đỡ thế giới này khôi phục như lúc ban đầu.

Mà Nhân tộc này, khi Hào Dịch đã chờ đợi cực kỳ lâu, rốt cục mới xuất hiện, mà vào lúc này, cây thể giới đã suy yếu, ngay cả thoại cũng không thể thốt lên.

Hào Dịch nói xong, trong chớp mắt liền yên lặng.

Một hồi sau, Thường Cảnh mới lấy lại âm thanh chính mình.

Y ngơ ngác chỉ tay vào chóp mũi mình, không xác định hỏi: “Ý chú là, con sẽ có biện pháp giúp cho thế giới này khôi phục linh lực như lúc ban đầu?”

58. Chương 58

Ngày hôm sau vào buổi chiều chạng vạng Thiên Dịch tỉnh lại.

Bên ngoài mặt trời đã trở thành lòng đỏ trứng gà, Thường Cảnh một thân một mình ở trong phòng chống cảm hai mắt vô hồn nhìn hư vô, không biết ánh mắt đã lạc đi nơi nào, Thiên Dịch vừa tỉnh lại, còn có chút mờ mịt, nghiêng đầu nhìn thấy dáng vẻ Thường Cảnh, dùng cùi chỏ chống xuống giường, cậu thử tự mình ngồi dậy, thế nhưng khi càng dùng sức cả người liền đổ xuống giường, thuận tiện phát sinh tiếng phịch —— thân thể cậu cực kỳ suy yếu, tay chân không có lực.

Âm thanh này hấp dẫn ánh mắt Thường Cảnh, ánh mắt vô hồn chuyển tới trên người Thiên Dịch, tiếp xúc được vẻ mặt thất vọng của đối phương, đột nhiên phục hồi tinh thần lại.

“Thiên Dịch, cậu tỉnh rồi!” Thường Cảnh khuôn mặt kinh hãi, cả người y đứng lên, ba chân bốn cẳng, nhanh chóng đi tới trước giường, “Cảm giác thế nào, có khó chịu không? Xin lỗi Thiên Dịch, tất cả đều do anh hại cậu thành ra thế này.....”

“Ta không có chuyện gì.” Đánh gãy lời thoại dài của Thường Cảnh, Thiên Dịch nâng tay lên, nắm chặt khuôn mặt trước mặt mình vào giờ phút này trên mặt lộ ra vẻ lo lắng trong đáy mắt chỉ toàn áy náy, nhẹ giọng nói: “Ta không sao cả, nên Tiểu Cảnh đừng tự trách mình.”

Lời nói trong bụng còn chưa ra khỏi miệng, đã bị người nằm trên giường cắt đứt, thế nhưng Thường Cảnh không một chút nào chú ý, y vẫn nhìn Thiên Dịch, có nhìn kiểu gì cũng không đủ.

Thở dài một hơi thật sâu, Thường Cảnh lộ ra nụ cười mỉm, y ở trên giường ngồi xuống, đưa tay nhéo lên mặt Thiên Dịch, rồi nắm lấy hai lỗ tai nhón hoắt, nhẹ giọng nói: “Thiên Dịch, sao cậu lại ngốc đến như vậy.”

“Ngốc sao?” Nằm ở trên giường, Thiên Dịch hơi nghi hoặc một chút, “Sao lại có thể ngốc được, đây là trách nhiệm của ta mà, ta đã nói là phải bảo vệ Tiểu Cảnh nha.” Nói xong còn cất tiếng cười ha ha ha, Thiên Dịch như vậy, càng làm cho Thường Cảnh đau lòng gần chết.

Thường Cảnh ghen ngào nói không nên lời, Thiên Dịch vì y mà trả giá thế này khiến đáy lòng y rất cảm động, con mắt bắt đầu chưa xót, giơ cánh tay lên xoa xoa đôi mắt, Thường Cảnh cười miễn cưỡng: “Hào thúc nói, Thiên Dịch có thể khôi phục.”

“Hào thúc nói như vậy à,” Thiên Dịch không biết câu nói này có phải đang an ủi chính mình không, có điều cậu vẫn cười nói: “Ừm, ta sẽ cố gắng.”

Tiếp đó, đột nhiên yên tĩnh lại, mãi đến khi Bony cùng Hào Dịch xuất hiện mới đánh vỡ phần yên tĩnh này.

Hào Dịch cùng Bony vừa nói vừa cười, hai người tựa hồ như có đề tài đàm luận không xong, điểm ấy khiến Thường Cảnh mới bắt đầu rất là kinh ngạc, dù sao dưới cái nhìn của y, Kỵ Hành thú cá tính ngốc nghếch bẩm sinh, có thể cùng Hào Dịch bàn luận trên trời dưới biển, thật sự không khoa học chút nào.

Bất quá lại nghĩ đến, những lời nói ngày hôm qua, kỳ thật đã hoàn toàn nói rõ ra nguyên nhân.

.....

Hào Dịch vừa vào cửa, liền biết Thiên Dịch đã tỉnh lại, trên mặt ông lộ ra chút ý cười, trái tim bây giờ mới chịu thả lỏng, đem Kỵ Hành thú trong lòng ngực thả xuống sau đó đi đến giường cậu, cẩn thận kiểm tra trạng thái Thiên Dịch, phát hiện đối phương vào giờ phút này thân thể cũng coi như không tệ, khiến ông thoáng kinh ngạc.

“Hào thúc.” Thiên Dịch lên tiếng, còn có chút suy yếu.

“Ừ,” Hào Dịch đáp lại, kiểm tra xong xuôi liền đứng thẳng lưng, nói: “Nghỉ ngơi đi, linh lực của con có thể khôi phục.”

“Con sẽ cố, cảm ơn người, Hào thúc.”

“Cảm ơn gì chứ,” Hào Dịch nhìn Thường Cảnh một chút, thấp giọng nói: “Theo đạo lý, kỳ thật ta còn phải nói với con một lời xin lỗi đây.....”

“Hào thúc?” Thiên Dịch vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, cậu dường như không nghe rõ lời này.

Hào Dịch lắc lắc đầu, “Không có gì, con nghỉ ngơi cho thật tốt đi, ta đi ra bên ngoài.” Dứt lời, ông nhấc chân lên, lại giống như lúc tiến vào cửa không bao lâu, ra ngoài trước, ông thoáng nhìn Bony, ánh mắt ra hiệu đối phương đuổi theo, có điều vào lúc này Bony đang đưa ánh mắt nhìn xuống trên người Thiên Dịch, không nhìn thấy điều đó.

Bony thở hổn hển hổn hển, vó ngựa nhảy nhót tiến đến bên chân Thường Cảnh, lay nhẹ chân đối phương, “Nhanh một chút mau mau ôm lấy ngô, ngô muốn nhìn người khế ước hình dạng ra sao.”

Nghe vậy, Thường Cảnh cúi người xuống đem Kỵ Hành thú thu nhỏ hình thể lại ôm lấy, phóng tới trên đùi, “Mi xem đi, Thiên Dịch không có chuyện gì.”

“Hừ, ngô đương nhiên biết hần sẽ không có chuyện gì, còn cần nhữ nói sao.” Quay đít về phía Thường Cảnh, Bony mắt to không chớp nhìn Thiên Dịch lúc này có vẻ suy yếu, trong miệng phát ra tiếng hí hí hí vang vọng, “Nhữ thật đúng là quá tệ.”

“Ừ.” Thiên Dịch cười mĩa mai, gật đầu thừa nhận.

“Như vậy đi, ngô sẽ cho nhữ một cơ hội sùng bái ngô, nhữ về sau cứ làm tiểu đệ của ngô đi.” Bony đôi mắt sáng lấp lánh.

—— không thể không nói, nó lại bắt đầu ảo tưởng.

Thường Cảnh không thể không đánh vỡ giấc mộng đẹp của Bony, nhắc nhở nó cái gì là hiện thực, “Kỳ thật, về mặt ý nghĩa này, Thiên Dịch là chủ nhân của mi.”

“.....” Hung hăng trừng mắt nhìn giống cái Nhân tộc đang ôm lấy chính mình, Bony quyết định nó muốn ngạo kiều!

Thường Cảnh sờ sờ mũi mình, nở nụ cười, bầu không khí như vậy, rất là ấm áp.

Nằm ở trên giường Thiên Dịch cũng nở nụ cười theo, cậu cười rất nhẹ, vốn khuôn mặt dễ nhìn càng trở nên hấp dẫn ánh mắt người khác, hơn nữa lúc này lại suy yếu, càng tăng thêm dáng vẻ ốm yếu, vô cùng mê người, làm hại trong khoảng thời gian ngắn, Thường Cảnh nhìn đến sững sờ.

Bony trong nháy mắt cảm giác được có một bầu không khí kiều diễm quý dị, gương mặt nghiêm túc khụ khụ một lúc, cuối cùng cũng xem như là đem ánh mắt của hai người hấp dẫn đến trên người mình, cái đuôi ngắn ngủn lắc lắc, nó kiều ngạo nâng cái đầu ngựa của mình.

“Nhóm nhữ thật sự quá đủ rồi, rất là buồn nôn đó, ngô vãn nên ra ngoài tìm lão gia hỏa Hào Dịch nói chuyện cho xong.” Thiên Dịch cùng Thường Cảnh liếc mắt nhìn một chút, Bony nói xong liền từ cái ôm trong lòng ngực giống cái nhảy xuống, sau đó tung ta tung tăng đi ra cửa.

“.....”

“.....”

Đối diện nhau không nói gì, hai người liền nở nụ cười, Thiên Dịch lúc này, thoát nhìn đã không còn bộ dáng lạnh nhạt nữa, đã trở lại thành dáng vẻ đứa trẻ, đơn thuần lại đáng yêu.

Mỉm cười, trong đầu Thường Cảnh hiện lên một tia gì đó.

“A!” Đột nhiên vỗ tay đứng lên, Thường Cảnh rất kích động, dẫn đến nói năng có chút lộn xộn, “Thiên Dịch, Thiên Dịch, anh biết, à ý anh là anh có thể biết, có được phương pháp, phương pháp giúp cậu khôi phục cấp tốc.”

“Sao?”

“Thiên Dịch, máu, chính là máu của anh.” Bởi vì hưng phấn, Thường Cảnh khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt sáng rực lên, “Lúc trước chính cậu nói máu của anh là linh dược không phải sao.”

Nghe vậy, Thiên Dịch mặt xụ xuống, “Không được.”

Thiên Dịch từ chối khiến Thường Cảnh không hiểu vì sao, “Tại sao lại không được chứ?”

“Ta không cần, nếu như để uống máu Tiểu Cảnh, như vậy ta tình nguyện không cần phải khôi phục.” Thiên Dịch rất cố chấp, cậu quật cường nhìn Thường Cảnh, “Tiểu Cảnh, ta sẽ khôi phục, ta có thể dựa vào chính năng lực của mình để khôi phục.”

“Thiên Dịch.....” Thường Cảnh còn muốn nói gì đó, thế nhưng đối diện với ánh mắt Thiên Dịch, câu gì cũng không nói ra được, bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là gật đầu, đồng ý nói: “Cứ như vậy đi.”

Nói xong mấy câu, Thiên Dịch có chút buồn ngủ, Thường Cảnh đợi đối phương ngủ xong, mới rón rén, đi ra khỏi phòng, đi tới tiểu viện. Ở nơi đó, Hào Dịch cùng Bony đang ngồi ở trên băng đá, khích lệ tranh luận ồn ào.

Đi vào, Thường Cảnh mới nghe được, hóa ra hai người là vì y mà cãi vã nhau.

Nhìn Bony đáng vẻ khó chịu, nhưng không nghĩ tới lần này lại cố chấp vì y đến như vậy, Thường Cảnh không thể không cảm động.

“Không thể, Thường Cảnh chỉ là Nhân tộc bình thường, cho dù đã thức tỉnh linh lực chữa trị cũng chỉ là bất ngờ mà thôi, để y đi khôi phục linh lực cây thể giới khổng lồ như thế, y sẽ mất mạng.”

“Y do chính cây thể giới tuyển chọn, đã từ rất lâu rồi, cây thể giới đã tiên đoán y sẽ đến đây.”

“Hừ, như là người thủ hộ cây thể giới, đồng thời cũng nắm giữ linh lực chữa trị, như vì sao không tự mình đi khôi phục lão đi.”

“Nếu ta có thể làm được, vậy thì quá tốt rồi.”

Lời Bony khiến Hào Dịch thở dài một hơi, ánh mắt trở nên sâu xa, “Người cho rằng ta chưa từng thử qua sao? Nhưng cho dù ta có tiêu hao hết tất cả năng lực, vẫn không làm được.”

“Vì sao?” Bony không hiểu.

“Bởi vì thể chất đặc thù của ta không đồng nhất như Tiểu Cảnh với cây thể giới.” Ông cũng không hi vọng để Thường Cảnh đi thử nghiệm, đặc biệt là nhìn Thiên Dịch từ nhỏ đến lúc lớn quý trọng tên giống cái này.

Nhưng mà, nếu không hi sinh cái tôi, như vậy một ngày nào đó y sẽ thấy Thiên Dịch biến mất, y để tay lên ngực tự hỏi, y không làm được.

“Con đi.”

Đang lúc hai người bọn họ muốn bắt đầu tiếp tục tranh luận ồn ào, Thường Cảnh âm thanh bình thản từ phía sau truyền đến, khiến song phương đang cãi vã đồng thời ngậm miệng lại, ánh mắt chuyển qua người đang phát ra tiếng nói kia.

“Vừa nãy con nói cái gì?” Hào Dịch bình tĩnh nhìn người đến, không xác định hỏi lại một lần.

Thường Cảnh khẽ mỉm cười, chậm rãi đi tới, lặp lại một lần: “Con nói rằng, con sẽ đi.”

Y đã nghĩ thông suốt, nếu như sự tồn tại của mình vốn là vì như vậy, thế thì y còn sự lựa chọn nào nữa đây? Huống hồ, Thiên Dịch vì mình làm nhiều việc như vậy —— bảo vệ y, quý trọng y, sủng nịch y..... Thậm chí, chính mình chỉ cần có vết thương nhỏ thôi sẽ khiến cho đối phương đau lòng thật lâu, Thiên Dịch như vậy, chính mình sao có thể trở mặt nhìn y biến mất đây?

Huống chi, cũng chưa chắc y sẽ chết, có lẽ cũng giống như lúc trước, chỉ ngủ một giấc mà thôi?

“Nhân tộc, nhữ nghĩ kỹ chưa?” Bony ánh mắt sáng quắc, nghiêm túc hỏi.

“Ừ, đã kỹ rồi, ta tự mình quyết định.” Thường Cảnh đi tới bên người Bony, ôm Kỵ Hành thú thật chặt trong ngực mình, chính mình thì thuận thế ngồi xuống, chậm rãi nói, “Ta không muốn nhìn thấy Thiên Dịch biến mất, nếu như thế giới này linh lực hoàn toàn biến mất, Thiên Dịch cũng sẽ biến mất theo.....”

Nói tới đây, Thường Cảnh có chút ngừng lại, một lúc sau, khóe miệng hơi nâng lên, nói tiếp: “Ta không nỡ.”

Thường Cảnh nghĩ, nếu chính mình ở thời không này chết đi, có thể trở lại lớp học một lần nữa, sau đó sẽ phát hiện, chính mình chỉ là ngủ mơ một giấc mộng mà thôi.....

—— a, chỉ là, sẽ không còn gặp lại Thiên Dịch nữa.

—— có điều, so với việc Thiên Dịch biến mất ngay trước mắt mình thì phương pháp này tốt hơn rất nhiều.

Nghĩ như vậy, Thường Cảnh liền tiêu tan, Thiên Dịch đã vì chính mình hi sinh nhiều như vậy, lần này, giờ đến phiên y.

Thường Cảnh rũ mi mắt xuống, che lấp hết thấy tâm tình trong mắt mình, trầm mặc. Hồi lâu sau, y một lần nữa ngẩng đầu lên, vào giờ phút này, đáy mắt đã không còn dấu vết lúc trước, một lần nữa khôi phục dáng vẻ không gợn sóng, thậm chí còn có ý cười nhẹ nhàng, y nhẹ nhàng vỗ về đầu Kỵ Hành thú trong lòng ngực, lại nhìn Hào Dịch một chút, đem hi vọng của chính mình nói ra: “Không cần nói cho Thiên Dịch biết, hắn hiện tại rất suy yếu, hơn nữa nếu hắn biết, nhất định sẽ phản đối.”

“Như vậy thời điểm hắn muốn tìm nhữ thì phải làm sao bây giờ?” Mắt tròn trĩnh, Bony cảm thấy giống

cái tự cho mình là vĩ đại này thật sự ngu chết người rồi..... Nhưng mà, nhưng mà sao ngô lại cảm thấy đau xót quá a a a a a, hức hức hức hức, rất muốn vất chân lên cổ chạy đến trong góc tối khóc một trận.

Hào Dịch ánh mắt phức tạp: “Con không hối hận sao? Nếu làm như vậy, con sẽ chết.”

Thường Cảnh nhún vai, “Như những gì chú nói, con với cây thể giới đến từ cùng một nơi, sao chú có thể khẳng định con không thể trở lại chứ?”

Hào Dịch nghe vậy, dừng một lúc, trầm mặc đứng lên đi tới trước mặt Thiên Dịch vỗ lên bờ vai, ánh mắt ôn hòa, “Ta hi vọng, còn có thể nhìn thấy con bình an trở về.”

Thường Cảnh không để ý lắm cười ha ha, “Con cũng hi vọng như thế.”

—

Tác giả có lời muốn nói:

Thật tốt quá, hôm nay là thứ tư, đại khái khoảng thứ bảy chính văn sẽ kết thúc, có lẽ còn sớm hơn..... Sau đó bắt đầu đến truyện mới.....

59. Chương 59

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đại khái là linh lực cây thể giới thật sự đã suy kiệt, lại chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, rất nhiều Tinh Linh trẻ tuổi trong một đêm đã bạc trắng tóc, linh lực trong cơ thể dần dần biến mất, trong khoảng thời gian ngắn lời đồn thổi đã nổi lên bốn phía, khiến cho Tinh Linh tộc lòng người bàng hoàng.

Hào Dịch ở thôn làng nhỏ vẫn chưa bị lan đến, thế nhưng cũng có lời đồn đại truyền đến nơi đây, vì thế, không mấy ai dao động, nên làm cái gì thì làm cái đó. Thiên Dịch lúc này so với trước đã tốt hơn rất nhiều, ngoại trừ linh lực biến mất dẫn đến tác dụng phụ ở bên ngoài ra, mặt khác đối với cậu cũng không có ảnh hưởng gì lớn lắm —

Mà khi linh lực biến mất đi lại dẫn đến chính là Thiên Dịch chỉ trong vòng một ngày thời gian ngủ lại nhiều hơn, thân thể cũng gầy gò đi không ít, có điều thời điểm cậu tỉnh lại, vẫn rất có tinh thần, cậu kiên trì mỗi ngày phải tiến hành tự mình huấn luyện — tuy rằng hiệu quả không tốt, thế nhưng Thiên Dịch lại kiên cường dị thường.

Ngày hôm đó, sau khi Thường Cảnh nhìn Thiên Dịch ngủ say, cũng không hề rời đi, mà chỉ lẳng lặng ngồi ở trước giường, hai mắt bình tĩnh nhìn người trên giường, chỉ cần hai mắt dời đi thôi, sẽ không còn cách nào có thể nhìn thấy người nữa.

“.....” Muốn nói lại thôi, cuối cùng lời nói còn chưa ra khỏi miệng đã biến thành một tiếng thở dài, rất nhẹ, Thường Cảnh vươn tay tóm chặt góc chăn Thiên Dịch, muốn sờ lên khuôn mặt Tinh Linh trẻ tuổi nằm trên giường, nhưng vừa muốn đưa tay ra, liền mau chóng rút về.

Y không dám động, sợ khiến người trên giường thức giấc.

“Xin lỗi, Thiên Dịch.” Khóe miệng hơi nhếch, Thường Cảnh há miệng, không hề có một tiếng động thốt ra một câu nói, sau đó, y liền đứng dậy, xoay người đi ra khỏi phòng, trong phòng hơi thở trở về bình thường, như không có người rời đi.

Trong tiểu viện, Hào Dịch cùng Bony đã từ lâu ở nơi đó chờ đợi Thường Cảnh xuất hiện, Bony vẻ mặt nghiêm túc, đương nhiên có thể nhìn thấy mặt ngựa có tâm tình gì quả thật là chuyện thần kỳ, có điều cũng đúng là có cảm giác rồi.

“Không đổi ý?”

“Dạ.” Thường Cảnh khẽ cười, nhẹ giọng hỏi: “Gần đây có những Tinh Linh chỉ trong một đêm đã bạc trắng tóc linh lực thân thể cũng bắt đầu dần dần trôi đi có phải là điềm báo chính thức linh lực thế giới này sẽ biến mất?”

“Đúng vậy.” Dừng một chút, Hào Dịch gật đầu, từ lúc bọn Thường Cảnh còn chưa trở về, ông cũng đã biết, thời gian cuối cùng mà cây thế giới nói, gần như là vào lúc này.

“Con biết rồi.” Nghiêng nghiêng đầu, Thường Cảnh đưa tay sờ lên sừng Bony, “Thật ra, dung mạo của mi rất giống một sinh vật trong truyền thuyết ở thế giới của ta đấy.”

Ngược lại y đến từ nơi nào trước mặt Tinh Linh cùng một con Linh Thú đều biết, như vậy không cần thiết phải giấu giếm làm gì, y có thể nói năng thoải mái lời bản thân muốn nói.

“Lại còn có sinh vật lớn lên đẹp trai giống ngô y như đức sao, nó có đẹp trai như ngô không?” Bony vươn đầu ngựa tiến đến trước mặt Thường Cảnh, hiểu kỳ nói.

“Có chứ, nó được gọi là Độc Giác thú, tượng trưng cho hòa bình thuần khiết tốt đẹp, là một sinh vật rất mỹ lệ.” Như lần đầu tiên mình thấy Bony, dáng vẻ đối phương cao cao tại thượng cùng ánh mắt bề ngễ chúng sinh, Thường Cảnh lắc lắc đầu, trong lòng cảm thán, khi đó Bony từ từ dần lộ ra dáng vẻ ngốc nghếch khiến trong lòng y tiêu tan hình tượng.

“Ha ha ha ha, quả nhiên hình tượng tương xứng với ngô,” Bony hả hê phe phẩy đuôi mình, “Thôi được, ngô miễn cưỡng cho phép nhữ từ sinh vật đó nhớ đến ngô.”

Khẩu khí kia, như là đang nói ‘Đây là một loại ban ơn, còn không nhanh mang ơn đội nghĩa khóc lóc thăm thiết đi’ đại loại vậy..... Thường Cảnh xấu hổ, bất đắc dĩ đỡ trán nhẹ giọng nở nụ cười.

“Ừ, ta biết rồi.”

Nghe vậy, Bony hưng phấn vui vẻ.

“Bony, Hào thúc, Thiên Dịch giao cho hai người chăm sóc.” Cười xong, Thường Cảnh lúc này mới lạnh nhạt nói: “Tôi đi không biết khi nào mới trở về..... Có lẽ, cũng có khả năng không về được, nếu như tôi không về, hãy thay tôi nói với hắn một tiếng xin lỗi.”

“..... Được.” Hào Dịch gật đầu, biểu hiện phức tạp.

Đến lượt Bony, chỉ yên lặng nhìn chằm chằm Thường Cảnh, sau đó xoay đầu, không nói gì, khóe miệng mím chặt, biểu hiện ra tâm tình lúc này của mình.

Khóe miệng Thường Cảnh trước sau như một vẫn giữ ý cười nhàn nhạt, ánh mắt y nhìn xung quanh, nỗ lực đem hình ảnh trước mắt ghi nhớ vào đáy lòng, sau đó mới chậm rãi đưa mắt hướng về trong phòng..... Tuy rằng không nhìn thấy Thiên Dịch nằm bên trong giường, thế nhưng nơi đó có người mình tâm tâm niệm niệm, y sẽ nhớ rõ.

Một hồi sau.

Thường Cảnh thu tầm mắt lại, biểu hiện khôi phục bình thản, như chỉ đi du lịch quay trở về vậy, “Hào thúc, chúng ta đi được chưa?”

“Không muốn nhìn Thiên Dịch sao?”

“Không cần.” Thường Cảnh nhàn nhạt trả lời, “Nhìn cũng chỉ thêm đau xót mà thôi.”

Nói xong, Thường Cảnh nhắc chân đi ra tiểu viện đầu tiên, y cũng không biết muốn đi nơi nào, có điều y luôn cảm thấy cây thế giới cách nơi này không xa lắm, nếu không Hào Dịch sẽ không sống ở nơi này.

Để Bony ở lại chỗ này chăm sóc Thiên Dịch, Hào Dịch đi theo bước chân Thường Cảnh, bọn họ hướng về trên núi đi đến, thời điểm đi tới chân núi, Hào Dịch gọi lại Thường Cảnh vẫn hướng về phía trước.

“Chính là nơi này.”

Thường Cảnh dừng bước, quay đầu lại nhìn phía Hào Dịch, không rõ vì sao, “Nơi này ư? Nhưng mà không có gì hết ạ.”

Hào Dịch mỉm cười, “Có, chỉ là do đường này bị ẩn giấu đi.”

“Như vậy sao.” Xoay người lại, Thường Cảnh lui về bên người Thiên Dịch, vẻ mặt bình thản, ngữ khí ôn hòa.

Hào Dịch nhắm mắt lại, trong miệng lẩm bẩm đọc cái gì đó, bất quá chỉ trong chốc lát, ở trước mặt bọn họ, trải ra một con đường thẳng tắp, dọc theo con đường này, có thể trực tiếp đi vào trong ngọn núi..... Thường Cảnh có chút ngạc nhiên.

“Đi thôi.” Mở đôi mắt ra, Hào Dịch quay đầu nói với Thường Cảnh.

Theo thân ảnh hai người dần dần đi xa, vốn con đường đã biến mất, một lần nữa trở về lại hình dáng ngọn núi, như là ảo ảnh,朦朧 không rõ ràng.

Đi vào con đường nhỏ Thường Cảnh kinh ngạc nhìn phong cảnh hai bên đường, miệng ngạc nhiên đến nỗi không khép lại được, nơi đây mọc đầy hoa cải dầu¹ cùng hoa oải hương², đây là hai loại thực vật mọc trái mùa nhau, nhưng thật thần kỳ chúng nó cùng nhau xuất hiện ở đây, hơn nữa không có một chút nào cảm thấy trái ngược nhau mà lại cảm thấy mỹ lệ thoải mái.

Cẩn thận lắng nghe, y còn nghe được từng bụi hoa có âm thanh truyền đến, tuy rằng giọng rất nhỏ, thế nhưng xác thật có tồn tại.

“Cái này.....” Thường Cảnh chỉ vào hai bên đường hoa, ánh mắt nghi hoặc nhìn phía Hào Dịch.

Hào Dịch thấy, mỉm cười giải thích: “Cái này à, cây thế giới rất thích hoa tươi, thế là chúng ta đi dọc con đường này gieo hạt giống, đại khái bởi vì khoảng cách gần với cây thế giới, những đóa hoa này nở rất tươi, hơn nữa có chút thành tinh rồi.”

“!” Thường Cảnh trừng lớn hai mắt, đây không phải hoa tiên tử trong truyền thuyết sao!

Vào giờ phút này Thường Cảnh như bị sét đánh đứng sững sờ, ánh mắt đờ đẫn lưu luyến nhìn những chùm hoa này, nghiêng tai lắng nghe những âm thanh nho nhỏ, không có cách nào hoàn hồn.

—— được rồi, hổ cha vẫn đúng là hổ cha mà.

Không biết đi được bao lâu, mãi đến khi đến một nơi nào đó, Hào Dịch đứng tại chỗ không di chuyển, Thường Cảnh quay đầu, nhìn về phía ông, “Sao lại không đi?”

Hào Dịch lắc đầu, “Phía dưới có con đường, con phải tự mình đi, ta chỉ có thể đưa con tới đây.”

“Tại sao?”

“Kỳ thật ta chưa bao giờ chân chính đi tới trước mặt cây thế giới, bởi vì ta không đủ tư cách.” Hào Dịch hướng về phía Thường Cảnh phất phất tay, nói: “Ta sẽ đứng ở chỗ này chờ con, chờ mong con bình an trở về.”

Nghiêng đầu nhìn xuống con đường nhỏ vẫn thẳng tắp kéo dài không biết tới nơi nào, Thường Cảnh nghe xong lời Hào Dịch, gật gật đầu, “Dạ.” Sau đó liền quay đầu hướng về phía trước đi đến, lưng y rất thẳng, bước chân không nhanh không chậm, thế nhưng rất nhanh liền biến mất trước mặt Hào Dịch.

Hào Dịch đứng tại chỗ, nhìn theo bóng lưng Thường Cảnh biến mất, mới nhẹ giọng than thở: “Hi vọng con sẽ không có việc gì, Tiểu Cảnh.”

.....

Thường Cảnh không biết mình đã đi được bao lâu, y cứ không ngừng đi, có điều rất thần kỳ chính là, y lại không có chút nào mệt mỏi, ôm trong lòng tới đâu hay tới đó, tâm thái y coi như không tệ, tâm tình rất sung sướng loang quanh trong đầu, con mắt chớp mắt không ngừng.

Rốt cuộc, Thường Cảnh nhìn thấy phong cảnh không còn giới hạn là hoa cỏ nữa, trước mặt y, xuất hiện một cây đại thụ, đó là một gốc cây rất tang thương, thụ linh nên lớn lên. Thân cây lớn vô cùng, y ngắm nghĩa một hồi, phỏng chừng cái cây này phải đến chục người ôm mới có thể ôm hết; nó cũng rất cao, ngẩng cao đầu, nhìn không thấy đỉnh cây.

“Cây thế giới?” Thường Cảnh tự hỏi tự đáp, có điều đáy lòng đang nghi ngờ, đây rõ ràng chỉ là một gốc cây hộc bình thường đến nỗi không thể bình thường hơn, tuy rằng cái cây hộc rất cao, hình thể hơi lớn..... Nhưng không thể che dấu bản chất thật sự của nó chính là cây hộc.

Thường Cảnh ở trong lòng yên lặng nhỏ nước bọt, quả thật tốt quá mà.

.....

“Cuối cùng ngươi cũng đã đến đây rồi.” Âm thanh có chút tang thương nhưng lại hết sức hiền lành vang lên, điều này làm cho Thường Cảnh đỡ người ra trái phải kiểm tra, nhưng không tìm thấy tiếng nói phát ra.

“Người là, cây thế giới?”

“Đúng, nhóc con, ta đã chờ đợi ngươi rất lâu.” Cây thế giới nói: “Nói vậy, Hào Dịch cũng đã nói rõ sự tồn tại của ta cùng với thế giới này đang đối mặt đại nạn đi.”

Thường Cảnh gật đầu, tuy rằng y không biết nếu mình gật đầu như vậy đối phương có thể biết hay không, do dự một lúc, y cảm thấy mình vẫn nên lên tiếng mới gọi là thỏa đáng, “Tôi biết, hơn nữa tôi cũng biết vì sao tôi lại đến thế giới này, chỉ là, tôi không hiểu, vì sao người lại chọn tôi, rõ ràng trên trái đất có nhiều người như vậy mà.”

“Bởi vì trong đám người mà ta đã từng tiếp xúc, chỉ có linh hồn của ngươi là thuần khiết nhất, đồng thời, tuổi thọ ngươi gần sắp hết, ta liền đưa ngươi đến thế giới này.”

“..... Ý của người là, người đã từng gặp tôi?” Thường Cảnh chỉ lên chớp mũi mình, khó mà tin nổi, cây hộc to lớn trước mặt như vậy, y xin thề, từ lúc sinh ra cho đến nay là lần đầu tiên nhìn thấy, bằng không ở Trung Quốc, gốc cây hộc lớn này đã sớm cấp làm quốc hoa là tài nguyên sớm nên bảo vệ.

“Ha ha ha, ngươi vẫn đáng yêu như vậy.” Cây thế giới cười thoải mái, hẳn có thể nghe thấy đáy lòng Thường Cảnh, “Trên thực tế, khi còn nhỏ chúng ta đã từng gặp nhau, ở trong sân cô nhi viện, ngươi tự tay gieo xuống một hạt giống cây hộc không phải sao?”

Thường Cảnh cẩn thận nhớ lại, từ sâu bên trong não bộ đào ra được một đoạn ký ức như vậy..... Liền yên lặng hóa thân trạng thái cuồng bạo: Ý là nói y lúc đó ngây thơ đáng yêu tính tình trẻ con gieo xuống hạt giống chôn xuống đất, thế giới này rốt cuộc cũng đến rồi —— nghĩ như thế nào ai lại có gan thay đổi đây, hơn nữa còn tự làm tự chịu..... Thường Cảnh mặt tối sầm xuống.

Cây thế giới nghe được nội tâm độc thoại Thường Cảnh, “.....” Còn có thể nói gì đây.

Cuối cùng Thường Cảnh cũng coi như là từ trong đáy lòng mình hoàn hồn trở lại, “..... Ồ, tôi có thể trở về không?” Cái ý niệm muốn trở về đã không còn, thế nhưng y vẫn không nhịn được hỏi dò lên tiếng, dù sao, đây xem như là bắt đầu đi đến thế giới này.

“Ngươi muốn trở về sao?” Cây thế giới đem bóng cao su đá trở về trên người Thường Cảnh.

“..... Không có, tôi muốn ở cùng Thiên Dịch, chỉ như giống cái bình thường thôi.” Linh lực chữa trị cùng với thể chất của y mang đến cho Thiên Dịch không ít phiền toái, nếu như có thể, y hi vọng mình chỉ là người bình thường mà thôi.

“Được rồi, như ngươi mong muốn.” Cây thế giới ngữ khí tiết lộ ý cười, thế nhưng chuyển đề tài, trở lại đề tài chính, “Có điều, trước tiên ngươi phải giúp ta một chuyện.”

“Khôi phục linh lực cho thế giới này sao?” Thường Cảnh ngẩng đầu, ánh mắt thẳng tắp nhìn về vị trí cây thể giới, “Nếu là như vậy, tôi sẽ chết ư?” Nếu như mình làm như vậy.

“Không đâu.” Cây thể giới nói như vậy.

Thường Cảnh nghe xong, vừa định thở ra một hơi, thể nhưng rất nhanh y lại nghe được cây thể giới nói rằng: “Thể nhưng người sẽ rơi vào trạng thái ngủ say, còn lúc nào tỉnh lại, ta cũng không thể xác định, cái này phải xem năng lực bản thân của người.”

“.....” Chìm vào giấc ngủ còn đỡ hơn mất mạng, Thường Cảnh đồng ý..... Huống hồ, y vốn ôm mục đích này đi đến đây không phải sao.

“Ta đã từng nghĩ cách để người ăn được chu quả, lại cố ý để người rèn luyện linh lực chữa trị, cho nên ta suy đoán, thời gian người ngủ say đại khái từ 5-10 năm.”

“Là do người thiết kế?” Thường Cảnh nghi hoặc, cái này làm y nhớ tới thời điểm mình cùng Thiên Dịch vừa rời khỏi làng, ở trong núi gặp gỡ Ly Lực.

“Ừ, nếu không phải vậy sao các người lại có vận may gặp được chu quả ngàn năm hiếm thấy đây, hơn nữa tới một lần có thể hái đến hai quả?” Cây thể giới cũng không che dấu.

Thường Cảnh: “.....”

“Nói như vậy, tôi có nên cảm ơn người?” Thường Cảnh nghiêng răng nghiêng lợi, cái cây hòe trước mặt này không hiểu sao lại thay đổi cuộc sống của mình, đem y kéo đến thời không xa lạ, khiến y không thể không thích ứng từ nam nhân chuyển hóa thành ‘nữ nhân’ theo phương thức tư duy của thế giới này, hơn nữa tới không thể tha thứ, lại dám để cái đó của y cùng với thân thể này nghênh đón thời kỳ động dục quý dị ——

Đệt, không có điểm nào tốt đẹp cả!

Cây thể giới trầm mặc..... nếu như thân cây có khuôn mặt, đại khái sẽ hiện ra vẻ mặt sờ mũi đáng vẻ lúng túng quần bách đi.

“Khụ khụ,” hắng giọng một chút, cây thể giới giải thích: “Trên thực tế, thân thể của người đã đi tới thế giới này, tự nhiên sẽ phát sinh biến hóa, còn cái kia cái gì cùng cái gì đó..... Không ở trong phạm vi ta có thể khống chế, bởi vì không gian vật chất tạo thành không giống nhau, cho nên, ta cũng không thể dùng sức được.”

“Hơn nữa, ta còn cho người một công năng đặc thù, phải biết thể chất của người trong thế giới này luôn luôn là hình mẫu lý tưởng của các giống cái khác.” Cây thể giới lầm bầm, được rồi, đúng là hẳn không còn lý do nào nữa rồi.

“Thật sự là! Cám! Ôn! Người!” Thường Cảnh nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ha ha, không cần khách khí.”

—— ĐM, đúng là không biết xấu hổ, không đúng, cây cần gì biết xấu hổ!

“Khụ khụ khụ.....” Liên tiếp ho khan vài tiếng, cây thể giới dường như muốn đem cả phổi tống ra ngoài, đợi đến khi tiếng ho khan ngừng lại, hẳn mới tiếp tục nói: “Trở lại chuyện chính, trước tiên người khôi phục linh lực cho thế giới này đi, nếu không thời gian trì hoãn càng lâu, càng nhiều Tinh Linh sẽ đối mặt với diệt vong.”

Hết chương 59

Hoa cải dầu1

Hoa cải hương²

Thấy giống như con đường đi đến cây thế giới nên lấy luôn cho hợp.

60. Chương 60

Bên trong thạch thất, Tinh Linh Hoàng lạnh lùng nhìn Phong Lâm quỳ ở trước mặt mình, không biểu lộ gì, chỉ là tình cờ chột lóe lên biểu hiện độc ác bán đứng tâm tình lúc này của lão.

“Phong Lâm, lần này ngươi bất cần rồi.” Tuy rằng ngữ khí không có quá nhiều tiêu cực, thế nhưng hai tay nắm chặt ở phía sau lưng hắn, đã giải thích vào giờ phút này đáy lòng hắn chỉ toàn phần nộ, như một con dã thú đang gào thét, muốn thoát khỏi thân thể bị ràng buộc —— Tinh Linh Hoàng đã nhấn đến hết chịu nổi rồi.

“Tinh Linh Hoàng đại nhân, Phong Lâm đã biết sai.” Quỳ trên mặt đất, Phong Lâm cúi thấp đầu, ngữ khí rất khiêm tốn.

“Mặc kệ bất luận đánh đổi đại giới gì, ta muốn chiếm được tên giống cái kia.” Du Lâm mở miệng, thái độ tiêu cực, “Lần này nếu người thất bại, không cần phải đến tìm ta nữa, chính mình đi lãnh hình phạt.”

Vốn tưởng rằng khi Phong Lâm ra tay, sẽ dễ như trở bàn tay, nhưng Du Lâm không nghĩ tới, thủ hạ trung thành của lão, lại có một ngày, chỉ vì tình cảm cá nhân mà đem lão đặt ở vị trí không quan trọng, điều này làm cho lão vô cùng tức giận, thế nhưng lúc này không thể biểu hiện ra, lão còn cần dùng đến Phong Lâm.

Phong Lâm nghe vậy, thân thể khẽ run lên.

Tinh Linh Hoàng Du Lâm tựa cười như không cười nhìn Phong Lâm, nói: “Thế nào, người muốn cãi lại mệnh lệnh ta sao, Phong Lâm.”

Phong Lâm kinh hãi, “Thuộc hạ không dám.”

Du Lâm lạnh lùng nói: “Còn lo lắng gì nữa, nhanh đem tên giống cái đến đây cho ta.”

“Dạ!” Phong Lâm đứng dậy, chậm rãi lui ra khỏi thạch thất, mãi đến tận ra khỏi mật đạo trở lại bên trong cung điện, hắn mới ngẩng đầu lên, trên mặt không cảm xúc hiện lên hồng ắn nhân nhạt, đó là hình dạng một bàn tay.

.....

Thiên Dịch tỉnh lại sau giấc ngủ, đầu tiên là lẳng lặng nhìn chăm chăm đỉnh đầu một lúc, phục hồi tinh thần lại mới phát hiện bình thường mỗi lần mình tỉnh lại đều có vợ bên cạnh mình nhưng ngày hôm nay lại không có, mày hơi nhíu lại, cậu không thích cảm giác như vậy, không nhìn thấy người khiến cậu có cảm giác an toàn.

Chống khuỷu tay, Thiên Dịch ngồi dậy, thời gian từng giây từng phút trôi qua, cậu từ đầu đến cuối không nhìn thấy Thường Cảnh sẽ hưng phấn nhìn về phía cậu, chờ mãi không nhìn thấy vợ mình, cậu bắt đầu trở nên hơi bất an.

“Tiểu Cảnh, em đâu rồi?” Không thể chờ thêm nữa, Thiên Dịch vén chăn lên tự mình xuống giường, cậu muốn đi ra ngoài tìm, trong lòng cậu đã có dự cảm không tốt.

Đỡ mép giường, Thiên Dịch chậm rãi đứng thẳng, giơ một chân lên, vất vả bước đi bước đầu tiên, tuy rằng toàn thân mềm nhũn thế nhưng cậu vẫn khẽ cắn răng bước thêm bước thứ hai, bước thứ ba, đi mấy bước, bắt đầu trở nên thông thuận hơn..... Cứ như vậy, Thiên Dịch cắn răng, chậm rãi đi ra khỏi phòng.

Ngoài sân trống rỗng không thấy người cậu muốn, hơn nữa ngay cả bóng dáng Hào Dịch cũng không thấy, Thiên Dịch cắn môi, nhìn Bony đang chơi vui vẻ, ánh mắt trở nên u ám.

“Bony, Tiểu Cảnh và Hào thúc đâu?”

“A?” Đột nhiên có âm thanh đánh gãy Bony đang tiêu khiển, đuôi nó vung ra một nửa dừng ở giữa không trung, móng ngựa trước cũng bất động..... Bony lấy tư thế cực kỳ khó chịu quay đầu nhìn về phía Thiên Dịch lên tiếng, hai mắt trừng lớn ngây ngốc nhìn người khế ước đang đứng ở ngay bậc cửa.

“Nhữ, nhữ, nhữ xuống giường rồi!” Bởi vì quá vui mừng, nói chuyện có chút lắp bắp.

“Ừ,” Thiên Dịch trả lời qua loa, tiếp tục đem trọng điểm hỏi về hai người, “Hào thúc và Tiểu Cảnh đâu, đi nơi nào, sao lại không có ở đây?”

Bony nghe người khế ước hỏi liên tiếp mấy vấn đề, ánh mắt có chút mơ hồ, cái đuôi vung vẩy, có điều ánh mắt dần dần thu nhỏ lại, “Ngô cũng không biết, vừa nãy ngô có đi ra ngoài.....” Ánh mắt né tránh, vừa nhìn liền biết tên gia hỏa này là đang nói dối.

Thiên Dịch đương nhiên sẽ không buông tha Bony biểu hiện không được tự nhiên, sắc mặt cậu trầm xuống, cho dù cậu hiện đang không có linh lực, thế nhưng vào giờ phút này, khí thế vẫn còn. Ánh mắt cậu lạnh lùng nhìn kỹ đối phương, khiến Kỵ Hành thú rụt cổ, nhỏ giọng lầm bầm: Không khoa học không khoa học rồi, rõ ràng đã không còn linh lực, đến cùng ngô sợ hãi cái gì chứ!

Bony lầm bầm lầu bầu truyền vào trong tai Thiên Dịch, đối với Thiên Dịch đang trong lúc bực bội điểm tích phân càng cao hơn, cậu không thể chờ đợi được nữa muốn biết Thường Cảnh đi đâu, liền đánh gãy lời Bony, âm điệu cất cao: “Trả lời ta, Bony!”

“Ây.....” Bị cắt đứt lời nói làm nhảm, Bony nhe răng, thế nhưng đối diện với ánh mắt người khế ước lúc sau liền yên lặng uể oải đi, đập đập móng ngựa, ấp úng, không cho Thiên Dịch một câu trả lời chính xác.

Bony thái độ né tránh khiến Thiên Dịch càng thêm bất an, “Nói cho ta biết Bony, Tiểu Cảnh đã xảy ra chuyện gì?”

“Không được rồi,” Bony mắt to nhìn người khế ước, “Bọn họ không cho ngô nói cho nhữ biết.” Nhưng trong lòng lại nghĩ tới là, rõ ràng biết không nên hoảng hốt, không được phép nói cho người khế ước, đây không phải làm khó nó sao..... Hu hu QAA người khế ước cầu buông tha.

“Nói!” Giải quyết dứt khoát, Thiên Dịch lòng ngực phập phồng, ánh mắt cậu sáng quắc nhìn chằm chằm Bony, không chớp chút nào.

Bony: “.....” Cái đồ bắt nạt thú QAA.

Bony bị kịch đón nhận đôi mắt màu lục từ Thiên Dịch, chỉ cảm thấy áp lực tăng lên gấp bội, cuối cùng, không chống đỡ nổi, ngoan ngoãn đem sự tình từ đầu đến cuối toàn bộ nói ra hết một lần, nó vừa nói một bên cẩn thận từng li từng tí một nhìn sắc mặt người khế ước, thấy đối phương sắc mặt càng ngày càng trắng bệch môi cắn ra đến xuất huyết, đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút khó chịu.

“Thật ra, y sẽ bình an trở về mà.” Không nhịn được lên tiếng an ủi, tuy rằng nó chỉ là một con Linh Thú, tuy rằng nó không hiểu lắm cái gì gọi là tình yêu, có điều, nó thật sự thích giống cái Nhân tộc cũng là người khế ước còn lại kia.

“Bọn họ khi nào thì đi?” Thiên Dịch sau khi nghe xong, ngoại trừ sắc mặt càng ngày càng trắng bệch ở bên ngoài ra, dường như tâm tình cũng không chấp chùng gì, điều này làm cho Bony rất là nghi hoặc, nó còn tưởng người khế ước sẽ giận tím mặt hoặc là thương tâm khóc rống lên đại loại vậy.....

“..... Hiện tại, chắc bọn họ đã đến cây thế giới rồi đi.” Đại khái tính toán lại lộ trình, Bony phe phẩy đuôi, ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm Thiên Dịch, chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần đối phương có chút gì đó không thích hợp, nó liền lập tức chạy tới tiếp ngay ——

“Ta đã biết.” Thiên Dịch rũ đôi mắt xuống, không nhìn Bony, xoay người trở về phòng.

“Này, người khế ước ——” Bony hướng về phía trước bước vài bước, nói: “Như không sao chứ!”

“.....” Không có hồi đáp.

Cảm xúc bỗng nhiên trầm xuống, Bony cúi đầu, móng vuốt trên đất vẽ một vòng tròn, kỳ thật nó cũng không thích Thường Cảnh đi khôi phục cái gì mà linh lực cho thế giới này, nó đã chờ đợi mấy ngàn năm rất lâu rồi mới đợi được Nhân tộc khiến nó cảm thấy thích thú ——

Nhưng mà, nếu như không đi, chính mình cũng sẽ chết.

Từ lúc sinh ra cho đến giờ Bony chưa bao giờ nghĩ tới cái chết nó bất chợt rùng mình, chết ư, sẽ rất kinh khủng đi..... Không biết giống cái Nhân tộc thế nào rồi nhỉ?

Ở trong phòng, Thiên Dịch đã trở lại giường, vén chăn lên nằm xuống, một lần nữa nhắm mắt lại, vẻ mặt bình thản, nhưng nếu nhìn kỹ, vẫn có thể thấy, cả người cậu có chút run rẩy lên ——

Thiên Dịch ngủ trang, ngủ trang chính mình chỉ là nằm mơ chưa có tỉnh lại, đợi đến khi tỉnh lại cậu có thể nhìn thấy vợ mình trên mặt nở nụ cười nhả nhíp đôi mắt đẹp dễ nhìn mình, đôi tay sẽ nhẹ nhàng nắn gò má rồi mò đến hai lỗ tai mình..... Mà không phải như bây giờ, chỉ còn một mình cậu lưu lại đây.

Tự nói với chính mình đây chỉ là một giấc mộng, thế nhưng bản năng của thân thể phản ứng không có cách nào ngủ trang, nằm thẳng cũng không phải là biện pháp khắc phục bất an cùng sợ hãi, thế là Thiên Dịch nghiêng người co chân lên, đáng vẻ như con tôm —— cái tư thế này chính là khuyết thiếu cảm giác an toàn

cùng sợ hãi nên mới làm vậy, mà vào giờ phút này, Thiên Dịch sợ hãi.

“Tiểu Cảnh..... Đừng rời khỏi.....” Khóe mắt chảy xuống giọt nước mắt trong suốt, Thiên Dịch nhắm chặt hai tròng mắt hơi rung động, chỉ là bất luận có làm sao cũng đều không muốn mở mắt ra đối mặt với sự thật này.

—— cậu không có kiên cường như vậy.

Thật ra thân thể Thiên Dịch nếu muốn trưởng thành, chỉ còn kém một năm nữa thôi, có điều mọi người đều tưởng cậu đáng vẻ thành thực, dũng cảm, cơ trí bình tĩnh nhưng lại bỏ qua tuổi tác chân chính của cậu..... Trong Tinh Linh tộc, Tinh Linh ở độ tuổi vị thành niên như thế này, không bao giờ có buồn phiền.

.....

Bên ngoài tiếng huyền não đánh thức Thiên Dịch không muốn tỉnh lại, cậu mở hai mắt ra sắc mặt không tốt ánh mắt lạnh lẽo nhìn kỹ ngoài phòng, khi nghe thấy tiếng huyền não bên ngoài, cậu không những không giận mà còn cười, bàn tay hung hăng nắm chặt thành quyền, móng tay cắm chặt vào trong lòng bàn tay.

Xoay người ngồi dậy, cậu cử động thông thả lại vững vàng đi tới cửa, kéo kẹt một tiếng, cậu mở cửa, lạnh lẽo nhìn Phong Lâm không mời mà tới cùng Tinh Linh đã lâu rồi không nhìn thấy, Rohan.

Lại nói Rohan từ sau lần đó vẫn ghi hận trong lòng, luôn muốn trả thù Thiên Dịch, hắn còn đang muốn tìm người, lại phát hiện Thiên Dịch cùng tên Nhân tộc đáng chết kia đã rời làng, đối mặt với Hào Dịch biểu hiện hờ hững, hắn cong đuôi bỏ chạy, có điều hắn cũng không từ bỏ cùng Thiên Dịch kết thù hận.

Chờ mãi đến lúc Thiên Dịch trở về cùng tên Nhân tộc kia, hơn nữa trong những ngày hắn quan sát, Thiên Dịch rõ ràng bị thương, hắn núp trong chỗ tối nhìn trộm, muốn chờ đợi thời cơ đánh nát vẻ ngạo mạn của Tinh Linh vị thành niên kia.

Nhưng chờ đợi rất lâu, vẫn luôn không có cơ hội, hắn vô đầu bứt tai cực kỳ bức mình, Phong Lâm lại như thiên thần từ trên trời giáng xuống, mang đến cho hắn một cơ hội, vì thế hắn tính toán, liền dẫn Phong Lâm đi tới tiểu viện Hào Dịch.

Thành ngữ mượn đao giết người, Rohan đương nhiên biết.

Bony cảnh giác đứng trước mặt Thiên Dịch, nó đã đáp ứng Hào Dịch cùng Thường Cảnh, muốn bảo vệ Thiên Dịch cẩn thận, nó muốn làm một con Linh Thú không nuốt lời!

Phong Lâm nhìn thấy Thiên Dịch suy yếu, đáy mắt xẹt qua một tia đáng tiếc, có điều vì nhiệm vụ của mình, hắn rất nhanh thu hồi lại ánh mắt này, khôi phục sự bình tĩnh. Hắn nhanh chóng nhìn lướt qua bốn phía, vẫn chưa phát hiện giống cái Nhân tộc, ngay cả mùi Nhân tộc cũng không có, điều này làm sắc mặt

hắn khẽ biến đổi.

Nghiêng đầu đi, hắn nhìn Rohan, lạnh lùng nói: “Người xác định tên giống cái kia thật sự ở đây?”

Rohan trên mặt nở nụ cười nịnh hót, chà xát lòng bàn tay của mình, liếm môi, nói: “Phong Lâm đại nhân, tiểu nhân đã thật sự gặp tên Nhân tộc xuất hiện ở đây, tiểu nhân xin thề trước cây thế giới.”

Nghe vậy, Phong Lâm nhẩn mi lại.

Ánh mắt hắn một lần nữa nhìn xuống trên người Thiên Dịch, “Đem giống cái kia giao ra đây.”

Đáp lại hắn, Bony hừ mũi phát ra tiếng rầm rì. Bony ánh mắt bề nghệ xem thường đánh giá Phong Lâm, chậm rãi nói: “Dựa vào cái gì, nhữ cho rằng nhữ có tư cách bắt ngô phải giao người?”

Phong Lâm ánh mắt chuyển hướng Bony, “Người, không phải là đối thủ của ta.”

“!” Bony nổi giận, lão tử còn không yếu đến mức ba lần bốn lượt bị Tinh Linh xem thường, vì thế Kỵ Hành thú mới nổi giận, điểm ấy, Phong Lâm nhìn về tứ phía khuếch tán linh lực hệ hỏa là có thể nhìn thấy.

Phong Lâm dẫn đến một ít Tinh Linh linh lực yếu kém đã bị Kỵ Hành thú dùng hệ hỏa đánh lùi về phía sau, trong đó có cả Rohan.

Mỗi một lần công kích đều bị Phong Lâm ung dung né tránh, cứ như thế, thể lực nó dần dần tiêu hao, lúc này Bony liên tục bị công kích.

Thiên Dịch nhú mày, tình huống bây giờ, đối với bọn họ rất bất lợi, rũ mi mắt xuống, cậu bỗng nhiên nghĩ đến, Tiểu Cảnh không ở đây, cho dù bọn họ có thua..... Đám người kia cũng chỉ có thể tay trắng trở về thôi, mỉm cười trào phúng.

“Bony, dừng lại.” Thiên Dịch âm thanh rất bình tĩnh, cậu nhìn Phong Lâm: “Mặc kệ người có tin hay không, Tiểu Cảnh không có ở đây.”

Phong Lâm thần sắc khẽ động, còn chưa lên tiếng đã nghe Tinh linh dẫn đường tức đến nổ phổi mở miệng: “Không thể nào, tiểu nhân rõ ràng đã nhìn thấy tên giống cái kia trước vẫn còn ở đây, nhất định là các người đã đem y giấu đi, nếu không giải thích ra sao về việc Hào Dịch không có ở đây.”

“Ha.....” Thiên Dịch nhẹ nhàng nói, “Nếu ta biết Tiểu Cảnh ở nơi nào, thì thật tốt biết bao.” Cậu tình nguyện chính mình chết đi cũng không muốn nhìn thấy Thường Cảnh bị bất cứ tổn thương nào, mà lần này, cho dù cậu có trả giá, cũng không tìm được người, tìm cũng không thấy.

“Ý người nói tên giống cái Nhân tộc kia đã tự mình đi rồi?” Phong Lâm khó có thể duy trì vẻ mặt bình thản nữa.

“Các người về đi.” Thiên Dịch lạnh lùng nhìn bọn họ, “Tiểu Cảnh đã đi đến nơi rất xa, các người không tìm được y.”

“Đáng ghét.” Phong Lâm tùy tay vứt hỏa linh lực, hệ hỏa trực tiếp ném đến phía sau hắn không xa dính vào trên người Rohan, đốt Rohan đến nỗi phải la hét hốt hoảng, nằm ở trên đất lăn qua lăn lại, Thiên Dịch mặt không cảm xúc nhìn hắn, trong ánh mắt hàn ý có thể đem người đông thành đá.

Đại khái không ngờ rằng chính mình nhất thời phát tác tâm tình lại ngộ thương Tinh Linh dẫn đường, Phong Lâm nhanh chóng ném ra hệ thủy, từ trên trời giáng xuống đem Rohan từ đầu tới đuôi tẩy một lần, trên người tuy rằng lửa đã tắt, thế nhưng da trên người vẫn bị đốt khét lẹt.

Thật là ứng với câu nói kia: Không cần thông báo, thời điểm chưa tới.

Xem xong trò khôi hài này, Thiên Dịch liền về phòng.

“Chờ chút.” Phong Lâm lên tiếng, gọi lại Thiên Dịch bước nửa bước chân, “Tinh Linh Hoàng đại nhân linh lực đã hoàn toàn biến mất, chúng ta chỉ muốn tìm bầu bạn người nhắc tay chỉ lao giúp một chuyện thôi.”

Đi một vòng, Phong Lâm thẳng thắn nói ra mục đích hắn tìm Thường Cảnh, kỳ thật hắn không tin tên Nhân tộc kia đã rời đi, dù sao đã từng liều lĩnh nguy hiểm quay đầu đem Tinh Linh trẻ tuổi mang về, phần tình nghĩa này không phải nói đi là sẽ đi được.

“Ta nói rồi, Tiểu Cảnh không có ở đây!” Thiên Dịch đột nhiên quay đầu lại, đôi mắt trợn trừng lên, “Tiểu Cảnh bị cái cây thế giới chó má kia mang đi, không ở nơi này không ở nơi này!”

Lý trí hoàn toàn không còn, vào giờ phút này Thiên Dịch tính khí bốc lửa ngút trời, bây giờ mới chính thức là một vị Tinh Linh thành niên, mà không phải như trước đây, mặt không cảm xúc, biểu hiện hờ hững.

Phong Lâm nghe được ba chữ cây thế giới, hoàn toàn biến sắc, chính mình đã dùng hết mọi lý do cũng không thể nghĩ đến —— cây thế giới làm cách nào tồn tại, trong tộc Tinh Linh, cây thế giới tồn tại như một vị thần, Tinh Linh khinh nhờn ‘Thần linh’, sẽ bị Tinh Linh khác phỉ nhổ, chán ghét, chèn ép.....

Lùi về phía sau một bước dài, Phong Lâm sắc mặt khó coi, thế nhưng không còn lên tiếng nữa, hắn trở mặt nhìn thân ảnh Thiên Dịch biến mất ở sau cửa phòng, mà Kỳ Hành thú ánh mắt cảnh giác nhìn bọn họ.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà già đi rất nhiều, Phong Lâm vốn ưỡn lưng sống lưng thẳng tắp có chút suy sụp, hắn vẫn còn cúi đầu đứng thẳng lưng một lúc, mãi đến tận sắc trời dần tối, ban ngày chuyển thành ban đêm, rồi đến khi chân trời mọc lên mặt trời, đêm tối lại biến trở về ban ngày, như vậy tuần hoàn đến ba lần.

Buổi sáng ngày thứ tư, Hào Dịch ôm Thường Cảnh ngủ thiếp đi tới cửa nhà mình, nhìn thấy nhiều Tinh Linh trẻ tuổi tụ tập như vậy, đầu tiên là kinh ngạc một chút, thế nhưng cúi đầu nhìn người trong lòng ngực mình ngủ say sưa, rất nhanh liền hiểu được —— luôn có một số người, quá tham lam, đối với đồ vật không phải của mình, cũng muốn cướp đoạt.

Vòng qua những Tinh Linh kia, Hào Dịch trực tiếp ôm Thường Cảnh tiến vào tiểu viện, đối với Bony đứng ở cửa mỉm cười, “Xem ra, ngươi đã hoàn thành nhiệm vụ rất tốt.”

Hào Dịch vẫn là như vậy, ưu nhã vân đạm phong khinh, thế nhưng nhìn kỹ, có thể nhìn thấy đáy mắt lão vẻ mệt mỏi, trên thực tế, lão ở tại chỗ chờ đợi Thường Cảnh ba ngày, nguyên bản vốn đã muốn từ bỏ hi vọng, nhưng vào thời điểm cuối cùng, bị cây thể giới gọi lại. Cây thể giới đem Thường Cảnh giao cho lão, nói cho lão biết, vào giờ phút này Nhân tộc ở trong lòng ngực lão, đã không còn linh lực chữa trị, biến thành Nhân tộc bình thường.

Hào Dịch gật đầu, tỏ vẻ minh bạch, lão không có hỏi cây thể giới giống cái trong lòng ngực mình có làm sao không, có thể tỉnh lại vào lúc nào..... Bởi vì lão biết, Nhân tộc trong lòng ngực này, chỉ cần Thiên Dịch thích là đủ rồi.

Bony nhìn Thường Cảnh trong lòng ngực Hào Dịch, đuổi đầu, không xác định hỏi: “Y không có chuyện gì chứ?”

Nhẹ nhàng lắc đầu, “Chỉ là ngủ thôi.” Hào Dịch đẩy cửa ra, đem người ôm vào trong phòng, Thiên Dịch nằm ở trên giường đột nhiên mở đôi mắt ra, ánh mắt nhìn về phía Hào Dịch..... Không, là Thường Cảnh trong lòng ngực Hào Dịch.

Xoay người ngồi dậy, Thiên Dịch bình tĩnh nhìn vợ mình sau giấc ngủ sẽ không bao giờ thấy nữa, nước mắt trong chớp mắt liền chảy xuống, “Hào thúc, Tiểu Cảnh..... Bị sao vậy?”

“Ngủ.” Đặt người nhẹ nhàng xuống giường, Hào Dịch hai mắt áy náy nhìn Thiên Dịch, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi, Thiên Dịch.”

Lắc đầu, Thiên Dịch không nói gì, nhưng cũng không nhìn Hào Dịch, cậu chỉ cúi đầu, không chớp mắt nhìn người an tường ngủ trên giường, chỉ lo chính mình chỉ cần chớp mắt một cái thôi, người trước mặt sẽ biến mất không còn dấu vết.

Nhẹ nhàng thở dài, Hào Dịch từ trong lòng ngực móc ra một nhánh cây đưa cho Thiên Dịch, “Thiên Dịch, để nó hóa thành một phần trong cơ thể con, linh lực con sẽ khôi phục.”

Thấy Thiên Dịch lơ là không chịu tiếp nhận mình, Hào Dịch tiếp tục nói: “Đây là nhánh của cây thể giới, là Tiểu Cảnh hi vọng đưa cho con.”

Nghe vậy, Thiên Dịch cử động, cậu nhanh chóng nắm lấy nhánh cây muốn đặt vào trong lòng ngực, thế nhưng nhánh cây kia dường như có ý thức vậy, nguyên bản ở trong tay Hào Dịch vô cùng yên lặng mà khi

tới trong tay Thiên Dịch, nó không yên lặng nữa. Nhánh cây vặn vẹo thân mình, ở trên tay Thiên Dịch nhảy nhót, cuối cùng như tìm được đúng nơi cần đến, vút một phát, biến mất không còn dấu vết.

“.....”

“.....”

Hào Dịch sờ sờ mũi, nhánh cây này tính cách quả nhiên giống y đúc cây thể giới, mê chơi đến như vậy.

Mà Thiên Dịch lúc này.

Cậu có thể cảm nhận được linh lực thân thể mình tụ tập lại rất nhanh, thậm chí đột phá trở ngại, linh lực trong cơ thể bắt đầu sinh trưởng..... Vận tốc khôi phục linh lực trong cơ thể cậu rất nhanh, hơn nữa Thiên Dịch có thể cảm giác được, cậu lại thức tỉnh thêm hai hệ linh lực, một là linh lực hệ thủy, hai là quang hệ chữa trị linh lực.

Chậm rãi mở hai mắt, Thiên Dịch thần sắc phức tạp nhìn lòng bàn tay mình.

Một lúc sau, cậu mới mở miệng, âm thanh có chút khàn khàn.

“Hào thúc, linh lực của con đã khôi phục.”

“Ừ,” Hào Dịch mỉm cười, “Đây là nguyện vọng của Tiểu Cảnh đấy.”

Dứt lời Hào Dịch liền xoay người rời đi, đem không gian này lưu lại cho tụi nhỏ.

Đóng cửa lại, Hào Dịch chậm rãi đi tới trước mặt Phong Lâm, “Các người trở về đi, nói cho Tinh Linh Hoàng biết, chỉ cần lão bắt đầu tu luyện lại từ đầu, linh lực sẽ khôi phục, ngay trong tầm tay.”

Phong Lâm nghe vậy, ngẩng đầu nhìn hướng người bước tới, ánh mắt nghi hoặc, “Ông là?”

“À, ta là người bảo hộ cây thể giới.” Hào Dịch vẽ mặt nhàn nhạt, “Trở về đi, nơi này không hoan nghênh các người.”

Phong Lâm gương mặt tái nhợt, mở miệng muốn nói câu gì đó, nhưng cuối cùng cũng không nói gì, hần xoay người, một lần nữa sống lưng thẳng tắp hướng về con đường kia trở về ——

Hần không có làm gì sai, Phong Lâm vẫn tự nói với mình như vậy.

.....

Đông đến xuân đi, hoa tàn hoa nở..... Thời gian trôi qua đã năm năm, Thiên Dịch cùng Thường Cảnh đã trở lại gian phòng nhỏ kia, Bony ở cùng một chỗ làm bạn với Hào Dịch.

Hào Dịch vẫn như cũ, luôn hiền lành ôn hòa, ôn tồn lễ độ, mà Bony thì càng không cần phải nói, mỗi lần bay đến thôn làng quây đến gà bay chó sủa, đặc biệt là Rohan, đã bị Kỵ Hành thú làm cho khiếp sợ, hận không thể từ sáng đến tối núp ở trong phòng, không nhúc nhích.

Mà Thiên Dịch, sinh hoạt bắt đầu cũng giống như ban đầu, mỗi ngày lên núi săn thú, rèn luyện chính mình, đến buổi tối, liền xuống núi đem Thường Cảnh từ chỗ Hào Dịch ôm về nhà mình.

Còn về Thường Cảnh..... Y vẫn chưa tỉnh lại.

Thiên Dịch ban đầu còn lo lắng bây giờ đã biến thành thanh thản, hắn nắm giữ linh lực chữa trị, cũng đã từng thử qua, nhưng từ đầu đến cuối không có biện pháp giúp Thường Cảnh ngủ say tỉnh lại, vì thế càng về sau, hắn đã không còn sốt ruột.

Bởi vì hắn biết, vợ mình, một ngày nào đó, sẽ tỉnh lại.

Ngày đó, thời tiết rất tốt, ánh mặt trời ấm áp, chiếu lên trên người rất thoải mái, ngày hôm nay Thiên Dịch không có lên núi, mà ôm vợ mình, ngồi ở trên ghế nằm trong sân, nhàn nhã tắm nắng. Híp mắt, Thiên Dịch một tay ôm lấy eo Thường Cảnh, một tay để lên đầu gối của mình.

“Tiểu Cảnh, năm năm rồi, sao em còn chưa tỉnh lại?”

“.....”

“Tiểu Cảnh, em có biết không, tên Bạch Hổ kia cũng đã có hai bé hổ con nhỏ nhỏ xinh xinh, trước đó hắn có đến đây, còn mang theo tụi nhỏ.”

“.....”

“Tiểu Cảnh, Tuần Thuyền và Bỉ Nặc cũng đã tới đây, nhưng em vẫn không tỉnh lại.”

“.....”

“Tiểu Cảnh, ta đã thành niên rồi đây.”

“.....”

“Tiểu Cảnh, ta rất nhớ em.” Nhẹ nhàng thở dài, Thiên Dịch lăm bầm lâu bầu lặn lại, hấn đã quen cuộc sống như thế, chỉ là những lúc tình cò, vẫn cảm thấy có chút đau khổ.

Vuốt lên tóc dài nhu thuận tựa ở trên ngực mình, Thiên Dịch tiếp tục nhỏ giọng nói: “Tiểu Cảnh, thời tiết ngày hôm nay rất tốt, em cảm thấy sao?”

“..... Thiên..... Dịch.....”

“Tiểu Cảnh, dường như ta nghe em đang gọi ta, đại khái chắc là do ảo giác đi.” Nụ cười tự giễu, Thiên Dịch cười ha ha nói.

“..... Thiên Dịch.....”

“.....” Thiên Dịch xoa bóp cánh tay Thường Cảnh chợt khựng lại, hấn đột nhiên ôm lấy người trong ngực ngồi dậy, cúi đầu, đối diện hai tròng mắt Thường Cảnh lúc này đang mỉm cười, nhất thời đại ra.

“Thiên Dịch.....” Âm thanh lúc này rõ ràng hơn.

Thiên Dịch bình tĩnh nhìn vợ mình ngủ say suốt năm năm nay, một lúc sau, mới nở nụ cười tươi rói.

Hấn cúi đầu, ở trên trán Thường Cảnh nhẹ nhàng hôn một chút, âm thanh ôn nhu, nhẹ nhàng chậm chạp nói: “Hoan nghênh em trở về, Tiểu Cảnh của ta.”

Chính văn hoàn

Tác giả có lời muốn nói:

Đã kết thúc rồi, mặt khác sẽ có phiên ngoại, sẽ nói về Tinh Linh Hoàng, cũng nói về Phong Lâm.....

Tiếp sau đó, đã xác định phiên ngoại chỉ có hai chương: Một là Tiểu Cảnh cùng Thiên Dịch kết hôn sau đó phạch phạch phạch, hai là Bạch Hổ cùng với Chi Bằng ~

PS: Đại khái, chiều nay sẽ có chương Bạch Hổ phiên ngoại, ngày mai sẽ viết lại phiên ngoại mới về kết hôn ~ sau đó toàn văn liền kết thúc!

61. Chương 61: [phiên Ngoại: Bạch Tử Chi Bằng]

Lại nói sau khi giải quyết Bộ Phi, Bạch Tử dẫn Chi Bằng cùng Mạc Lâm hai tay trói gà không chặt rời đi, trong lộ trình này, đi quá nhanh cũng không được, quá chậm cũng không xong ——

Bị trì hoãn vài ngày, Bạch Tử nổi giận, thật vất vả ở trên đường vào thành trấn mua được một con Thanh Ngưu thú tuổi đã già, Bạch Tử cuối cùng cũng coi như đem hai vị tổ tông thu phục —— lần này không cần kiêng kỵ thân thể của bọn họ, bởi vì ngồi ở trong xe, được Thanh Ngưu thú kéo đi, so với việc tự mình bước đi tốt hơn rất nhiều.

Chi Bằng tuy rằng không nói chuyện được, thế nhưng ở phương diện thật sự mà nói, cậu làm người ôn hòa thiện lương, rất nhanh liền hiểu rõ sắc mặt hắn, cậu cùng Bạch Tử quan hệ không tính là quá thân thiết cũng không tính là xa lạ, chỉ ở khoảng cách trung gian, bởi vì cậu hiểu được, giống cái phải có chút rụt rè.

Vì thế, Mạc phụ đau đầu không thôi.

Dựa theo ý tưởng của Mạc phụ chính là, Bạch Tử là giống đực tốt đến như vậy, phải nhanh bắt lấy mới đúng. Sau đó ông cứ ôm ý nghĩ như thế, mỗi ngày đều tiến hành tẩy não con trai mình.....

Đối với việc này, Chi Bằng tuy rằng gật đầu biểu thị mình đã biết rõ, thế nhưng vẫn làm theo ý mình cùng Bạch Tử duy trì một khoảng cách, trong lời nói lúc tiến lúc lùi, lúc thì tiến về một bước trở thành quen thuộc, khi thì lùi lại một bước cho có vẻ mới lạ.

Có điều không thể không nói, Chi Bằng như vậy, không thể hấp dẫn nổi ánh mắt Bạch Tử. Chi Bằng quá mức ôn hòa không có tính khí, nếu không có người nói chuyện với cậu, cậu chỉ ngồi một chỗ ngây ngốc cả một ngày cũng không cảm thấy chán.

Dọc theo đường đi, Bạch Tử không thể cùng Chi Bằng phát triển mối quan hệ thêm một bước, đối với điều này, hắn cũng không sốt ruột, bởi vì thời gian còn dài, Chi Bằng phải mất thêm hai năm nữa mới tính là thành niên. Có điều hắn không vội nhưng có người sốt ruột, tình huống hai người, Mạc Lâm thân làm phụ thân gấp muốn chết rồi..... Làm phụ thân, ông hi vọng con trai mình tìm được bầu bạn tốt, không nghi ngờ gì, Bạch Tử chính là ứng cử viên phi thường ưu tú đó nha.

Tuy rằng không nhanh, nhưng cũng không chậm, cuối cùng sau nửa tháng lộ trình, cả ba đều đi tới vị trí Đông Phương —— nơi này, là bộ lạc Thú tộc, vương quốc dã thú.

Giống cái bộ lạc Thú tộc so với Ma tộc cùng Tinh Linh ít đi một chút, bởi vì cùng dã thú cộng miên, giống cái cũng cần phải có dũng khí đúng chứ? Tuy rằng, những dã thú này không thật sự là dã thú..... Thế nhưng Thú tộc dũng mãnh thiện chiến, trời sinh rất thích chiến đấu, trong xương có luồng nhiệt huyết, dục vọng đặc biệt mãnh liệt đúng là thật sự là, ờ..... Kỳ thật đổi lại thuyết pháp chính là tinh lực quá dư thừa () .

Cho nên khi Bạch Tử dẫn giống cái vị thành niên trở về, đặc biệt là giống cái này lớn lên đúng khẩu vị của bọn họ, mỗi một giống đực trong bộ lạc còn chưa thành hôn cả người đều bốc hỏa, dự định ở trước mặt

giống cái này trưng ra hùng phong chính mình, để sau này giống cái vị thành niên khi trưởng thành sẽ lựa chọn mình..... Có điều bọn họ đã quên, giống cái này là ai mang về, cho nên cũng chỉ có khả năng duy nhất chính là thất bại.

Chi Bằng vừa xuống xe, liền bị ba tầng trong ba tầng ngoài giống đực vây quanh bọn họ hai mắt tỏa sáng khiến cho sợ hãi, theo bản năng còn trốn đến phía sau Bạch Tử cao to, kéo tay cha mình thật chặt.

Mạc Lâm đôi mắt căn bản không dừng lại được, ông nhìn trái nhìn phải, đối mặt với những giống đực trẻ tuổi cường tráng, trong lòng đánh giá từng người một, kết quả ông phát hiện, không có ai lợi hại như Bạch Tử trước mặt đây?

Haizz, quả nhiên Bạch Tử mới là ứng cử viên con rể trong lòng ông, đáng tiếc..... Ông nhìn con mình, lại nhìn Bạch Tử hồ hững, lắc đầu thở dài, hai người như thế nào mà còn chưa đến với nhau?!

Mạc Lâm không biết chính là, Chi Bằng thật sự không có nghĩ như vậy, mà Bạch Tử cũng không hẳn là như thế. Dọc theo đường đi hắn đã nghĩ tới nghĩ lui, sau khi suy nghĩ cẩn thận, mình muốn Chi Bằng làm bầu bạn mình, sinh cho mình mấy bé tiểu Hồ, đương nhiên, hắn cũng cảm thấy chính mình phải ký kết ước sinh tử trước mặt giống cái này, bởi vì..... Hắn dường như rất thích giống cái vị thành niên trước mặt này.

Có điều hắn không dùng biện pháp trực tiếp, mà là dùng phương thức nước ấm nấu ếch, chậm rãi mở cánh cửa lòng Chi Bằng, đợi đến thời điểm đối phương hiểu được, sẽ không thể rời bỏ chính mình.

Mà vào giờ phút này.

Bạch Tử đối với những giống đực nhìn trộm dò xét bảo vật của mình sắc mặt không tốt chút nào, mặt hắn tối sầm lại, cảm tức nhìn bọn họ, có một số nhất gan, biết mình không đủ mạnh, đều nhanh chóng thu hồi ánh mắt của mình..... Haizz, quả là đáng tiếc, giống cái mỹ lệ này, bọn họ không thể chiếm được.

Cho tới những người khác, cũng hơi có sự kiêng dè.

Bạch Tử những năm gần đây, là Bạch Hồ khi sinh ra đã thuần khiết nhất trong bộ tộc Thú tộc, chính vì như vậy nên từ nhỏ đã được xem như là dũng sĩ mà bồi dưỡng, nhưng vào giờ phút này, năng lực của hắn sớm ở trong bộ lạc đã vượt trội so với những giống đực cùng tuổi khác.

Dẫn theo Chi Bằng cùng Mạc Lâm đi xuyên qua những giống đực không dời mắt nổi khi nhìn giống cái, Bạch Tử trực tiếp trở về nhà. Kiến trúc phòng Bạch Tử ở chính là một tiểu viện nhỏ, vừa đủ có ba gian phòng, mỗi người một gian phòng, sau khi dàn xếp tốt phòng cho cha con Chi Bằng. Bạch Tử liền xoay người rời đi, hắn muốn đi tìm các trưởng lão Thú tộc, đem nội tình Bọ Phỉ giao lại cho bọn họ.

Tuy rằng vũ lực của hắn trong Thú tộc không ai sánh bằng, nhưng bởi vì lo lắng sẽ có người không phục, hắn mới đáp ứng yêu cầu của các trưởng lão, đem nội tình Bọ Phỉ mang về trong tộc, tiêu trừ những người phần nộ không cam lòng.

Các trưởng lão nhìn Bạch Tử giao ra nội tình, trên mặt lộ ra vẻ tán thưởng. Bọn họ để Bạch Tử trở về chuẩn bị ngày mai võ đấu, chỉ cần ngày mai hấn thắng, như vậy có thể danh chính ngôn thuận trở thành vua Thú tộc.

Bạch Tử gật đầu, vừa muốn xoay người, dường như nhớ tới cái gì đó, quay đầu lại tự thuật nói: “Ngày hôm nay con mang về hai tên Nhân tộc đều là khách mời của con, con không thích có người tới quấy rầy bọn họ.”

Vài tên trưởng lão nhìn đối diện lẫn nhau, gật đầu, tỏ ra rằng mình đã hiểu rõ.

Bạch Tử lúc này mới gọn gàng xoay người, nhẹ nhàng rời đi.

Ngày thi đấu kế tiếp, là những ngày náo nhiệt nhất trong Thú tộc, bất kể là giống đực trẻ tuổi hay giống đực đã về già, thậm chí những giống cái bình thường hay rụt rè đều lại đây tham gia náo nhiệt, có một chút giống cái cùng giống đực nhìn vừa mắt nhau, liền nắm tay song song nhau rời đi, rất nhiều giống đực đều chọn ngày này để tìm bầu bạn.

Vốn Chi Bằng cũng không muốn đi, nhưng không chịu nổi Bạch Tử cùng phụ thân ghé vào tai cậu không ngừng lải nhải, vì thế đành phải miễn cưỡng đồng ý, lúc này mới giúp lỗ tai lỗ tai mình tránh khỏi rắc rối.

Đứng ở hàng phía trước, Chi Bằng nhìn thoáng qua tràng thi đấu Bạch Tử quyết đấu cùng một giống đực khác, một bên không chốn nương tựa gục đầu xuống không biết suy nghĩ điều gì, một chân vô ý thức đập đập, như thế nào cũng cảm thấy không thú vị gì.

Chi Bằng không hứng thú so với Mạc Lâm có sự khác biệt khá lớn, Mạc Lâm vào giờ phút này, hai mắt tỏa sáng, hai tay nắm chặt, quả thực hận không thể chính mình cũng lên tràng thi đấu liều một phen —— đại khái đây gọi là bản sắc huyết tính nam nhi (?).

Nhìn giữa sân thắng bại đã định, Chi Bằng nghiêng đầu nhìn phụ thân mình vẫn đắm chìm trong cảm xúc hưng phấn, thế là lén lút chuẩn đi. Đứng ở bên ngoài, Chi Bằng vốn không lộ vẻ cảm xúc gì cuối cùng trên mặt cũng coi như có ý cười một chút, hít vào một hơi thật sâu, cậu đưa tay đặt ở sau người, vui vẻ hướng về con đường ít người qua lại thoải mái mà đi.

Trở về nhà Bạch Tử, đầu tiên phải băng qua một khu rừng, Chi Bằng căn cứ vào ký ức mình, đi vào trong, vừa đi một bên mở to mắt nhìn tới nhìn lui, chơi vô cùng vui vẻ.

Ngay lúc Chi Bằng còn chơi vui vẻ, một bàn tay thần không biết quỷ không hay từ sau lưng Chi Bằng đưa ra ngoài che mũi miệng cậu. Cậu không kịp đề phòng, Chi Bằng tay trái gà không chặt bị kéo một đường đi tới bên trong bụi cỏ.

Chi Bằng nhìn giống đực khuôn mặt hung dữ mạnh mẽ đè lên người mình, tay không bị trái không ngừng đánh lên lưng giống đực, hai chân liều mạng đạp đá, hai mắt cậu mở thật to, hung tợn nhìn giống đực đè lên chính mình.

“A..... A..... A.....” Thả tôi ra!

Đề lên Chi Bằng chính là giống đực có thân hình cao lớn cường tráng, tay chân tinh tế như Chi Bằng không thể phản kháng nổi, vì thế hắn liền nở nụ cười đậm đắng, phát hiện Chi Bằng không cách nào phát ra âm thanh, hắn liền buông tay che mũi miệng ra. Tay tên giống đực kia đem hai cánh tay Chi Bằng đang vung vẩy đánh loạn xạ nâng lên ép trên đỉnh đầu, dùng chân của mình áp chế hai chân Chi Bằng đang đạp đá, cái tay nhàn rỗi kia thì đang sờ loạn trên người giống cái kia.

Nghe trong miệng giống đực phát ra tiếng rên rỉ hưởng thụ, Chi Bằng bắt đầu hoảng sợ, cậu lắc lư thân thể có làm thế nào cũng không có cách nào để trốn thoát giống đực đề lên người mình, liền há miệng ra rồi đóng lại, liệu mạng muốn phát ra âm thanh, chỉ là không có ngoại lệ, không có cách nào lên tiếng.

Giống đực phát hiện Chi Bằng như vậy, cười thoải mái, “Ha ha, bảo bối à, chờ lát nữa anh đây sẽ khiến cưng dục tiên dục tử, hiện tại kêu không được, lúc sau cố gắng hưởng thụ rên cho anh đây nghe nhé.....”

Ngôn ngữ giống đực hạ lưu khiến Chi Bằng đầy mặt chán ghét, cậu dứt khoát quay mặt đi không thèm nhìn giống đực đang đề lên người mình, chỉ là ánh mắt kia rất là mờ mịt, nội tâm cậu gào to từng tiếng gọi phụ thân và tên Bạch Tử..... Nhưng mà, cậu nỗ lực mở miệng, nhưng trước sau như một vẫn không có cách nào phát ra âm thanh.

Không biết giống đực móc ra trong lòng ngực thứ gì, hắn cười càng thêm thoải mái, cầm trong tay đồ vật trực tiếp nhét vào trong miệng Chi Bằng liên tục phản kháng, tận mắt nhìn thấy giống cái dưới thân nuốt vào, lại đưa tay ở trên mặt giống cái vuốt ve một chút, cười ha ha nói: “Đây chính là thứ tốt đó, chờ một lúc nữa thôi em sẽ cần anh đây giúp em nha.”

Chi Bằng chán ghét muốn đem đồ vật này phun ra, nhưng không có phương pháp nào.

“Ha ha, vô dụng vô dụng thôi, cái đồ này ấy hử, vừa vào miệng liền tan ra, ông đây thật vất vả từ nhóm giống cái Nhân tộc mới mua về được trong tay đấy.” Nói xong, tên giống đực này liền phủ tử, chu môi muốn tiến gần Chi Bằng.....

.....

Còn bên này, Bạch Tử sau khi liên tục thắng ba tràng, quay đầu nhìn bên trong đoàn người tìm kiếm Chi Bằng, nhưng có làm thế nào cũng không tìm được người mình muốn kiếm, chỉ nhìn thấy Mạc Lâm vẻ mặt hưng phấn sùng bái nhìn về phía mình, mày hơi nhăn lại, hỏi ông: “Chi Bằng đâu?”

“Ồ?” Mạc Lâm lúc này mới phản ứng được không thấy con mình đâu, liền bắt đầu lo lắng, “Không biết, mới vừa rồi còn đứng bên cạnh ta.....”

Mạc Lâm lời còn chưa nói hết, Bạch Tử liền cảm giác được gì đó, sắc mặt biến đổi, khó coi đến cực hạn, hắn thấp giọng mắng một câu đáng chết, liền vội vàng hướng về một hướng chạy đi. Mạc Lâm không hiểu Bạch Tử tại sao đột nhiên thay đổi sắc mặt, có điều vẫn đuổi theo đối phương mà đi, bởi vì ở đây, cũng chỉ

có Bạch Tử là người ông quen. Bạch Tử hóa thành Bạch Hổ, tứ chi chạm đất chạy như bay, rất nhanh liền mất đi hình bóng, Mạc Lâm ở phía sau chạy, nhưng bất luận có làm sao cũng đuổi theo không kịp.

Bạch Tử bỏ ra không đến vài phút liền đến được khu rừng cây nhỏ, ánh mắt hắn nguy hiểm nhìn chỗ rừng cây kia, một lần nữa biến ảo thành người đi tới. Nhìn thấy Chi Bằng bị một giống đực xấu xí đè lên tính toán thời điểm xâm phạm, cơn giận của hắn liền tăng vọt.

Trực tiếp đưa tay nhấc lên giống đực có ý đồ cúi đầu hôn môi Chi Bằng, Bạch Tử một nắm trực tiếp vọt thẳng bụng đối phương, đem người đánh đến nằm trên mặt đất, cú thứ hai không dừng lại liền bay thẳng đến cái người nằm trên mặt đất..... Đại khái đánh bảy, tám lần, Bạch Tử mới đứng thẳng người, cũng không thèm nhìn tới người nằm trên mặt đất liền trực tiếp dùng linh lực hệ hỏa ném tới, đem người đốt cháy thành tro.

Sau khi giải quyết người này, Bạch Tử mới xoay người ngồi xổm xuống đem Chi Bằng bế lên, nhìn người trong lòng ngực sắc mặt phẫn nộ hai hàng lông mày khó chịu nhăn lại, đã trải qua sự tình này, Bạch Tử đương nhiên biết đây là bị đút thuốc rồi, đôi môi đẹp dễ hấp dẫn, nhìn người trong ngực, rất là buồn rầu.

Ăn hay là không ăn, đây là một sự lựa chọn.

Giống cái còn chưa đến độ tuổi thành niên đúng là hắn vẫn chưa từng chạm qua, thế nhưng người trong lòng ngực hiển nhiên đã bị phát tác được hiệu, nếu như không ăn, tựa hồ rất lãng phí (.....)?

Nghĩ một hồi, Bạch Tử quyết định vẫn là ăn đi, ngược lại hắn vốn cũng dự định nước ấm nấu ếch chậm rãi chinh phục đối phương không phải sao? Vì thế tự cho mình một cái lý do thật tốt, Bạch Tử liếm liếm đôi môi, dùng tốc độ nhanh nhất ôm người trong lòng ngực trở lại phòng của mình, đem quần áo trên người Chi Bằng thành thạo rút cái sạch sẽ lúc sau liền đặt người lên trên giường, mà chính mình cũng nhanh chóng bỏ đi lớp quần áo, xoay người đè lên.....

.....

Đem người lăn qua lộn lại ăn sạch sẽ, Bạch Tử đem Chi Bằng trở mình ôm vào trong ngực, hai tay cũng không có dừng lại sờ tới sờ lui người ở trong lòng ngực, khẽ miệng nở nụ cười thỏa mãn.

Môi Chi Bằng bị chính mình gặm cắn đến nổi đỏ ngầu liền hạ xuống một nụ hôn ôn nhu, Bạch Tử cương cường nói: “Nhược nhi, ta thích em, ta sẽ đối với em phụ trách tất cả, chờ em thành niên, ta sẽ cưới em về làm vợ.”

Chi Bằng nhắm hai mắt không nói gì, cậu đã tỉnh, hai lỗ tai đỏ bừng lộ ra bên ngoài chính là minh chứng.

“Nhược nhi, chờ chúng ta thành hôn, ta sẽ cùng với em định ra kế ước sinh tử, ta sẽ không để em rời khỏi ta.”

Chi Bằng thân thể theo bản năng run lên, cậu chậm rãi mở đôi mắt ra, ngẩng đầu, đối diện với hai mắt ôn nhu của Bạch Tử.

Hết phiên ngoại Bạch Tử Chi Bằng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-cong-ky>